

Vợ Yêu, Đừng Chạy Trốn

Contents

Vợ Yêu, Đừng Chạy Trốn	2
1. Chương 1: Phòng 103.	2
2. Chương 2: Đôi Tượng Xem Mắt Của Tôi?	4
3. Chương 3: Hồ Sơ Lý Lịch Của Tiểu Vy.	6
4. Chương 4: Ác Mộng.	8
5. Chương 5: Sự Thật.	10
6. Chương 6: Vy Vy, Đến Lúc Rồi.	12
7. Chương 7: Selly, Sao Lãnh Phong Không Cưới Cô?	16
8. Chương 8: Đêm Dài.	18
9. Chương 9: Còn Dám?	20
10. Chương 10: Phong...	21
11. Chương 11: Tiểu Hắc Và Tiểu Bạch.	23
12. Chương 12: Đường Hi Trở Về.	26
13. Chương 13: Bị Bỏ Rơi.	28
14. Chương 14: Thay Đồ Cho Anh.	31
15. Chương 15: Tiểu Vy, Anh Nhớ Em.	34
16. Chương 16: Nguyên Nhân.	36
17. Chương 17: Phong An.	38
18. Chương 18: Tốc Độ.	42
19. Chương 19: Thật Phục Tiểu Vy.(chương Ngắn)	45
20. Chương 20: Cô Ta Là Bạn Gái Lãnh Phong - Sophie.	48
21. Chương 21: Cô Ta Là Bạn Gái Lãnh Phong - Sophie. (2)	50
22. Chương 22: Chạy Trốn.	54
23. Chương 23: Belle Elizabeth.	57
24. Chương 24: Chỉ Một Câu, Và Chỉ Một Lần.	60
25. Chương 25: Bí Mật Bất Mí.	64
26. Chương 26: Đáng Hay Không?	66
27. Chương 27: Nhớ.	69
28. Chương 28: Hỗn Độn.	72
29. Chương 29: Cặp Đôi Lưu Manh.	76
30. Chương 30: Cặp Đôi Lưu Manh(2).	80
31. Chương 31: Phong Ca.	83
32. Chương 32: Trò Chơi Sinh Tử (1).	85
33. Chương 33: Trò Chơi Sinh Tử (2).	88
34. Chương 34: Bị Phát Hiện.	90
35. Chương 35: Bất An.	93
36. Chương 36: 1 Năm 365 Ngày,8760 Giờ,525 600 Phút Và 31 536 000 Giây Hẳn Đau Khổ.	96
37. Chương 37: Nàng, Vĩnh Viễn Chỉ Là Của Hắn.	99
38. Chương 38: Mèo Nhỏ, Thật Biết Cách Làm Hắn Vui.	102
39. Chương 39: Tiểu Vy Tắc Quái.	104
40. Chương 40: Bị Đuổi.	108
41. Chương 41: Hiểu Lầm.	111

42. Chương 42: Quá Nhanh.	115
43. Chương 43: Vy, Anh Yêu Em.	120
44. Chương 44: Anh Chỉ Ngủ Một Chút.	123
45. Chương 45: Hai Người Họ Đầu Ở Viện.	126
46. Chương 46: Trốn?!	129
47. Chương 47: Tình Cảm.	135
48. Chương 48: Mạc Y Vân.	137
49. Chương 49: Họ Là Vợ Chồng Sắp Cưới Thì Đúng Hơn.	140
50. Chương 50: Daniel - Phan Nam.	144
51. Chương 51: Chuyện Bé Xé Ra To.	147
52. Chương 52.1:	151
53. Chương 52.2:	154
54. Chương 53.1:	158
55. Chương 53.2:	163
56. Chương 54.1:	166
57. Chương 54.2:	169
58. Chương 55.1:	171
59. Chương 55.2:	175
60. Chương 56.1:	179
61. Chương 56.2	184
62. Chương 57.1	188
63. Chương 57.2	192
64. Chương 58	196

Vợ Yêu, Đừng Chạy Trốn

Giới thiệu

Rating: 17+ VĂN ÁN. Lãnh Phong, con người lãnh khốc, tàn bạo, nắm trong tay chủ chốt của giới x

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-dung-chay-tron>

1. Chương 1: Phòng 103.

- Cha! Sao cha có thể làm vậy với con chứ?
- Bạch Tiểu Vy! Cha đã nói rồi! Con cũng đã 24 tuổi rồi! Ta cần người dạy dỗ con tử tế! Liệu con muốn làm bà già ngồi xem tivi với 12 con mèo ư?
- Con không muốn! Con muốn nói với mẹ!
- Tiểu Vy! Cậu ta rất được! Sao con chưa gặp lại nghĩ không ổn?

- Cúp!

Tất máy! Nàng thật sự rất khó chịu. Sao cha không để nàng tự quyết định hôn nhân của mình? Nàng là không hề muốn 1 cuộc hôn nhân mà không hề có hạnh phúc chút nào.

Bước vào xe, nàng nói với người ngồi lái:

- A Thần! Đưa tôi về nhà riêng! Tôi không muốn ở lại đây thêm 1 giây phút nào nữa!

Người nàng gọi là A Thần ngồi trên, nhận ra nàng hơi bực giọng, không thắc mắc gì, nhún ga rời khỏi Bạch trạch.

Ngồi trong xe, nàng cười lạnh. Nhìn nàng cười A Thần không khỏi khẽ rùng mình. Nàng như phát hiện ra 1 điều gì đó

” Để xem ai còn dám đặt hôn sự lên trước mặt tôi cản đường ”

* * *

Quán bar...

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào người con gái ngồi ở quầy rượu. Nữ nhân này mặc chiếc váy đen tuyền bó sát tôn lên đường cong hoàn hảo. Làn da trắng nõn, khuôn mặt ửng hồng, đôi mắt đầy hơi sương, bờ môi đỏ mọng đầy mị hoặc khê. Nữ nhân đó không còn ai nữa chính là nàng. Nàng cũng chẳng bận tâm đến đám nam nhân đằng sau đang nhìn nàng nói cười. Nàng rót rượu, còn chưa kịp uống thì 1 bàn tay ngăn lại. Khê cau mày, nàng nhìn nam nhân kia. Nam nhân cười cười nói:

- Rượu đổ với mỹ nhân rất hợp. Nhưng sao em không thử ly cocktail của tôi?

Nhìn ánh mắt hân, dễ hiểu được rằng hân đã bỏ gì vào ly. Nàng khê nhếch môi:

- Tôi có quen anh?

- Qua đêm nay sẽ quen thôi! - Nam nhân vẫn cười

- Cút!

- Gì vậy mỹ nhân? - Nam nhân cúi xuống. Khuôn mặt gần sát mặt nàng.

Nàng cười như không. Đưa người về phía trước. Khung cảnh lúc này rất mị hoặc. Đám nam nhân đằng sau cũng ồ lên một tiếng như đã nắm chắc phần thắng.

- Tôi nói anh CÚT!

Lúc này khuôn mặt nam nhân đó méo xệch. Đứng lên đi về đám nam nhân, không quên ném cái nhìn khinh bỉ cho nàng. Nữ nhân viên tiếp rượu liền ra nói với cô, lời lẽ chứa đầy khinh bỉ:

- Này gái! Anh ta không trả thì gái phải trả tiền đi!

Nàng cười lạnh, khê ngẩng đầu. Nữ nhân viên lúc này đây mới nhận ra nàng, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc:

- A!.. Bạch tiểu thư.. tôi.. tôi không nhậ... nhận ra...

- Nhận ra chưa? Nhận được rồi thì xéo!

- A.. v..vâng!

Nữ nhân viên quay đi, cô ta biết, qua ngày mai nàng sẽ không sống nổi dưới tay của ngài Bạch, muốn giữ mạng tốt nhất nên nghe theo Bạch tiểu thư. Đây là quy luật của nhân viên trong quán bar và sòng bạc lớn ở thành phố A.

Nàng bước ra khỏi quán bar. Nơi này thật sự ảm ỉ, hơn nữa cũng chẳng có ai làm nàng có thể vui được. Đi tới khách sạn Bác Kỷ, nàng rút điện thoại, bấm dãy số quen thuộc, không lâu sau một giọng nói từ bên kia vang lên:

- Alô!

- Đường Hi! Là mình!
- Nha đầu Vy Vy thối tha! Cậu đã ở đâu?
- Quán bar Sett!
- Á! Sao cậu có thể đến đó...
- Ủm!
- ... mà không có tớ!!
- Ờ ờ... Đường Hi! Mình hơi đau đầu! Khách sạn Bác Kỷ phòng bao nhiêu vậy?
- Phòng 301! Khi nào ổn thì gọi tớ nhé!
- Ủ! Tạm biệt!

Cúp máy, đầu nàng đang đau chết đi được. Sao nàng lại uống nhầm ly cocktail của tên nam nhân đáng chết kia chứ!

Đứng trước cửa phòng:

- Đúng rồi!

Nàng bước vào phòng. Không hề hay biết cửa đã mở trước..

” Cạch! ”

Tức thì nàng bị ép vào tường. Nàng khẽ ngẩng đầu. Tối quá, không có đèn, nàng không nhìn được gì. Nghe hơi thở nóng rực phả trên cổ nàng, bàn tay không yên phận mà rũ bỏ đồ của nàng đi.

- Nữ nhân này! Thực sự là bé nhỏ nha!

Nàng nếu như lúc này còn lý trí sẽ không ngại mà cho tên kia 1 cái bạt tai. Thân hình nàng nhỏ hơn hay lớn hơn tên kia thì sao chứ. Đáng tiếc nàng lại không thể, thuốc kích thích trong ly cocktail đó rất mạnh. Nàng chỉ có thể đáp lại hắn bằng tiếng thở đứt đoạn:

- Ah... Dừ..dừng.. Dừng lại!! Ta đau chết mất...
- Đau?
- Đúng! Đúng vậy!! Đau chết đi được...

Sau trận hoan lạc đó, nàng cũng khó mà chịu được liền thiếp đi. Trong bóng đêm, hắn khẽ cười lạnh, ngón tay nghịch nghịch tóc nàng, nói 1 câu mà chỉ hắn nghe thấy:

- Đau lắm không? Nếu như hôm nay em đi với thằng đó ở quán bar, tôi khó có thể giữ được em.. Vy Vy à..

2. Chương 2: Đối Tượng Xem Mắt Của Tôi?

Ồi, nàng bây giờ rất mệt mỏi, toàn thân đau nhức a. Khẽ tựa mình, nàng chưa kịp mở mắt vội. Chẳng cần quan tâm đêm qua có gì, nàng bây giờ là muốn ngủ. Khẽ thở dài, một mùi hương hoàn toàn xa lạ xông vào mũi nàng

” Cái gì vậy? Bác Kỷ mới nâng cấp phòng nghỉ à? Không đúng! Đây là mùi của đàn ông!! ĐÀN ÔNG??? ”

Nàng mở mắt. Trước mắt là nam nhân hoàn toàn xa lạ đang ngủ cạnh nàng

1s

2s

- Ááááá!!!!!!

Hắn khẽ cau mày. Cơ thể dâng lên 1 cổ khó chịu, hắn ghét nhất ai đánh thức hắn dậy khi đang ngủ, đặc biệt là mấy nữ nhân tình 1 đêm của hắn. Không thêm mở mắt, hắn nói:

- Tiền ở trên bàn! Lấy nhanh rồi xéo!

- Bộp!!! - Nàng cầm gối, dùng lực thật mạnh, bao sức lực 24 năm qua nàng đã truyền vào chiếc gối đó đánh vào đầu hắn

Nàng tuy đầu thấy hắn có vẻ cao lớn, có phần hơi sợ. Nhưng nàng là con gái của Bạch Đỗ cha - người quyền thế có tiếng ở thành phố A, hắn có là gì. Nhưng bây giờ, nàng hối hận rồi

- RẦM!!! - Hắn đem tay hất tung chiếc tủ bên giường

- Chết tiệt! Cô biết tôi là ai không?

- Không! - Nàng trả lời

Hắn hơi ngạc nhiên rằng nàng lại dám trả lời, dường như nhận ra một điều. Xung quanh hắn một cổ lạnh lẽo cũng giảm đi vài phần, rồi mất hẳn

- Xin lỗi! Tôi quên mất đó là em.

- Tôi làm sao? - Quên gì? Nàng và hắn gặp nhau rồi ư?

- Bạch tiểu thư! Em có thể thôi nhìn tôi được không? - Hắn có phần hơi khó chịu khi nàng cứ nhìn vào hắn như sinh vật lạ

- Được! Tôi cần nhờ anh giúp! Anh đã cùng tôi qua đêm! Anh không phiền nếu đi cùng tôi 1 chuyến gặp Bạch Đỗ cha tôi không?

Hắn như đã biết trước câu hỏi của nàng, cười lạnh. Hắn nhìn nàng, nàng rất nhỏ, đến nỗi hắn có thể ôm trọn nàng, nhưng không vì thế mà giảm đi sức hút quyến rũ. Đôi chân thon dài, thẳng tắp. Tỷ lệ đường cong hoàn hảo khiến hắn phải động lòng. Khuôn mặt thì khỏi chê: đôi mắt to tròn, hàng lông mi cong dài, chóp mũi xinh xắn, đôi môi mọng đỏ. Hắn trong tâm đã quyết định, đây là bảo bối tốt nhất chỉ nên dành riêng cho hắn, nếu còn ai cướp đoạt thì tất sẽ không giữ được mạng sống.

- E hèm! Anh gì đó! Anh có thể thôi nhìn tôi được không? Cái nhìn này không giống tôi nhìn anh lắm đâu!

- Thử lỗi! Chỉ là em mê người quá! Thấy mỹ nhân mà không động lòng thì tôi không còn là thằng đàn ông nữa rồi! - Hắn cười, đôi mắt chứa đầy ẩn ý

Nàng cũng cười, cúi xuống nhặt bộ đồ của mình. Nàng không nên tiếp tục nhìn vào mắt hắn, mắt hắn rất sâu. Bạch Đỗ mẹ đã nói với nàng rằng những người có ánh mắt như vậy rất dễ nhìn thấu được suy nghĩ của đối phương, mắt họ có sức hút rất lớn, đã nhìn là chỉ có thể tiếp tục nhìn, không thể thoát ra. Tốt nhất nên đổi chủ đề:

- Vậy anh tên ...?

- Lãnh Phong! Tôi là Lãnh Phong.

*****

Trên đường đến điểm hẹn, nàng đã kể cho hắn lý do nàng mời hắn đến

- Vậy ra đó là lý do em vào quán bar và yêu cầu tôi đến đây.

- Vâng! Chỉ vài câu thôi! Rồi anh có thể về! Phiền anh quá! - Thật sự, nàng cảm thấy rất nhẹ nhõm, rồi qua hôm nay, nàng sẽ không phải điên đầu vì đôi ba cái vụ gặp mặt của Bạch Đỗ cha sắp xếp nữa.

- Không sao! Thật ra tôi cũng đến đây! - Hắn đáp

- Thật ư?

Chưa kịp hỏi. Bạch Đỗ cha đột nhiên chỉ về phía này lớn tiếng:

- Bạch Tiểu Vy! Lạc Lãnh Phong! Hai con cùng đến? Cả hai quen biết nhau ư?

Nàng nhìn hấn đang đưa tay về Bạch Đỗ cha, nở một nụ cười xã giao chuyên nghiệp

” Gì đây? Là như thế nào? ”

Đợi đến khi hấn bắt đầu đi về phía ghế ngồi, nàng giật giật áo hấn:

- Nè! Vậy đối tượng xem mắt của tôi đâu?

Nàng đưa đôi mắt to tròn, ẩn chứa đầy sự khó hiểu nhìn hấn. Hấn cứng người, ngay khắc lại đưa tay kéo ghế cho nàng ngồi. Nàng cảm ơn rồi hấn lại đi về ngồi ghế đối diện nàng.

Lúc này, người đàn ông ngồi đối diện với Bạch Đỗ cha mới lên tiếng:

- Tiểu Vy! Ta là Lạc Hình. Cha của Lạc Lãnh Phong. Chắc con đã nghe qua ta một lần!

Nàng nhìn Lạc Hình, quả thật hấn rất giống cha, cha hấn tuy đã ngoài 50 nhưng xem ra vẫn rất khỏe mạnh, nhìn tướng mạo vẫn rất có nhiều nữ nhân để ý.

- Tiểu Vy... - Bị Bạch Đỗ cha cắt đứt suy nghĩ. Nàng cúi chào lịch sự:

- Ngài Lạc! Nghe danh đã lâu!

Sau một hồi nói chuyện. Tiểu Vy vẫn giữ im lặng tuyệt đối. Chỉ có ai hỏi nàng mới nói. Cuối cùng nàng mới rút ra được nhận xét của mình: Lạc Lãnh Phong là đối tượng gặp mặt của nàng! Do nàng và hấn qua đêm nên hai nhà quyết định sẽ đính hôn với nhau. Trong thời gian này, nàng phải về nhà hấn ở, nếu hai bên nảy sinh tình cảm, lập tức sẽ làm đám cưới.

Tạm biệt hai vị trưởng bối, nàng mới quay sang hấn, làm bộ mặt hồn nhiên vô tội hết mức:

- Sao anh dám làm vậy với tôi?

3. Chương 3: Hồ Sơ Lý Lịch Của Tiểu Vy.

Câu nói này, hồn nhiên có, ngốc nghếch có, trách cứ có, nũng nịu có, xảo quyết... cũng có. Và tất nhiên Lãnh Phong chúng ta không thể bỏ qua được ánh mắt lúng liếng nước đang nhìn hấn, khẽ nói:

- Tôi có làm gì em?

Hấn vào thang máy, nàng cũng theo hấn đi vào

- Anh không nói rằng anh là đối tượng gặp mặt của tôi. Làm sao anh biết tên tôi khi lúc đó tôi còn chưa gặp anh? Làm sao...

- Điều tra! - Hấn ngắt lời

- A! Vậy có phải anh biết rằng tôi đêm qua vốn là say rượu sẽ nhầm phòng anh?

Nàng lúc này đây mới nhớ lại sự tình đêm qua, không khỏi đỏ mặt tra hỏi hấn:

- Phải không?

- Phải! - Hấn thành thực trả lời, vốn là đêm qua nàng có tư vị rất hợp lòng hấn, ý định chỉ chơi đùa với nàng thêm vài ngày. Nào đâu nàng lại ngây thơ thế này lại khiến hấn có chút thú vị với nàng.

- A! Anh không thích tôi phải không? Tốt tốt! Vậy đừng đồng ý Bạch Đỗ cha tôi nữa nha! Đời tôi còn chơi chán lắm! Tôi không muốn làm hôn sự đâu!! Nha? Anh đồng ý nha? Nha?

Nàng lại không chút kiêng kị, cầm cánh tay hấn lắc lắc. Nhìn bộ dáng trẻ con này, hấn không khỏi bật cười:

- Xin lỗi! Làm em thất vọng quá! Nếu tôi không đồng ý thì đêm qua đã không cố tình làm em nhầm phòng rồi.

- A!! Thật bực mình nha! Sao anh không nói với tôi? Aizz!!! - Nàng phụng phịu bước ra, không thèm quay lại

Thật tình không phải là bực hấn chuyện đồng ý, mà là nàng không quay lại vì sợ hấn nhìn được khuôn mặt ửng hồng của mình. Chẳng qua là nàng vừa mới nhìn được kĩ mặt hấn, từ lúc vào nhà hàng đến lúc vào thang máy nàng chưa từng nhìn kĩ hấn. Ngũ quan tinh tế được khắc sâu trên khuôn mặt, đôi mắt sâu như nhìn thấu tâm can người khác, đôi môi mỏng bạc lạnh. Đỏ mặt

” Người này, rất đẹp nha!! ”

- Đi nào Vy Vy!

Không biết từ bao giờ, hấn đã ngồi trong xe thể thao LP 560-4 đứng bên cạnh nàng.

- Anh...Anh từ lúc nào...

- Em không muốn làm con cóc thì lên xe đi! - Hấn đe dọa

Ngồi lên xe, nàng không khỏi thán Lãnh Phong

- Woa!! Chiếc xe này thực sự rất hiếm nha!! Tôi lần đầu mới được ngồi vào trong xe đó!!!

- Đây là lần đầu tiên em ngồi trong LP 560-4?

- Đúng!! Cùng lắm tôi chỉ ngồi vào chiếc Ferrari F430 của Bạch Đỗ cha thôi!! - Nàng thừa nhận, quả là giá chiếc Ferrari F430 của Bạch Đỗ cha với LP 560-4 của hấn không hơn, nhưng chắc một điều rằng LP 560-4 của hấn chạy nhanh và tốt hơn nhiều.

- Tôi tự hỏi anh có chiếc Lamborghini Reventon không?

- Có! Nhưng tôi rất ít đi. Nếu em muốn đi chơi bằng xe đó thì tôi sẽ đưa em đi! - Hấn cười cười

- Thật a? Nhưng ta là đang đi đâu? - Nàng hỏi

- Về nhà em!

- Nhà tôi? Làm gì? - Hấn về nhà nàng làm gì? Nàng còn chưa hỏi tại sao hấn biết nhà nàng nha

- Về nhà em lấy đồ, hai vị đã đồng ý em sang nhà tôi ở. Nếu em hỏi tại sao tôi biết nhà em thì là do điều tra - Hấn vẫn là không để ý tới nàng, bình thản lái xe.

Nàng im bật. Từ trên đường về nhà lấy đồ đến lúc xe giảm tốc độ khi đến biệt thự của hấn. Thực sự nhà hấn rất đẹp và hiện đại nữa a. Đến cánh cổng cũng được nối tự động đến khu kiểm soát nha. Nàng nhìn thật lâu, không khỏi bất ngờ quay sang hấn:

- Anh là sống một mình thôi à? - Nơi này lớn vậy, chẳng lẽ chỉ có hấn làm chủ?

- Phải! Để tôi lo! - Câu cuối là hấn nói với nhân viên bảo vệ. Người này không khỏi giật mình. Đường đường là một đại thiếu gia bậc nhất mà giờ lại tự tay xách đồ. Tất nhiên hành động đó cũng không hề lọt vào mắt Tiểu Vy.

- Vào thôi! - Hấn 1 tay cầm túi đồ nàng, 1 tay kéo nàng đi vào.

Trong nhà, quản gia cùng các nhân viên lớn nhỏ không khỏi bàng hoàng. Nhìn cô như muốn xác định xem có thật là cô ở đó không. Ánh mắt không khỏi mừng rỡ, thán phục. Từ trước tới giờ, dù thiếu gia đi với bao nữ nhân bên ngoài cũng chưa bao giờ đem một ai về nhà cả. Mà giờ lại đem nàng về, không khỏi mừng rỡ vì cuối cùng thiếu gia cũng không to tiếng với nhân viên nếu nàng ở đây

- Lạc thiếu, có thư gửi ngài, tôi đã đem trên phòng. Mời ngài!

- Hãy chăm sóc cô ấy!

Nói rồi hấn quay lại, hôn lên trán nàng, dịu dàng nói:

- Anh sẽ quay lại!

Phen này, quản gia cùng người hầu càng mừng rỡ hơn, thiếu gia coi trọng nữ nhân này như bảo bối, chắc chắn sẽ không to tiếng với họ khi có mặt nàng.

- Tiểu thư, cô là? - Quản gia vui vẻ hỏi

- A! Thực xin lỗi! Tôi tên là Bạch Tiểu Vy, cứ gọi tôi là Tiểu Vy là được - Nàng cúi đầu, đến một nơi sang trọng như vậy, nàng phải có phép tắc một chút.

- Bạch tiểu thư! Cô không cần ngại đâu! Cô uống gì nào? - Quản gia nồng nhiệt với nàng, nếu nàng càng thoải mái, họ sẽ dễ thoát hơn với Lạc thiếu gia.

- A! Cho tôi hồng trà nha!!

Ở dưới nàng vui vẻ nói chuyện với quản gia và người hầu vậy. Nhưng bên trên, Lạc thiếu gia thì lại khác hẳn. Hắn nhu nhu huyết dương. Nhìn kết quả điều tra của hắn về Vy Vy, trên tờ giấy, viết một nội dung như sau:

” Họ tên: Bạch Tiểu Vy

Tuổi: 24

Gia cảnh: Bạch tiểu thư - Con gái của Bạch Đỗ, người điều hành tập đoàn Bạch thị đứng thứ 2 trên toàn quốc, gia đình có cha là Bạch Đỗ, mẹ là Hồng Linh, có anh trai là Bạch Hải Từ.

Số lần quán bar ghi lại: trên dưới 10 lần/ tháng.

Số lần bị cảnh sát bắt giữ: 2 lần đều vượt quá tốc độ cho phép ở ngoại thành.

Số lần nhập viện ghi lại: 1 lần do tai nạn.

Kinh nghiệm quan hệ: Không có.

Kết luận lý lịch: Đã từng bị công an bắt giữ, có tội. ”

Nhìn kết quả cuối cùng có được về Tiểu Vy kia. Nàng là trong sáng đó ư? Đối diện hồn nhiên ngây thơ như vậy mà rốt cuộc kết luận lý lịch như vậy sao. Nếu như nó ghi là chưa rõ chắc hẳn sẽ không chịu được mà đem tờ giấy này nhấn vào mặt nàng mà hỏi nó có phải sự thật không mất.

Đóng quyển sổ lại, hắn khẽ giật giật môi, nói giọng rất không thoải mái:

- Nàng là phải cải tà quy chính...

4. Chương 4: Ác Mộng.

Đi xuống dưới lầu, cảnh tượng đầu tiên đập vào mắt hắn chính là Tiểu Vy đang vui vẻ ngồi xếp bánh thành hình kim tự tháp, đứng bên cạnh là quản gia và người hầu cũng rúc rích cười theo, về mặt hắn càng đi trầm xuống.

- Quản gia Bình, bà rảnh chứ? - Hắn khẽ lên tiếng

- Thực xin lỗi Lạc thiếu, tôi lập tức đi ngay - Làm ở trong nhà hắn lâu như vậy, tất nhiên là hiểu được không ít ý tứ trong lời nói của hắn. Quản gia chỉ là nhìn nàng đang chơi vui vẻ vậy nên không nỡ ngăn cản.

Đường này, hắn lại một tay gạt tất cả đồng bánh bày la liệt trên bàn xuống, nói với đám người hầu:

- Dọn!

- Này! Anh làm gì vậy? Biết tôi đang chơi vui không hả? - Nàng đứng dậy

Một câu nói, phải, chỉ cần một câu nói của nàng, khiến ai cũng im hơi lặng tiếng, sắc mặt trắng bệch không dám ngẩng đầu. Vì họ biết, tiếp theo nàng sẽ thăm mức nào.

Nhưng 1 phút, 2 phút, rồi 3 phút... Không hề có phản ứng, quản gia lúc này mới đưa mắt lên nhìn. Hắn nắm cổ tay nàng, miệng cảnh cáo:

- Bắt đầu bước chân vào nhà tôi rồi, mọi điều em phải nghe tôi - Nói rồi, hắn kéo nàng một mạch lên lầu, bỏ lại bao ánh mắt ngỡ ngàng của người dưới nhà.

Đứng trước cửa phòng, hắn đưa chiếc va li mà nàng mang đến, khuôn mặt trầm xuống:

- Đây là phòng em, sắp xếp đồ đi!

- Nè nè! Tôi không phải tù nhân đâu! - Nàng bực giọng

Hắn im lặng. Nàng cũng không có ý kiến, kéo chiếc va li ra sắp xếp đồ. Hắn quan sát lần lượt từng thứ nàng mang ra: váy, áo khoác, đồ ngủ, đồ cá nhân, quần sooc, giày, áo phông, ví, bánh, chocolet, sữa, lại chocolet. Hắn nhìn nàng:

- Thích ăn đồ vặt đến vậy sao?

- Phải! Tôi là tín đồ bánh kẹo nha. Với chủ nghĩa ” Ăn không hết ngày mai ăn tiếp ”! - Nàng bĩu môi

- Xếp xong chưa?

- Rồi?

- Xong rồi thì qua đây! - Hắn xoay người hướng về phòng mình

Đợi nàng ngồi xuống, hắn mới mở miệng:

- Bạch Tiểu Vy! Em đã bao lần vào quán bar?

- Ừm... Trên dưới 30 lần.

- Đã bị bắt bao giờ chưa?

- Rồi. Hai lần khi tôi ở ngoại thành a!

Im bật. Nàng là muốn công kích hắn sao? Hắn hỏi gì trả lời cái đó, không biện bạch chút nào.

- Từ bây giờ, không được vào quán bar. Không được để cảnh sát bắt giữ. Nếu không tôi sẽ lập tức có hình phạt với em.

- Được thôi! - Nàng đứng dậy, quay về phòng mình. Bỏ lại hắn ngồi đó.

Im lặng. Nhục nhã. Đúng vậy, lần đầu tiên trong đời Lạc thiếu vĩ đại của chúng ta bị mỹ nhân làm ngơ.

*****

Nàng tỉnh giấc, đưa mắt nhìn khung cảnh xung quanh. Nơi này dường như là một xưởng làm cũ, xung quanh ẩm ướt, thấm đặc mùi dầu khí

” Đây là ở đâu? ”

Nàng giật mình bởi tiếng hét thất thanh vang lên, đó là tiếng nàng. Nếu đó là nàng, thì bây giờ sao nàng lại ở đây? Nàng nhìn về phía phát ra âm thanh, quả nhiên đó là nàng. Lúc này nàng mặc một bộ đồng phục rách nát, tay áo đã bị xé phần nửa, thân mình dính bê bết máu đang bị cột chặt hai tay ra đằng sau. Đối diện nàng, là một người đàn ông, người đó cầm dao díp sát vào cổ người con gái bên cạnh. Người con gái này hét lên:

- Vy Vy! Đừng lo! Sẽ có người cứu em! Nhất định!!

Nàng ngồi đó. Căn bản là không hề động đậy. Chỉ giương mắt nhìn con dao trên tay người đàn ông đó gần tiến sát vào cổ người con gái kia, không lâu sau, một dòng dịch chảy dọc xuống theo lưỡi dao... là máu. Người đàn ông ném người con gái trong tay xuống đất. Khuôn mặt người đó thu hết vào tầm mắt nàng

” Là mình? ”

Người con gái bị giết kia... là nàng. Người con gái bị trói kia... là nàng. Nhưng nàng ở đây mà? Nàng ở đây. Không phải. Một cỗ sọ hãi dăng lên:

- Á á á á á!!!!

- Vy Vy! - Nghe thấy tiếng thét của nàng, hấn chạy qua

Kết quả không ngoài dự đoán, nàng ngồi co ro ở đầu giường, thân thể không ngừng run rẩy kịch liệt.

- Quân gia Bình! Đem thuốc lên đây! - Hấn hét lớn

Đi đến cạnh nàng, hấn chạm vào nàng nhẹ nhàng nói:

- Vy Vy...

- Á!! Không thích!! Tránh ra!! Đi đi..- Nàng nức nở

Hấn kéo nàng vào lòng. Ôm thân thể nhỏ bé của nàng nói:

- Không sao! Không sao rồi! Anh sẽ bảo vệ em... Vy Vy...

Đúng thế, nàng gặp ác mộng. Một tháng nay, đây là lần thứ 16 nàng gặp ác mộng. Cho nàng uống thuốc, nhìn nàng ngoan ngoãn yên giấc trong lòng, hấn mới cảm thấy không ít nhẹ nhõm bay đi. Từ đêm đầu tiên nàng gặp ác mộng, hấn tự hỏi, liệu những lúc như vậy nàng sẽ ra sao khi không có ai bên cạnh? Khẽ vuốt tóc nàng, hấn dịu dàng nói:

- Vy Vy, em có biết rằng anh bị em bỏ bùa rồi không? Đừng lo lắng, anh sẽ không để thứ gì cản trở anh yêu em đâu...

Hấn đã biết, nàng là bị hại... bởi một người...

5. Chương 5: Sự Thật.

Một tháng 30 ngày, Vy Vy của chúng ta vẫn giữ nguyên vai trò khách và Lãnh Phong vẫn giữ vai trò làm... chủ nhà. Trong thời gian này, nàng buộc lòng phải tuân thủ những điều lệnh hấn đặt ra :

1. Không được đi ra khỏi nhà, nếu đi thì phải có sự cho phép của hấn và hấn phải đi theo giám sát.
2. Tuyệt đối không trèo cây, bơi ở hồ nuôi cá.
3. Không được uống cà phê sau 10 giờ tối.
4. Không được ăn đồ vật quá nhiều, không uống bia, rượu nếu không có sự cho phép của hấn.
5. Nếu đêm hấn không về nhà, quân gia sẽ lên canh chừng, không được chống đối.
6. Nếu không ngủ được, tuyệt đối không làm những việc ảnh hưởng tâm lý về đêm.

Trong mắt hai vị trưởng bối, hai người này giống như là đang chiến tranh lạnh vậy. Bữa sáng ăn xong rồi cũng mỗi người một việc, bữa trưa, bữa tối... cũng như vậy. Xem ra tình hình như thế này, hai vị đợi đến lúc trong quan tài hai người kia mới nói với nhau vài câu mát. Đang ầm ứ trong lòng về việc hấn ra quy định ngặt ngẽo kia, hấn đứng dậy, cầm cốc nước đi về phía nàng:

- Uống đi!

- Này! Tôi đâu bị mất ngủ đâu? Anh muốn tôi uống nhiều quá ngủ không thấy ngày mai nữa à? - Đạo gần đây, cứ mỗi lần nàng chuẩn bị ngủ thì hấn lại đem thuốc ngủ đến. Nàng đâu có bị làm sao đâu?

- Đừng mơ tưởng. Em không thấy đạo gần đây mình bị sao à? - Hấn hỏi lại. Hấn muốn gợi chút cho nàng rằng nàng bị ác mộng mỗi đêm. Nhưng cứ sáng hôm sau hấn hỏi thì nàng lại nói không hề gặp ác mộng.

- Ý anh nói là mấy cái ác mộng kia á? Không hề! Tôi ngủ rất ngon nha! Anh không tin à?
- Được rồi! Uống đi!
- Đợi nàng ngủ, hắn đi về phòng. Ngồi vào ghế dài, hắn gọi điện
- Alô! Tiểu Vy sao rồi?
- Đã ngủ!
- Tốt!
- Ngài Bạch! Không phiền nếu tôi hỏi ngài một chuyện?
- Chuyện gì?
- Ngài Bạch! Liệu trước đây Tiểu Vy đã từng gặp chuyện gì chưa? Chuyện gì đó đã tạo cho cô ấy cú sốc lớn chẳng hạn?
- ... - Im lặng
- Ngài Bạch! Dù gì tôi và Tiểu Vy đã đính hôn! Ngài không muốn che đậy chứ? Ngài định để cô ấy từ tâm lý thành sinh lý sao? (Ý ở đây là cú sốc lớn để thành hàng đêm gặp ác mộng đó ^^~)
- Được! Nhưng xin cậu đừng tiết lộ với Tiểu Vy chuyện này...
- Ngài cứ nói!

Bạch gia vốn có ba người con: anh cả là Bạch Hải Từ, hai chị em sinh đôi là Bạch Tiểu An và nàng. Ngày hôm đó, đám người lúc trước vốn bị liệt khỏi Bạch gia tìm kế trả thù nên bắt cóc hai chị em và bỏ ở ngôi xưởng cũ gần biển. Nhằm ý ép Bạch gia chi số tiền lớn vào tài khoản riêng, cách 2 giờ không có họ sẽ lệnh giết một người. Nào đâu trong thời gian đó, Tiểu An nhất thời làm loạn, họ đã giết Tiểu An ngay trước mắt nàng rồi ném cái xác xuống biển. Khi cảnh sát đến, bắt giữ được 1 tên giết Tiểu An còn sống, những tên còn lại đều đã chết với 1 phát đạn trúng mi tâm (điểm nằm giữa hai mày). Người Tiểu Vy lúc đưa đến bệnh viện nhuộm đầy máu, bác sĩ đã xác định không phải máu nàng. Cảnh sát sau đó cũng không bắt giữ nàng vì tội giết người, phiên tòa quyết định đó là hành vi tự bộc phát nên nàng được thả và được trợ cấp bồi thường. Sau thời gian đó, nàng như người khác hẳn, có lúc vui vẻ nhưng có lúc lại hoàn toàn giống người khác.

Nghe xong toàn bộ lời này, hắn bắt giác cau mày. Tiếp tục cầm điện thoại bấm dãy số quen thuộc

- Khải Bình! Điều tra cho tôi về người tên Bạch Tiểu An!

*****

- Tiểu thư! Dậy thôi tiểu thư!

” Dậy cái gì!! Ta còn đang buồn ngủ! Không muốn!!! ”

- Quần gia! Ra ngoài đi!

Nghe thấy người cứu mạng, nàng không khỏi cảm phục

” Aizz! Cảm ơn người ấy lắm! Ta là còn đang buồn ngủ! Cảm ơn nhiều!! ”

Hắn đen mặt. Nhìn người đang chui rúc trong đồng chăn như kén kia không khỏi thở dài. Đi đến bên giường, giật tung tấm chăn ra

- Soạt!! - Không ngoài dự đoán, ngủ.

- Haizz! Tiểu thư kia ngủ mất rồi! Ta làm sao thanh lý được đồng bánh kẹo này đây? Ôi.. kẹo mới nha, chocolet.. Bánh tiramisu choco..

- ... - Im re, hắn còn nghe thấy tiếng thở đều đều nữa, báo cho hắn biết là nàng ngủ thật

- Tiểu nha đầu! Dậy nhanh!!! Còn ở trong cái nhà này thì em phải nghe lời tôi!! Dậy! Dậy nhanh! - Mỗi một câu nói hắn lại dùng tay gõ đầu nàng

Thực sự là một tháng qua, hấn đã nảy sinh tình cảm với nàng không ít. Hấn không biết là nàng có nhận ra không hay chỉ coi hấn là "bảo mẫu đáng chết" không nữa (@@!)

- Anh quá đáng lắm! Sao tự dưng hôm nay lại qua đây làm gì? Đi làm đi!!! Tôi sẽ gọi anh là bảo mẫu đáng chết đấy!! - Không sai, nàng là đồ ngốc nên mới không nhận ra.

- Được! Em không dậy thì từ lần bây giờ tôi vĩnh viễn không cho em ăn bất cứ thứ gì em muốn!

- Á!! Tôi dậy mà!! Tôi dậy nè!! - Đừng mơ! Thứ gì thì được chứ đồ của nàng thì đừng hòng nha!!!

- Đi thôi!

- Đi đâu? - Tò mò nha, hơn tháng nay nàng mới được ra ngoài có vài lần, nói đúng thì là vòng quanh sân vườn rộng như cung đình nhà hấn thôi à. Giờ hấn muốn đưa nàng đi đâu?

- Tiệc rượu tối nay, tôi dẫn em đi mua đồ.

- Tiệc rượu à? Dẫn tôi đi làm gì?

- Để nói cho thiên hạ biết em là vợ tương lai của tôi! - Hấn trả lời. Đúng vậy, mục đích của hấn chính là công bố cho mọi người nàng là của hấn, một khi tin này lan truyền đi thì liệu có ai dám dành nàng với Lạc Lãnh Phong này.

- Nè!

Hấn quay sang nhìn nàng

- Liệu ta có đi bằng chiếc Lamborghini Reventon của anh không? - Nàng đưa ánh mắt to tròn nhìn hấn, khẽ chu môi hỏi

Ặc! Rất đáng yêu nha! Hấn quay đi, thôi thì đành chiều ý mỹ nhân vậy

- Được... được rồi!

- A!! Tôi biết mà!! Tôi biết anh sẽ đồng ý mà!! Tôi là yêu anh nhất nha!!! - Nàng cầm cánh tay hấn, lắc qua lắc lại vui mừng

Hấn cứng người, nửa ngày mới hỏi lại

- Yêu tôi... là thật à?

Nàng đang mãi ngắm chiếc xe độc nhất của hấn kia, nghe hấn hỏi khẽ cười:

- Anh nói gì vậy? Đi thôi nào!

Lúc lên xe hấn mới biết, chiêu thức làm nũng đơn giản vậy mà hấn không nhận ra. Cố gắng nuốt cái cảm giác bị lừa đi xuống bụng. Lái xe đi đến Lạc thị...

6. Chương 6: Vy Vy, Đến Lúc Rồi.

Đến Lạc thị, nàng thân là lần đầu đến Lạc thị của hấn a.

- Này.. Đến đây tính làm gì?

- Đi rồi sẽ biết! - Hấn ngắt lời, kéo nàng vào thang máy riêng

Khi cửa thang máy mở, thư ký của hấn đã đứng ở đó. Thấy Lạc tổng đưa phụ nữ vào công ty, cô lúc đầu còn ngạc nhiên nhưng sau đó cũng nhanh chóng khôi phục lại:

- Lạc tổng! Người chúng ta đã đến, họ đang đợi ngài ở văn phòng.

- Tốt! - Hấn trả lời

Tầng tài chính có vài trục trặc, cô chỉ đến tầng 30 rồi đi ra, đợi thang máy dần di chuyển. Trong đầu cô vẫn mong lung nghĩ, người con gái kia rất đẹp, nhưng cách nói chuyện lại trẻ con lạ thường. Lạc tổng là người đàn ông tuấn mạo phi phạm, giới báo chí đồn thổi không ít như vậy lại có thể đi thích người con gái này? Đi về phòng tài chính, dù gì Lạc tổng có yêu ai cũng đâu phải chuyện của cô, điều cần làm bây giờ là đi xử lý mấy thứ kia, không thì cuối tháng này cô sẽ bị đá bay khỏi Lạc thị mất.

Lúc này đây, trong thang máy...

- Này! - Nàng gọi hần

- Tôi có tên đảng hoàng, không phải “này” của em! - Hần rất khó chịu, từ lúc nàng bắt đầu ở nhà hần, nàng không bao giờ gọi tên hần, cùng lắm chỉ gọi “này” hoặc “nè”.

- Lãnh Phong, cô thư ký kia làm với anh bao lâu rồi?

- Hai năm. - Hần miễn nguyện trả lời

- A! Lâu như vậy, anh nghĩ cô ta thế nào? - Thời gian hai năm không phải là ngắn, hần phải có cảm tình với cô nhân viên kia chứ?

- Cô ta chỉ là thư ký thôi!

- Vậy ư? Cô ta cũng rất được nha! Anh không có gì với cô ấy à?

- Một chút! - Hần trả lời, đầu đó trong lòng cũng vui vẻ lên. Không lẽ nha đầu này là đang ghen? Hần sẽ xem nàng nói gì tiếp theo đây

- A!! Vậy à? Anh thích cô ta như vậy, chỉ bằng rước cô ta về làm vợ đi! Rồi sau đó sẽ đá tôi ra, yên tâm đi nha! Tôi mất mộng lắm! Anh đá tôi đi tôi không trở lại ăn vạ đâu! Nha?

- Gì? - Hần khó chịu, đem nàng áp vào tường, hai tay chắn ngang không cho nàng đường thoát.

Không thể nhúc nhích, nàng chỉ có thể đứng yên nhìn hần

- Tôi nói cho em biết, em vĩnh viễn đừng có mơ rời khỏi tôi! Chỉ trừ khi tôi vứt bỏ em, lúc đó tôi sẽ không bao giờ đả động đến em nữa. Nhưng bây giờ em đã là người phụ nữ của tôi, nếu như em có tên khác, vậy thì một là chủ động loại hần, hai là để tôi gửi hần đến diêm vương. Em yên tâm đi, tôi và diêm vương có quan hệ mật thiết lắm, tên đó sẽ an toàn trên đường về châu.

Nàng nuốt một ngụm khí lạnh, giọng run run:

- Anh là đang tức giận?

- Tôi đâu tức giận, em tốt nhất là đừng làm tôi tức. Em không biết khi tôi tức sẽ đáng sợ đến mức nào đâu

- Hần cười lạnh, một cổ khó chịu từ người toát ra.

- E hèm!! Lạc tổng! - Không biết từ lúc nào, nam nhân đứng ngoài thang máy chứng kiến cuộc đối thoại kia được bao lâu

Hần buông nàng ra, ôm thắt lưng nàng kéo lại gần vào người hần tỏ vẻ sở hữu, ung dung bước ra ngoài cùng nàng. Nàng cố gắng thoát ra khỏi vòng tay hần, chưa kịp hành động thì bàn tay kia đã siết chặt thắt lưng nàng. Hần mỉm cười, nói một câu mà chỉ có hai người nghe thấy:

- Là người phụ nữ của tôi, tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời...

Nàng im bặt. Dừng lại hành động mình định làm kia, ngoan ngoãn ở trong vòng tay của hần. Nam nhân đi bên cạnh hần nói cười:

- Này này Lạc tổng! Cậu có biết cả cái Lạc thị này đang đồn ầm lên vì chuyện cậu mang Bạch tiểu thư vào đây không hả?

- Hừm! Vậy càng tốt! - Hần trả lời

- Vậy cậu định mang cô ấy đến buổi tiệc tối nay à?

Nhìn nữ nhân trong lòng hần đỏ mặt. Hần khẽ cười

- Khải Bình! Tớ chẳng phải đã nói với cậu rồi sao?

Khải Bình mở cửa cho hắn. Đám người đứng bên trong quay ra, cúi thấp người đồng thanh :

- Lạc thiếu!

Hắn lúc này mới buông nàng ra. Nói :

- Chăm sóc cô ấy thật tốt nếu muốn ở lại đây.

Rồi hắn xoay người, lại đem nàng vào lòng hắn. Cúi xuống cho nàng một nụ hôn sâu. Cảnh này khiến không ít người trong phòng không khỏi thấy gương gạo. Đến lúc hô hấp của nàng trở nên khó khăn, hắn mới luyến tiếc buông nàng ra :

- Cô bé ngoan! Nghe lời họ, anh sẽ trở lại.

Đóng cửa phòng, lúc này chỉ còn Khải Bình và hắn. Nhìn hắn ngồi vào ghế, ung dung ngắm cảnh thành phố, không khỏi thấy bức tức, anh nói:

- Lạc Lân Phong! Cậu không nghĩ đến bọn chúng sẽ tìm Tiểu Vy à?

- Bọn chúng? Có ai chứ?

- Không phải mấy kẻ gai mắt trong gia tộc cậu sao?

- À! Mấy kẻ đó... - Hắn xoay lưng về phía anh, khẽ cười

- Cậu còn cười sao? Tiểu Vy như vậy cậu sẽ bỏ qua? - Nghe điệu cười của hắn, anh không khỏi ớn lạnh. Lẽ nào Tiểu Vy cũng chỉ để hắn lợi dụng?

- Tớ nào đâu dám bỏ qua. Nhưng Tiểu Vy này không cần tớ. Cô ấy tự lo được. Yên tâm đi!

- Sao? - Anh ngạc nhiên. Lời nói này là có ý gì? Tiểu Vy như vậy có thể tự bảo vệ được mình ư?

- Không. Nhớ kỹ câu nói này của tôi: Bạch Tiểu Vy có thể tự lo được mà không có tôi.

*****

Khách sạn Hạ Viên, 7h...

Hắn khẽ cau mày, nhìn nữ nhân đang quay lưng về phía mình, mãi mê ngắm chiếc xe của hắn

- Bạch Tiểu Vy! Em ngắm liệu còn chưa đủ? Anh có thể cho em cả đêm ngắm. Nhưng không phải bây giờ!

- Thôi mà! Cho em ngắm chút thôi! Một chút thôi... - Đến Khải Bình bên cạnh còn mất chữ A mồm chữ O nhìn hai người họ. Chẳng lẽ trong thời gian từ Lạc thị đến đây, nàng và Lân Phong có đàm phán với nhau, quyết định thay đổi cách xưng hô từ “anh/cô-tôi” thành “anh-em”. Chỉ là diễn thôi mà giờ họ lại biến thành thật. Mọi người nhìn vào sẽ không ai nghĩ hai người kia nói chuyện ngọt xớt như vậy lại là diễn.

Lúc hắn yêu cầu thay đổi cách xưng hô, nàng cũng không hề phản đối, mà lại thấy rất vui nha. Dù gì mấy lần trước đó, hắn luôn yêu cầu nàng như vậy, nàng đều không đồng ý. Mà từ lúc về nhà hắn, nàng lại thấy hắn rất là nhiều điểm tốt, hắn luôn dịu dàng với nàng, có lúc nàng còn nghĩ nếu sau này làm vợ hắn thì sẽ ra sao.

- Vào thôi! - Hắn kéo nàng đi sát gần hắn. Bữa tiệc này lớn vậy, đám báo chí sẽ không bỏ qua. Hắn hạ quyết tâm lần này sẽ kéo nàng ra ánh sáng ngồi cùng hắn. Đẩy cửa lớn bước vào, nàng không khỏi ngạc nhiên, quay sang âm ức nhìn hắn:

- Anh nói là đó chỉ là tiệc rượu tư nhân! - Xem ra nàng vẫn nhớ lời hắn nói.

Hắn cười, ngắm nhìn nàng lúc này. Nàng vốn dĩ đã đẹp, nhờ bàn tay của mấy người chuyên gia kia nàng lại đẹp hơn bội lần, vẻ đẹp nàng lúc này rất dễ đánh gục người mẫu trên thảm đỏ rồi a. Đưa tay vén mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng, hắn ghé sát vào tai nàng, thanh âm đầy ấm muội vang lên:

- Là anh nói dối...

- A.. - Nàng đỏ mặt, hẳn không phải là chưa bao giờ làm điều này, nhưng lúc này lại đông người vậy. Thực sự... rất ngại nha!

Nhân viên bảo vệ lúc này cả kinh, cúi người chào:

- Lạc thiếu! Bạch tiểu thư! Buổi tối tốt lành!

- Hai vị trưởng lão.. ở đây chứ? - Nàng hỏi hẳn

- Ủm! Hai bên gia tộc đều ở đây, em muốn gặp họ không?

- Không! Không muốn! - Nàng không ngốc nha. Biết rõ chắc chắn hai bên gia tộc sẽ đồng ý, còn không khéo nàng sẽ bị họ tra hỏi đến chết mất.

Từ đâu một đoàn người kéo đến, nàng chưa kịp phản xạ, ánh đèn flash nhấp nháy liên tục hướng phía nàng và hẳn. Khỏi phải hỏi, là đám phóng viên

- Bạch tiểu thư! Các bữa tiệc lớn lúc trước cô đều không để tâm, sao lần này lại đến dự tiệc?

- Bạch tiểu thư! Tại sao gần đây rất ít thấy cô xuất hiện? Liệu cô có phải gặp điều gì trở ngại?

- Bạch tiểu thư..

Đám phóng viên liên tục gọi nàng, ngày càng tiến gần nàng hơn. Bất giác lùi lại phía sau, lại đụng phải người hẳn, nàng lên tiếng cầu cứu:

- Lãnh Phong...

Thấy nàng như vậy, hẳn khẽ cau mày, ôm thắt lưng nàng kéo sát lại gần hẳn, nở nụ cười nửa miệng:

- Xin lỗi! Bạch tiểu thư sẽ không trả lời phỏng vấn!

Đám phóng viên nghe vậy, lập tức lại hướng về phía hẳn:

- Lạc thiếu! Rốt cuộc ngài và Bạch tiểu thư có mối quan hệ gì?

- Lạc thiếu! Xin ngài hãy trả lời chúng tôi!

- Lạc thiếu! Ngài dự tiệc mỗi lần đều có một nữ nhân đi cùng. Liệu Bạch tiểu thư cũng như vậy?

Nghe câu hỏi này. Nàng khẽ túm chặt áo hẳn. Thì ra là nàng cũng như vậy. Thì ra nàng không phải là người phụ nữ đầu tiên hẳn đưa đến dự tiệc cùng. Như vậy, rồi một ngày hẳn cũng sẽ rời bỏ nàng?

Nhìn nữ nhân trong lòng mặt biến sắc. Một cổ khó chịu trong người dâng lên, hẳn nhìn đám phóng viên

- Muốn tôi trả lời?

Đám phóng viên im lặng. Hẳn giữ lấy ót nàng, cúi thấp người xuống nói với nàng:

- Vy Vy, đến lúc rồi.

Nàng chưa kịp tiếp lời. Hẳn chặn miệng nàng bằng một nụ hôn. Cánh môi bạc phủ lên môi mọng nước của nàng. Lợi dụng nàng không kịp phản ứng, hẳn dễ dàng xâm nhập, nhanh chóng đoạt lấy hô hấp của nàng. Thân mật công khai như vậy, rõ ràng là câu trả lời của hẳn cho đám phóng viên.

Nàng cảm thấy hơi khó chịu, dùng tay đẩy hẳn ra một chút. Nói với hẳn rằng, nếu cứ tiếp tục thì nàng sẽ chết vì không thở được mất. Lúc này hẳn mới buông, nhìn nàng ngượng ngùng nhìn hẳn, hẳn cười ôm nàng áp sát vào lòng, tỏ vẻ sở hữu. Nói với đám phóng viên:

- Nghe đây! Hãy viết thật chính xác vào! Bạch tiểu thư đây là người phụ nữ của tôi! Tôi và cô ấy sẽ kết hôn!

7. Chương 7: Selly, Sao Lãnh Phong Không Cưới Cô?

Khi vệ sĩ đưa đám phóng viên kia đi khỏi thì Tiểu Vy vẫn chưa hết bàng hoàng về câu nói của Lãnh Phong. Nàng vốn nghĩ hẳn chỉ đùa thôi mà. Đâu ngờ hẳn làm thật chứ?

- Vy Vy... - Lãnh Phong khẽ gọi nàng

- Vâng?

- Anh đã nói là sẽ làm. Anh chưa bao giờ nuốt lời! - Hắn nhìn nàng khẳng định

- ... - Im bật. Người đàn ông này thật thần nha. Nàng không hề hé răng mà vẫn đoán được ý nghĩ trong đầu nàng mà nói ra. >"<

- Lãnh Phong...- Khải Bình gọi hẳn, đồng thời nhếch cằm về phía nhóm người đàn ông đằng sau. Ý nói hẳn ra tiếp.

Hắn hiểu ý. Xoay Tiểu Vy lại, hôn lên trán nàng nói:

- Vy Vy, anh có việc chút. Em ở đây ăn chút gì nhé?

- Vâng! Anh đi đi! - Nàng nhìn đám tư nhân kia. Tiệc lớn như vậy, tất nhiên không tránh khỏi việc Lãnh Phong phải đi tiếp khách. Nàng cũng không dám cản hẳn.

Hắn cùng Khải Bình đi rồi. Nàng ngồi xuống ghế sa lông, khẽ thở dài. Một người mặc y phục đầu bếp, y phục này dành riêng cho bếp trưởng, nên nàng rất dễ nhận ra

- Bạch tiểu thư! Đây là bánh tiramisu hảo hạng, Lạc thiếu có dặn chúng tôi làm riêng cho tiểu thư. Chúc tiểu thư ngon miệng! - Đầu bếp trưởng đặt đĩa bánh xuống bàn, mỉm cười với Tiểu Vy.

- Cảm ơn ngài! - Nhận đĩa bánh từ tay bếp trưởng, nàng mỉm cười.

Vừa ăn nàng vừa nhìn về phía Lãnh Phong. Hắn đang bàn với đám tư nhân điều gì đó, bỗng chốc lại nhìn nàng mỉm cười.

Một người đi đến trước mặt nàng, giọng nói đầy chế giễu tra hỏi:

- Cô là Bạch Tiểu Vy?

Nàng theo phản xạ nhìn người đối diện. Nữ nhân này cao bằng mang tai Lãnh Phong, rất là cao a. Trong khi Tiểu Vy chỉ cao bằng vai hẳn, hơn nữa lúc này nàng đang ngồi nên rất khó nhìn người phụ nữ kia.

- Vâng! Cô là...

- Hừm! Selly, tôi nổi tiếng như vậy cô không biết sao? - Nữ nhân kia nhìn nàng, giọng vẫn đầy vẻ khinh bỉ.

Nàng nhìn nữ nhân kia, cô ta có làn da hơi ngăm đen, khuôn mặt phủ lớp phấn dày, mùi nước hoa nồng nặc khiến nàng rất khó chịu, nàng ném cho cô nàng kia một câu không nể nang gì:

- Tôi biết! Nhưng là trong ảnh cô đẹp hơn nhiều!

Selly tức tím mặt, nàng nói vậy không phải là nói ảnh cô chụp là có chỉnh sửa sao? Cười lạnh, cô lại nói:

- Hừm! Hay chẳng Bạch tiểu thư chỉ là tình một đêm của Lạc thiếu, sao lại ăn nói hồ đồ vậy?

- Ủm! - Nàng trả lời băng quơ

- Ha! Cô nghĩ rằng Lạc thiếu sẽ yêu cô sao?

- Tôi nói tôi nghĩ vậy ư? Nực cười!

- Chát!!! - Tiếng động này, khiến ai trong phòng cũng phải nhìn nàng và Selly

Cô cho nàng một cái tát, rất mạnh. Nhưng nàng vẫn ngồi đó, đưa mắt nhìn nàng. Selly hét lớn:

- Tôi nói cho cô biết! Đừng hòng bước chân vào nhà Lạc thiếu! Cô xem đi! Cô nghĩ lúc này Lạc thiếu sẽ bảo vệ cô ư? Lạc thiếu của tôi, cô đừng nghĩ mình có cơ hội!

- Bạch tiểu thư... - Vài người ra nói nhỏ với nàng, họ muốn giúp nàng.

Nàng vẫn im lặng. Đôi mắt toát ra một tia khinh bỉ nhìn Selly, cười lạnh:

- Không cần!

Selly lúc này, nụ cười đông cứng trên mặt. Nhìn nàng buông đĩa ra, đứng dậy đi về phía cô

- Chát!!!!

Một cái tát, lực đạo của nàng còn mạnh hơn Selly tát nàng lúc trước, khiến cho mặt cô lệch hẳn đi, lớp phấn phai đi, hiện rõ ràng. Mọi người trong phòng không ai nói cũng không ngăn cản, kể cả hai vị trưởng lão và Lãnh Phong. Họ đều nghĩ rằng Selly là đáng bị vậy, ngang nhiên đến gây chuyện với nàng, còn tát nàng nữa.

- Nói đi...

Selly nhìn nàng, lập tức bị dọa sợ hãi, chỉ mới vài phút, nàng sao có thể thay đổi thái độ nhanh vậy? Ngài Bạch nhìn xuống, thấy cô cười lạnh, đôi mắt lãnh âm nhìn Selly, hô hấp liền cứng ngắc.

- Gì..? - Selly cup mắt, không dám nhìn cô, giọng nói hơi run run

- Nói.. nếu Lãnh Phong là của cô. Vậy Selly, sao Lãnh Phong không cưới cô?

- Tôi..

- Nếu anh ta yêu cô, chắc cũng không để cô làm nhân tình bên ngoài đâu nhỉ?

Selly im bật. Cô không thể trả lời được câu hỏi kia. Chỉ còn cách chôn chân tại chỗ, không dám hé một câu. Tiểu Vy ngày càng đến gần cô, cô còn cảm thấy khí lạnh, khe rùng mình. Cô đưa ánh mắt lên nhìn nàng, bỗng bị ánh mắt đó dọa sợ:

- Á!!! Đừng động vào tôi!!- Theo bản năng, cô đẩy nàng ra, ôm đầu hét lớn.

- Ahh.. - Tiểu Vy bất ngờ bị Selly đẩy ngã. Thần trí cũng bừng tỉnh.

- Ôi.. Bạch tiểu thư!!

Đám người thấy nàng bị ngã, liền chạy ra đỡ nàng dậy. Vài người còn quay ra nói lớn với Selly:

- Cô đường đường là người của công chúng! Không có phép tắc gì sao?

Lãnh Phong thấy nàng ngã. Lập tức đứng dậy, đi về phía nàng, đám người thấy hấn đến gần, lập tức tách ra cho hấn đi, cúi đầu chào:

- Lạc thiếu!

Hấn bỏ qua, đi về phía nàng ngồi trên ghế. Thấp người xuống kéo nhẹ cánh tay nàng, dịu dàng hỏi:

- Em không sao chứ?

- A. Em ổn...- Thấy nàng khe cau mày, hấn lập tức giơ cánh tay nàng lên, một cảnh đập vào mắt hấn, nàng bị chảy máu.

- Lãnh Phong... em ổn mà...- Thấy hấn im lặng vậy, nàng thực sợ.

- Chết tiệt! Em chảy máu này gọi là ổn ư? Khải Bình! Cầm máu đi! - Khải Bình nghe vậy, lập tức lấy chiếc va-li trong tay tên vệ sĩ. Mở va-li mang đồ ra, lập tức tiến hành cầm máu cho nàng.

Nàng vẫn im lặng, nhìn hấn đi về phía Selly

- Cô rảnh lắm phải không?

- Phong... Ắ ta chẳng là gì cả!! Phong, em yêu anh mà! Anh không nên giúp ả ta! Kể thử ba như vậy sẽ chẳng có kết cục gì tốt đẹp cả! Rồi ả sẽ chết thôi!!

- Rầm!!! - Hấn túm lấy cổ Selly ép vào tường

Mọi người nhất thời cả kinh hét lên. Nhưng rồi cũng lại im bật, họ biết một điều, Lạc thiếu rất hiếm khi tức giận. Một khi đã tức, hẳn có thể cướp đi hàng trăm mạng người mà không hề thương tiếc chút nào. Muốn sống tốt nhất nên im lặng chờ hẳn nguôi rồi hãy nói.

Lãnh Phong nhìn Selly, lực đạo mỗi lúc một tăng

- Tôi là của cô? Tôi yêu cô? Tôi có nói cô là kẻ thứ hai trong cuộc tình của tôi? Từ lúc nào vậy?

Selly sắc mặt trắng bệch nhìn hắn sợ sệt, không dám hé răng một câu

- Tôi cảnh cáo cô! Từ lần sau tốt nhất đừng lên dính đến Tiểu Vy của tôi! Không thì tôi khó có thể bảo toàn cho cô được! Nhớ lấy!

Hắn buông cô ra, quay lại phía Tiểu Vy. Selly đằng sau ho sặc sụa, nước mắt cứ vậy làm nhòe hết lớp trang điểm, đầu tóc rối tung, trong cô bây giờ không gì thảm họa hơn.

Lãnh Phong đến bên nàng, nàng nhìn hắn mỉm cười:

- Lãnh Phong, xem này... Á!!! - Hắn bỗng bế nàng lên, nói với nàng:

- Vy Vy, em mệt rồi.. Ta về thôi! - Nói rồi, hắn cùng nàng đi ra ngoài, bỏ lại bao ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Hai vị trưởng lão ngồi trên cũng mỉm cười nhìn hắn bế nàng ra về. Một tên vệ sĩ nói:

- Thưa hai ngài, ả Selly làm vậy với Bạch tiểu thư.. Chúng tôi nên làm gì với ả?

Bạch Đỗ và Lạc Hình đưa mắt nhìn nhau, rồi Lạc Hình nói:

- Xử cô ta như thường lệ!

8. Chương 8: Đêm Dài.

Lãnh Phong đưa Tiểu Vy ngồi vào xe. Nàng chu môi phụng phịu nói:

- Em đâu bị thương ở chân đâu. Anh không thấy mình hơi quá à?

- Ừm. Vậy em thích nói chuyện theo kiểu xưng hô này à? - Hắn cười nhìn nàng, khởi động xe

- Cũng đôi chút...- Nàng đỏ mặt

- Tay em ổn rồi chứ?

- Ừm... Bình Khải đã chữa cho em rồi. Em không biết anh ấy học y nữa đấy! - Nàng sờ chỗ vết thương đang được băng bó.

- Khải Bình là bạn của anh à? Kể một chút cho em đi!

- Em thích Khải Bình? - Hắn hỏi

- Không có a!! Kể đi mà!! - Nàng phản bác

- Được! Ba Khải Bình và ba anh làm việc cùng nhau, nên anh với Khải Bình cũng chơi thân từ bé. Trong vụ tai nạn đã cướp đi ba mẹ Khải Bình. Ba anh đã thu hồi lại gia sản nhà Khải Bình và đưa Khải Bình về sống chung với anh. Sau khi học xong, Khải Bình tự nguyện theo anh.

- Vậy a... Khải Bình không ý kiến ư?

- Không! Anh ta tự nguyện mà! - Hắn mỉm cười

- Ừm...

Nàng lúc ở bữa tiệc rất mệt, giờ rất muốn ngủ

- Em ngủ đi. Khi nào về anh sẽ gọi em!

Nàng gật đầu, chẳng mấy chốc đã đi vào giấc ngủ. Hấn nhìn nàng ngủ, bất giác đưa tay vuốt tóc nàng. Rồi lại quay ra, đưa tay vào ngăn đựng đồ lấy ra một túi nhỏ được bọc rất kỹ càng. Mỉm cười

- Vy Vy... Anh sẽ làm em phải nói yêu anh...

*****

- Vy Vy.. Về nhà rồi!

- Ừm... - Mở mắt, nàng ngủ khá say nên giờ dậy hơi mệt chút

Để bảo vệ đưa xe vào, hấn kéo nàng vào trong

- Chào Lạc thiếu, Bạch tiểu thư! - Bà quản gia đứng ngoài, cúi người cung kính chào hai người bọn họ.

Hấn không đợi nàng chào lại, một tay kéo nàng lên tầng.

- Này.. Chậm thôi... Lãnh Phong....

Hấn mở cửa đẩy nàng vào trong, rồi dùng chân đóng cửa lại

- Này! Anh định làm gì?

Ngay lập tức, một bàn tay đàn ông kéo tay nàng lại, làm cả người nàng áp sát vào lồng ngực hấn. Hành động này làm nàng đỏ mặt:

- Này... Anh làm gì vậy? Người bên ngoài sẽ..

Chưa dứt câu, hấn nâng cằm nàng lên, tham lam chiếm lĩnh bờ môi mọng kia. Cánh môi lạnh bạc khê hôn, dường như hấn còn chưa thỏa mãn, tiếp tục xâm nhập vào miệng nàng, chiếm đoạt toàn bộ hô hấp của nàng

- Ừm... Đừng..- Nàng cố ý dấn vào lồng ngực hấn, rồi cũng vô ích, hấn không hề hấn, ngược lại tay nàng còn một hồi đau nhức.

Hấn đẩy nàng xuống. Thậm tệ đem bộ đồ của nàng xé đi. Quan sát thân thể của nàng dưới hấn. Vóc dáng hoàn mỹ, khuôn mặt đỏ ửng nhu mì, cánh môi đỏ ửng vừa bị hấn cuồng dã chiếm đoạt, tất cả đều rơi vào tầm mắt hấn. Hấn nắm chặt tay lại, đôi mắt thâm sâu nhìn nàng. Hấn lần này không thể tha được, hấn muốn nàng, nhất định nàng đêm nay sẽ không thoát được.

- Đồ đáng chết! Anh xé đồ của em! Tránh ra!! Đồ điên! Hận anh! Tránh ra!! - Nàng không ngừng ca cẩm, mỗi một câu lại đánh vào lồng ngực hấn. Khẽ cười, hấn rút từ trong túi ra một bao nhỏ, lấy trong đó ra một viên chocolet đưa vào miệng. Nàng không hiểu hành động của hấn, ngây ngốc hỏi:

- Anh làm gì vậy? Thả em ra rồi làm gì cũng được chứ!

- Anh nói.. là anh muốn em thì sao? - Hấn cười, nụ cười chứa đầy tà mị

Chưa kịp tiếp, hấn lại hôn nàng, viên chocolet trong miệng dây dưa qua lại, cuối cùng thì cũng vào miệng nàng. Viên chocolet tan trong miệng nàng, đồng thời nàng cảm thấy rất nóng a:

- A...anh làm gì vậy..?

- Ngon chứ?

- Không! Không ngon chút nào! Nóng quá đi...

Hấn cười tà, bàn tay vẽ theo đường cong cơ thể nàng, tốc độ loạn xạ ngày càng tăng

- Hừm! Tất nhiên là nóng rồi!

- Lãnh Phong.. đừng... - Nàng ngăn chặn cánh tay hấn đang di chuyển xuống dưới, bất giác cơ thể lại nóng thêm

- Gọi anh là Phong, từ nay về sau chỉ được gọi anh là Phong..- Hấn vẫn tiếp tục di chuyển bàn tay, đôi mắt chứa đầy dục vọng muốn chiếm đoạt nàng

- Ừm... Phong...- Thần trí nàng như phân tán hết bốn phương tám hướng, ôn nhu nghe theo hắn.

- Gọi lại! - Hắn một tay khóa chặt eo nàng, một tay cởi đồ ném la liệt trên sàn

- Phong...

Nàng bất lực nằm dưới thân hắn, mặc cho hắn ở trên làm đủ mọi chuyện. Đầu óc nàng trống rỗng, chỉ biết đón nhận từng cơn khoái cảm hắn mang đến, đôi lúc còn khẽ ngấm nga. Hắn nở nụ cười thỏa mãn, nhìn nữ nhân trong lòng

- Bảo bối! Thích không? - Thanh âm hắn trở nên khàn đặc hỏi nàng

- Ừm.. Thích...- Nàng lúc này không còn chút lý trí nào, ngoan ngoãn trả lời hắn

- Gọi tên anh! Từ lần sau, người duy nhất làm em thỏa mãn chỉ có thể là anh!

- Phong.. Ừm.. Phong..- Nàng không thể chịu nổi cảm giác này, bất giác đưa hai chân khóa trụ ở lưng hắn

- Bé ngoan! Bây giờ em nghĩ đến ai? - Hắn vẫn không dừng lại động tác, thăm quan sát biểu hiện của nữ nhân dưới thân.

Nàng khẽ mấp máy môi:

- Phong... Em...nghĩ.. Phong...

- Bảo bối! Em nên như vậy chứ! - Hắn cười thỏa mãn vì nàng phủ nhận trong ánh mắt nàng bây giờ chỉ toàn hình bóng của hắn.

Dây dưa một hồi lâu, hắn ôm nàng vào lòng, khẽ hôn lên trán nàng, dịu dàng nói:

- Bảo bối xinh đẹp! Em chỉ có thể là của tôi thôi!

Nàng trong mơ màng nghe thấy điều đó, mỉm cười ôn nhu nằm trong lòng hắn như con mèo nhỏ, khẽ mấp máy môi:

- Ừm...

9. Chương 9: Còn Dám?

Sáng sớm, Tiểu Vy tỉnh dậy đúng thời gian theo đồng hồ sinh học. Ngạc nhiên tột cùng vì nơi mình tỉnh dậy không phải phòng mình. Nhìn quần áo la liệt dưới sàn, kèm theo thứ đồ 37 độ nằm bên cạnh nữa. Nhớ lại cảnh kích tình đêm qua, nàng vớ đại chiếc gối bên cạnh. Làm cho lịch sử huy hoàng ngày hôm đó lại tiếp diễn...

- Bộp!!!! - Vâng, Lãnh Phong lại một lần nữa bị chiếc gối đập vào đầu (.=.)

- Ahh! Vy Vy.. em có đánh bao nhiêu thì vẫn vậy thôi. Gối này không cứng như đá ở trong Bác Kỳ đâu...- Hắn không động dậy, giọng nói lười nhác với nàng.

- Hừm!! Được! - Nàng cười gian xảo, hít một hơi thật sâu

- Này! Em định làm gì? - Thấy nàng cười, Lãnh Phong khẽ rùng mình. Nàng nháy mắt nhìn hắn.

Ngay sau đó, cả Lạc trạch đang yên tĩnh thì bị phá vỡ bởi tiếng thét chói tai của phụ nữ trong phòng Lạc thiếu. Quần gia Bình cùng nhân viên bên dưới nghe tiếng thét đều chạy vội lên

- Lạc thiếu! Tôi nghe tiếng thét của tiểu thư trong phòng ngài..Mọi chuyện ổn không thưa ngài?

- Đi đi! - Hắn nhìn nàng, không thèm đếm xỉa đám người ở ngoài cửa. Ở dưới thân hắn xong giờ thoát ra rồi còn làm cần?

Nghe tiếng bước chân bên ngoài khuất hẳn. Hấn xoay người nàng lại, bàn tay lớn giữ eo nàng, tay còn lại giữ tay phải nàng, đôi mắt thâm sâu nhìn nàng nói:

- Em dám làm vậy?

- Làm gì chứ? Chán ghét anh! Kinh tởm anh! Đồ đáng ghét! - Tiểu Vy vừa la, liên tục dấn vào lồng ngực hấn bằng tay còn lại.

- Gì? - Hấn cười, tiếp tục đưa tay giữ chặt hai tay nàng:

- Em nên nhớ, anh muốn em, đó là điều tất yếu.

- Không! Không thích chút nào! Anh là đồ xấu xa! Anh bỏ gì vào viên chocolet? - Nàng hờn dỗi nhìn hấn. Lãnh Phong đưa tay vén mấy sợi tóc loạn trên mặt nàng, cười tà

- Một ít gia vị thôi... Em nên nhìn lại hoàn cảnh em bây giờ đi..

Nàng giật mình, nghe hấn nói vậy, có ý gì? Nàng không có mặc đồ, mà hấn lại là ở trên...

- Có ý gì?

- Sẽ không ngại gì, em mê người vậy, ai ngăn được anh...

- Nè.. nè... Anh làm gì vậy? Đây.. Lãnh Phong!!

*****

- Cô Selly! Thật xin lỗi! Nhưng chúng tôi không thể giúp được cô!

- Anh nói vậy là sao? Tại sao vậy? - Sally đứng dậy, nhìn nam nhân đối diện

- Cô Selly! Cô mới vào ngành giới trí chưa được bao lâu. Hôm qua cô lại đắc tội với Bạch tiểu thư. Chúng tôi không đủ thế lực để ngăn cản được ngài Bạch và ngài Lạc. Giờ tôi có cuộc họp! Mời cô ra về cho! Cảm ơn! - Người đàn ông vẫn cầm tập tài liệu, không hề nhìn Selly từ đầu đến cuối.

Selly ra ngoài. Tức tím mặt, nắm chặt tay nàng nói

- Á ta là gì chứ! Bạch Tiểu Vy, cô đợi đấy! Sẽ có ngày tôi cho cô biết thế nào là nổi nhục!

10. Chương 10: Phong...

Sau vài ngày cặp đôi Lãnh Phong và Tiểu Vy tình cảm. Cuối cùng thì Tiểu Vy cũng không chịu được cảnh tù túng, bị nhốt như công chúa cấm cung trong nhà Lãnh Phong. Nằm trong lòng hấn nói:

- Em không được đi làm sao?

- Không được! Em phải ở nhà! - Lãnh Phong không nhìn nàng, vẫn tiếp tục giở tờ báo.

- Nhưng...

- Không được! - Hấn ngắt lời.

Nàng nhìn hấn, bàn tay nhỏ bé khẽ lắc cánh tay vững chắc của hấn, phụng phịu nói:

- Phong... Em muốn đi làm... Phong...

Hấn cứng người, bỏ tập báo sang bên cạnh, nhìn nàng. Đôi mắt nàng ngấn lệ nhìn hấn, cánh môi đỏ mọng đôi lúc lại khẽ cắn cắn tỏ vẻ ủy khuất. Miệng mềnhoeo:

- Phong... Em muốn đi làm....

Ôi.. Hắn cũng chỉ là người đàn ông bình thường, nhìn mỹ nhân trong lòng như vậy, ai nỡ bỏ qua. Hơn nữa nàng chưa bao giờ làm nũng với hắn, lần đầu quả là sát thương quá cao. Hắn nhu nhu huyết dương, rồi quay ra cười dịu dàng với nàng:

- Được rồi!

- Thật không? - Nàng chui ra khỏi lồng ngực hắn, ngồi bật dậy.

- Ừm.

- A! Vậy em sẽ được mặc bộ đồ dễ thương đó nha! Lại còn được ăn bánh miến phí nữa!

- Bộ đồ nào? - Hắn nhìn nàng. Bộ đồ gì chứ? Bánh miến phí? Nàng nói làm ở đâu?

- Quán cà phê đối diện công ty anh á! Quán đó đồng phục rất đẹp nha! Như cosplay á! - Nàng chỉ chỉ má nhìn hắn.

- Em nói là mình định đi làm ở quán cà phê? Ai nói em làm ở đó? - Hắn khẽ cau mày nhìn nàng. Muốn đi làm chỉ để mặc bộ đồ đó? Hơn nữa quán cà phê đó toàn là sắc nam, nàng muốn làm ở đó? Hắn nào sẽ cho nàng đi.

- O? Anh đồng ý cho em đi làm mà? - Khuôn mặt nàng xị xuống nhìn hắn.

- Anh đồng ý cho em đi làm! Nhưng em phải làm ở công ty anh! - Hắn xoa xoa đầu nàng cười.

- A! Vậy đồ phải đẹp nha! Và em sẽ không làm nhân viên quét dọn đâu! Phải có đồ ăn ngon nữa! Em phải được ăn đồ ngon! - Mắt nàng sáng lên, cầm tay áo hắn lắc qua lại lần nữa.

- Được! Em sẽ là thư ký riêng của anh! Được đồ đẹp! Được ăn ngon!

- Oa! Vậy a! Anh phải hứa a! - Nàng thuận đà nằm xuống, gối đầu vào đùi hắn.

- Được! Anh hứa! - Hắn không nhịn được cái bản tính trẻ con hết mức này, bật cười nhìn nàng.

- Mà nè! Cái hôm ở bữa tiệc á? Em đã nói gì với cô Selly kia vậy?

Hắn giật mình, cúi xuống nhìn nàng:

- Em không nhớ sao?

- Không! Em chẳng nhớ chút gì!

Vuốt tóc nàng, hắn cười, nhưng đôi mắt lại hiện lên vẻ chua xót lạ thường :

- Không nhớ cũng tốt! Em gần đây có gặp ác mộng không?

- Không có a! Em toàn mơ được ăn bánh thôi! - Nàng cầm miếng bánh lên, cắn một miếng.

- Tốt rồi! Vậy ngủ đi! - Hắn kéo tay nàng lên, bỏ miếng bánh vào miệng mình.

Đến khi Khải Bình đến, Tiểu Vy đã yên phận ngủ trong lòng hắn. Khải Bình ngồi xuống ghế, bắt đầu đọc, thanh âm vừa đủ để không đánh thức nàng dậy :

- Về việc Tiểu An kia, cô ta đã từng giết người nhiều lần, nhưng chỉ có gia tộc Bạch biết thôi, thông tin này không được tiết lộ ra ngoài. Tiểu An và Tiểu Vy luôn đi cùng nhau, nên ngài Bạch đã để Tiểu An bảo vệ Tiểu Vy.

- Vậy là Tiểu An giết người là vì chúng định hại Vy Vy.- Hắn không ngẩng đầu, vẫn nhìn nữ nhân trong lòng.

- Chính xác! Về việc vụ tai nạn thì tớ vẫn chưa lấy được thông tin ở bệnh viện Thái Cầm.

- Khỏi cần! Cậu mang chứ? - Hắn ngắt lời

- Cậu chắc muốn tiêm cho cô ấy? - Khải Bình ngạc nhiên nhìn hắn

- Cậu muốn cho cô ấy có bệnh rồi đưa đến bệnh viện hay đợi đến khi chúng cho cô ấy vài viên đạn rồi mới đưa đến? - Hắn nhìn Khải Bình, thanh âm có chút lạnh lẽo.

- Đây là thể virus nhẹ, cô ấy có thể sẽ hơi đau đầu chút thôi, sau đó sẽ là nôn mửa. Cái này chỉ kéo dài hai ngày, hôm nay chích cho cô ấy, ngày mai cậu đưa đến bệnh viện, ngày kia sẽ lại chạy nhảy bình thường.

- Dừng lại!

- Sao vậy? - Khải Bình khó hiểu nhìn hấn. Chẳng phải hấn đã quyết rồi sao?

- Dừng tiêm cho cô ấy! Tổ sẽ để đến thời gian thích hợp hơn, không phải bây giờ! - Hấn lấy xi lanh trên tay Khải Bình, đặt vào hộp đóng lại.

Nhắm mắt, hấn nói với Khải Bình:

- Cậu về được rồi!

Thở dài, thu dọn đồ của mình. Khải Bình nói với anh:

- Tổ về đây! Gửi lời hỏi thăm với Tiểu Vy!

Trong giấc mộng, Tiểu Vy cảm thấy cơ thể như lơ lửng, thoáng sợ hãi, nhưng rất nhanh sau rồi nàng cũng trở về trạng thái ổn định. Một hơi ấm thân quen bao phủ nàng, nàng không xa lạ, đưa tay tiếp nhận hơi ấm đó. Nàng còn nghe được giọng nói đầy yêu thương :

- Vy Vy, ngủ ngon...

11. Chương 11: Tiểu Hắc Và Tiểu Bạch.

Lãnh Phong đứng tựa vào tường, nhìn người con gái đang ngồi bên cạnh hồ. Tiểu Vy hôm nay mặc bộ váy trắng, tóc thả dài, làn da trắng nõn, cả người nàng toát lên vẻ thuần khiết, xinh đẹp động lòng người. Nàng xoa hai chân xuống nước vui đùa, thỉnh thoảng lại ném vài mẩu bánh xuống cho đàn cá đang bơi. Hấn mỉm cười, ngồi xuống ghế, nói với Khải Bình đang ngồi bên cạnh:

- Mọi chuyện bên ngoài sao rồi?

- Vẫn ổn! Selly từ lần đó đã biệt tích, không còn xuất hiện trước công chúng nữa. - Khải Bình giở cuốn sách, tiếp tục đọc. Đạo gần đây anh hay qua lại đây, để xem tình hình của Tiểu Vy, sẵn tiện liên lạc với Lãnh Phong.

- Tốt!

Tiểu Vy đang chơi đùa với đàn cá một chút, không gian tĩnh lặng, thính giác của nàng cũng nhạy bén hơn, nên rất dễ nhận ra âm thanh trong bụi cây:

- Soạt.. soạt..

Nàng quay lại, thấy Lãnh Phong cùng Khải Bình đang bàn chuyện gì đó, nàng cũng không nỡ ngăn cản. Nổi tính tò mò, nàng lau khô chân, chân trần đi đến bụi cây kia. Âm thanh ngày một rõ, nàng tăng tốc độ một chút, lúc này nàng đã không nhìn thấy hồ cá đâu.

- Ư.. ư..

Nàng giật mình, ngồi thụp xuống lùm cây, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng tách bụi cây ra. Sau lùm cây, có hai chú cún con một đen, một trắng đang nằm trong hộp rên ư ử nhìn nàng.

- A.. Sao hai mi lại ở nơi này? - Nàng kéo chiếc hộp ra ngoài để tránh chúng không bị lùm cây cọ vào người. Đằng sau là lỗ hổng lớn đủ để chiếc hộp đi vào.

- Thì ra hai mi vào được đây bằng lỗ hổng này! Ai đã bỏ mấy chú cún dễ thương như này chứ? - Nàng vuốt ve hai chú cún.

Chú cún nằm trong lòng nàng hơi bự một chút, nó có bộ lông đen tuyền, đôi mắt màu xanh dương rất nổi bật. Còn chú cún còn lại thì có bộ lông trắng như tuyết, đôi mắt màu nâu hút hồn. Tiểu Vy rất ưng mắt vì đây là lần đầu tiên thấy hai chú cún đối lập nhau như vậy, nàng chỉ vào chú cún có bộ lông đen cười nói:

- Ta sẽ gọi mi là Tiểu Hắc!

- Mi sẽ là Tiểu Bạch!

Nàng cũng rất dễ nhận ra Tiểu Hắc là đực, còn Tiểu Bạch là giống cái. Nàng hai tay ôm chúng, cười cười:

- Woa! Bọn mi thật dễ thương a! Hai mi lớn lên sẽ là vợ chồng a! (Hơ hơ =.=!)

Lãnh Phong dời tầm mắt khỏi tập báo, quay ra bên hồ. Bỗng chốc sắc mặt tối sầm lại. Nàng không có ở đó. Hắn quay ra nói với quản gia:

- Quản gia Bình! Tiểu Vy vào nhà chưa?

- Dạ! Không có thưa Lạc thiếu!

- Tìm đi! - Mặt hắn đánh lại.

- Lãnh Phong...

Hắn quay lại. Thấy nàng đi từ trong vườn ra, tay ôm một thùng cát tông to đùng. Nàng đặt chiếc hộp xuống, ngơ ngác nhìn hắn:

- Lãnh Phong, anh tìm gì vậy?

Hắn đi đến bên nàng, một tay kéo nàng vào lòng mình:

- Đồ ngốc! Em đã đi đâu?

- Ahh.. Em...

Nàng chưa kịp trả lời. Đã thấy Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch chui ra từ trong hộp. Lãnh Phong thấy vậy, khó chịu nói:

- Sao có chó con ở đây?

- A! Em tìm thấy Tiểu Hắc và Tiểu Bạch ở đám cây cuối vườn. Ở đó có lỗ hổng, chắc người ngoài đã bỏ nó vào...

- Cho người đi lấp nó đi! Đem đám này đi! - Lãnh Phong quay sang nói với quản gia Bình.

- Anh! Chúng thật dễ thương a! Em muốn nuôi nó! - Nàng nghe vậy, lập tức túm áo hắn.

- Không được! Chúng không thể ở đây!

- Phong... - Nàng đưa ánh mắt lúng liếng nhìn hắn.

- ...

- Phong... Em là muốn nuôi chúng a... Em ở đây một mình... Chán lắm..

- Không được! - Hắn thiếu chút nữa đồng ý. Cũng may là lý trí vẫn còn sót lại.

- Phong... Cho chúng ở lại đi... Anh muốn em làm gì cũng được! Nha? Phong... - Nàng vẫn không chịu, kiên trì giữ vững quan điểm.

- Được rồi!

- A! Em biết mà! Em biết mà! Anh muốn em làm gì cũng được hết á!

Hắn cười tà, cúi xuống ghé sát vào vành tai nàng :

- Em nên nhớ câu nói này...

- Vâng!! Nhớ! Nhớ mà!!! Khải Bình! Lại đây nè! Xem cún mới của em nè!!!! - Nàng vui mừng, gọi Khải Bình từ phía xa.

Khải Bình đi về phía nàng, nhìn hai con chó đang quần quýt bên nàng, khê lên tiếng:

- Chó của em? Lãnh Phong đồng ý sao?

- Đúng á! Lãnh Phong cho em nuôi mà! Phong, đây là giống chó Alaska phải không?

- Không phải! Đó là giống Husky. - Lãnh Phong ngồi xuống bên cạnh nàng, vuốt ve con chó bộ lông màu đen tuyền kia.

- A! Nhìn rất giống với chó Alaska mà! - Nàng ngược lên nhìn Khải Bình.

Anh cũng ngồi xuống, giải thích với nàng:

- Giống Alaska và Husky nhìn qua rất giống nhau. Nhưng nhìn kỹ hơn em sẽ rất dễ nhận ra, giống Alaska đuôi cong lên và luôn cuộn tròn trên lưng, còn Husky này thì lại có đuôi xù và cụp xuống. Về hình dáng thì giống Husky có phần nhỏ hơn so với Alaska. Husky không khỏe hơn so với Alaska là mấy nhưng giống chó này chạy rất nhanh. Hơn nữa Alaska trông có vẻ dữ tợn hơn.

- Vậy a! Nhưng em vẫn thích loài Husky hơn! - Nàng quay ra nhìn Lãnh Phong cười.

- Đúng thế! Hai con này lại là thuần chủng nữa! Rất hiếm đấy! Kẻ ngu ngốc nào lại đem bỏ nó đi?

- Mặc kệ a! Em phải cảm ơn họ đấy! Cho dù họ có đến đây xin lại thì cũng đừng mơ em sẽ trả lại! Phải không Phong? - Nàng quay ra nhìn hấn.

Hấn mỉm cười xoa đầu nàng:

- Vậy thì anh sẽ mua cho em con mới!

- Giống Husky vốn rất đắt, Lãnh Phong rộng lượng như vậy phải là yêu thương em lắm sao? - Khải Bình cười cười.

- A! Em là không cần nha! Em thích hai con này hơn!! - Nàng ôm Tiểu Hắc và Tiểu Bạch vào lòng, tỏ vẻ chiếm hữu.

- Nhưng mà em chưa nuôi chó bao giờ... - Nàng ủ rũ đặt hai chú cún xuống, giọng ỉu xìu.

- Đừng lo, giống Husky rất năng động và nghịch ngợm. Em chỉ cần quan tâm chơi đùa với chúng mỗi ngày là được. Có hai con nên em không phải sợ chúng sẽ cô đơn. Còn về việc ăn uống, em có thể cho chúng ăn cơm với thịt băm hoặc đồ ăn dành riêng cho cún cũng được.

Tiểu Vy gật đầu, vuốt ve Tiểu Bạch. Khải Bình cũng lại lên tiếng:

- Nhìn cảnh này rất đẹp nha!

- Gì? - Nàng và hấn đồng thanh, tay cũng dừng lại động tác vuốt ve chú chó.

- Xem đi! Em mặc váy trắng, xinh đẹp cùng với Tiểu Bạch, Lãnh Phong mặc đồ đen, lãnh đạm cùng Tiểu Hắc. Không phải rất hợp sao?

- Ừm... - Nàng khê cười, phải nói là hấn cùng Tiểu Hắc rất hợp nhau, từ đầu tới giờ Tiểu Hắc luôn quần lấy hấn, hấn cũng vuốt ve Tiểu Hắc đâu ghét gì đâu?

- Vy Vy, em ở đây. Anh đi cùng Khải Bình một chút. Nếu đói cứ gọi quản gia Bình, bà ấy sẽ dọn đầu bếp làm đồ ăn cho em.. - Hấn dịu dàng vuốt tóc nàng, ánh mắt lộ rõ yêu thương.

Nàng cảm thấy mặt mình có hơi nóng, cúi đầu nhìn Tiểu Bạch và Tiểu Hắc

- Vâng...

Vừa đi đến cửa, Khải Bình đã bị Lãnh Phong túm cổ áo lôi lại. Anh nói:

- Này này! Cậu làm gì vậy?

- Vừa rồi cậu nói Vy Vy cái gì? - Lãnh Phong nhìn chằm chằm vào anh, ánh mắt hằn tia muốn giết người.

- Gì chứ? Ngay cả khen Tiểu Vy xinh đẹp cậu cũng cảm sao? - Hấn sao có thể nực cười vậy? Người ta khen vợ chưa cưới của mình đẹp mà cậu ta cũng nổi giận?

- Hay là tôi nói sai sự thật?

- Gì? - Hấn tăng lực đạo.

- Bạn tốt à! Tớ nói vợ cậu xinh đẹp thì cậu nổi giận. Giờ nói tớ nói sai sự thật cậu cũng nổi giận. Cậu muốn tớ nói sao đây? - Anh nở nụ cười khổ nhìn hấn.

Lúc này Lãnh Phong mới thả anh ra, nói với anh:

- Khen vợ tôi đẹp chỉ có mình tớ có quyền! Cảm cậu đêm xĩa! - Hấn ra lệnh.

- Gì chứ? - Anh kinh ngạc nhìn hấn.

- Đủ rồi! Về đi! Tối rồi! - Hấn xoay lưng bước đi.

- Này! Mới có 3 giờ chiều thôi!

Hấn dừng lại. Quay lại trừng mắt nhìn Khải Bình. Anh cũng vì hành động này của hấn mà im bặt, xoay lưng bước đi:

- Tớ về đây! Ngày mai gặp!

12. Chương 12: Đường Hi Trở Về.

- Này! Anh làm gì vậy? Tiểu Hắc và Tiểu Bạch còn chưa ăn xong nha! Thả em xuống! - Tiểu Vy vùng vẫy trong lòng Lãnh Phong. Hấn ta hôm nay làm sao vậy? Từ lúc ăn tối xong sắc mặt rất không tốt a! Nàng còn chưa kịp dọn đồ của hai tiểu cẩu kia đã kéo nàng lên lầu nha! (Tiểu cẩu: chó con)

Hấn vẫn giữ vững nhịp đi, mặc dù con thỏ ngọc kia có mắng chửi đến đâu, hấn nói:

- Tiểu Hắc và Tiểu Bạch của em quản gia Bình sẽ chăm sóc! Còn bây giờ, Tiểu Vy là của anh và do anh sẽ chăm sóc! - Hấn cười tà.

- Nói nhảm gì vậy? Anh tính làm gì hả? Em lại la lên mà xem! Em sẽ đi mách Lạc cha anh!

Nàng như con gấu túi mà nhảy tung tung trong lòng hấn. Đến khi nằm trong phòng hấn vẫn giữ vững quan điểm trên, vẫn tiếp tục giãy giụa. Căn bản không để ý sắc mặt hấn lúc này, chỉ nghe giọng hấn ra lệnh:

- Đủ rồi Vy Vy...

Nàng không để ý, vẫn tiếp tục vùng vẫy.

- Vy Vy..

Nàng vẫn là không thèm nghe lời hấn, lực đạo vùng vẫy tăng lên.

- Đủ rồi! - Hấn cao giọng nói với nàng.

Tiểu Vy cũng bị lời nói của hấn làm cho hoảng sợ, quên cả việc cố thoát khỏi hấn. Ôi.. Hấn là đang tức giận?

Sắc mặt hấn cũng dịu đi vài phần, đưa tay vuốt tóc nàng, thanh âm trầm thấp vang lên:

- Vy Vy. Em đừng nên chọc giận anh..

- ... - Nàng nhìn hấn, đôi môi khẽ cắn cắn. Khởi đầu việc hấn ăn nàng, luôn luôn là câu nói này a.

- Vy Vy, nhớ lời nói chiều nay của em chứ?

- Là anh muốn em làm gì cũng được a... - Nàng cúi đầu, thanh âm nhỏ nhẹ nhu mì.

- Đúng vậy, là anh yêu cầu em làm gì em cũng phải làm... Em hiểu chứ? - Hấn cười cười nhìn nàng.

- ... - Chết tiệt! Khỉ gió! Sao lúc đó mày lại nói vậy hả Tiểu Vy? Sao mày không động não hấn sẽ làm gì mày chứ? Nàng luôn mồm chữ rửa, cảnh tượng đó đã thu hết vào tầm mắt Lãnh Phong. Hấn bật cười, bàn tay to lớn ôn nhu giữ hai tay nàng, cúi xuống ghé sát tai nàng nói:

- Hồi hận cũng muộn rồi Vy Vy.. Từ giờ anh muốn em làm gì cũng được phải không?

Và trong căn phòng của một người nào đó. Có hai người nào đó đang dính sát lấy nhau ý đồ tư mật. Một người nào đó thì luôn mồm mè nheo đánh đá người, còn một người nào đó thì vẫn tiếp tục công việc của mình.(Việc gì thì các bạn tự biết nhé! Ta đây hơi bị “trong sáng”! Hơ hơ ..)

*****

Nàng ngồi trong phòng khách xem bộ phim New Moon (Trăng Non) cùng với bịch bắp rang bơ cỡ lớn. Gối lên đùi Lãnh Phong, nàng liên tục mè nheo đủ thứ vô lý. Ví dụ như đoạn hội thoại sau:

Nàng: Nếu như anh được chọn mua một món đồ cho em khi cưới anh sẽ mua gì?

Hấn: Anh sẽ mua nhẫn cho em!

Nàng: Nhưng em thích quần áo!

Hấn: Vậy thì anh sẽ mua quần áo cho em!

Nàng: Sao anh không mua nhẫn cưới khi chúng ta cưới nhau?

Hấn: Vậy anh sẽ mua cả hai!

Nàng: Em nói chỉ được một thôi mà!

Hấn: ...

Thật sự là hấn rước “của nợ” này về nhà chắc sẽ sớm đi cạy tể bào thép mất. Cuối cùng trời cũng không phụ lòng hấn, cho hấn cái tiếng chuông cửa giải thoát. Thấy quần gia Bình định ra mở cửa, hấn nói lớn:

- Bà quần gia! Để tôi!

Đứng dậy, Tiểu Vy cũng không khó chịu là bao nên tiếp tục xem phim. Hấn cũng chẳng quan tâm ai đến, có người bấm cửa là may lắm rồi. Nào ngờ đầu vừa mở cửa, cái bóng bên ngoài đã chạy vào ôm chầm lấy hấn vui mừng nói:

- Phong! Em nhớ anh quá à!

- Này! Cậu định giết chúng tớ bằng cánh để ở bên ngoài chờ cậu à? - Lúc này nam nhân mới đi vào, tay xách nách mang một đồng hồ. Nhìn thấy nàng bên trong, huyết sáo vài cái, quay sang hỏi Lãnh Phong:

- Này! Em họ xa của cậu bên Anh à? Đẹp đó! Giới thiệu tớ đi!

Hấn lườm nam nhân kia, rồi quay sang với nữ nhân đang ôm ngang lưng mình nói:

- Được rồi! Nha đầu...

- Phong... - Nàng nhìn hấn và nữ nhân kia. Thực khó chịu a. Cô ta là ai? Sao cứ nhiên đến đây lại ôm Lãnh Phong thân mật vậy?

Lúc này hấn mới để ý tầm mắt nàng rơi xuống cánh tay đang ôm chặt hấn kia, vội gỡ tay nữ nhân kia xuống. Nói với nàng:

- Vy Vy đây là Lục Quân, bạn của anh, còn đây là...

- Xin chào! Tôi là người yêu Lãnh Phong! - Nữ nhân kia từ đầu đã đội mũ vành lớn che gần hết khuôn mặt. Nàng nhìn không rõ. Giở cỡi mũ ra. Nữ nhân đó nhìn nàng, ngay lập tức im bật.

- Nha đầu! Không phải đâu tiểu thư. Cô này là người yêu của Lục Quân đây nha. - Nam nhân tên Lục Quân kia đi lên, kéo nữ nhân kia vào lòng cười cười

- Tiểu Vy! Nha đầu này! - Dưới bốn con mắt của hai nam nhân kia, nữ nhân này chạy tới ôm chầm lấy Tiểu Vy.

Tiểu Vy cũng vui không kém, nhìn nữ nhân kia:

- Đường Hi! Cậu về nước lúc nào?

- Mới đây thôi! - Đường Hi cười cười

- Hai người.. quen nhau hả?

- Đúng vậy! Bọn em là chị em mà! Tiểu Vy hiểu em hơn cả anh đấy! - Đường Hi lườm Lục Quân.

- Cũng tốt! Hai người bọn họ quen nhau, bây giờ còn cậu lạc loài thôi Lục Quân! - Lãnh Phong vỗ vỗ vai Lục Quân.

- Này! Sao tôi lạc loài? - Lục Quân không cam phận nhìn Lãnh Phong.

- Xem đi! Ở đây ai cũng biết nhau cả rồi. Trừ có Vy Vy nhà tôi không biết anh thôi.

- Này! Sao lại Vy Vy nhà anh?

- Chứ cậu định làm gì? - Lãnh Phong nhướn mày với Lục Quân, tỏ vẻ đắc ý.

- Ôi! Tiểu Vy cậu ổn không? Đạo này thấy xinh đẹp lên nha. Thân hình chữ S rõ ràng nha! - Đường Hi vẫn không kiêng nể tiếp tục vỗ vỗ hai má Tiểu Vy.

Lúc này đây, Lục Quân liếc nhìn Lãnh Phong, giọng tầm ngầm chán nản:

- Tại sao một mỹ nhân hoàn hảo như kia lại rơi vào tay thằng khốn nạn này hả ông trời?

13. Chương 13: Bị Bỏ Rơi.

Lãnh Phong nghe Lục Bình nói vậy, lại tiếp tục vỗ vai anh thở dài:

- Aiz! Biết đâu được tôi có tiềm năng thần bí. Là do cậu bất cẩn bốc trúng ả nha đầu kia thôi..

- Này anh nói ả nha đầu nào? Tiềm năng thần bí cái thá gì? Kể lằng nhằng như anh mà cũng đến cảnh này à? - Lục Quân không nhịn được liếc xéo hần một cái.

- Mà nè Lãnh Phong! Bọn tớ bây giờ tính sẽ định cư ở đây một thời gian. Nhà cậu như cái cung điện thế này, chắc không phiền đâu nhỉ?

- Không! Hai người về đi!

- Nè! Anh sao vậy? Bọn em mới đến đã đuổi đi là sao? - Đường Hi quay ngoắt ra liếc hần.

- Đúng vậy! Hai người ở đây đi! - Tiểu Vy vừa mới gặp Đường Hi, bọn họ ở đây càng vui chứ, nàng càng thích.

- Anh nói không được! - Hần trừng mắt với nàng. Nàng là muốn bị đánh sao? Họ ở đây chắc là làm loạn mất.

- Hai người đã ở đây rồi phải không? Cứ tìm phòng nào cảm thấy thoải mái đi nhé! - Nàng phớt lờ câu nói của người nào đó.

- Ok! 9 giờ tớ và Lục Quân sẽ xuống! - Đường Hi cùng Lục Quân phóng như bay lên lầu 3.

Nàng cảm thấy sống lưng hơi lạnh, khẽ rung mình. Quay lại quả là Lãnh Phong nhìn nàng như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Bạch Tiểu Vy! Em dám làm vậy? - Hần hai tay chống lên tường, căn bản không cho nàng đường thoát.

- Ah.. Em bây giờ có Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Đường Hi, cả Lục Quân nữa... Không phải rất vui sao?

- Vui gì chứ? Anh đã nói không được mà!

- Ah.. Còn cả anh nữa a! Em rất vui a! - Tiểu Vy cười nhìn hắn.

- Vy Vy!

- Em sai rồi!

- Biết sai chưa? - Hắn thở dài.

- Dạ...

Nói rồi, nàng nhướn chân lên, đôi môi mọng nước khẽ lướt qua môi hắn. Rồi nàng cúi đầu xuống nói:

- Coi như là xin lỗi a!

Hắn cứng người, nàng chưa bao giờ chủ động hôn hắn. Nhìn nàng đỏ mặt, hắn nói :

- Bé ngốc! Lại đây!

- Nè! Anh làm gì vậy!

Hắn kéo nàng vào phòng nghỉ của khách, đóng cửa. Cho dù cửa cách âm nhưng hai người đang ngồi co lưng trên cầu thang kia vẫn hiểu được họ đang làm gì. Đường Hi nói với Lục Quân:

- Anh nghĩ là Phong ca yêu Tiểu Vy thật không?

- Tin anh đi! Tên đó đối với Tiểu Vy hoàn toàn khác với mấy người phụ nữ kia. Nhưng với cô ta thì anh lại không dám chắc...

- Ủ. - Đường Hi khẽ cắn môi. Lãnh Phong và Tiểu Vy giờ đang ngọt ngào như vậy, nở như cô ta trở về..? Tiểu Vy sẽ ra sao?

*****

Mấy tuần nay Lãnh Phong cứ như vậy bị người nào đó bỏ rơi. Tiểu Vy cũng quên bém luôn chuyện đi làm. Ngày ngày cùng Đường Hi và hai tiểu cẩu kia chơi đùa. Nói về Tiểu Bạch và Tiểu Hắc kia thì phải công nhận rằng chúng lớn rất nhanh, mỗi lần nàng cùng Đường Hi dắt chúng đi dạo ở công viên thì đám trẻ con lại xúm vào. Nhi đồng nam chơi cùng Tiểu Hắc, nhi đồng nữ thì xúm vào với Tiểu Bạch, vốn là giống chó Husky rất thân thiện nên nàng cũng để chúng chơi đùa, khi nào đến giờ thì nàng chỉ cần gọi rồi chúng sẽ tự trở về. Thời gian dần trôi, nàng cũng hoàn toàn lãng quên luôn Lãnh Phong ở kia. Lục Quân nhìn Lãnh Phong thở dài:

- Haizz! Bạn tốt à! Cảm giác bị mỹ nhân lãng quên sao rồi! Cố tận hưởng đi! Đến khi cô ấy vào nhà chắc chẳng còn cảm giác này đâu!

- Cảm miệng đi! - Chẳng còn cái gì chứ? Nàng ở nhà toàn chơi cùng hai tiểu cẩu kia, giờ thêm Đường Hi vào chắc hẳn ngày mai phải đi cấy thần kinh thép vô tâm mất.

Tiểu Hắc đang chơi đùa nhìn thấy Lãnh Phong đứng ở xa xa, vẫy đuôi mừng chạy đến bên hắn. Lãnh Phong ngồi xuống xoa đầu Tiểu Hắc:

- Tiểu Hắc! Mi ra gọi Bạch lại đây đi!

Tiểu Hắc như hiểu ý, chạy ra phía Tiểu Vy đang ngồi, nhảy lên người nàng ngồi. Đường Hi thấy vậy cười:

- Này Hắc Hắc, mi không thấy ta và Tiểu Vy đang nói chuyện sao?

Tiểu Bạch cũng chạy ra quẩn lấy chân nàng, nàng nhìn hai tiểu cẩu kia:

- Nè.. Sao vậy?

Ngay lập tức, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch chạy ra chỗ Lãnh Phong cùng Lục Quân đang đứng. Lục Quân đắc ý nhìn Lãnh Phong :

- Tiểu Hắc thông minh quá ha?
  - Đúng vậy! Tổ nói đi gọi Bạch đâu phải Tiểu Bạch! Còn ai nữa dĩ nhiên là Tiểu Vy rồi! - Hắc cười, xoa đầu hai tiểu cầu.
  - Được rồi! Tổ chịu thua! - Lục Quân quyết định giữ im lặng nếu không tên họ Lạc kia sẽ hủy hoại một chút danh dự của anh mất.
  - Lãnh Phong? - Tiểu Vy chạy ra, thấy chúng cùng Lãnh Phong chơi đùa cũng thấy nhẹ nhõm chút. Cứ nhiên chạy đi, chủ của chúng tất phải lo rồi.
  - Ta về thôi! Cũng muộn rồi! - Lãnh Phong kéo thắt lưng nàng lại, ôm thân hình nhỏ bé này vào lòng mình.
  - Đúng vậy! Tối nay ta phải đi dự tiệc nữa. - Đường Hi trong lòng Lục Quân nói.
  - Tiệc gì? - Nàng ngược lên nhìn hắc. Lại tiệc?
  - Tối nay là sinh nhật của Khải Bình! - Hắc nhìn nàng, nở nụ cười dịu dàng thân quen.
  - Vậy a? Có gì mà em không biết vậy? Nàng chỉ chỉ vào Đường Hi bên trên.
  - Ủ! Đường Hi và Lục Quân yêu nhau khá lâu rồi. Trước đó họ cùng anh và Khải Bình đi chơi cùng nhau nên quen nhau.
  - Vậy a! Nhưng Khải Bình không có ai ư?
  - Không! Cậu ta vẫn độc thân! Em tiếc cho cậu ta ư? - Lãnh Phong nhìn nàng.
  - Không nha! Anh ấy độc thân thì kệ anh ấy chứ! - Nàng chu môi.
- Hắc bật cười, nữ nhân này thật sự trẻ con quá sức.
- Em muốn ăn gì nào?
  - Muốn ăn gà chiên, khoai tây chiên, xúc xích chiên, tất cả những gì ở quán ăn nhanh! Em muốn ăn!
  - Được! Anh cho em ăn thoải mái!
  - Hứ! - Nàng quay đi. Muốn ăn chứ gì? Ta ăn đến phá sản mà xem!
  - Đừng nghĩ đến chuyện đó! Em ăn đến cả đời thì gia sản của anh vẫn vậy thôi! - Hắc cúi xuống. Hơi thở khê phả vào tai nàng.
- Nói là ăn đồ chiên, nhưng giờ nàng lại ngồi trong nhà hàng, trước mặt là một đồng thức ăn bày la liệt, không một chút khoai tây hay gà chiên nào.
- Nè! Đồ chiên mà!
- Hắc ngồi cạnh nàng, tay vẫn cầm cuốn menu nói:
- Anh đâu nói là sẽ cho em ăn đồ chiên? Anh chỉ nói “Được! Anh cho em ăn thoải mái!” thôi.
  - ...
  - Bây giờ em có ăn hay không?
  - Ăn mà ăn mà!
- Lục Quân ngồi đối diện, gờ đồng hồ lên nói:
- Giờ là 2 giờ 45 phút! Tiệc của Khải Bình bắt đầu từ 7 giờ! Ta còn nhiều thời gian!
  - Được! Vậy ta cần tân trang cho Vy Vy một chút! - Đường Hi buông đĩa xuống.
  - Làm gì chứ? - Tiểu Vy cười khở.
  - Không sao đâu! Như lần trước của em ở bữa tiệc vậy...
  - Em lại phải làm theo lời họ hả? - Nàng cười.

- Không! Đường Hi sẽ chăm sóc em!

Nàng nghe đến đây, nụ cười đông cứng trên khuôn mặt. Nhìn Đường Hi :

“Đại cô nương! Nhẹ tay dùm tôi!”

14. Chương 14: Thay Đồ Cho Anh.

Ăn xong, Tiểu Vy cùng Lãnh Phong, Đường Hi, Lục Quân và hai tiểu cẩu đến trung tâm mua sắm. Từ nhà hàng đến trung tâm đó không xa nên bốn người quyết định đi bộ, hơn nữa trung tâm không cấm đem thú nuôi vào nên rất tiện cho hai tiểu cẩu chơi xả láng chút. Trên đường đi, Lãnh Phong luôn thu hút tầm nhìn của rất nhiều nữ nhân. Nhưng điều làm hắn khó chịu bây giờ là nữ nhân bên cạnh tay cầm một đồng hồ hoa và mấy cái hộp hồng hồng đỏ đỏ, nàng không chút biểu hiện nào là ghen tuông cả, vẫn nói chuyện với Đường Hi bình thường. Hắn nhìn Đường Hi đang cầm khoảng hai, ba bó hoa hồng kia. Dĩ nhiên, hoa đó không phải của cô... mà là của nàng. Hắn nói không để nghe chút nào:

- Đường Hi! Em rảnh lắm sao?

- Phong ca à! Anh không thấy tay Tiểu Vy đang chất đầy hoa và quà sao? Dĩ nhiên em phải cầm hộ rồi. Hơn nữa biết đâu lát nữa sẽ thành của em..

- Ôi! Lại thêm kẻ si tình nữa kia! - Lục Quân huých tay Lãnh Phong, hất cằm về phía nam nhân mặc vest đen tay cầm bó hoa đi tới.

Hắn nhíu mày. Gì chứ? Đây là kẻ thứ 8 rồi. Nhìn hắn đi bên cạnh trông không giống là chồng chưa cưới sao?

- Tiểu thư! Em thật xinh đẹp! Không phiền nếu em nhận bó hoa này của tôi chứ? - Hắn nở nụ cười, đưa bó hoa về phía nàng.

Nhưng nàng chưa kịp nhận và nói lời cảm ơn thì một bàn tay to lớn đã giữ lại bó hoa trên tay nam nhân kia. Nàng ngược lên nhìn hắn, hắn nở nụ cười lịch sự, giọng nói có phần cứng nhắc:

- Xin lỗi anh! Nhìn tôi không giống vợ chưa cưới của cô ấy sao? Nếu cô ấy nhận chắc sẽ có chuyện xảy ra mất!

Nam nhân tỏ vẻ khó chịu nhìn hắn, vừa gặp ánh mắt lãnh âm của hắn liền vội vàng dời đi, không quên bỏ lại một câu:

- Thật xin lỗi!

Đến trung tâm, hắn càng khó chịu hơn vì bao nhiêu con mắt đều đổ dồn vào Tiểu Vy. Nữ nhân thì nhìn bó hoa hộp quà chất đầy đồng, rồi lại thì thầm nhìn hắn. Nam nhân thì lại nhìn chăm chăm vào mặt nàng, không thì người nàng. Hắn vượt lên trước, đem tất cả hoa và hộp quà rời khỏi tay nàng và Đường Hi. Nàng hơi cau mày hỏi hắn:

- Anh làm gì vậy?

- Không có gì! Loại cái gai ra thôi! - Hắn vừa nói, đem tất cả cho vào thùng rác.

- Có kẻ đang ghen nồng lên kia kìa! - Một nam nhân đứng ngoài nói.

- Này cậu nhóc! Em về khi nào vậy? - Lục Quân ra ôm đầu nam nhân kia.

- Hi brother! - Nam nhân kia vẫy tay Lãnh Phong.

Lúc này Tiểu Vy mới nhìn được dung mạo cậu ta. Cậu ta khá bảnh trai a, có nét giống với Lãnh Phong. Hình như là bằng tuổi nàng.

- Lãnh Tư! Em về lúc nào? - Lãnh Phong không rời vị trí của mình, nói với nam nhân kia.

- Em về từ tối qua! Hôm nay là sinh nhật Khải Bình nên em về sớm hơn dự định chút! Định sẽ ở nhà anh.
- Lãnh Tư cười cười, ánh mắt dừng lại bên nàng.

- A! Em là cô gái ngồi ở quán bar! - Lãnh Tư thốt lên, chỉ chỉ nàng.

- Gì...? - Nàng giật mình. Mình ngồi ở quán bar? Khi nào?

Không chỉ có nàng. Ngay cả ba người kia cũng tròn mắt nhìn nàng.

- Tiểu Vy.. từng vào bar hả? - Lục Quân hỏi Lãnh Phong.

- Tất nhiên!

- Quán bar nào vậy? - Tiểu Vy hỏi.

- Quán bar Sett đấy! Em nhớ không? Lúc đó em không biết tôi vì tôi chỉ ngồi đằng sau nhìn em thôi!

Nàng như nhớ lại điều gì đó, bật cười:

- Ahh! Anh ngồi trong đám nam nhân kia a! Còn nói người nam nhân khác mời tôi đồ uống!

- Đúng vậy! Không ngờ nhìn em vậy mà giờ đáng yêu thật! - Hắc cười.

- Đủ rồi! - Lãnh Phong không chịu được ánh mắt đầy ham muốn của Lãnh Tư nhìn nàng.

- Này anh hai! Cô ấy là gì của anh?

- Cô ấy là vợ chưa cưới của anh! - Hắc không chút lưu tình nói thật.

- Không sao! Anh có thể ăn nằm trộm vị với ai cũng được! Nếu anh cảm thấy chán cô ấy thì em luôn sẵn sàng!

- Tiểu Hắc! Tiểu Bạch! Tiễn khách! - Hắc ôm nàng vào lòng, quay ra nói lớn.

Hai tiểu cầu đang chơi đùa. Nghe thấy chủ ra lệnh liền dừng lại, tiến đến Lãnh Tư. Giống Husky luôn toát ra vẻ dũng mãnh, lạnh lợi, chúng luôn trung thành với chủ và làm tốt hơn chủ dặn gấp nhiều lần. Vì vậy hai tiểu cầu nhận được lệnh “tiễn khách” chỉ một lần nhưng Lãnh Tư cư nhiên lại được “tiễn khách” rất nhiều lần. (Đau hông ta? *rùng mình*)

*****

Lạc Lãnh Tư xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, chửi rủa không ít:

- Chết tiệt! Phong ca à! Sao anh lại nỡ sai chó của mình cắn em trai yêu quý này chứ?

- Em thì yêu quý gì? Yên lặng đi! Không anh lại làm vậy đấy! - Lãnh Phong gỡ tờ báo, không thèm đếm xỉa đến mùi dầu sực nức bên cạnh và đám nữ nhân viên đang nhìn mình.

- Phong.. Thế nào? - Tiểu Vy xoay người Lục Quân lại. Cầm bộ vest trên tay ướm thử vào người Lục Quân.

- Anh thấy bộ này hợp với Lục Quân không?

- Hợp! Hợp lắm! - Lãnh Tư nhảy mồm vào.

Tiểu Vy nở nụ cười dịu dàng với Lục Quân:

- Lục Quân! Anh đi thử đồ đi! Đường Hi ở phòng số 2.

- Lãnh Tư! Anh lại đây đi! - Nàng xoay người vào trong quầy.

Lãnh Tư đang định đứng dậy thì hắc nói:

- Cho dù em có ra vẻ trẻ con bao nhiêu thì cô ấy vẫn sẽ đánh bại em thôi!

- Anh! Em mới 25, kém anh có một, hơn Tiểu Vy cũng một. Anh nghĩ em trẻ con à?

- Lãnh Tư..? - Nàng từ trong quầy vọng ra.

- Anh tới đây! - Lãnh Tư vui vẻ trả lời. Đứng dậy đi đến bên nàng.

- Anh thấy thích màu nào hơn? - Nàng đem tờ bảng màu đưa cho anh.

- Xanh tím than đi! Anh thích màu đỏ!

- Ừm... - Nàng vòng qua lưng hắn, nhìn qua rất giống là nàng đang ôm anh.

Cảnh tượng này lập tức đập vào mắt, hắn đứng lên đi vào quây. Mấy nữ nhân viên thấy vậy liền đi theo vui vẻ nói:

- Lạc thiếu, anh mặc bộ này rất hợp!

- Lạc thiếu, sao anh không thử bộ này...

Hắn mỉm cười, đưa tay lấy đại một bộ vest màu đen. Đi đến kéo tay nàng vào phòng thử đồ.

- Đây anh làm gì vậy?

- Giúp anh thử đồ đi!

- Nè nè! Tôi thì sao? - Lãnh Tư thấy vậy khẽ mỉm cười, đánh trống lảng gọi mấy cô nhân viên kia.

Trong phòng thử đồ, hắn tham lam chiếm lĩnh bờ môi nàng, tận hưởng vị ngọt lịm trong miệng nàng

- Na.. này..! - Nàng kéo hắn ra, thở dốc.

- Em phải là vừa ôm Lãnh Tư? - Hắn ép nàng vào tường, đôi môi khế sát vành tai nàng.

- Không phải a! Em là chỉ lấy số đo thôi..

- Vậy nếu anh lấy số đo của em?

- Anh... - Nàng đỏ mặt.

- Hi! Đùa thôi! Anh biết rõ số đo của em ngay đêm đầu tiên rồi! - Hắn cười tà.

Bàn tay to lớn phác thảo đường cong trên cơ thể nàng, hắn ghé sát tai nàng. Hơi thở phả vào vành tai khiến cảm của nàng:

- 89...58...90.. Bảo bối! Em là tuyệt nhất đấy! -Hắn ngằm quan sát khuôn mặt dần ửng hồng của nàng. Nụ cười tỏ vẻ mình đã thắng.

Đứng bên ngoài, đám người kia bán tính bán nghi hai người họ đang làm gì trong đó bằng cuộc đối thoại sau:

Đường Hi: Haizz! Làm gì lâu vậy?

Lãnh Tư: Họ làm chuyện cần làm à? Thật hồ đồ khi tôi giúp họ..

Lục Quân: Đúng đấy!

Đường Hi: Đây! Tay anh để đâu?

Lãnh Tư: Nên nhớ tôi là kẻ độc thân ở đây đấy!

Lục Quân: Kệ anh thôi! Chúng tôi cũng làm! Anh chơi cùng Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đi.

Lãnh Tư: Anh tính giết tôi à?

Lục Quân: Anh muốn xem chúng tôi làm không?

Lãnh Tư: Câm hết miệng đi!

Lục Quân: Vậy sao anh còn chưa câm?

Lãnh Tư: ...

15. Chương 15: Tiểu Vy, Anh Nhớ Em.

7 giờ, tại biệt thự của Khải Bình...

Tiểu Vy mặc một bộ váy màu hồng phấn tôn lên làn da trắng nõn, mái tóc suôn dài tự nhiên, khuôn mặt không chút tạp hóa, đôi mắt to tròn cùng hàng lông mi dài cong vút đôi lúc lại khẽ rung động, bờ môi mọng nước đỏ hồng tự nhiên. Nàng tối nay không hề trang điểm, tôn lên vẻ đẹp tự nhiên mỹ miều thu hút bao ánh mắt hâm mộ thêm muốn của cả nam lẫn nữ giới trong bữa tiệc tối nay.

Lãnh Phong mặc một bộ vest đen, mái tóc tự nhiên phong tình, khuôn mặt tuấn lãng, đôi mắt không chút biểu cảm, hai tay đút vào túi quần thong dong đi đằng sau nàng. Mỗi lần bắt gặp ánh mắt nam nhân nhìn không đúng chỗ, hắn lại ra hiệu với đám vệ sĩ đi sau lên “dọn đường”, thậm chí có lúc hắn chưa kịp phản ứng họ đã lên “dẹp đường” trước rồi.

Nàng đi đằng trước nói với hắn:

- Ở đây làm gì có phóng viên đâu? Anh nói họ dẹp đường làm gì? (Nàng ơi hiểu theo nghĩa đen rồi nàng ơi! .=.)
- Anh đâu nói có. Chẳng qua là có người nhìn không đúng chỗ thôi? - Hắn tỉnh bơ đáp.
- Vậy anh nghĩ nhìn đâu mới là đúng chỗ?
- Dưới đất.
- ... - Nàng không nói gì. Vẫn cười nói với mọi người bình thường.

Lúc này, ở xa xa, một nam nhân ung dung ngồi nhìn về phía nàng. Hắn đã quan sát nàng từ lúc nàng vào đây. Nàng đã thay đổi hoàn toàn, nàng đẹp hơn rất nhiều. Nàng bây giờ trước mắt hắn không phải một con bé quê mùa đeo kính nữa, giờ nàng là người phụ nữ có sức hút mê người. Hắn nhìn Lãnh Phong kéo nàng vào lòng, nàng không hề phản ứng, vẫn nở nụ cười dịu dàng, trong lòng hắn dâng lên cảm xúc tiếc nuối. Giá như lần đó hắn không làm vậy, giá như lần đó hắn yêu nàng, thì giờ có lẽ hắn sẽ là người ôm nàng, là người yêu thương nàng kia.

Trợ lý đứng cạnh hắn, theo tầm mắt của hắn nhìn nàng nói nhỏ:

- Trần thiếu, Bạch tiểu thư ở đây.. Hay tôi thu xếp lại xe?
- Không cần! - Hắn ngắt lời.
- Tôi định sẽ nói với em vài câu... - Hắn nhìn nàng nói.

Nàng ngồi lên đùi Lãnh Phong, dựa đầu vào lòng hắn. Ay.. Buồn ngủ quá, nàng ở đây đã hơn hai tiếng rồi. Lòng hắn ấm áp vậy, nàng rất muốn ngủ a.

Lãnh Phong nhìn nàng đưa tay dụi mắt, xoa đầu nàng nói:

- Không sao. Em cứ ngủ đi..
- Ừm.. - Nàng nghe lời hắn, khẽ nhắm mắt.
- Chán quá! Tiểu Vy ngủ mất rồi. Hai tiểu cẩu thì đi chơi. Giờ làm sao đây? - Khải Bình cười cười nhìn Lãnh Phong, Lục Quân và Đường Hi.
- Em cũng mệt rồi! Thứ lỗi! - Đường Hi lên tiếng, rúc vào lòng Lục Quân, rồi cũng nhanh chóng ngủ thiếp đi.
- Thật thứ lỗi.. Đã làm phiền.. - Một nam nhân đi tới. Đứng trước bàn bọn họ..

Tiểu Vy mơ mơ màng màng, nàng mơ thấy khuôn mặt người đó. Khẽ rùng mình, nàng mở mắt. Lãnh Phong thấy nàng tỉnh dậy, quay xuống vuốt tóc nàng nói:

- Tỉnh rồi? Em bị giật mình sao?

- Ừm.. - Nàng định ngủ tiếp nhưng cơn buồn ngủ bị đánh tan bởi vì nàng đã nhìn thấy người nam nhân đứng đằng sau. Là người đó...

- Tiểu Vy. Đây là Trần Từ Trí. Anh ta là đối tác làm ăn ở công ty bọn anh. - Khải Bình giải thích.

Nàng mím môi. Sắc mặt trắng bệch nhìn Từ Trí. Từ Trí giơ tay ra phía nàng, nhẹ giọng gọi tên nàng:

- Tiểu Vy...

Nàng đứng dậy, nở một nụ cười gượng gạo, đưa tay về phía hắn:

- Trần Từ Trí, lâu không gặp. Anh khỏe chứ?

- Không hề. Kể từ khi em đi... - Hắn không cười, đôi mắt hiện lên chút nhớ mong, bàn tay cũng tăng thêm chút lực đạo.

Nàng giật mình, vội rút tay về. Lãnh Phong thấy cảnh này không thoải mái cho lắm. Vội kéo nàng ngồi lên đùi hắn, tay ôm eo nàng nói với Từ Trí:

- Từ Trí! Tiểu Vy của tôi hôm nay không được khỏe. Phiền anh?

Từ Trí nghe được hai từ “của tôi”, nở một nụ cười gượng gạo từ:

- Phiền mọi người quá! Tôi xin phép! Tạm biệt!

Hắn quay lưng bước đi. Khuôn mặt thoáng buồn bã, hắn giơ cánh tay phải vừa bắt tay với nàng, khẽ nói:

- Tiểu Vy.. Anh nhớ em...

Nhìn bóng hình Từ Trí dần khuất đi, Lục Quân quay ra nói:

- Trần Từ Trí phải chỉ có quan hệ với Tiểu Vy?

Lãnh Phong nhìn nàng đang ngủ say trong lòng, ánh mắt toát lên tia âm đạm:

- Kệ hắn đi! Ai có thể dành Tiểu Vy từ tay tớ?

- Trần Từ Trí hắn cũng không tệ! - Khải Bình tiếp.

Đường Hi nghe được ba từ “Trần Từ Trí” liền bật dậy nói:

- Đồ khốn!

Lãnh Phong: ...

Lục Quân: ...

Khải Bình: ...

- Ấy em là nói ai vậy? - Lục Quân cười khở nhìn nàng.

- Không phải! Em nghe thấy ai nói tên đó thôi! Chắc là mơ! - Đường Hi xua xua tay.

- Tên ư? Phải là Trần Từ Trí? - Khải Bình hỏi.

Đúng với dự đoán, khuôn mặt Đường Hi trắng bệch nói:

- Sao anh biết?

- Hắn vừa ở đây. - Lục Quân đáp.

- Đường Hi. Hắn có quen Tiểu Vy?

Đường Hi giờ cúi gầm mặt xuống nói:

- Có!

- Em kể được không? - Khải Bình tiếp lời.

Tay Đường Hi túm chặt váy, khẽ cắn răng. Liếc nhìn Lãnh Phong, Đường Hi hỏi nhỏ:

- Tiểu Vy còn thức không?
- Ngủ rồi! Bắt đầu kể đi! - Lãnh Phong nãy giờ im lặng. Giờ nói với cô, giọng nói có chút lạnh lẽo.
- Được...

16. Chương 16: Nguyên Nhân.

Đường Hi tựa vào Lục Quân nói nhỏ:

- Lục Quân..
- Gì? - Lục Quân quay xuống nhìn nàng.
- Nếu có mệnh hệ gì, anh nhất định không được để Lãnh Phong giết em nhé?
- ...
- Lục Quân?
- Được! Em kể cho bọn anh đi!

Nàng thở dài, bắt đầu kể:

- Trần Từ Trí và Tiểu Vy khi còn học họ từng là một cặp. Tiểu Vy lúc đó rất yêu anh ta, người ngoài nhìn vào đều nói họ rất hạnh phúc. Nhưng đâu có ai biết rằng anh ta lại đi yêu cô gái khác xinh đẹp hơn, vì lúc đó Tiểu Vy hoàn toàn đối lập với bây giờ, Tiểu Vy luôn đeo kính và buộc tóc đơn giản, ăn mặc rất bảo thủ. Anh ta yêu cô gái khác, và công khai với Tiểu Vy điều đó, anh ta nói rằng anh ta chưa bao giờ yêu Tiểu Vy, tất cả chỉ là do vụ cá cược với đám con trai trong lớp...

Đến đây, Đường Hi nắm chặt váy, cố gắng nén nhịn cơn thù hận :

- Sau đó, Tiểu An tìm gặp hần, nói rằng Tiểu Vy rất yêu hần. Nhưng tên khốn đó không hề nói gì mà bỏ đi. Và vì tên khốn đó mà Tiểu Vy... tự kết liễu mình...

Lục Quân cùng Khải Bình có phần sững sốt nhìn Tiểu Vy, riêng Lãnh Phong vẫn im lặng, ánh mắt trầm xuống, đưa tay kéo Tiểu Vy lại gần hơn. Đường Hi vẫn tiếp tục :

- Tiểu Vy được em đưa tới bệnh viện. Bạch gia nghe tin này lập tức đưa Tiểu Vy đi nơi khác, cách ly với Từ Trí. Bạch gia biết em nên về sau em vẫn được liên lạc với Tiểu Vy. Tiểu An cũng từ đó đi theo bảo vệ Tiểu Vy. Cho đến khi tại nạn đó xảy ra...

Đường Hi nhắm mắt, dựa đầu vào lòng Lục Quân, khẽ nói với Khải Bình:

- Khải Bình, em xin lỗi! Sinh nhật anh mà em lại nói về chuyện này..
- Không sao! Là anh tự nguyện mà! - Khải Bình cười.

Còn hần, hần vẫn ngồi đó, im lặng nhìn Tiểu Vy. Hần đã hiểu, hần hiểu tại sao Tiểu An lại đi theo bảo vệ nàng, Tiểu An sợ nàng lại một lần nữa bị thương mà rời đi. Vì vậy chỉ cần dựa vào biểu cảm của nàng, chỉ cần nàng vui hay sợ hãi, cũng sẽ quyết định sự sống của người nào đó dưới hòng súng của Tiểu An. Hần khẽ mỉm cười

Đúng vậy!

Hần và Tiểu An hành động đều có chung một mục đích.

Mãi sẽ là vậy..

Nàng đang ngủ, thấy cơ thể như bị đè nén khó thở. Không mở mắt, nàng nói:

- Lãnh Phong...

- Anh đây - Giọng nói hần vọng bên tai nàng.

- Ừm.. Em đang mệt lắm. - Nàng cố đẩy hần ra, xoay người định ngủ tiếp.

Hần nào đâu có muốn nàng ngủ. Cười tà, hần mở tủ, lấy ra một gói khoai tây chiên cùng một đĩa phim.

- Em ngủ như vậy, lấy ai xem phim New Moon cùng anh đây?

Nàng kéo chăn, cuộn tròn như kén, giọng nói lười nhếch vang lên:

- Aizz! Em xem cái đó rồi!

- Là phần 2 nha!

- ...

- Thôi vậy! Anh xem một mình!

- Ahh! Em xem với! - Nàng bật dậy. New Moon 2 nàng chưa có xem a. Nàng bây giờ mới mở mắt tiếp xúc với thế giới thân thuộc, dĩ nhiên là phòng hần. Có lẽ hần đã đem nàng về lúc nàng vẫn ngủ.

Nàng ngồi lên đùi hần xem phim, thỉnh thoảng lại ngoan ngoãn mở miệng nhận miếng khoai chiên từ tay hần, nàng đang xem cảnh nhân vật Jacob biến thành sói để bảo vệ Bella. Nàng quay ra nhìn Lãnh Phong, rồi lại nhìn Jacob. Cuối cùng nàng nói với hần:

- Anh biết không? Anh có thể đóng thành người sói đấy!

- Vậy sao?

- Đúng a! Nhìn đi! Anh với cậu ta chẳng khác gì nhau! - Nàng chỉ chỉ.

- Vậy ư? Em có muốn xem anh biến thành sói không? - Hần cười, đưa tay xoa xoa cằm nhỏ xinh của nàng.

Nàng dĩ nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của hần. Đổ mặt đập vào ngực hần:

- Em không nói cái đó! Anh vạm vỡ vậy và bảnh trai như vậy, không đóng phim thì uống quá!

- Được! Nhưng mỗi lần anh biến thành sói đều không thể mang quần áo. Vậy lúc anh biến thành người thì sao đây? Em nếu muốn xem cảnh đó cũng được.. - Hần cười tà.

Nàng giờ đổ mặt thêm nữa, lại đánh vào ngực hần:

- Anh có thể thôi nói những vấn đề đó không?

- Anh có thể thôi nhưng mà em là đang xem New Moon đó! - Hần chỉ vào màn hình chiếu cảnh Jacob bị thương mà biến trở lại thành người, và tất nhiên là...

- Sao anh toàn rắc vào đầu em những thứ xấu vậy?

- Anh làm ư? - Hần cười lớn hơn.

- Đúng vậy! Anh luôn bắt nạt em, giờ thì em biết đủ thứ rồi anh còn chưa thỏa mãn là sao? - Nàng liếc xéo hần.

- Tất nhiên rồi! Nhưng lần đó là ai xấu xa mới lâm vào cảnh này chứ? - Hần nhớ lại cảnh nàng uống rượu say, cười khẩy.

- Anh! Lần đó là em uống nhầm ly cocktail do đám bạn của Lãnh Tư bày trò thôi!

- Cho là vậy đi! Anh biến thành sói nhé? - Hần vẽ theo đường cong người nàng.

- Thôi xin! Anh đâu phải là sói!

- Ô! 90% đàn ông cho dù có hiền lành đến đâu thì trên giường sẽ thành dã lang cả thôi! - Hần thuận đà, ẩy nàng xuống.

- Vậy còn 10% còn lại? - Nàng nhìn tivi bị hần tắt đi, ảo não.

- Họ là bất lực.

- ...

Cuối cùng, Tiểu Vy cũng không thể ngăn cản tính cảm thú của người nào đó. đành phải thuận chiều theo ý hấn. Và câu nói của hấn đã thành bài học cho nàng, cụ thể như sau:

Nàng: Nhẹ một chút đi!

Hấn: Anh sẽ thật nhẹ nhàng..

2 phút sau...

Nàng: Em muốn tắt đèn!

Hấn: Để đó! Anh muốn nhìn em!

Nàng: Nhẹ chút đi... Phong...

Hấn: ...

5 phút sau...

Nàng: Dừng lại! Em chịu không được! Anh khỏe quá à!

Hấn: Em nghĩ anh sẽ dừng sao?

Nàng: Nhẹ chút đi...

Hấn: Bạch Tiểu Vy! Thứ nhất, đàn ông trên giường đều là cảm thú. Thứ hai, 99% lời nói của đàn ông trên giường là không đáng tin! Vì vậy em ngậm miệng cho anh!

Nàng: ...

Những lời này, nàng là ghi nhớ a... T.T

17. Chương 17: Phong An.

Lãnh Phong bước vào phòng Tiểu Vy. Đập ngay trước mắt hấn là cảnh tượng không nên có trong đời: Lục Quân ngồi cùng giường với nàng. Nam nữ một khi đã ngồi cùng giường nhau ắt sẽ có chuyện xảy ra. Sắc mặt hấn trầm xuống, vẫn quan sát người nàng như khúc gỗ ngồi nhìn hấn.

- Lãnh Phong à! Tổ chỉ gọi cô ấy dậy thôi! Là do Đường Hi nhờ a..

Hấn túm lấy cổ áo Lục Quân lôi ra ngoài:

- Biến!

- Chà! Phòng Tiểu Vy có mùi rất dễ chịu nha! Bao giờ cho tổ ngủ nhờ vài bữa! - Lục Quân cười cười.

- Biến nhanh! - Lãnh Phong đứng ở cửa, khoanh hai tay trước ngực, sắc mặt sa sầm.

- Tổ làm sao biến được? Nhỡ cậu học cách biến của tổ thì sao đây? Bí quyết gia truyền mà... - Lục Quân cứ đứng đó, anh cười khẩy.

- Vậy thì xéo nhanh! - Hấn nói lớn, tay cầm lọ thủy tinh không lưu tình ném về phía Lục Quân. Nhưng chưa kịp cầm thì anh ta đã chạy cả ngàn dặm rồi.

Hấn thở dài, nhìn nàng bên trong đang quay lưng về phía hấn, cả người run nhẹ. Hấn hỏi:

- Vy Vy, em sao vậy?

Nàng vẫn không nói gì. Hấn nhìn kỹ hơn, nàng là đang cố nín cười..

- Bạch Tiểu Vy!

- Em xin lỗi! ...Nhưng mà.. anh làm em buồn cười quá.. Haha...

- Ủm! Liệu người nào đó có muốn đi làm không đây? - Hấn tựa lưng vào cửa nói.

- A! Em đi! Em đi! - Nàng bật dậy, chạy vào phòng tắm.

- Anh muộn mất rồi! Em cứ đi cùng Lục Quân, cậu ấy làm trong công ty sẽ chỉ cho em. - Hấn quay người, để bộ quần áo lên giường.

20 phút sau, khi Lãnh Phong đã rời đi...

Nàng chạy ra khỏi phòng, tay cầm chìa khóa xe của mình mới được mang đến. Nàng chạy xuống gara, lần trước hấn đã đem chiếc LP 560-4 đi tu sửa, vậy là giờ hấn đang đi Lamborghini Reventon. Nàng cười khẩy, nắm chắc chìa khóa xe độc nhất trong tay. Nói lớn với Lục Quân đứng ở chỗ xe nàng:

- Lục Quân! Đi thôi! Em sẽ lái!

- Này này! Xe này của em hả? - Lục Quân mắt tròn tròn nhìn chiếc Lamborghini Aventador màu vàng của nàng đậu ở ngoài cửa.

- Đúng! Sao nào? Em nói Bạch Đỗ cha mang đến! - Nàng đắc ý cười.

- Hai người các em máu siêu xe nhỉ? Toàn chơi Lamborghini thôi!

Nàng đắc ý cười. Chưa kịp nêu thành tựu thì Lục Quân đã phá vỡ nó :

- Nhưng Lãnh Phong chơi hết toàn bộ dòng siêu xe rồi! Còn có chiếc Lykan HypeSport nữa đấy!

Nụ cười trên mặt nàng tắt ngấm, hấn như vậy nàng chơi sao lại. Quay ra hỏi Lục Quân:

- Gia sản của Lãnh Phong rốt cuộc là chiếm bao nhiêu?

- Hơn 70% cổ phần thế giới, hấn rất được, hơn bố em chút ít... - Lục Quân vẫn tiếp tục chiêm ngưỡng chiếc xe của nàng.

Ý nghĩ hi vọng đánh bại hấn là đổ hết. Nàng lên xe nói:

- Anh không đi em sẽ cho anh đi bộ! Xe anh giờ không có ở đây đâu!

Vừa đợi Lục Quân lên xe, nàng nhấn ga, chiếc xe thể thao màu vàng nhanh chóng mất hút với tốc độ kinh người.

Đến cổng Lạc thị, Lục Quân mặt tái mét nhìn đồng hồ:

- Thời gian đi bình thường từ nhà đến đây là 30 phút, em tiết kiệm được cho anh 20 phút... Tốt lắm... Cứ đi xe cạnh đó đi.

Nàng đậu chiếc xe cạnh xe hấn. Hai siêu xe một đen một vàng đứng cạnh nhau, thu hút bao ánh mắt của mọi người đi qua lẫn nhân viên công ty. Điều đó cũng chẳng thể đi vào tâm trí nàng, vì nàng đang ở Lạc thị hấn a. Đây là lần thứ hai nàng đến, nhưng mà.. lần này nàng có nhìn kỹ hơn, khá đẹp và sang trọng a. Nhân viên công ty này cũng không hề nhớ đến nàng về lần đó, nên nàng có vẻ thoải mái hơn.

- Tiểu Vy! Em sẽ được thu xếp vào làm thư ký riêng của Lạc tổng. - Lục Quân đi bên cạnh nàng nói.

- A.. Em không được làm công việc khác sao? - Làm thư ký của Lạc tổng? Lại thư ký riêng nữa. Vậy là số thời gian nàng bị bắt nạt sẽ tăng lên sao?

- Em có muốn ăn đồ ngọt không? - Bổng Lãnh Phong lù lù từ đâu đi ra, đứng đằng sau nàng.

- A... Có.

- Vậy thì làm đi! - Hấn cười tà.

- Vâng!

Nàng đi đằng sau hắn vào văn phòng, hắn mở cửa nghiêng người cho nàng bước vào. Tiểu Vy bước vào, quan sát một lượt, bỗng

- Cạch! - Hắn đem cửa phòng khóa lại.

Nàng vừa quay lại đã thấy bàn tay to lớn kéo nàng ép vào cửa, tập hồ sơ nàng vừa nhận từ Lục Quân rơi xuống, giấy bay tứ tung. Nàng cố gắng giãy giụa:

- Lãnh Phong!.. Anh làm gì vậy?

- Yên nào! Để anh ngắm em chút! - Hắn nhìn nàng. Nàng mặc bộ đồ công sở do hắn mang lên, rất đẹp, thật sự rất đẹp.

- Lãnh Phong..? - Nàng nhìn hắn. Hắn nhìn cái gì chứ? Nàng mặc bộ này là do hắn đưa mà. Cứ nhìn chăm chăm vậy là sao?

Hắn giữ chặt ót nàng, kéo lại gần, bờ môi của nàng chạm môi hắn

- Ừ! - Nàng giật mình, vội mở miệng nói hắn dừng lại.

Thế nhưng nàng lại là mở rộng lợi thế cho hắn, hắn ép chặt hơn, đôi chân dài ép vào cửa, căn bản nhất quyết không để nàng thoát. Dây dưa một hồi, nàng ngồi thụp xuống, đôi chân nàng không còn sức lực nào a. Quay ra liếc hắn đang cài lại cúc áo, hắn nói:

- Anh có cuộc họp, em muốn đi hay ở đây làm?

- Ở đây! - Nàng đâu có ngu mà đi a, Lục Quân rất giỏi việc soi người khác. Nhìn thấy nàng cùng hắn đi ra, biết anh ta sẽ nói gì.

- Được! Ở đây thôi! Đừng đi đâu! - Hắn thu xếp xong đồng hồ sơ la liệt trên sàn, kéo nàng vào phòng nghỉ.

- Ngủ đi! - Hắn hôn lên vàng trán nhẵn mịn của nàng rồi rời đi.

Nàng nằm trên giường hắn, chưa đầy hai tiếng đã hoàn thành xong việc. Nàng cười vui vẻ:

- Thật dễ a! Cứ tưởng là khó lắm cơ! - Nàng thu dọn hồ sơ, bản báo cáo để lên bàn hắn. Rồi lại quay trở lại phòng với laptop.

Như thường ngày, mỗi lúc hắn không ở cùng nàng, nàng lại mang laptop ra lên mạng. Vào facebook, nàng lâu lăm không vào a. Vừa vào, nàng lướt qua một lượt, rồi dừng lại ở mục ảnh, ở đó có rất nhiều ảnh của nàng với Từ Trí. Thở dài, anh ta tại sao nàng phải lưu lại? Nàng bấm delete một lượt ảnh nào có mặt nàng và hắn, rồi quay trở lại trang chủ. Có rất nhiều tin nhắn từ bạn học cũ, họ đều hỏi nàng giờ đang ở đâu và liên hệ như thế nào. Trả lời một lượt câu hỏi, bỗng có một cửa sổ chat nhảy ra làm nàng giật thót mình, nàng nhìn tên Đường Hi vội trả lời:

- Cậu có thể thôi làm kiểu này đi không hả?

- Hi! Cậu ở đâu vậy?

- Ở Lạc thị! Cậu vẫn ở nhà?

- Ừ.. Mình ở nhà cùng hai tiểu cầu.

Nhớ lại hai tiểu cầu kia, nàng hỏi:

- Ổn không?

- Chơi khỏe lắm! Vừa xé đứt cái váy của tớ rồi!

Nàng im lặng. Ôi Hạ Đường Hi ơi là Hạ Đường Hi! Cậu làm gì với chúng vậy?

Đường Hi cùng nàng nói chuyện một hồi. Chợt nàng thấy có tiếng động bên ngoài. Lãnh Phong đã về? Nhưng không phải, đây là tiếng giày phụ nữ a. Nàng khê mở cửa, nhìn ra bên ngoài bằng khe cửa nhỏ hẹp. Có một người mặc bộ đồ công sở màu đen rất quyến rũ, váy đen kéo cao, đem giày cao gót không mang vớ. Cô ta ngồi lên bàn làm việc của Lãnh Phong, nhẹ nhàng vuốt tấm biển tên hắn. Rồi cô ta cầm tách trà

mình mang vào uống một ngụm, rồi lại để nghiêm chỉnh trên bàn làm việc hần. Đợi cô ta rời đi, Tiểu Vy không hề ra ngoài, nằm trong phòng tự nhủ:

“Mình chưa nhìn thấy gì! Mình chưa nhìn thấy gì! Mình chưa nhìn thấy gì! AAA! Cô ta làm vậy chẳng phải là thích Lãnh Phong sao? Sao cô ta làm vậy?... Làm vậy làm gì chứ?? Công khai cho anh ta có phải được không???”

Nàng quay đi quay lại trên giường, giường này rất êm ái giống hệt cái ở nhà hần, nàng cũng dễ dàng đi vào giấc ngủ.

Hần về phòng, không thấy nàng ở trong phòng, tập báo cáo được đặt gọn gàng trên bàn hần, hần mỉm cười. Nhóc lười biếng đó cũng làm được sao? Hần đi vào phòng nghỉ, quả nhiên nàng nằm đó ngủ rất say. Hần đưa tay lên xoa đầu nàng:

- Vy Vy, dậy thôi!

- A! Đồ nhát cáy! - Nàng bật dậy. Người mặc đồ công sở màu đen kia, cô chạy đi đâu?

- Gì? - Lãnh Phong nhú mồm, nhìn nàng.

- Woa! Anh thật tốt phúc à nha! Được cô ấy thương mến như vậy! Thật tốt nha! - Tiểu Vy nhìn hần cười.

Lãnh Phong càng nhú mồm chặt hơn. Hần được người ta thương mến vậy, lẽ nào nàng không ghen mà còn đi chúc mừng?

- Tiểu Vy em nói gì?

- Cái cô trưởng phòng đó! Em xem thông tin về cô ta rồi! Rất khá nha! Cô ấy rất hợp với anh, xinh đẹp vậy mà! - Tiểu Vy cầm tập hồ sơ có tên “Liễu An”, lấy ảnh cô chỉ cho hần.

- Tiểu Vy! Em đọc tiểu thuyết nhiều rồi đó!

- A! Em không có a! Cô ta làm vậy phải là rất yêu thương anh! - Nàng vừa nói vừa cười, nụ cười càng rạng rỡ hơn.

- Cô ta làm gì? - Lãnh Phong mỉm cười, ngồi cạnh nàng.

- Cô ấy uống trà của anh! Hình như cô ta làm rất nhiều lần rồi, em thấy cô ấy chẳng ngại ngần gì cả. Người ta nói nếu nam nữ uống trà chung thì rất là tình cảm a! Đó gọi là... hôn gián tiếp á! Hì hì! - Nàng đưa ánh mắt lúng liếng nhìn hần, cười rạng rỡ.

Nghe đến đây, nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt hần. Trưởng phòng An là người thường xuyên pha trà cho hần, cô ta pha trà cho hần lâu như vậy lẽ nào? Hần sa sầm mặt, đứng bật dậy đi ra ngoài.

- Eh! Anh làm gì vậy?

Hần không trả lời, cầm tách trà lên quan sát kỹ lưỡng. Quả nhiên, vết son môi mờ mờ xuất hiện ở miệng cốc, là chỗ hần hay uống nhất.

- Ehh! Vậy đúng a! Rất là tình cảm! Sao anh lại nở làm vậy với cô ấy? Cho cô ấy cơ hội đi a! - Tiểu Vy giật lấy cốc trà từ tay hần, giơ lên quan sát tỉ mỉ:

- Nếu em không nhầm thì...

Nàng giơ cốc lên cao, quan sát đáy cốc, dưới đáy cốc có chữ Phong và An lồng nhau màu đỏ rất đẹp. Theo người ta, nếu tên của nam nữ lồng nhau, quả ắt sau này sẽ rất hạnh phúc. Nàng giật giật áo hần:

- Lãnh Phong! Anh xem này! Cô ta yêu anh rất nhiều nha!

Hần nhìn ký hiệu đó dưới đáy cốc cảm thấy rất chi ngứa mắt, cố gắng hỏi nàng:

- Sao em biết?

- Là lần lâu em và Từ Trí có làm thử? - Nàng quay ra cười tươi.

- Choang! - Hấn ngay tức khắc ném thật mạnh tách trà xuống sàn, sắc mặt không chút biểu cảm.

Tiểu Vy theo hành động này của hấn giật mình nói:

- Anh làm gì vậy?

- Nghe đây! Từ giờ trở đi, đừng bao giờ nhắc chuyện em và anh ta nữa. - Từng lời nói qua kẽ răng của hấn phát ra.

Sắc mặt nàng trắng bệch. Hấn là giận thật rồi! Hấn giờ là thực sự giận rồi!

- Nhưng anh không thể làm thế, ít ra cô ấy cũng pha trà và cắm hoa cho anh...

- Choang!!! - Hấn lại một lần nữa ném chiếc bình đi! Để chúng trên bàn, hấn thực thấy ngứa mắt.

- Từ giờ cũng đừng nhắc đến cái tên đó trước mặt anh! - Hấn đi tới bên nàng.

Nhưng hấn cứ tiến một bước nàng lại lùi một bước. Cuối cùng nàng cũng bị ép vào tường, hấn một tay giữ hai tay nàng cố định trên đầu, một tay khóa eo nàng, rít qua kẽ răng:

- Em có gì để nói không?

Nàng là bị hấn lúc này làm cho sợ hãi, chỉ biết lắp bắp:

- Em.. xin lỗi... Em không biết..

Hấn đột nhiên dịu đi. Đưa tay ôm nàng vào lòng. Nàng khóc rồi! Hấn làm nàng khóc rồi!

- Đừng khóc! Vy Vy, đừng khóc!

Nàng ở trong lòng hấn nức nở, làm hấn cảm thấy rất không thoải mái, cơ thể dâng lên một cỗ đau xót. Hấn đưa tay gạt nước mắt nàng nói:

- Vy Vy.. Đừng khóc! Anh xin lỗi! Làm em sợ rồi..

Nàng vẫn nức nở không ngừng, hấn lại ôm nàng vào lòng an ủi:

- Vy Vy.. Đừng khóc! Anh ở đây Vy Vy!

Hấn vẫn ôm nàng, nhất thời không để ý được...

Phía sau Lục Quân tìm trong đồng sứ vỡ mà hấn vừa ném đi, lấy miếng đáy cốc có dòng chữ Phong An lồng nhau nhét vào túi, rời khỏi phòng...

18. Chương 18: Tốc Độ.

Cuối cùng thì Tiểu Vy cũng ngừng khóc, ở trong lòng hấn xem hấn làm việc. Nàng nhìn những ngón tay thon dài của hấn lướt trên bàn phím với tốc độ khủng khiếp. Với những biểu đồ số chẳng chịt với nhau như vậy, nàng nhìn qua đã thấy chóng mặt. Nàng ngồi trong lòng hấn nhưng hấn lại chẳng tỏ vẻ vương vịu khó chịu, vẫn điềm nhiên làm việc.

- Chiếc Aventador bên dưới là của em?

- Ừm.. Lục Quân nói anh có Lykan HydeSport?

- Anh đều để chúng ở Anh. Chỉ mang theo Reventon và LP 560-4 đó thôi.

- Ừm.. - Nàng dựa đầu vào lòng ngực hấn.

- Lục Quân nói em tiết kiệm được 20 phút đi làm cho anh ấy.

- ... - Phải rồi! Nhớ lại lúc đó mặt Lục Quân xanh mét nhìn đồng hồ, nàng bật cười.

- Là thật sao? - Hấn cúi xuống nhìn nàng.

- Vâng.

- Em dám đua với anh không? - Hấn hỏi nàng.

- Nếu em thắng hoặc thua? - Nàng ngược lên nhìn hấn.

- Nếu em thắng, anh sẽ cho em ăn đồ ngọt đến hết đời. Còn nếu em thua, em sẽ phải ngoan ngoãn nghe theo lời anh!

Vì bản tính hiếu thắng và hạnh phúc cho đồ ngọt. Nàng gật đầu như búa bổ:

- Đồng ý!

Vậy là ngày hôm đó, các nhân viên công ty từ tầng trệt đến tầng 79 và người ngoài được tha hồ hò hét đứng xem cuộc đua giữa hai giai nhân ngồi ngồi. Nàng đẹp kiều sa với bộ công sở màu đen, áo sơ mi để lộ ra vùng cổ trắng nõn, đôi chân thon dài gợi cảm cùng giày cao gót. Hấn mặc áo sơ mi trắng hở hững để lộ cơ ngực rắn chắc, thoải mái dựa vào xe, khẽ nhếch mép cười lạnh khiến bao nữ nhân ở đó được phen trầm trồ. Hai siêu xe cùng họ cũng không hề thua thiệt, một đen một vàng thu hút bao ánh nhìn của giới chơi xe. Và tất nhiên, màn này không thể thiếu phóng viên. Tiểu Vy và Lãnh Phong mỗi người một vai vế to lớn, giờ họ lại công khai đính hôn, đi đua siêu xe thì quả là sự kiện lớn.

Nàng ngồi trong xe, đeo bao tay, khẽ cười đắc thắng. Hấn là muốn thua sao a? Nàng hồi 18 tuổi đua xe còn giỏi hơn cả Hải Từ - anh trai nàng a.

Nhìn Lục Quân đang cầm khẩu súng mini đưa lên :

- Đoànag!!!

Hai siêu xe lập tức phóng đi với tốc độ kinh người, đám người dần dần nhón nháo, tìm chỗ cao để đứng xem rõ hơn. Tiểu Vy nhấn ga đến 350km/h, nhìn bóng dáng xe của Lãnh Phong bị mất hút đằng sau. Bỗng nhiên có giọng nói hấn vang lên:

- Nhìn lên trên đi cô bé! - Nàng được nối dây với hấn nên có thể nói chuyện được.

Nghe lời hấn, nàng nhìn lên trên, ở đằng xa, xe hấn vượt lên từ lúc nào? Không thể nào, nàng mắt chữ O mồm chữ A nhìn xe của hấn. Xe nàng là Lamborghini Aventador, siêu xe mạnh và nhanh nhất trong dòng xe Lamborghini, siêu xe của hấn dù đắt giá và hiếm nhưng chỉ xếp thứ 18, đứng cuối trong bảng xếp hạng siêu xe nhanh nhất mà!

- Đừng nghĩ mua về là anh chỉ có thể làm thế! Anh tân trang lại rồi!

- Không thể nào!

- Nếu em thấy không còn bằng thì chúng ta cùng đua bằng chiếc KAR.

- KAR? - Nàng vẫn không phục, tiếp tục nhấn ga dù đã đạt tới tối đa.

- Koenigsegg Agera R!

- ... - Không thể nào! Chiếc đó giữ kỷ lục Guinness nha! Hấn thực sự là vùng tiền như tát nước sao?

- Anh có hai cái à? - Nàng bán tính bán nghi hỏi hấn.

- Anh đã tặng cho Lục Quân và Khải Bình vào dịp sinh nhật họ lần trước rồi!

- Vậy giờ?

- Giờ thì anh còn hai cái!

- ... - Ôi... Tiểu Vy muốn tôn hấn lên làm bậc thầy tối cao nha! Nàng tiêu tiền của Bạch Đỗ cha còn chưa bằng một nửa hấn, huống hồ là hấn tiêu tiền chính mình mà không thương tiếc gì nha!

Lái xe về trong một nỗi đau thua cuộc. Hấn đã đập đổ cái cột vững chãi nhất trong lòng nàng, đổ rồi lại vỡ tan tành mây khói nữa. Nước mắt ngắn dài oán hận nhìn hấn. Hấn xoa đầu nhìn nàng:

- Vy Vy! Tốt nhất đừng nên thách thức anh! Anh đã từng thắng cuộc thi đua xe công thức đấy!
Nụ cười đông cứng trên khuôn mặt Tiểu Vy. Nàng ai oán nhìn hấn:
- Hứ! Không thèm! Đi về!!! - Nàng lên xe phóng đi.
- Haizz! Lục Quân à! Xem ra tớ phải đưa cậu về rồi! - Hấn vỗ vỗ vai Lục Quân.
Lục Quân đông cứng như tượng. Để Lãnh Phong đưa về? Thà anh đi xe với Tiểu Vy còn hạnh phúc hơn!

Vào lúc này đây, không ai biết Tiểu Vy lại một lần nữa tham gia cuộc đua xe trên đường lớn...
Nàng nhấn ga, chiếc xe vàng bóng vút đi thật nhanh, thoát khỏi tầm kiểm soát của hai chiếc xe màu đen đằng sau. Người đàn ông ngồi trong xe rút điện đàm ra:
- Đại ca! Cô ta đi với tốc độ rất cao! E rằng sẽ xảy ra chuyện nếu chúng tôi theo sát!
Từ bên kia vọng ra câu nói trầm trầm:
- Cô ấy rất giỏi! Cứ theo sát cô ta! Nếu các người làm cô ta bị thương thì ráng mà nhận tội!
Người đàn ông lại rút điện đàm vào túi áo, ra lệnh với người bên cạnh:
- Theo sát!
Nàng ngồi trong xe, nhìn qua kính chiếu hậu, đôi mắt lạnh tanh nhìn hai chiếc xe đen đang đuổi theo, lo lắng nói:
- Bọn người này là ai vậy?
Vừa đến đoạn cua, nàng nhanh chóng cầm lái, qua khúc cua lại tăng tốc. Hai chiếc xe đã đến gần xe nàng, một người đàn ông cầm súng lục nhắm vào bánh xe nàng. Chưa kịp bóp cò bỗng “Đoàng!” một tiếng.
Nàng vượt lên vài mét, phanh lại. Bước xuống xe, nàng nhìn hai chiếc xe đã nổ tan tành kia. Rồi lại quay lên nhìn núi. Chỉ có rừng cây che phủ, nàng nhìn kỹ, phát hiện thấy một nữ nhân mặc bộ đồ đen đang cầm một khẩu súng lớn đứng ở chỗ tảng đá. Nữ nhân đó quay ra nhìn nàng, kéo mũ xuống chào nàng rồi rời đi.
- Là ai vậy? - Nàng nhìn xác hai chiếc xe đang bốc khói nghi ngút kia. Tốc độ của ba chiếc xe đi nhanh như vậy, hơn nữa lúc đó, nàng lại gần sát chúng, cho dù xe nàng nổi bật thì phải là một người thực chuyên nghiệp mới có thể ngắm chuẩn xác mà lại không hề lệch sang bên xe nàng chút nào. Sao người đó lại bảo vệ nàng? Những người trong hai chiếc xe kia muốn làm gì nàng? Họ là ai?
Sau khi Tiểu Vy thông báo cho cảnh sát. Nàng ngồi bệt xuống xe, khẽ nhắm mắt. Nàng mệt quá! Rất mệt...
- Bạch tiểu thư! Bạch tiểu thư! - Cảnh sát khẽ gọi nàng dậy.
Nàng mở mắt, xung quanh là ánh đèn nhấp nháy của xe cảnh sát và đèn flash chói mắt. Thấy nàng tỉnh dậy, ông nở nụ cười với nàng:
- Bạch tiểu thư! Tôi đã thông báo với Bạch gia và Lạc gia, cô có ổn không?
- Tôi ổn! - Nàng nhìn về hai chiếc xe đó.
Vị trưởng cảnh sát cũng nhìn theo ánh mắt nàng, giải thích:
- Bạch tiểu thư thật may mắn! Họ là những kẻ làm trong giới xã hội đen! Được biết là người chống đối Bạch gia và Lạc gia! Ai đã cứu cô vậy?
- Tôi không biết... - Nàng dựa vào xe đứng dậy.
Lãnh Phong phóng xe đến. Vội bước ra ngoài, sắc mặt không được tốt cho lắm. Hấn đi đến bên trưởng cảnh, nói:
- Cảm ơn! Ông đi làm việc đi! Tôi xem cô ấy chút!
- Vâng! Tạm biệt Lạc thiếu! Chúc cô sớm bình phục, Bạch tiểu thư! Có việc gì tôi sẽ liên lạc với cô!

Nàng không nói được gì, cổ họng khô rát. Chỉ biết gật đầu cười nhẹ. Lãnh Phong ôm nàng vào lòng, lo lắng hỏi:

- Em có sao không?

Nàng lắc đầu.

- Em không sao...

- Để anh đưa em về!

- Vâng...

Ngồi trong phòng, hắn nghe tiếng nước chảy róc rách trong phòng tắm, tâm tình dịu nhẹ đi chút ít. Buổi chiều, khi hắn vừa định về thì nghe tin nàng gặp tai nạn ở đường lớn. Khuôn mặt hắn không chút huyết sắc lái xe thật nhanh đến đó. Vừa nhìn thấy nàng không bị thương, nàng vẫn ổn. Hắn thầm cảm ơn trời đất. Nhưng khi nhìn hai chiếc xe vẫn đang cháy lửa kia, hắn bỗng phân vân không dứt. Ai đã cứu nàng? Hai vị trưởng bối vừa được nhận tin cũng rối rít cả lên, vì vậy không thể là họ. Vậy là ai?

Đang phân tâm suy nghĩ, nàng khẽ gọi tên hắn:

- Phong...

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng. Nàng vẫn như vậy, vẫn ôn nhu khi ở bên hắn, vẫn xinh đẹp ngọt ngào như vậy, và hắn thích thế. Kéo nàng vào lòng, hắn hỏi:

- Chiều nay em không sao chứ?

- Em không sao. Những người đó... là muốn hại em?

- Đúng vậy.. - Hắn dịu dàng vuốt tóc nàng.

- Thật may là cô ấy cứu em - Nàng cười nhẹ, ôn nhu nằm trong lòng hắn như con mèo nhỏ.

- Cô ấy?

- Đúng vậy! Cô ấy mặc đồ đen đứng trên vách đá khuất ở núi. Cô ta cầm một khẩu súng rất lớn, cô ấy đội mũ kín nên em không nhìn thấy mặt. Xong rồi, cô ấy còn gật đầu chào em nữa. Hình như cô ta biết em..

Hắn cười:

- Vậy sao?

- Đúng... Và em cũng thấy cô ấy rất quen thuộc... - Nàng ngập dài, ngủ thiếp đi trong lòng ngực ấm áp của hắn.

Hắn đem nàng đặt lên giường. Rồi đóng cửa ra ngoài thật nhẹ nhàng. Ở bên dưới, Lục Quân, Khải Bình và Đường Hi đã đứng ở đó. Hắn nói:

- Hắn đã bắt đầu hành động. Chúng ta nên làm buổi tiệc mừng một người quay trở lại đi!

- Người mới? - Đường Hi thắc mắc.

- Ừm! Bạch Tiểu An...

19. Chương 19: Thật Phục Tiểu Vy.(chương Ngắn)

Lãnh Phong vào phòng, nàng vẫn ngủ say. Lấy chiếc hộp thủy tinh từ trong ngăn kéo tủ ra, do được bảo quản rất tốt, nên khi hắn mở hộp, một luồng khí lạnh phả vào mặt hắn. Hắn cầm chiếc xi lanh trên tay,

một dòng dịch màu xanh lơ đẹp tuyệt. Hắn giơ cánh tay nàng lên, cúi xuống hôn nên trán nhẵn nhụi của nàng, nói khẽ:

- Vy Vy.. Anh xin lỗi...

Tiểu Vy nằm trên giường bệnh, nói cười với Đường Hi, hai tay vuốt ve Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Nàng sau hôm tai nạn đó cảm thấy rất khó chịu trong người, nàng ăn thứ gì đều nôn mửa hết. Nhìn Tiểu Hắc và Tiểu Bạch lớn lên rất nhiều, bộ lông của chúng rất mềm mại. Vài nữ y tá đứng ngoài cũng bàn tán với nhau:

- Nè! Ở phòng 498 này nè! Có cô rất xinh đẹp a. Thỉnh thoảng lại có cô gái đi cùng hai chú chó rất dễ thương, một đen một trắng đến thăm cô ấy! Uy! Cô phải nhìn cô ấy nằm cùng hai chú chó đó, thật đẹp a!

- Đúng vậy! Nhất là có người đàn ông mặc vest đen thường xuyên đến thăm cô ấy! Anh ta không hề dạng là mỹ nam, rất đẹp trai. - Nữ y tá tiếp lời, liên tục kể với cô y tá đi giữa mới vào làm lại.

- Ủm! Bao giờ cậu nói trưởng phòng đổi ca đi! Vào xem cô ấy cùng chú chó màu trắng, và anh ấy cùng chú chó màu đen! Muốn nổ mắt luôn!

Họ đang bàn tán sôi nổi. Bỗng Đường Hi dắt hai chú chó đi ra.

- Đó! Nhìn đẹp phải không?

- Ừm! Đẹp quá!

Hai nữ y tá đang khen ngợi cặp đôi chó kia, bỗng nữ y tá ngoài cùng vang lên:

- Uy! Kia kìa! Là anh ấy! Anh ấy kìa!

Hai người theo phản xạ nhìn lên. Lại lần nữa bắt gặp hắn, hôm nay hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng, quần dài đen lịch lãm. Hai ba cúc áo hắn để hở, lộ ra cơ ngực rắn chắc cùng xương quai xanh mạnh mẽ thoát ẩn hiện. Hắn ngồi xuống, đưa tay xoa đầu hai tiểu cầu đang vẫy đuôi rối rít. Rồi quay ra nói với Đường Hi vài điều. Ba nữ y tá lại ngơ ngẩn khi hắn đi về phía này.

Khi hắn đến cửa phòng, nhìn ba nữ y tá kia cứ nhìn mình chằm chằm, hắn cười:

- Tôi đến thăm cô ấy! Ngày mới vui vẻ!

Tưởng đâu họ rời đi, ai ngờ ba nữ nhân đó lại một phen chết ngất bởi nụ cười của hắn. Hắn đóng cửa luôn, nhìn Tiểu Vy trên giường bệnh, thần sắc nàng cũng đã khá hơn, hắn cười, giơ một hộp bánh choco lên:

- Vy Vy! Anh mang đến cho em bánh ngọt này! Hôm nay em có thể ăn thoải mái được rồi!

Nàng đưa tay đón nhận hộp bánh, mở ra là mùi chocolet nóng xộc vào mũi nàng, nàng cười tươi rồi nhìn hắn:

- Cảm ơn anh nha! Em ăn đó!

- Ừm..

- Anh không ăn?

- Không.. - Hắn cười.

- Anh đi đâu hả? - Nàng tỏ vẻ ủy khuất nhìn hắn, khẽ cắn cắn môi.

Hắn nhéo cái má bụ bẫm hồng hồng của nàng, khẽ cười:

- Anh đi gặp bác sĩ chút! Em ở đây đừng có quậy nữa! Anh sẽ quay lại nhanh thôi!

- Ừm... Bye bye!!

Đợi hắn đi rồi, trong phòng giờ chỉ còn mình nàng. Nàng cúi người xuống gầm giường, lôi ra hai hộp bánh pizza cỡ lớn cùng lon coca lớn, nàng quan sát một loạt thứ đồ bày la liệt trên giường: bánh ngọt cỡ lớn và bánh tiramisu choco của hắn mua, hai bánh pizza cỡ lớn và lon coca của Đường Hi mua, kẹo que hảo hạng cùng nước trái cây do Lục Quân mua, vài bộ phim về Zombie và nước trái cây do Khải Bình mua. Nàng

cười cười. Lãnh Phong đi rồi, hắn nói nàng không được quậy, vậy nàng sẽ ngồi ăn hết đồng này, hắn có nói cầm đầu a. Vậy là nàng bắt đầu bữa tiệc mà không có ai dự cùng và nàng cũng chẳng mong điều đó.

Lãnh Phong cầm tập hồ sơ tư liệu về lần tai nạn đó. Nhíu mày hỏi bác sĩ:

- Vậy là cô ấy không bị bệnh? Chỉ là về mặt tâm lý?

- Đúng vậy thưa Lạc thiếu! Tôi xin cam đoan!

Sau một hồi tranh luận, hắn thở phào nhẹ nhõm. Bước ra ngoài, bên ngoài có Khải Bình, Lục Quân, Đường Hi và một người khác. Đường Hi đang ôm chầm lấy nữ nhân đó, nháy mắt lên:

- Tiểu An! Tôi biết mà! Cậu là còn sống! Tôi biết mà!

Tiểu An nhìn qua khuôn mặt rất giống với Tiểu Vy, họ có điểm khác biệt là Tiểu An cá tính hơn chút, cô cắt tóc ngắn và có vết sẹo ở chỗ xương quai xanh, và làn da hơi ngăm. Tiểu An cười khở:

- Đường Hi! Tôi biết! Tôi biết!

- Sao rồi? - Lục Quân và Khải Bình phản xạ nhanh hơn hai người kia, đứng dậy hỏi Lãnh Phong.

- Chỉ ảnh hưởng về mặt tâm lý thôi!

- Tiểu Vy không thể bảo vệ được chính mình! - Tiểu An thoát ra khỏi Đường Hi, nói với ba người họ.

- Tôi nói cô ấy có thể bảo vệ được chính mình... - Lãnh Phong lên tiếng.

- Vào thời điểm cô ấy cảm thấy nguy hiểm thật sự, cô ấy có thể không cần ta! Nhưng ngoài lúc đó ra, ta phải quán triệt mọi nhất cử nhất động của cô ấy khi không có tôi bên cạnh..

Hắn cùng bốn người đi về phòng nàng nghỉ, trên đường đi, mặc dù đều đồng ý không tiết lộ Tiểu An còn sống cho Tiểu Vy, chỉ có người bên Bạch gia và Lạc gia biết. Nhưng họ giờ đều nhất trí quyết định công khai cho Tiểu Vy hết cả rồi.

- Mọi người nghĩ cô ấy sẽ ra sao? - Tiểu An hỏi.

- Cùng lắm là ngắt xỉu - Khải Bình trả lời.

Đến đây, năm người họ đều rùng mình. Hắn mở cửa đi vào, trợn mắt nhìn nàng nằm trên giường. Vỏ bánh vứt tứ tung, vài chai nước ngọt bày la liệt dưới sàn, nàng đang gặm chiếc pizza xem tivi chiếu cảnh máu me be bét.

Tiểu An nhìn vào, quay lại với đám người kia:

- Kia là em tôi hả?

Ba người kia gật đầu rùm rụp, cô nói tiếp:

- Ăn như heo vậy mà không có mỡ thừa! Tiểu Vy thật là giỏi quá đi!

- ...

1s

2s

3s

- Cô là chị kiểu đó hở? - Ba người đồng thanh.

20. Chương 20: Cô Ta Là Bạn Gái Lãnh Phong - Sophie.

Trong căn phòng được thiết kế xa hoa lộng lẫy, một cô gái mặc chiếc váy dài rất tinh tế, cô ngồi trên ghế dài, tay cầm tập báo chăm chú đọc, thỉnh thoảng lại đưa cốc lên nhấp ngụm trà. Ánh mắt cô dừng lại ở dòng chữ lớn: “Lạc thiếu công khai quan hệ và sẽ kết hôn với Bạch tiểu thư - con gái ngài Bạch Đổ”. Cô mím môi, nhắc máy nói với người đầu dây bên kia:

- Tôi muốn về Đài Loan! Sớm muộn ra sao không quan trọng...

Cúp máy, cô nhìn tấm ảnh trên tờ báo, đưa tay vuốt ve mặt hấn, khẽ nói:

- Phong...

Lãnh Phong đứng trước cửa phòng, nhìn căn phòng được trang trí rất “đẹp” do nàng đảm nhiệm. Khẽ xoa xoa hai nguyệt dương. Chỉ về phía Tiểu Vy nghiêm giọng nói:

- Bạch Tiểu Vy! Anh chẳng phải đã nói là em không được quậy phá sao?

- Này này! Em đâu có quậy phá! Anh nói em được ăn thoải mái mà! - Nàng phản bác.

- Cô cứ ăn đi xem! Đến khi thành con heo tôi lập tức sẽ đá cô ra khỏi nhà tôi! - Hấn tím mặt. Nàng còn chưa khỏe hấn, ăn như vậy sẽ sao đây.

Ai ngờ nàng đập hết mọi thứ xuống giường, nhìn như đứa trẻ con ăn vạ. Chỉ mặt hấn hét lên:

- Được! Tôi ăn mà xem! Ăn nè! - Nói xong, nàng cầm miếng pizza bỏ luôn vào mồm.

Hấn nhìn khuôn mặt nàng hơi đỏ, tâm tình hấn dịu đi, nói với nàng:

- Vy Vy.. Em đừng ăn như vậy! Sẽ không ổn đâu..

- Gì chứ! Tôi... - Nàng đưa tay bịt miệng, mặt tái mét. Rất nhanh sau đó chạy vào phòng vệ sinh đóng cửa nôn thốc nôn tháo.

Hơn 20 phút sau...

Lúc này, nhân viên đã dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ căn phòng. Tiểu An nằm dài trên ghế, xem bộ phim máu me đậm đà kia, chán nản nói:

- Tiểu Vy xem phim này tầm thường quá! Nhưng vừa xem vừa ăn được thì tôi phục đấy!

Đường Hi tiếp lời:

- Cô ấy ở trong đó định lòi hết bạch tạng ra hả?

Lục Quân cùng Khải Bình nhìn nhau, cùng rút ra tờ chi phiếu đập lên bàn. Lục Quân nói:

- Tớ cá Tiểu Vy sau khi đi ra sẽ lại chạy vào nôn tiếp.

Khải Bình cười nguy hiểm. Tiếp lời:

- Tớ cá Tiểu Vy sau khi đi ra nhìn thấy Tiểu An sẽ ngất đi.

Còn riêng Lãnh Phong vẫn ngồi im lặng, ánh mắt chăm chú nhìn cửa phòng vệ sinh.

Một lúc sau, Tiểu Vy đẩy cửa ra ngoài, khuôn mặt tái nhợt. Lướt qua cả căn phòng, phòng được dọn sạch sẽ. Ánh mắt nàng dừng lại ở người nửa nằm nửa ngồi trên ghế, khuôn mặt giống hệt nàng. Tiểu An nói:

- Tiểu Vy, là chị!

- Oạch! - Nàng ngất xỉu. Lãnh Phong thấy vậy, vội ra đỡ nàng.

Cả căn phòng ai cũng liếc nhìn Tiểu An, chỉ trừ Khải Bình đang giơ ngón cái lên cười cười.

- Gì chứ? Tôi nói câu mình nên nói! - Tiểu An tiếp tục quay ra xem phim.

Lục Quân cười khỏ nhìn Khải Bình:

- Tuyệt! Bạn hiền cao siêu, bạn hiền tinh tế, bạn hiền khổng chế tiền tiêu. Của bạn đây!
- Khỏi phải nói! - Khải Bình lấy tấm séc của mình và của Lục Quân, nhét vào túi áo.
- Cứ để cô ấy nghĩ một chút! Sẽ ổn thôi!

Đường Hi dựa đầu vào Lục Quân, khẽ liếc trộm anh hỏi:

- Lục Quân! Anh thua số tiền lớn vậy.. còn tiền cho em mua sắm không?
- ...

Đến buổi chiều, khi Tiểu Vy tỉnh dậy. Đã thấy Tiểu An ngồi cạnh nàng gọt vỏ táo. Thấy nàng tỉnh dậy, cô ngẩng đầu lên cười:

- Tỉnh rồi à? Đường Hi đi mua canh cho em rồi. Còn ba người kia đến công ty có việc.

Nàng nhìn cô, cánh môi nhợt nhạt khẽ mấp máy:

- Chị...
- Ủ! Chị chưa chết! Em có ngạc nhiên không?

Nàng mỉm cười nói:

- Cũng không ngạc nhiên lắm...
- Tại sao?
- Vì em đã biết rồi..

Cô mỉm cười, tiếp tục gọt quả táo thứ hai. Nàng hỏi:

- Lần đó, là chị cứu em?
- Ủ! Là chị. Sau đó Lãnh Phong có đi tìm chị để nói chị trở về. Nếu không cả đời chị sẽ âm thầm bên em mất! - Tiểu An cười hì hì.
- Chị gặp Tiểu Hắc và Tiểu Bạch chưa? - Do nàng vẫn còn yếu, giọng nói thều thào nhỏ nhẹ.
- Chị gặp rồi! Chúng rất hợp với em và Lãnh Phong!
- Tiểu Hắc với anh ấy, còn Tiểu Bạch với em phải không?
- Ủm!
- Ai cũng nói vậy.. - Nàng khẽ nhắm mắt.

Tiểu An lại cầm quả táo thứ ba lên, tiếp tục gọt:

- Hai em như vậy quả là một cặp trời sinh đấy!
- Tại sao?
- Thứ nhất là hai em rất hợp đôi. Thứ hai là em và hắc lại rất hợp với Tiểu Bạch và Tiểu Hắc. Không phải sao?

Nàng cảm thấy có gì không ổn cho lắm. Cửa sổ được mở, ánh nắng theo đó đi vào căn phòng. Nàng giơ tay lên, nhìn bàn tay mình hòa quyện cùng nắng, nói một câu mà ngay cả Tiểu An không nghe được:

- Có thứ gì đó... mình cảm thấy.. Lãnh Phong sắp rời khỏi mình... Phải không?

Khi Tiểu Vy được xuất viện, nàng nằng nặc đòi Lãnh Phong dẫn đi chơi biển. Hắc dù gì tuần này cũng rất rảnh, lên hắc đưa Tiểu An cùng mọi người đi biển luôn. Trên đường đi, Tiểu Vy liên tục làm rơi đồ ra

ngoài như: điện thoại của Tiểu An, kem chống nắng của Đường Hi, ống nhòm của Khải Bình, đồ chơi của Tiểu Bạch, và cuối cùng là áo của Lục Quân... Bây giờ trên xe chỉ còn hần và Tiểu Hắc không mất thứ gì, tất nhiên là ngoại trừ nàng ra. Cho dù mất điện thoại, Tiểu An cũng chẳng bận tâm vì nó chỉ dùng để liên lạc, hơn nữa nàng là em gái yêu quý của cô, ai trách được. Thiệt hại nặng nhất là Lục Quân, hần đã mất chiếc áo hàng hiệu và còn phải mua cho Đường Hi đóng đồ nữa. Hần ngẫm thương tiếc cho Lục Quân. Còn Khải Bình thì lấy tiền cá cược thắng của Lục Quân mua cái mới.

Đến nơi, nàng chạy vội xuống, cởi cúc áo ra. Lãnh Phong trợn mắt nhìn nàng đang cởi áo giữa bao ánh mắt của mấy tên dã lang kia. Hần nói:

- Vy Vy! Em làm gì?

- Thì là thay đồ a! - Nàng tiếp tục cởi.

Hần hét lớn:

- Em biết em đang thay đồ ở đâu không hả?

- Yên tâm mà! - Nàng cởi xong áo, tiếp tục ném đi chiếc váy của mình. Thì ra là nàng có mặc đồ bơi bên trong. Nhưng mà màn này cũng làm hần đứng tim a!

- Nhanh nào Đường Hi, Tiểu An! - Nàng quay ra cười lớn.

Đường Hi cũng cởi đồ, còn Tiểu An mặc váy liền nên nhanh hơn. Để ba mỹ nam đằng sau đứng hình nhìn nhau:

- Bọn họ kế hoạch trước rồi hả?

21. Chương 21: Cô Ta Là Bạn Gái Lãnh Phong - Sophie. (2)

Khải Bình tựa vào cửa xe, nhìn Tiểu An đang vui đùa cùng hai người kia. Bất giác mỉm cười, anh nhớ lại cái ngày ở bệnh viện thăm Tiểu Vy...

Anh đang thông dong đi lại trên hành lang bệnh viện. Bỗng Tiểu An ngang qua, vô tình huých phải anh. Nhưng cũng không thèm quay lại, cô đi tiếp. Anh nói:

- Này! Ít ra cô phải xin lỗi một tiếng chứ?

- Xin lỗi? - Nàng vẫn đứng đó, không quay lại.

- Đúng vậy! Phép lịch sự tối thiểu! Cô không có à?

Nàng quay lại, sắc mặt lạnh tanh nhìn hần. Hần giật mình:

- Cô...

- Phép lịch sự của tôi chỉ dành cho những người tôi quen biết. Không có ngoại lệ! - Nói rồi, nàng quay lại đi tiếp.

- Này! - Anh chạy lên, đứng trước mặt Tiểu An. Cô chỉ cao hơn Tiểu Vy một chút, nước da hơi ngăm, mái tóc cắt ngắn cá tính, cô mặc chiếc áo phông và quần sooc, rất dễ vận động. Khuôn mặt rất giống Tiểu Vy, chỉ có đôi mắt rất sắc bén, nhanh nhạy, còn ở chỗ xương quai xanh có hình xăm con rồng. Thân hình nàng tuy không được như Tiểu Vy, nhưng với phong cách như vậy cho anh biết cô là người rất năng động.

- Anh nhìn đủ chưa? - Tiểu An thấy rất khó chịu, cô nhìn hần.

Khải Bình liếc qua tay phải cô, ngón trỏ cô có vết chai mờ mờ. Anh hiểu ra được người trước mặt mình là ai, vội cười:

- Cô hẳn là Tiểu An. Cô hay dùng súng không?

- Sao tôi phải trả lời anh! Tránh ra! - Nàng đi qua hắn.

- Tôi là người của Lãnh Phong!

Nàng khựng lại, nhìn anh bằng ánh mắt nghi hoặc. Anh cười:

- Bạch Tiểu An! Chúng ta cùng một đội...

Anh nhớ lại lúc đó, bật cười. Ở đây, ngoại trừ Tiểu Vy thì Lục Quân, Tiểu An, Đường Hi cùng anh luôn có vết chai ở ngón trỏ. Do khi sử dụng súng, ngón trỏ dùng để bóp cò súng. Nếu dùng súng nhiều thì lâu ngày vết chai cũng sẽ xuất hiện. Riêng Lãnh Phong ra. Vì bản thân Lãnh Phong không cần sử dụng chúng, hắn chỉ cần mở miệng là có thể giết bất kỳ người nào hắn muốn. Anh nhớ lại lần đó, một kẻ đã âm mưu lật đổ tổ chức của hắn, ai biết hắn hôm sau thu mua toàn bộ gia sản công ty của kẻ đó, sau vài ngày, báo đăng tin có gã đó nhảy lầu tự tử. Hắn đã gián tiếp giết chết hắn, hắn luôn thâm độc. Hắn lúc trước mỗi ngày đều thay một người phụ nữ. Giờ thì lại đem lòng đi yêu Tiểu Vy kia.

Đang nghĩ ngợi, chợt một hơi lạnh áp vào mặt anh. Khải Bình nhìn lên, thấy Tiểu An đứng đó, đưa cho anh lon bia:

- Nè! - Cô cười.

Anh nhận lon bia lạnh, hỏi cô:

- Em mang bia?

- Tôi đã đem bỏ trộm mấy lon bia vào ngăn đá. Lãnh Phong không cho mang bia đi vì sợ Tiểu Vy sẽ uống.

- Nàng cũng tựa vào cửa xe, nhìn hắn.

- Vậy à? Phụ nữ uống bia nhiều không tốt đâu!

- Vậy anh nghĩ đàn ông uống bia nhiều bụng sẽ ra sao? - Cô cười.

- Cũng chẳng sao! Nhưng em như vậy, uống bia nhiều tôi sẽ thương lắm đấy! - Khải Bình khế sát vào tai cô thì thầm.

Cô đánh vào tay hắn, cười:

- Anh là đang tỏ tình?

- Vậy thì sao? Em không đồng ý? - Anh cười tà.

Nàng cười, đưa vỏ lon bia cho hắn. Rồi đi, không quên ném lại câu:

- Cũng không hẳn! Biết đâu lần tới tôi sẽ đồng ý..

Hắn mỉm cười. Quay ra, thấy Lục Quân lù lù ở đó. Anh giật mình:

- Cậu có thể thôi làm trò này không hả?

Lục Quân cười cười:

- Gì đây? Đừng nói anh có tình ý với Tiểu An nhé!

- Phải! Sao nào?

- Ôi bạn hiền! Mới có ba ngày thôi mà cậu đã vậy rồi à? Bị hớp hồn chưa? - Lục Quân khoác tay hắn.

Thấy hai lon bia trên tay Khải Bình. Lục Quân giật mình hỏi:

- Có bia à?

- Ừ!

- Ở đâu?

- Hết rồi!

- ...

Lúc này, ở phía bên kia...

- Aiz! Đầu mất rồi? - Tiểu Vy bò xuống nước, hai tay xoa xoa xuống mặt biển tìm thứ gì đó, chốc lại đưa lên một nắm cát rồi lại đưa xuống tìm tiếp. Hấn đi về phía nàng, bắt gặp bao nhiêu ánh mắt nhìn nàng ở trên bờ. Hấn mặt lạnh tanh, giọng nói như thường nhưng lại chứa đầy nguy hiểm:

- Muốn lưu lại trên đời không?

Lời nói của hấn quả là có hiệu nghiệm. Đám nam nhân kia bỏ đi mất tiêu. Hấn đi về phía nàng, nàng hôm nay mặc đồ bơi chẳng có chút gì gọi là bảo thủ, giờ lại ở tư thế này... Khẽ nhíu mày hấn hỏi:

- Em làm gì vậy?

Nàng nghe giọng hấn như gặp quý. Cả người mất thăng bằng ngã xuống nước. Thấy hấn vẫn ở đó. Nàng vội đứng dậy nói:

- A.. Em không có gì!.. Em có làm gì đâu!..

Hấn nhíu mày chặt hơn. Kéo tay xoay cả người nàng lại.

- Đây! Anh làm gì?

Hấn nhìn lon bia lạnh nhỏ trên tay, hỏi nàng:

- Bia?

- Vâng...

- Em mang bia? - Hấn cao giọng.

- Không phải a! Em thấy nó trong ngăn đá. Phong... trả em đi! Anh từ lúc đó đến giờ có khi nào cho em uống bia đâu? Lần này thôi... Nha?

Hấn mím chặt môi. Hết nhìn lon bia rồi nàng nhìn nàng. Một lúc sau, nụ cười cứng ngắc trên khuôn mặt nàng:

- Đây! Anh làm gì vậy? - Nàng hét lên.

- Tùm! - Nàng chỉ biết trơ mắt nhìn lon bia từ tay hấn bay thật xa, thật cao, rồi rơi tõm xuống nước... lần nữa!

- Từ nay anh cấm em không được uống bia! Nếu...

- Phong!!! - Một nữ nhân ngoại quốc chạy đến, ôm chầm lấy hấn.

Tiểu Vy sững người. Vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra. Đó lại là bạn của hấn ư?

- Sophie? Em làm gì ở đây? - Hấn nhíu mày. Đưa tay kéo cô ra. Cảm thấy khó chịu khi nữ nhân này ôm mình.

Lúc này, nữ nhân ngoại quốc mới ngẩng đầu lên nhìn Tiểu Vy, cô đưa tay phía nàng cười nói:

- A! Cô hấn là Tiểu Vy? Cô thật đẹp!

Nàng cũng bắt tay cô ấy, mỉm cười. Cô ta tiếp lời:

- Tôi là Sophie! Cô là vợ chưa cưới của Phong. Nhưng tôi lại là người yêu Phong!

Nàng sững người. Nhìn ánh mắt đầy thách thức của Sophie. Vội rút tay lại cười gượng:

- Ừm...

Sophie cười lạnh. Hai tay ôm cánh tay rắn chắc của Lãnh Phong nũng nịu nói:

- Phong.. Anh dẫn em đi một vòng quanh đây đi! Người ta mới về nước.. nhớ anh quá à!

Hấn tự dưng thấy rất ghét khi cô ở bên cạnh. Quay đầu ra gọi nàng:

- Vy Vy...

Một lần nữa Sophie lại quay ra liếc Tiểu Vy. Nàng thấy không thoải mái với ánh mắt đó. Liền vội quay người đi. Đợi hẵn đi rồi, nàng cười khổ sở. Anh ta vẫn đi cùng cô ấy. Anh ta thấy cô ấy nói vậy nhưng vẫn không hề có ý kiến. Anh ta không nói gì khi cô ta gọi tên mình rất thân mật. Nàng thở dài, nhìn chỗ hẵn vừa ném bìa xuống:

- Phải đi lấy lại thôi!

Nói rồi, nàng đi xuống. Nhưng chưa được mấy bước đã bị một bàn tay khác kéo mình lại.

- Em điên à?

Nàng nhìn người trước mặt, sững người:

- Tần Trí?

- Em làm gì vậy? Biết là thủy triều bây giờ đang lên không hả? Em xuống đó làm gì? - Tần Trí vẫn tiếp tục trách móc nàng.

- E.. em tìm... - Nàng quay ra, nhìn phía xa xa kia.

- Xa như vậy? Em biết mình sẽ ra sao không? Lãnh Phong đâu rồi? Sao em lại ở đây một mình? - Tần Trí lo lắng hỏi, quay trái phải tìm hình bóng của Lãnh Phong.

- Ừm.. Anh ta đi với bạn gái rồi.. - Nàng cười nửa miệng.

Hắn giật mình nhìn nàng:

- Tiểu Vy?

- Em biết... Rồi thì em cũng sẽ như vậy.. Phải không? - Nàng nhìn hẵn.

- Tiểu Vy... Em bị gia đình ép buộc kết hôn với hẵn phải không? - Hẵn ôm nàng vào lòng.

- Em...

- Vậy thì hãy nói chuyện với anh ta.. Hai người cùng thỏa thuận. Nếu hủy hôn ước được, anh ta sẽ hạnh phúc với người kia, và em cũng sẽ được tự do. Không phải sao?

- Nhưng... em... - Nàng khẽ nấc nhẹ.

Hắn đưa tay, nâng cằm nàng lên, để nàng nhìn hẵn:

- Tiểu Vy... Anh sai rồi! Anh sai rồi! Bỏ người yêu mình đi với người mà mình yêu thật ngu xuẩn! Anh sai rồi Tiểu Vy! Hãy cho anh cơ hội! Chỉ cần em tha thứ! Anh sẽ làm đủ mọi thứ để em được hạnh phúc!

Nàng đưa tay che miệng, tiếng khóc ngày càng lớn hơn. Hẵn nhìn nàng, trong lòng dâng lên một cổ chua xót.

Ở đằng xa, một bóng người đang đứng đó, nhìn thấy cảnh này chường mắt vô cùng, quay người bỏ đi...

Sáng sớm, nàng tỉnh dậy, nhìn Đường Hi vẫn đang ngủ say. Dựa vào thành giường, nàng hai hôm nay chưa từng gặp Lãnh Phong, nàng thu dọn toàn bộ đồ đi biển của mình đến ở phòng Đường Hi. Hơn 48 tiếng, nàng chưa từng bước qua cánh cửa kia. Đứng dậy, nàng thay quần áo, đi ra ngoài thật nhẹ nhàng để Đường Hi không bị đánh thức. Bước ra ngoài, chưa quen được với ánh nắng mặt trời, nàng cảm thấy hơi choáng một chút. Đạo trên bờ biển, nàng ngắm nhìn biển yên bình, tĩnh lặng trong buổi sớm. Nàng thở dài, hai ngày qua nàng chẳng có thể làm gì, đợi phòng không còn ai rồi cứ lặng lẽ khóc. Nàng đã khóc rất nhiều, rất lâu. Cùng thì nàng vẫn yên bình hơn hết.

- Ôi! Tiểu Vy? Cô cũng ở đây? - Sophie nhìn nàng, ngạc nhiên cũng có mà nhạo báng cũng có.

- Ừm.. - Nàng mỉm cười.

- Vậy ư? Tôi và Phong chuẩn bị đi ăn ở nhà hàng. Phong nói hải sản ở đây ngon lắm! - Sophie cười.

- Khỏi đi! Xin phép! - Nàng nhìn Sophie, rồi quay ra Lãnh Phong, hẵn vẫn chưa hề nhìn nàng.

Thở dài, thì ra nàng vẫn là thay thế cho Sophie, đến khi cô ấy về rồi thì nàng sẽ chẳng còn là ai nữa. Buồn làm gì nữa...

Xoay người bước đi, nàng vẫn không hề để ý ánh mắt hần chăm chăm nhìn nàng. Nàng chưa bao giờ điềm tỉnh như vậy. Chưa bao giờ, hần nghe mẹ lúc xưa có nói: " Nếu một người phụ nữ nhí nhảnh, trẻ con đến bao nhiêu đi chẳng nữa. Khi con thấy họ trở nên điềm tỉnh lạ thường, điều đó chứng tỏ họ đã hoàn toàn buông xuôi tất cả, và họ sẽ trở thành một con người mới". Hần nhú chặt mày, ánh mắt vẫn nhìn nàng không buông. Sophie đứng cạnh nững nịu nói:

- Phong.. Em chỉ nói lớn hơn một chút. Nếu anh muốn đưa em đi cũng được mà...

- Buông!

- Gì? - Sophie vẫn cười cười nhìn hần.

- Tôi nói buông ra! Cô điếc à? - Hần không lưu tình, hất mạnh tay ra khỏi cánh tay nàng.

- Phong...

- Đừng bao giờ gọi tôi là Phong! Cô có tư cách gọi tôi ư? - Hần cười lạnh.

Mặt Sophie trắng bệch. Lấp bắp:

- Anh nói gì vậy?

Hần bây giờ thực ngứa mắt với người trước mặt:

- Nghe cho kỹ! Tôi không còn nuôi dưỡng tình nhân nữa! Nhà tôi mua, ngày mai Khải Bình sẽ đến làm thủ tục, cô đi đi!

- Gì? Anh đuổi em? Vì con đàn bà đó! - Cô chặn đường hần, nói lớn.

- Sao tôi phải nói? Cô đã bao giờ là người đàn bà của tôi? Tránh ra! - Hần một mạch đi về phòng mình. Không thèm liếc nhìn lại.

Cô đứng đó, nắm chặt tay. Từng lời rít qua kẽ răng:

- Bạch Tiểu Vy! Tao sẽ cho mày biết!

22. Chương 22: Chạy Trốn.

Cầm tờ giấy trên tay, Tiểu Vy đem nó bỏ ở chiếc tủ cạnh giường, hần lần nào về phòng cũng đến giường đầu tiên, hần sẽ phát hiện ra nhanh thôi. Nàng đứng ở cửa phòng, nhìn qua một lượt. Căn phòng này từ khi đến đây Lãnh Phong đã đặt cho nàng ở cùng hần, nhưng từ ba hôm trước đã không còn như vậy nữa rồi. Đóng cửa, nàng kéo chiếc va li đi.

"Chỉ cần anh đồng ý..."

Đúng, nàng chỉ cần hần về phòng, nhận tờ đơn kia, ký tên thỏa thuận. Hần sẽ được hạnh phúc cùng Sophie, còn nàng sẽ không phải đau nữa.

"Ở chung với người không yêu mình, vợ chồng danh chính ngôn thuận nhưng anh ấy không yêu mình, thà buông tay còn hơn."

Nàng bấm một dãy số đã lâu không liên lạc, nói với người đầu dây kia:

- A Thần! Việc phải đến rồi cũng sẽ đến. Cậu đến đây đi...

- Vâng thưa tiểu thư! - A Thần cúp máy, khởi động xe hướng tới dấu chấm đỏ đang nhấp nháy trên màn hình kia.

Nàng là phải chăng... đã dự kiến cho ngày này?

Đến khi xe của A Thần đến, nàng ngồi lên xe. Nói với anh lái xe đến dinh thự của hần.

Xe dừng cách cổng chính vài chục mét. Nàng lệnh cho A Thần đi. Còn nàng một mình đi vào.

- Tiểu thư! Sao cô lại về một mình? - Quản gia Bình thấy nàng về đơn thân, không khỏi ngạc nhiên. Hần luôn theo sát nàng cơ mà? Sao hôm nay nàng lại về có một mình?

- Ừm! Trên đường về anh ấy đến công ty xử lý một vài chuyện quan trọng. Tôi về đây lấy đồ của mình. - Nàng cười nhẹ.

- Tiểu thư cô định đi đâu?

- Tôi dự sẽ không ở lại đây nữa. Phiền quản gia và mọi người trong thời gian qua quá rồi.

- Tiểu thư? - Quản gia ngậy người nhìn nàng. Tiểu thư định sẽ rời khỏi đây? Chuyện gì đã xảy ra?

Xếp xong đồ, nàng bỏ lại tất cả những thứ hần mua rồi quay lại vào phòng đối diện. Căn phòng này, vẫn còn mùi hương của hần, mùi hương nam tính rất đặc biệt đối với nàng. Ngồi lên giường hần, vẫn vậy, mềm mại và ấm áp như ở trong lòng hần. Nàng đột nhiên đứng bật dậy.

- Thật vô lễ.. Mình có là gì đâu? Cư nhiên là khách mà lại vào phòng chủ nhà.. Thật vô lễ..

Nàng dọn dẹp căn phòng, thu dọn tất cả những đồ có liên quan đến nàng ở trong phòng hần, thu dọn hết. Xuống lầu, quản gia cùng rất nhiều người hầu đứng đó, nghi hoặc hỏi cô:

- Bạch tiểu thư, cần tôi gọi cho thiếu gia?

- Không cần, anh ấy biết mà.. - Nàng cười.

Nghe nàng nói vậy, quản gia cũng tin tưởng hơn. Hỏi cô:

- Vậy tiểu thư sẽ quay lại phải không? - Đúng rồi, nàng và hần còn chưa kết hôn. Việc nàng quay lại đây, đa phần rất ít.

- Tất nhiên! Tôi sẽ quay lại! - Nàng im lặng, nàng vẫn không thể sửa tật nói dối.

Chào tạm biệt tất cả mọi người, nàng xuống ga-ra, chiếc Aventador của nàng vẫn còn ở đó. Hần vẫn chưa đem đi, thật tốt.

Khởi động xe, nàng rời khỏi khu cao cấp. Nhìn qua gương chiếu hậu trong xe, dinh thự của hần vượt trội nhất, nàng cũng rất dễ nhìn ra. Mím môi, đưa tay gạt đi thứ nóng ửng trên khuôn mặt mình

“Nếu được quay trở lại, mọi thứ về mình sẽ khác đi..”

Về phòng, Lãnh Phong đi đến giường nằm xuống. Thực là hần đã bị Khải Bình cùng Lục Quân ép hần quá sức. Hần nghĩ, cư nhiên vài ngày nay lại không thấy đáng Tiểu Vy. Nàng đi đâu?

Ngồi nghĩ, hần quyết định ngồi dậy tìm nàng. Rồi một tờ đơn đập vào mắt hần.

- Gì đây?

Hần vừa cầm tờ đơn lên, ngay tức khắc một dòng chữ to bản in trên khổ giấy thu vào tầm mắt hần: “Đơn thỏa thuận hủy bỏ hôn ước”.

- Soạt! - Hần xé tờ đơn. Sắc mặt rất khó coi.

- Phong ca! Anh có thấy Tiểu Vy không? Đồ của Tiểu Vy biến mất rồi! - Đường Hi thở hổn hển nhìn hần.

Sắc mặt hần nghe xong còn tệ hơn nữa, cổ nói ra:

- Đi!

- Vâng! Em sẽ thông báo với mọi người!

Hắn vẫn đứng ở đó, hai tay nắm chặt lại:

- Em nhất định phải làm vậy sao Vy Vy...

Về đến nhà, hắn đã đóng rầm cửa xe đi vào:

- Tiểu Vy có về đây?

Quản gia nhìn hắn vẫn mặc thường phục, hắn thật sự không đến công ty? Bà vội nói:

- Tiểu thư có về lấy đồ. Tiểu thư không nói sẽ đi đâu. Cô ấy nói với tôi là ngài biết chuyện này...

- Rầm!! - Hắn hất mạnh chiếc tủ bên cạnh xuống. Sắc mặt giờ rất tệ hại. Bốn người kia đứng đó cũng giật mình kinh hãi. Hắn đã giận thật rồi.

- Chết tiệt! Chuẩn bị đi! - Hắn đi lên phòng. Nhìn qua một lượt, nàng đã dọn phòng cho hắn. Tất thấy ở đây vẫn như chưa hề có sự tồn tại của nàng, chỉ trừ hắn.

- Rầm!!! - Hắn đánh thật mạnh vào tường, ánh mắt phẫn nộ, từng lời nói rít qua kẽ răng:

- Bạch Tiểu Vy! Nếu tôi tìm được em, tôi thề sẽ nhốt em như một người tù!

Nàng khẽ rung mình, ắt hẳn hắn đã đọc được tờ giấy nàng để lại, chắc giờ đang đi tìm nàng đây. Nàng nhìn đồng hồ điểm 2 giờ đúng. Trong khi 2 giờ 15 phút máy bay mới bắt đầu. Nàng còn 15 phút nữa để lưu lại Đài Loan này.

Nàng khẽ nhắm mắt, nhất thời không nghĩ đến việc làm của Lãnh Phong. Bây giờ, tại dinh thự của hắn, năm người bốn chiếc xe thể thao đứng cạnh nhau, mỗi người một xe, trừ Đường Hi đi cùng Lục Quân. Lần này có sự cảnh giác hơn, họ đều mang theo súng. Vì lần này, không có ai đi cùng nàng, nàng đơn thân một mình chạy khỏi hắn. Sẽ không biết ai sẽ làm gì nàng và nàng giờ còn an toàn không.

Xe của hắn đi đầu, ba chiếc còn lại ngang hàng nhau phóng với tốc độ kinh hồn. Cảnh tượng trên đường lớn này không khác gì phim hành động chuyên nghiệp. Hắn ngồi trong xe, khuôn mặt không chút biểu cảm, chân vẫn nhún ga phóng đi. Bốn người đằng sau đều đổ mồ hôi lạnh.

Hắn đã trở lại...

Hắn lại một lần nữa quay lại với thế giới ngầm...

Nếu một lần nữa nàng bị thương, sẽ lại là một lần nữa hắn mở cuộc hạ sát...

- Thừa tiểu thư! Đã đến giờ rồi! - A Thần khẽ gọi nàng.

- Được! Ta biết rồi! Người có thể về. - Nàng đứng dậy, kéo hành lý đi.

- Thừa tiểu thư! Chúng tôi đều ở đây để bảo vệ tiểu thư. Cô định...

- Phải! A Thần! Ta là muốn đi một mình... - Nàng quay lại, kiên định nhìn hắn.

- Vâng thưa tiểu thư...

- Hãy nói với Bạch Đỗ cha họ ta! Tạm biệt!

- Tiểu thư bảo trọng! - A Thần cúi đầu lịch sự. Nàng đi một mình, quả là hắn không yên tâm. Nhưng biết làm sao giờ? Hắn tốt nhất là nên thông báo cho Bạch Đỗ cha.

Ngồi trên máy bay, nàng tựa đầu nhìn qua cửa sổ. Thành phố A dưới đó, ở đó có Lãnh Phong, có nỗi đau của nàng. Cứ thế, Lãnh Phong và nỗi đau đó cứ dần khuất đi sau đám mây trắng. Nhắm mắt lại, nàng nhớ lại ngày hôm đó. Khi hắn cùng Sophie đi khỏi, Tần Trí đến bên nàng, nói nàng làm thỏa thuận hủy hôn với Lãnh Phong, và cho hắn cơ hội.

Nàng cảm nhận được lời nói thật của hắn, lần đầu tiên. Nhưng nàng chỉ đồng ý với vẻ trước của hắn, còn về sau thì hoàn toàn chối bỏ.

- Em xin lỗi! Em không thể! Hết thấy là vì em sợ sẽ lại một lần nữa vấp ngã. Chỉ cần em thay lòng yêu anh, điều đó đã là quá khó. Nhưng em không thể để anh đau vì em, bởi vì nếu em ở bên anh, lòng em lại ở cùng anh ấy. Em không thể! Em sợ anh đau. Và em cũng sợ anh đau. Chúng ta không nên... - Nàng nức nở.

Tần Trí nhắm mắt im lặng hồi lâu, rồi anh đưa tay lau đi nước mắt nàng, ân cần nói:

- Tiểu Vy.. Đừng khóc! Anh hiểu được.

- Anh hiểu? - Nàng ngẩn ra nhìn anh.

Khẽ gật đầu, anh tiếp lời:

- Nếu em đã không muốn, anh cũng không hề ép. Em không muốn đau như vậy, tại sao không rời khỏi Đài Loan?

Nàng đã không còn khóc, mỉm cười nói với hắn:

- Em biết đi đâu giờ?

- Đi đến nơi chấp nhận em. - Anh cười, đưa cho cô một tấm quảng cáo.

- Anh biết thứ này sẽ có ích cho em. Hơn nữa, anh cũng cần mở lòng mình với cô gái kia một chút.

- Cô gái kia? - Nàng dường như quên hết nỗi buồn. Cảm thấy mình hoàn toàn là người khác. Bây giờ nàng chỉ có tò mò về cô gái kia.

Tần Trí kinh hô. Nàng sao thay đổi nhanh vậy? Nhìn như chưa từng có chuyện buồn trong lòng. Sao có thể?

- Tiểu Vy... Em.. không buồn sao?

- Buồn gì chứ? - Nàng cười, phe phẩy tờ quảng cáo New York trước mặt hắn.

- Về...

- Anh khỏi phải nói! Em chỉ muốn thay đổi chút thôi. - Thanh âm nàng nhẹ nhàng vang lên.

Nhìn ra ngay được nàng đang cố cười. Hắn mỉm cười:

- Không sao. Em bảo trọng! Nhớ giữ gìn sức khỏe!

- Cảm ơn anh! Bảo trọng! - Nói rồi, nàng quay người bước đi.

- Bảo trọng! - Hắn đứng đằng sau nhìn nàng, đó là lần cuối hắn được nhìn nàng với ánh mắt đầy yêu thương.

- Tiểu Vy, em phải mạnh mẽ. Mạnh mẽ như em bước đi bây giờ...

Nói rồi, hắn quay người đi, nhắm mắt chấp nhận, một dòng ả nóng chảy xuống...

Đúng vậy, nàng và hắn đã không còn cơ hội nữa...

Đúng vậy, nàng và hắn bây giờ chỉ như hai đường thẳng song song...

Sẽ mãi chẳng bao giờ cắt nhau...

23. Chương 23: Belle Elizabeth.

Lãnh Phong ngồi trong phòng, nhìn trên màn hình, dấu chấm đỏ đã biến mất hơn nửa ngày trước.

- Lãnh Phong! - Tiểu An đẩy cửa đi vào, nhìn hắn gật đầu.

Hắn bật dậy, đi xuống lầu. Tiểu An nhìn trong căn phòng, mọi thứ đều đổ vỡ, chẳng có thứ gì lành lặn cả, cô đã đoán được tiếng động đổ vỡ hôm qua là của ai.

- Lãnh Phong.. - Khải Bình vẫn đăm đăm nhìn máy tính.

Năm người ở đây đều đã rất mệt mỏi, hôm qua họ như lật tung cả thành phố này lên. Họ đều mặc bộ quần áo cũ, thức qua đêm ở đây.

- Tiểu Vy không còn ở Đài Loan. - Lục Quân để Đường Hi dựa vào lòng, tiếp tục làm việc với máy tính.

- Vậy cô ấy ở đâu?

- Để lấy được nó...

Khải Bình nhìn thẳng vào hấn nói:

- Lãnh Phong?

- Được! Sao cũng được! - Hấn đẩy Khải Bình ra, trực tiếp ngồi vào máy tính.

Lục Quân cùng Tiểu An thấy hấn ngồi, lập tức thả lỏng người ra. Dựa người vào ghế nghỉ ngơi.

Sau mười mấy phút làm việc với máy tính, hấn nhìn dấu chấm đỏ lại xuất hiện trên màn hình. Hấn thả lỏng người, nhắm mắt nói:

- New York!

- Ta sẽ đến đó? - Tiểu An hỏi.

Khải Bình thay hấn nói:

- Phải! Ta sẽ bay đến đó! Thu xếp đi!

- Lần này hãy mang nhiều đồ chút, giảm lượng quần áo xuống. - Lãnh Phong vẫn nhắm mắt, nhu nhu huyết dương.

- Tại sao? - Lục Quân thắc mắc.

- Cô ấy vẫn chưa thể bảo vệ mình, khi không biết mình có đang an toàn hay không.

- Ý anh là?

Hấn nhìn lên màn hình, có thêm vài chấm nhỏ màu xanh xuất hiện, bám theo dấu màu đỏ đang di chuyển kia.

- Ta có khách ở New York...

Nàng chuyển đến một căn hộ cao cấp, nơi này khá rộng rãi và thoải mái, nàng cảm thấy ở đây rất thoải mái như ở nhà mình. Căn hộ này là của một bà chủ gốc Đài, nàng dù biết tiếng ngoại nhưng có người cùng quê của mình thấy gần gũi hơn. Nàng vào phòng, lấy một miếng bánh champagne bỏ vào miệng, đi đến phòng tắm. Bộ đồ này nàng rất hay mặc ở nhà Lãnh Phong, hấn cũng từng nói thích nàng mặc như vậy. Mím môi, lúc nàng để lại quần áo của hấn mua cho nàng, nàng hoàn toàn quên là nàng vẫn đang mặc bộ này.

Để nó vào túi đen, nàng vịn vòi nước. Nước lạnh làm nàng rung mình, nhưng nó làm tâm trạng nàng đỡ đi rất nhiều.

“Không có gì phải đau, không có gì phải đau cả! Anh ta có thể từ chối vào lần đầu gặp mặt. Tại sao anh ta không làm vậy? Anh thích để tôi phải đau đúng không? Tôi chẳng sao đâu!”

Nàng nhắm mắt. Trong hàng ngàn giọt nước lạnh băng, có hàng ngàn giọt nước ấm nóng. Nó thi nhau chạy nhảy lộn xộn trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng. Nàng cảm thấy mình như bao người con gái khác, thích che giấu giọt nước mắt của mình bằng bất kỳ thứ gì khác.

Đóng cửa xe taxi, nàng nói với tài xế bằng tiếng ngoại ngữ:

- Làm ơn cho tôi đến cầu Brooklyn!

Đi nửa đường, nàng kêu tài xế dừng xe. Nàng cầm chiếc túi đen, đưa cho người đang đẩy chiếc xe mini từ thiện. Rồi lại lên xe tiếp tục đi.

Lục Quân ngồi dựa vào ghế, kê máy tính lên đùi. Nói với Lãnh Phong:

- Di chuyển rồi!

- Ngược lại? - Hấn hỏi.

- Đúng!

Hấn lấy máy tính Lục Quân, nhìn dấu chấm đỏ kia đang di chuyển rất chậm ngược lại với hướng lúc này. Cười lạnh, hấn nói:

- Thông minh đấy!

- Lãnh Phong! - Khải Bình gọi hấn.

- Gì?

- Anh nghĩ chúng ta sẽ đi được với đám kia à? - Tiểu An tiếp lời, hất cằm về phía đám kiểm soát đang kiểm hành lý.

- Cô nghĩ tôi là ai chứ? - Hấn nhếch mép.

- Sẽ được sao? - Đường Hi dựa đầu vào Lục Quân, hỏi hấn.

- Tất nhiên sẽ được! Không thì còn ai là Lạc Lãnh Phong?

Bốn người kia im lặng. Đồng hồ điểm đúng 11 giờ, năm người rời đi. Nhân viên kiểm soát thấy họ không hề để hành lý lại, vội ngăn Lãnh Phong:

- Thưa ngài! Ngài cần để hành lý lại cho chúng tôi kiểm!

Lãnh Phong nhếch mép nhạo báng, cúi xuống ghé sát tai nói điều gì đó với cô nhân viên.

- Thật xin lỗi Lạc thiếu! Mời mọi người đi lối này! - Cô nhân viên cúi người lịch sự, dẫn họ đến khoang riêng.

Bốn người ngồi trên máy bay, hết nhìn nhau rồi lại nhìn màn hình máy tính. Riêng hấn vẫn dựa đầu vào ghế, lắc lư ly rượu trong tay. Ánh đỏ sóng sánh đẹp mộng lung. Nhìn ra ngoài, hấn khẽ nói:

- Vy Vy.. Em ở đâu?

Cầm trên tay gói phô mai, nàng nhú mày. Từ trước tới nay nàng rất thích ăn bánh phô mai. Nhưng lần này nàng tự làm, liệu... có cháy nhà không? (=o=)

Từ lúc ở đây. Nàng luôn tự làm đồ ăn, nhưng làm bánh thì...

Bỏ gói phô mai vào xe, nàng đẩy đi. Bỗng một thứ chặn ngang mặt nàng, theo phản xạ nàng dừng lại. Phát hiện được đó là bó hoa, nhìn xung quanh chẳng có ai cả. Là ma à? Nàng cười ngốc, ném bó hoa vào khu đông lạnh, đẩy xe đi tiếp.

Thanh toán xong, nàng bước ra ngoài. Lại thứ nữa rơi vào tay nàng, nhú mày, vẫn là bó hoa đó. Nàng nhìn lên, chẳng có ai. Nhìn xung quanh, đông nghịt. Là ai đây? Đánh rơi hả?

Về nhà, nàng lấy tờ giấy kẹp trong bó hoa.

- Belle Elizabeth? Ai có tên đặc biệt vậy? - Belle và Elizabeth đều là tên, nhưng chủ nhân bó hoa này kết hợp lại cả hai tên, chắc hấn rất xinh đẹp a!*

- Belle Elizabeth! Phải chăng em đã đến?

Nàng rùng mình. Trời ạ! Nàng khá giỏi về khoản ngoại ngữ. Nhưng không phải là nàng dịch nhầm đó chứ? Tên này khủng hả? Dù nàng không phải chủ nhân bó hoa nhưng hỏi thế này thì ai mà hiểu nổi?

Nhìn địa chỉ được ghi bên dưới, nàng cau mày:

- Thằng khùng! Mày cứ đợi bà đến xem! Vô duyên vô cớ ném bó hoa chết tiệt này vào mặt ta! Belle với chả Eliza! Chết tiệt! - Nàng chửi rửa. Khinh miệt vô biên tên ném bó hoa kia vào mặt nàng.

Nàng xuống nhận xe mình. Vài ngày trước nàng có dặn A Thần mang chiếc Aventador đến cho nàng, không ngờ hắn làm rất tốt, nàng vừa nhận xe, lái một mạch đến địa chỉ kia. Đứng trước mặt là một nhà hàng cao cấp, nàng nhíu mày. Bỗng tiếng nam nhân vang lên:

- Elizabeth?

Nàng quay lại nhìn nam nhân kia. Anh ta khá bảnh, tuy không bằng Lãnh Phong nhưng vẫn thu hút được rất nhiều ánh mắt của nữ nhân. Nàng đi đến bên hắn, cười nói:

- Không phải! Anh làm rơi nó ở cửa siêu thị, tôi đem đến cho anh!

- Không phải! Em là Elizabeth. Tôi là tặng cho em!

- Tôi? - Nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

- Phải! Là em! - Hắn cười.

- Nhưng tôi không phải Belle Elizabeth! - Nàng từ chối, đưa bó hoa cho hắn.

- Đối với tôi thì em là Belle Elizabeth! - Hắn cười trêu mếu, đẩy bó hoa về lại lòng nàng.

- Không phiền nếu em đồng ý ăn tối với tôi?

- Tôi không rảnh! - Nàng quay người bước đi.

- Tôi biết em là Bạch tiểu thư nổi tiếng bên Đài! - Hắn như không chịu bỏ cuộc, nói lớn.

Mọi con mắt đều đổ dồn vào nàng. Nàng nhíu mày, quay lại hỏi:

- Sao anh biết?

- Ai cũng biết người phụ nữ đại diện cho phái đẹp là em. Quả không sai, em như một loại thuốc phiện mạnh vậy. Rất mê hồn! - Hắn xoa cằm nhìn nàng.

Nàng mím môi. Anh ta trắng trợn hết như Lãnh Phong. Hắn tiếp lời:

- Giờ em có đi hay không? - Hắn đưa tay ra.

- Được! Tôi đi! - Nàng khoác tay hắn. Tên đáng ghét! Tên vô sỉ! Tên thổ phỉ! Ta ngàn vạn lần phỉ nhổ người!

Hắn cười thỏa mãn, nhìn mỹ nhân đi bên cạnh cuối cùng cũng đồng ý hắn, thậm chí còn tỏ ra ủy khuất chửi thầm hắn nữa. Thật đáng yêu!

*Ý nghĩa của tên Belle: mỹ nhân đẹp ; Elizabeth: xinh đẹp, cao sang, tôn quý.

Kết hợp hai tên là Belle Elizabeth: mỹ nhân đẹp động lòng người, quý phái cao sang, thuần khiết.

24. Chương 24: Chỉ Một Câu, Và Chỉ Một Lần.

Nam nhân đó vẫn ngồi đối diện nhìn Tiểu Vy. Nàng hậm hực nói:

- Ừm... Tên anh?

- A! Tôi chưa giới thiệu. Tên tôi là Martin. - Hắn cười, rót ly rượu vang cho nàng.

- Em biết không, rượu đỏ rất hợp với em.

Nàng nhận ly rượu, mỉm cười nói:

- Phải, ai cũng nói vậy. - Ai cũng nói vậy với nàng, ai cũng nói vậy. Chỉ trừ hấn...

- Cạn ly! - Hấn giờ ly rượu lên.

Cười gượng, nàng giờ ly lên:

- Cạn ly...

Uống xong ly rượu, nàng cảm thấy rất buồn ngủ, rất là buồn ngủ...

Cũng tốt, ngủ đi! Nàng không kháng cự, nhắm mắt. Nàng muốn ngủ, mở mắt ra nàng sẽ lại phải lo thứ mới. Như lần uống rượu đó. Rồi nàng sẽ quên hấn. Sẽ rất nhanh thôi..

Martin nhìn nàng thiếp đi. Hấn rút điện thoại ra:

- Lạc thiếu! Tôi đã tìm ra Bạch tiểu thư!

- Tốt! - Nói rồi, đầu bên kia cúp máy.

Hấn bỏ máy vào túi, nhìn nữ nhân mê hồn thiếp đi ở đối diện, hấn mỉm cười lạnh:

- Bạch tiểu thư! Lạc thiếu sẽ rất lâu đến đây. Có nhiều chuyện tôi có thể làm...

Nàng mở mắt, xung quanh đều mờ mờ ảo ảo. Nhưng nàng nhìn thấy hấn. Là Lãnh Phong. Nàng vươn lên ôm cổ hấn, ánh mắt mơ màng:

- Phong...

Martin ở trên nàng thoáng ngạc nhiên, rồi sau đó lại cười:

- Phải.. Anh là Phong đây...

- Đoàng!! - Là tiếng súng.

Martin quay đầu lại. Mặt hấn trắng bệch. Lãnh Phong đứng dựa vào cửa cùng Tiểu An đang cầm súng chĩa vào hấn.

- Ngạc nhiên không? Martin? - Lãnh Phong cười lạnh nhìn hấn.

- Lạc thiếu..? - Martin vẫn đứng đó, sắc mặt kinh hãi nhìn Lãnh Phong.

- Không ngờ! Tôi thuê anh mà anh lại làm vậy... - Hấn đi qua Martin, bước đến bên nàng.

Nhìn quần áo nàng xô lệch hấn đi, chỗ xương quai xanh có vài vết ửng đỏ. Ánh mắt hấn có chút băng lãnh, quay lại nói:

- ...với người phụ nữ của tôi! - Nói xong, hấn rút một khẩu súng lục, chĩa về phía Martin.

- Đoàng!!! - Lại một tiếng súng vang lên.

Martin gục xuống, máu từ mi tâm tràn ra. Hấn bế nàng lên, bước qua xác Martin. Đi qua Tiểu An nói:

- Nói Khải Bình xử lý đi!

Tiểu An đứng trong phòng, súng trên tay rơi xuống sàn. Nhìn xác Martin bây giờ ướm đầy máu. Thật đáng sợ! Hấn từ rút súng ra đến bóp cò đều chuyên nghiệp. Tròn trĩnh 2 giây...2 giây được coi là thường với cô, nhưng hấn với 2 giây lại chuẩn xác vào mi tâm. Đến cô còn không thể đạt được tốc độ đó. Thật khó tin!

Khải Bình lúc nào đã đứng sau cô nói:

- Nếu em thắc mắc tại sao hấn có thể lợi hại như vậy thì em biết quá ít về Lãnh Phong rồi!

- Khải Bình...?

Anh đi đến xác Martin, nhìn qua vài giây rồi nói tiếp:

- Anh ta nắm giữ 70% cổ phần thế giới. Tất cả mọi thứ bây giờ đều do anh ta tự xây dựng. Anh ta là người nguy hiểm, Tiểu An!

Cô im bật. Giờ cô mới thật sự sợ hãi Lãnh Phong.

- Nhưng điều đó không có nghĩa là Tiểu Vy không phải người nguy hiểm.

- Ý anh là sao? - Cô ngẩng đầu nhìn Khải Bình. Tiểu Vy của cô? Nàng làm sao?

- Rồi lúc đó tôi sẽ cho em biết! Đi thôi! - Khải Bình kéo cô ra khỏi phòng, lệnh cho đám vệ sĩ xử lý.

Lúc này, Lãnh Phong ngồi trong xe, nhìn nữ nhân trong lòng. Bàn tay hắn bắt giắc vuốt ve má nàng, mỉm cười:

- Vy Vy, anh nhớ em lắm biết không?

- Em tưởng anh đi với Sophie...? - Nàng mở mắt.

- Vy Vy? - Hắn kéo nàng ra nhìn nàng.

- Em không thể cử động được... - Nàng nhìn hắn, giọng nói thều thào.

- Gì? - Hắn nhìn nàng.

- Phong... Em không thể cử động.. Xin anh, chỉ cần nghe em nói..

- ...

- Thỏa thuận đó... anh có đồng ý không? - Nàng dựa vào ghế, tránh khỏi lòng hắn.

- Dừng xe! - Hắn nói lớn.

Nghe thấy thế, Lục Quân vội phanh lại. Hắn đóng cửa thật mạnh, bế nàng trên vai. Nàng giật mình hét lên:

- Lãnh Phong! Anh làm gì vậy?

Hắn bỏ qua lời nói nàng. Trực tiếp bế nàng đi vào thánh đường đối diện, hắn để nàng ngồi lên lan can. Lập tức rút súng chìa vào nàng.

- Lãnh Phong! Dừng lại! Anh định làm gì? - Bốn người bên dưới gọi hắn.

- Lãnh Phong..? - Nàng không cử động được, chỉ biết trơ mắt nhìn hết họng súng rồi lại nhìn hắn.

- Nghe anh nói đây! Nếu như anh không yêu em, anh lập tức sẽ bắn chết em rồi thả em xuống dưới. Nhưng đáng tiếc...

- Cạch! - Tiếng lên đạn.

Nàng thật sự sợ hãi. Một là hắn đã lên đạn và đang chìa vào nàng. Hai là hành động đó chứng tỏ nàng chẳng là gì. Nhắm mắt, nàng thở dài trong lòng. Cũng như vậy cả, nàng cuối cùng thì vẫn sẽ chết. Chỉ là do thời gian thôi. Một giọt nước nóng ầm chảy dài trên khuôn mặt nàng.

- Anh cần em! - Hắn buông súng, kéo nàng vào lòng.

Nàng mở mắt. Hắn nói gì? Nàng nghe không rõ. Nó xảy ra quá nhanh. Hắn đã nói gì?

- Bạch Tiểu Vy! Anh cần em! - Hắn nói lớn.

- Vậy còn...

- Sophie? Cô ta chẳng là gì của anh cả! Anh nói vậy em có tin không? - Hắn đưa mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt nàng vén ra sau.

Hắn luôn vậy. Hắn chỉ giải thích duy nhất một câu, và chỉ là một lần. Cho biết rằng, điều hắn nói thật lòng. Hắn ghét phải nói lại, trông cứ như là hắn nói dối, nói lặp lại nhiều lần để nàng tin, hắn nói chán ghét điều đó. Nàng cười nhẹ:

- Em rất muốn ôm anh, nhưng em không thể cử động được.

- Anh biết! Em đã nghĩ gì khi rời Đài Loan hả Vy Vy? - Hấn vẫn ôm nàng, mỉm cười.

- ...

- Vy Vy?

- ...

Hấn nhíu mày, buông nàng ra. Nàng không còn nơi chống đỡ, lập tức lại ngã vào lòng hấn.

Nàng ngất xỉu...

Hấn thở dài, ngược nhìn trời bất hạnh

- Sao mẹ lại sinh con ra để con đem lòng đi yêu cái nỗi khổ này? - Hấn nhìn nàng. Không tệ! “Nỗi khổ” này cũng dễ thương, cũng xinh đẹp, và đặc biệt nàng khác với mấy “nỗi khổ” kia nhiều.

- Nỗi khổ thì để tôi nuôi cho! - Tiểu An đứng đằng sau, oán trách nhìn hấn.

Hấn cười khổ hỏi cô:

- Tiểu Vy bị sao vậy?

- Tiểu Vy không thích hợp với khí hậu nước ngoài cho lắm. Cơ thể Tiểu Vy rất mẫn cảm. Tôi nghĩ là tụt huyết áp.

Hấn nhìn nàng, hai má nàng ửng hồng lạ thường. Hấn vội cởi áo khoác cho nàng rồi bế nàng xuống xe.

- Nè! Anh quên nè! - Tiểu An nhặt khẩu súng lên nói với hấn.

- Khỏi! Cô cầm đi! - Đóng cửa, hấn lái xe đi về căn hộ của nàng. Để lại bốn người kia.

Tiểu An: Ai muốn đi ăn nhà hàng không? Tôi quen chủ nhà hàng nổi tiếng ở đây!

Khải Bình: Em quen?

Tiểu An: Exactly!

Đường Hi: Em muốn đi ăn!

Lục Quân: Vậy ta đi!

Khải Bình: Mà ăn mừng việc gì thế?

Đường Hi: Tất nhiên là vì Phong ca và Tiểu Vy rồi!

Tiểu An: Không phải!

Lục Quân: Vậy là gì?

Tiểu An: Tôi lấy được súng của Lãnh Phong!

Khải Bình: ...

Lục Quân: ...

Đường Hi ...

25. Chương 25: Bí Mật Bật Mí.

Lãnh Phong đưa nàng về khu căn hộ. Hấn đứng ngoài cửa, nhìn nàng nằm trong lòng:

- Chìa khóa?

- A.. Chìa khóa..?

- Ủm! Chìa khóa đâu? - Hấn nhìn nàng.

Nàng cúi đầu, đỏ mặt nói với hấn:

- Vâng... Chìa khóa.. lúc này em để ở chỗ Martin..

- Không sao!

Hấn mặt không chút biểu cảm, đặt nàng xuống. Đưa tay rút từ túi quần ra một khẩu súng, chìa vào ổ khóa:

- Súng hãm thanh. Em nhìn hay không cũng được!

Nàng không nói gì, vẫn nhìn khẩu súng của hấn. Hấn im lặng, bóp cò. Trong đêm tĩnh lặng, hành lang dài chỉ duy nhất có tiếng động của ổ khóa rơi xuống. Tiểu Vy thấy vậy, vội mở cửa đi vào, không quay lại nhìn hấn.

- Đi tắm! - Nàng lấy quần áo, chạy vội vào phòng tắm rồi đóng cửa.

Hấn nhíu mày. Nàng không giống như trước. Nàng bây giờ tĩnh lặng như hồ nước, không còn vẻ nghịch ngợm như lúc bên hấn. Đó là phải không?

Hấn im lặng, mở cửa đi vào phòng tắm. Hấn đến bên bồn, kéo rèm ra.

- Vy Vy!

- ... - Không hề phản ứng.

- Sao em không kháng? - Hấn ngạc nhiên, đứng bên bồn tắm nhìn nàng.

- Thứ gì nhìn được anh đều đã nhìn. Không phải sao?

- Tắm đi! - Hấn kéo lại rèm, đi ra. Hấn ghét nàng như vậy!

Ở trong phòng, nàng đưa tay lên. Nhìn vật sứ được mài thành hình tròn nhẵn nhụi, ở chính giữa có hai chữ Phong An được lồng ghép với nhau. Nàng mỉm cười. Ở New York mấy ngày không phải nàng chỉ đi nhìn ngó khắp nơi. Lãnh Phong thì ra không chỉ có vài người phụ nữ. Nàng thậm chí còn không biết nàng đứng thứ bao nhiêu. Nhưng thực khó chịu, cả Liễu An và Sophie đều cùng hấn trong thời gian rất lâu. Thật khó chấp nhận.

- Cạch! - Tiếng cửa phòng nàng, chắc hấn đã đi.

Nàng thở dài, đứng lên lấy khăn tắm trùm người. Bỗng thấy một vật sáng xoẹt qua cổ tay nàng

- A!!!

Một dòng máu đỏ chảy dài xuống. Sao có thể? Nàng cúi xuống nhìn vật kia.

- Dao lam? - Không đúng! Nàng trước khi chuyển đến đã xem hết mọi góc ngách. Sao có thể có dao lam ở đây?

Nhìn dòng máu đỏ chảy xuống, ướt đẫm cả khăn tắm. Nàng im lặng thật lâu, rồi lại mỉm cười, ngồi phịch xuống bồn tắm :

- Không sao...

Hấn bỗng rung mình. Mỗi lần hấn như vậy ắt đều liên quan đến Tiểu Vy. Nhớ lại lời Tiểu An nói là nàng cơ thể vốn rất mẫn cảm. Hấn vội chạy về phòng nàng. Mở cửa hấn gọi nàng:

- Tiểu Vy!

Bỗng một vật sáng xoẹt qua rất nhanh làm rách xoạc áo hắn.

- Dao lam?

Hắn quay ra, ngay lập tức phát hiện ra có một kẻ mặc đồ đen đang chĩa súng về phía hắn. Hắn vẫn nhìn kẻ đó, miệng nói:

- Lục Quân! Xử tên bắn tĩa ở tòa nhà đối diện!

Nói chưa được lâu. Hắn thấy kẻ ngồi ở tòa nhà đối diện kia bỗng giật mình rồi rơi xuống dưới. Biết được Lục Quân đã xử xong. Hắn đi vào phòng tắm, tròng mắt nhìn nàng bất tỉnh, chiếc dao nam vẫn ở dưới đất. Hắn nhìn cửa sổ mở, đoán được hay chuyện gì xảy ra với nàng. Tai nghe được nổi với bốn người phía dưới, hắn nói lớn:

- Chết tiệt! Khải Bình! Mang đồ lên đây!

Tiểu Vy mở mắt. Nhìn xung quanh. Khải Bình thấy nàng tỉnh dậy liền đỡ nàng ngồi lên rồi nói:

- Thật may cho em! Dao chỉ sượt qua thôi, không chạm vào mạch.

- Đám người đó... là ai vậy?

- Chắc là mấy kẻ gai mắt trong Lạc gia thôi! Em đừng lo!

- Khải Bình... - Nàng khẽ gọi tên hắn.

- Gì vậy?

- Bây giờ chỉ còn anh với em. Anh muốn nói gì đó không?

Khải Bình cười gượng. Nghĩ mấy quay và đây nghe đang nói trực tiếp ở đây.

- Thôi được!

- Nói cho em về Lãnh Phong đi...

Hắn ngạc nhiên. Câu này ngoài tầm dự đoán của hắn.

- Anh...

Nàng nhìn hắn. Hắn nhận thấy được sâu trong mắt kia là một khoảng sợ hãi, tuyệt vọng.

- Anh nghĩ Lãnh Phong thật lòng với em. Anh ta chưa từng chĩa súng vào người phụ nữ mà anh ấy từng vui đùa. Nhưng em lại không phải để anh ta vui đùa, nhưng anh ta vẫn chĩa súng vào em.

- Vậy là sao? - Nàng khó hiểu nhìn Khải Bình.

- Lúc nào đó em sẽ hiểu. - Hắn cười.

- Anh có bí mật gì không?

- Ờ... Anh... - Hắn gãi đầu.

Nàng vẫn im lặng nhìn hắn.

- Anh thích Tiểu An! - Khải Bình cố gắng phớt lờ người nào đó đang xem hắn nói chuyện.

- Ừm! Em cũng có bí mật! - Nàng cười nhẹ.

- Em đã từng trực tiếp giết người và gián tiếp giết người.

Hắn ngạc nhiên nhìn nàng.

- Hắn anh biết về vụ tai nạn khi em bị bắt cóc, điều tra là điều tra hết mà phải không? Những tên có viên đạn ở mi tâm đó... là do em.

Hắn im bật. Nhìn người con gái trước mặt. Nàng cười nhẹ, vẫn tiếp lời:

- Và hôm qua khi cùng Martin đó. Em đã đầu độc hắn không cử động được khi Lãnh Phong đến. Vốn định nếu Lãnh Phong không ở đó. Martin vẫn sẽ chết bởi em thôi.. - Nàng đưa tay lên nhìn, cười gượng.

Khải Bình lúc này đã thật sự khiếp đảm người con gái trước mặt, giờ hắn đã hiểu tại sao Lãnh Phong lại nói rằng nàng có thể bảo vệ được mình khi tình thế thật sự nguy hiểm. Giờ hắn đã hiểu hoàn toàn. Hắn hỏi nàng:

- Tiểu Vy, em còn muốn ăn bánh không?

- Không!

- Giờ em muốn làm gì?

- Em muốn thử súng... - Nàng nhắm mắt.

Khải Bình im lặng. Ngược lên nhìn máy quay được trang kín ở góc phòng.

Lúc này, Lãnh Phong cùng ba người kia ngồi trước màn hình. Lục Quân hỏi:

- Cô ấy bị sốc lớn, lần này lại bị nặng thêm phải không?

Lãnh Phong ngắt lời, nhìn Tiểu An:

- Ủm! Cứ thuận theo cô ấy!

Tiểu An gật đầu, quay ra nói với đám áo đen:

- Chuẩn bị súng đi!

26. Chương 26: Đáng Hay Không?

Tại lúc này, trong khuôn viên được đặt cách ở New York...

Tiểu Vy đứng đó, nhìn tấm bảng có hình vòng tròn đồng tâm kia. Người mặc áo đen đi đến bên nàng, kéo tấm vải trắng ra. Trên khay có rất nhiều súng. Hắn nói:

- Bạch tiểu thư! Xin cô hãy chọn súng!

Đằng sau, Đường Hi bắt an hỏi Khải Bình:

- Nè! Dù là bắn thử nhưng ở cổ tay sẽ phải dùng lực. Cô ấy không sao chứ?

- Không sao đâu! Hơn nữa con dao nó chỉ đi qua thôi! - Khải Bình khoanh tay nhìn nàng.

Tiểu Vy nhìn một lượt trên khay. Ngẩng đầu lên nói với tên áo đen:

- Tôi lấy khẩu của anh!

Lúc này, mấy đàn em của Lãnh Phong đằng sau nhìn nàng với ánh mắt đầy khinh thường, coi rẻ. Họ thì thầm:

- Cô ta mà đòi làm người đứng thứ 2 trong tổ chức của chúng ta?

- Nhìn cô ả đó kia! Quá ẻo lả! Tôi thích Sophie hơn!

- Đúng vậy!

Đám người khinh rẻ nhìn nàng. Sẽ đoán chắc nàng vừa cầm súng lên sẽ khóc lóc ngay thôi. Ngay từ đầu gặp họ đã ác cảm về nàng rồi.

Tên áo đen giật mình, cười như không với nàng:

- Bạch tiểu thư! Xin cô hãy chọn súng!

- Tôi đã chọn! Và tôi lấy khẩu súng của anh!

- Gì?

- Khẩu DE! Tôi chọn nó! - Nàng nhìn hấn.

Lãnh Phong ngồi đằng sau bồng nhú mào, nói với tên áo đen:

- Cô ấy muốn! Cứ đưa cho cô ấy!

Tên áo đen sững sờ. Rút khẩu súng ra đưa cho nàng. Hấn không biết nàng có thể đoán được hấn mang súng gì.

Nàng đeo găng tay, cầm súng. Từ động tác đeo găng đến cầm súng đều chuyên nghiệp. Đám đàn em của Lãnh Phong đứng sau phải trợn mắt há mồm nhìn nàng.

- Đoàn!! Đoàn!! Đoàn!! - Ba phát súng vang lên. Tiểu Hắc cùng Tiểu Bạch vẫn nằm im không động. Chúng đã quá quen với tổ chức của Lãnh Phong, bây giờ nghe tiếng súng cũng không hề kinh hãi. Phải nói rằng, Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đều có tố chất của chó nghiệp vụ chuyên nghiệp khi được Lãnh Phong huấn luyện rồi.

Lục Quân trừng mắt nhìn nàng bóp cò, không hề bị giật. Hấn đi đến tám bảng, ba phát đạn xuyên qua vòng tâm màu đỏ kia. Hấn đổ mồ hôi quay ra với Lãnh Phong nói:

- 3/5 phát. Chuẩn xác!

Lãnh Phong nghe vậy, khuôn mặt có giãn ra đôi chút. Còn đám người đằng sau lại một phen to nhỏ:

- Tôi nghĩ lại rồi! Cô ấy hấn đã từng cầm súng!

- Đúng vậy! Phong thái rất bình tĩnh! Cô ấy còn giỏi hơn Sophie nữa!

- Tôi là thích cô ấy!

Nghe đám đàn em thay đổi 180 độ kia. Nàng thở dài, họ còn hơn cả đàn bà về buồn nữa. Ném súng lại cho tên áo đen, nàng cởi bao tay ra. Tiểu An đi đến bên nàng cười:

- Em thật giỏi đấy!

- Ủ! Cảm ơn chị..

Lục Quân đứng cùng Lãnh Phong. Anh nói với hấn:

- Aiz! Tiểu Vy đang điều tra về Liễu An.

- Vậy sao? Tổ nhớ không nhầm đã đuổi việc cô ta.

- Ủm! Nhưng cô ấy vẫn giữ mảnh cốc có chữ Phong An đấy!

- Vậy à.. - Hấn khẽ nhướn mày, nhìn nàng đang cho tay vào túi áo lấy ra một mảnh sứ và nhiều thứ đồ khác, lục tìm tờ giấy đưa cho Tiểu An.

Nàng ngồi trên bàn ăn, ánh mắt vẫn đắm đắm vào chiếc laptop. Khải Bình từ trong bếp đi ra, bê một khay bánh đặt trước mặt nàng nói:

- Tiểu Vy! Tiểu An có nhắc em mang mấy đĩa bánh này lên cho đám Lục Quân và Lãnh Phong. Tiện thể gọi họ xuống dùng cơm luôn!

- Vâng! - Nàng đứng dậy, bưng khay bánh bước lên lầu. Từ lúc nào căn hộ của nàng đã là nơi cho bọn họ ở chứ?

Đưa đĩa bánh cho Đường Hi và Lục Quân. Nàng đi đến cửa phòng Lãnh Phong, nàng khẽ gọi tên hấn:

- Lãnh Phong! Là em đây!

- Vào đi!

Mở cửa bước vào, hắn đang ngồi trên bàn làm việc. Nàng không định cản trở hắn, vội đặt đĩa bánh lên bàn nói:

- Xin lỗi đã làm phiền anh! Tiểu An có nói đem đĩa bánh lên cho anh, có nhắc anh xuống dùng cơm!

Thấy nàng định quay đi. Hắn nhíu mày, đứng dậy đi về phía nàng.

- Anh có nói em làm phiền?

- Gì.. - Nàng thấy hắn gần sát mình, bất giác lùi lại.

- Sao lại trốn anh? - Hành động của nàng làm lửa giận trong lòng hắn đột nhiên xuất hiện.

- Em... Không phải..

- Em biết không..

Hắn cúi người xuống, khuôn mặt gần sát mặt nàng, lời nói đầy dụ hoặc:

- Gần đây em rất khác!

Nàng tái mặt. Tốc độ di chuyển tăng dần.

Không thể qua được con mắt của hắn. Thuận đà hắn kéo nàng xuống giường, một tay khóa chặt hai tay nàng nói:

- Nói đi!

- ...

- Em có điều gì cần nói với anh? - Hắn kiên nhẫn nhìn nàng.

- Tại sao?

- Gì?

- Về Liễu An... Tại sao anh không đuổi việc cô ấy?

Hắn biết trước nàng sẽ nói gì. Lôi mảnh sứ trắng trong túi áo nàng ra. Mỉm cười:

- Là em đang ghen sao?

Nàng đỏ mặt, vội phủ nhận:

- Em không có!

- Ngốc! Anh đã đuổi việc cô ấy từ lâu rồi! - Hắn hôn lên trán nhẩn nhụi của nàng, ân cần giải thích.

- Em đang cố gắng thay đổi phải không?

- Em... - Nàng cúi đầu, không dám nhìn hắn.

- Em còn yêu anh không?

Gật gật.

- Vậy thì đừng thay đổi vì anh nữa! Anh không thích em thay đổi!

- Nhưng em muốn thử như Tiểu An...

Hắn phì cười. Cốc một cái thật đau vào đầu nàng nói:

- Bé ngốc! Việc em thử súng anh không phải không thích. Hơn nữa em cũng phải xứng làm vợ của Lãnh Phong ở tổ chức này nữa chứ!

- Vâng Lãnh Phong.. - Nàng vẫn cúi đầu.

Hắn cuối cùng cũng lời được cái bản tính trẻ con mà hắn yêu quay trở về với nàng. Nhưng nghe nàng nói vẫn không đáng. Cúi sát xuống hõm cổ trắng ngần của nàng:

- Từ khi nào đã không còn gọi anh là Phong?

Hơi thở phả vào hõm cổ mẫn cảm của nàng. Khiến nàng run nhẹ, khẽ nghe theo lời hấn gọi:

- Phong..

Hấn cười đầy thỏa mãn. Chuẩn bị làm chuyện gì gì đó chỉ hấn mới biết. Bỗng nàng kêu lên:

- Á!!! Đau quá à...

Hấn nhăn mặt, ngẩng đầu lên nhìn nàng. Giọng nói có chút khàn khàn vang lên:

- Sao vậy?

Nàng dưng dưng nước mắt. Tỏ vẻ ủy khuất nhìn hấn:

- Anh đè lên tay em..

Hấn sực nhớ nàng vẫn bị bệnh, bàn tay lập tức rời lỏng ra. Nàng thấy thế lập tức chồm dậy, chạy nhanh đến bàn lấy đĩa bánh rồi dùng tốc độ hết sức đi ra khỏi phòng. Không quên nói với hấn:

- Ý! Em sẽ lấy lại đĩa bánh! Anh nhớ xuống dùng bữa! Em bị bệnh nên anh không thể làm gì được em đâu!

Hấn ngồi trong phòng, nhu nhu huyết thái dương. Lấy vợ trẻ con là khổ thế đấy. Dễ dãi dành nhưng lại khó khăn trong việc này đây. Hấn đang cao hứng sao nàng lại nổi làm vậy với hấn chứ?

- Dám bỏ chạy ư? Để xem tôi bắt được em thì sẽ như thế nào..

Nói xong, hấn đem mảnh sứ trắng kia bỏ vào lọ được đẩy kín mít. Rồi đóng cửa phòng ra ngoài.

Bên trong phòng, mảnh sứ trắng kia bị dung dịch ăn mòn dần. Chẳng mấy phút rồi biến mất... (Biết dung dịch gì rồi chứ? ^^)

27. Chương 27: Nhớ.

Sáng sớm, tại nhà của Lãnh Phong...

Lúc này, Lãnh Phong cùng mọi người đã bay về nước. Hấn ngồi bên ngoài sân, hai tay vuốt ve Tiểu Hắc và Tiểu Bạch. Nhìn Tiểu Vy ngồi bên cạnh miệng liên tục mè nheo không ngớt:

- Phong... Phong... Đi mà.. Phong...

Lãnh Phong nhú mày. Từ lúc bệnh tình của nàng đỡ đi, hấn đã quyết định ở nhà chăm sóc nàng, giờ thì như thế nào đây? Hấn hỏi hận rồi!

- Phong... Đi mà... Tại sao em không được?... - Nàng vẫn tiếp tục mè nheo, không nhẽo.

- Vy Vy! Anh đã nói không rồi mà! Em không được thức đêm!

Tiểu Vy chu mỏ. Hic! Hôm nay Tiểu An, Khải Bình cùng đám Lục Quân với Đường Hi rủ nhau tối nay quyết làm tiệc ngồi chơi cả đêm. Sao hấn không cho nàng chứ? Thật bất công mà!

- Aaaaa! Quẫn gia à!!!

- Mọi người hôm nay đều được nghỉ! Chỉ có chúng ta ở nhà thôi! - Hấn chỉ tay về phía tòa nhà cách đó không xa.

Nàng nhìn sang. Tòa nhà đó hấn cho xây để dành cho nhân viên ở đây. Đều nằm trong phạm vi kiểm soát của hấn, phải nói rằng ở khu cao cấp này, phần lớn đều là gia tài của hấn tất. Nàng không phục, nằm xuống nền cỏ xanh tươi, giãy nảy người:

- Aaa! Đáng ghét! Ngàn vạn lần tôi ghét anh!! Tôi sẽ tuyệt thực cho mà xem! Anh có ép tôi tôi cũng không chịu! Aaa!!!

Nhu nhu huyết, dạo gần đây hấn rất đau đầu vì nàng. Trong lòng cứ nghĩ nàng là cục nợ của hấn, nhưng đến khi không có nàng thì lại khó chịu vô cùng. Hấn nói:

- Vy Vy...

- Không nghe! Anh không có quyền gọi tôi là Vy Vy! Chỉ người tôi yêu mới được gọi tôi như vậy! Anh không có quyền! - Nàng đưa hai tay bịt chặt tai, xoay lưng về phía hấn.

Hấn thở dài:

- Tùy cô nương!

- A! Đấy nhé! Tôi sẽ ra ngoài! Tôi đi khỏi cái nhà này cho xem!!! - Nàng đứng dậy bỏ đi.

Tiểu Bạch thấy chủ đi rồi, cũng đứng dậy định chạy đi theo nàng.

- Gâu! - Tiểu Hắc sủa lớn hướng về nó. Ánh mắt màu xanh dương nổi bật hấn với bộ lông màu đen tuyền, toát lên vẻ huyền bí đáng sợ.

Tiểu Bạch nghe Tiểu Hắc sủa lớn, không dám bỏ đi. Lại quay lại nằm bên cạnh nó. Lãnh Phong cười vuốt ve hai chú chó nói:

- Đừng lo! Lát nữa cô ấy sẽ quay lại!

Quả nhiên, một lúc sau Tiểu Vy lúi thủi từ trong nhà đi ra. Nhảy bổ lên đùi hấn ngồi nói:

- Phong...

- Gì đây? - Hấn cười.

- Tiểu Hắc! Tiểu Bạch! Đến giờ ăn rồi! - Giọng Đường Hi vang lên. Nghe vậy hai chú chó vội chạy vào nhà.

Lúc này chỉ còn hấn và nàng. Hấn nhướn mày nhìn nàng:

- Sao?

- Phong! Tại sao em không được thức cùng bọn anh? - Nàng vòng tay qua cổ hấn, nhưng khoảng cách vẫn giữ nguyên.

- Rất đơn giản! Thứ nhất là em đang bị bệnh. Thứ hai em đã đồng ý với quy định rằng không được xem những thứ làm ảnh hưởng tâm lý về đêm.(ở chương 5 á)

- Ah.. Thôi mà... - Nàng luồn tay sờ vào lồng ngực rắn chắc của hấn. Làm gì chứ chuyện này bình thường nàng sẽ không chấp thuận. Nhưng nàng chưa bao giờ được thức đêm để chơi, hơn nữa chẳng lẽ họ ngồi dưới chơi vui vẻ còn nàng phải ngủ ư? Mơ nha! Nàng hi sinh tất cả để đổi lại hấn cho nàng thức cùng.

- Phong... Em sẽ làm đủ mọi thứ... - Nàng choảng qua cổ hấn, từng ngón tay mảnh khảnh khẽ nghịch loạn tóc hấn.

Hấn cười. Nữ nhân này chưa bao giờ chủ động với hấn. Việc hấn làm thì mặc hấn, nàng về chăn gối thì thành tấm gỗ luôn. Nàng định như thế nào đây? Hấn kéo nàng sát lại gần, nói nhỏ:

- Vậy à? Anh muốn xem cái lúc mà em đẹp nhất ấy!

- Đẹp nhất...? - Nàng ngơ ngác.

- Ừm! Em ở dưới thân anh, đó là đẹp nhất! - Hấn ghé sát tai nàng, đầy mỉa mai nói.

Hơi thở nóng phả vào vành tai mẫn cảm của nàng. Nàng đỏ mặt cúi đầu xuống. Thôi rồi! Nàng nghĩ lại rồi!

- Em đổi rồi! Em...

- Sao được? Em đã quyết định rồi! Hình như mới có hai lần anh cùng em...

- Không! - Nàng lắc đầu, vội vùng dậy. Thôi thì nàng đi ngủ cũng được. Không muốn ở cùng tên dã lang kia đâu!

Hắn đứng dậy. Một tay kéo nàng bế xốc lên. Cười tà:

- Bảo bối! Muộn rồi!

Nàng vẫn cố gắng vùng vẫy. Nhất thời không để ý đám người đang chen lấn xô đẩy trong khe hẹp nhỏ của cánh cửa kia

Tiểu An: Này đồ khùng! Dẫm chân tôi rồi!

Đường Hi: Họ đi đâu vậy?

Khải Bình: Lục Quân?

Lục Quân: *rút ra tờ séc* Đây ạ! Sao cậu không kinh doanh ở sòng bạc đi chứ?

Khải Bình: Tôi còn thua xa Lãnh Phong đấy!

Tiểu An: Nè! Họ đi rồi còn đứng đây làm gì?

Đường Hi: Phải đấy! Chuẩn bị cho tối nay đi chứ?

Lục Quân + Khải Bình: Có nhất thiết không?

Đường Hi + Tiểu An: Có!

Hắn khóa trái cửa. Đẩy Tiểu Vy ngã xuống giường lớn rồi đè lên người nàng. Căn bản không cho nàng lối thoát.

- Phong... Hay là để hôm khác nha? - Nàng đỏ mặt nhìn hắn.

- Sao được? Em nên biết rằng đàn ông buổi sáng sớm rất sung mãn.. - Hắn nói, giọng nói khàn đặc lạ thường.

Bàn tay to lớn của hắn lột đi đồ nàng. Cũng do hôm nay nàng ăn mặc dễ dãi nên hắn thích thú nói:

- Vy Vy! Em lười vậy sao?

Biết hắn nói đến gì. Nàng đỏ mặt cúi đầu nói:

- Em thấy khó chịu. Hơn nữa là ngày hè nên...

Hắn cười tà, cúi xuống đặt một nụ hôn trên môi nàng. Vị ngọt lịm truyền vào miệng hắn. Chính là thứ này! Tư vị này bấy lâu nay hắn đã thèm muốn, là nó đây! Hắn như chưa thỏa mãn, tiếp tục xông vào khoang miệng nhỏ nhắn của nàng.

Lưỡi hắn như khiêu khích đầu lưỡi nàng, khiến nàng không khỏi đỏ mặt ngượng ngùng. Hai tay vô thức vòng qua cổ hắn. Lý trí như bị hắn hút sạch, chỉ biết “Ừm” nhẹ vài tiếng. Hắn nhìn nàng đỏ mặt, tiếp tục hôn sâu nàng. Sau vài phút mới luyến tiếc buông nàng ra.

- Ừm..

- Bảo bối! Nhớ anh sao? - Hắn cười cười, bàn tay làm càn trên cơ thể trắng nõn của nàng.

- Không muốn! Tránh ra! - Nàng có chút run rẩy vì khoái cảm mà hắn mang đến, nhưng vẫn cứng đầu cố đẩy hắn ra.

Hắn cười. Nhóc con này thật cứng đầu chết đi mà! Dễ thương quá đi! Hắn đưa tay bẹo má nàng nói:

- Bảo bối! Em thật đáng yêu quá đi!

Do tay hắn làm lực quá, ngón trở bỗng tuột xuống đi vào miệng nàng. Ngón tay chạm vào đầu lưỡi phần nộn của nàng. Cổ họng hắn có chút cứng ngắc. Nhìn hắn không có phản ứng gì, nàng cười cười. Hắc hắc, hắn không làm gì được nàng, vậy nàng chơi đùa chút.

Nói rồi, đầu lưỡi nàng quấn quanh ngón tay hắn, đi qua lại khiến hô hấp hắn trở nên dồn dập. Ặc! Hắn sáng sớm đã muốn lảm rồi! Giờ nàng là đang khiêu khích hắn.

- Nha! Em biết mà! Anh chẳng làm gì được em đâu! Bleeh! - Nàng ngồi bật dậy, lè lưỡi châm chọc hắn.

Vừa thoát khỏi vòng tay hắn, nàng đi xuống giường. Chưa kịp mở miệng thì bàn tay to lớn đã túm lấy nàng lôi trở lại giường. Hắn ép chặt nàng xuống giường:

- Bảo bối! Em nghĩ có thể thắng được anh?

- Kyahh!!... - Nàng bỗng bị hắn xâm nhập, không có biện pháp chỉ biết kêu lên.

Lực đạo của hắn ngày một nhanh và mạnh dần. Nàng chỉ biết gượng sức đẩy hắn ra, thỉnh thoảng lại khẽ rên lên vài tiếng.

Hắn nhìn nàng dưới thân. Ánh mắt mơ màng, đôi môi căng mọng ửng đỏ, hai hàm răng trắng sáng khẽ nghiêng lại chịu đựng, hai tay chống lên ngực hắn cố đẩy hắn ra, thỉnh thoảng lại đập vào ngực hắn. Hắn cười tà:

- Vy Vy! Anh đã nói em đẹp nhất khi ở dưới thân anh mà! Nhưng vẻ đẹp này... chỉ có mình anh được ngắm thôi...

28. Chương 28: Hồn Độn.

- Á!!! Đau quá à!!! Con mèo chết bầm kia!!!

Lãnh Phong ngồi trong phòng khách. Nghe tiếng kêu của nàng ngoài sân, không đứng dậy đi ra, nói với mọi người trong bếp:

- Cô ấy không sao đâu! Cứ tiếp tục đi!

Tiểu Vy ngoài sân, ngồi hậm hực nhìn con mèo lạ hoắc đang bị Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đuổi chạy toán loạn. Do hôm nay mọi người đều mở tiệc đêm nên quần gia cùng mọi người đều được về nghỉ ngơi ở căn nhà đối diện. Căn nhà đó vốn được xây riêng cho nhân viên. Đêm ra thì không biết gia tài của riêng hắn có bao nhiêu, nhưng mà nàng lên bản đồ vệ tinh còn nhìn thấy chỗ này lớn nhất trong khu cao cấp đây thì biết rồi.

- Méo!!! - Con mèo nhảy qua người nàng.

Nàng xám mặt, cầm viên đá bên cạnh ném đến chỗ con mèo:

- Con mèo đáng ghét! Có đâu mà chui vào đây? Cút nhanh!!!!

Trời ơi! Lúc này chú mèo đang chạy hục mạng bởi hai chú chó to lớn hình thể y như sói kia đuổi, lại thêm cô tiểu thư kia ném đá(nghĩa đen nha!) nữa. Biết thế nó không nên cào cô tiểu thư kia, để giờ này đâu phải khổ sở nữa.

- Aizzz!!! Con mèo chết bầm! Ai cho mà chạy? Làm đau bản cô nương đây thì phải trả giá! - Nàng đứng lên, thấy khẩu súng ở trên bàn. Vốn sẽ định làm con mèo kia đứng lại, nàng bóp cò:

- Đoàng!!!

Ôi trời! Tưởng nó đứng lại ai ngờ nó chạy nhanh hơn. Chạy sâu vào trong vườn mất rồi! Nàng chạy theo. Căn bản nghĩ lần này con mèo kia chết chắc!

Hắn ngồi trong nhà, lúc trước còn nghe tiếng mèo kêu chó sủa, cả tiếng nàng hò hét nữa. Sau hồi súng vang lên thì mất tăm, không tiếng động gì cả. Tất nhiên ở tình huống này ai cũng sẽ sinh nghi, vội chạy ra ngoài, hắn nhìn bao quát một lượt không hề thấy bóng dáng nàng đâu. Khẽ nhú mày hắn gọi:

- Tiểu Vy!

Không tiếng động.

- Hắc Bạch! (Hehe! Dù gì cũng là một cặp nên Hắc Bạch cho nhanh!^^)

Không tiếng động.

Hắn nhú mày chặt hơn, vội cước bộ đi sâu vào trong vườn.

- Đoàng!! - Tiếng súng.

- Ááá!!! - Tiếng nàng thét lên.

- Gâu!! Gâu!! - Tiếng hai chú chó lẫn lộn âm.

Chết tiệt! Hắn còn chưa thấy nàng, nghe tiếng động này nhờ nàng bị thương thì sao? Nàng là vừa khỏi bệnh mà.

Đi đến cuối vườn, nỗi lo lắng trong lòng hắn mới nguôi đi một chút. Nàng đang cầm súng chĩa về vách tường trên cao, còn hai chú chó thì vẫn ngồi đấy nhìn hắn.

- Vy Vy?

- A! Phong... - Nàng chạy đến ôm người hắn.

- Em làm sao vậy? - Hắn ôm nàng vào lòng, cảm nhận thấy nàng có chút run rẩy.

- Em... - Nàng cắn răng, từng giọt mồ hôi thấm đầm trán.

Hắn lấy súng từ tay nàng, phát hiện một thứ thiếu thiếu ở bàn tay nàng. Nhú mày hỏi nàng:

- Nhẫn của em đâu?

- A... Nhẫn của em... - Nàng vội rút tay lại, ấp úng.

- Mất phải không?

- ...

Không sao! Không sao! Hắn đã dự định trước chuyện này. Vợ trẻ con, ham chơi quá lúc đi về ắt hẳn sẽ mất thứ gì đó. Chưa cưới, hắn còn có thể mua chiếc nhẫn khác.

Tối, thời điểm này là lúc cả 6 người ngồi ở bàn hàn huyên linh tinh đủ thứ trên đời.

- Nè! Phim mới đấy! - Khải Bình giơ một đĩa phim lên.

- Phong! Cho em xem nha? - Nàng lắc lắc cánh tay hắn.

- Được! - Hắn ngậm miếng khoai tây, cúi xuống bỏ vào miệng nàng.(Hic! Tình cảm quá mà!! >"<)

Nàng ở trong lòng hắn, ánh mắt đắm đắm nhìn vào vỏ đĩa:

- The Ring?

- Ủ! Vòng tròn định mệnh. Em xem nó chưa?

Nàng ngây ngô nhìn hắn, lắc đầu.

- Anh từng xem bộ phim này rồi! Cũng khá hay! - Hắn nhún vai.

Nàng nhìn dòng chữ tiếng anh trên bìa:

- Trước khi bạn chết, bạn sẽ thấy vòng tròn định mệnh? - Nàng lại ngược lên nhìn hắn.

Hắn tỉ mỉ lên đầu nàng nói:

- Đúng rồi! Vy Vy giỏi lắm! (Chị ấy bây giờ rất trẻ con)

- Có hai phần mà...

- Đúng vậy! Nhưng Lục Quân đã cắt ghép lại với nhau. Bộ phim sẽ chiếu liên tiếp cả hai phần luôn.

- Ừm.. - Nàng ở trong lòng hắn, nhận miếng khoai tây từ tay hắn, hành động này vốn rất đỗi quen thuộc với nàng rồi.

Bây giờ nàng cùng hắn - một cặp, Lục Quân cùng Đường Hi - một cặp, còn Tiểu An và Khải Bình - cũng có thể coi là một cặp.

Đến phân đoạn rừng rợn, chỉ có duy nhất nàng là sợ hãi, ôm chặt vào lòng hắn. Hắn mỉm cười đặc ý với hai nam nhân kia:

” Thấy cái lợi của yêu vợ trẻ con chưa? ”

Khải Bình cùng Lục Quân:

” Sao cậu không biến đi chứ? ”

Lục Quân quay ra nói với Đường Hi:

- Nếu em sợ anh rất vui lòng cho em cái ôm.

- Thôi xin đi! Em không giống Tiểu Vy đâu!

Khải Bình cùng Lục Quân nhìn nhau, cười khở. Họ đã hiểu tại sao dẫn cô gái cá tính đi xem phim ma đều bị thiệt thòi rồi.

Quay lại với Lãnh Phong, hắn một tay ôm eo nàng, một tay gối đầu cười đầy thỏa mãn. Được mỹ nhân ôm mình, vậy là chỗ dựa tốt nhất cho nàng rồi. Hắn cũng chỉ như bao người đàn ông khác, chỉ muốn nữ nhân mình yêu coi mình là chỗ dựa tốt nhất thôi.

- Phong... - Nàng khẽ gọi hắn.

- Hửm?

- Em sợ...

Hắn lại lần nữa cười đầy thỏa mãn. Đây! Chính là đây! Bé ngốc cứng đầu bây giờ vẫn phải đem bộ mặt mít ướt ôm hắn thôi!

- Không sao! Anh ở đây.. - Hắn vòng qua eo nàng, kéo nàng lại gần hơn.

Hắn ôm nàng, nháy mắt đắc thắng với hai nam nhân đang nhăn mặt nhìn hắn kia. Thực không tin! Bên trong thì cười ha hả đầy đen tối mà bên ngoài hắn lại ôn nhu chăm sóc. Đúng là lừa đảo mà!

- Nếu em không muốn xem nữa thì thôi vậy.

- Không muốn! Em muốn xem! - Nàng lắc đầu, hai tay vẫn ôm chặt cổ hắn, chỉ có ánh mắt to tròn thỉnh thoảng liếc lên màn hình ti vi.

Đường Hi có chút sợ hãi. Cô vốn không sợ mấy trò ma quỷ này, nhưng mà... phim này thực hay quá mà!!!
>o<

Cô nhích lại gần Lục Quân, dựa đầu vào hắn như Tiểu An với Khải Bình. Bỗng một hình ảnh vụt qua mắt, theo phản xạ hét lên:

- Ááá!

- Áhhhh! Eo ơi ghê quá à!!! - Tất nhiên. Tiểu Vy đang xem phim ma, có tiếng hét tất nhiên cũng phải hét theo.

- Rầm! - Tiếng động từ trong bếp mang lên.

- A!! Thứ gì vậy? - Tiểu An hét.

Hỗn loạn bắt đầu:

Tiểu Vy: Á!! Không có xem nữa!! Eo ơi!

Lãnh Phong: Vy Vy! Cẩn thận!

Hắc Bạch: Gâu gâu!!

Bàn đồ vỡ: Rầm! Choang!!

Khải Bình: Tiểu An!

Ti vi: Ahhhhhhhhhhhhhhh!

Tiểu Vy: Á!! Tắt đi mà! Kinh quá!

Lãnh Phong: Đường Hi! Đừng tắt! Để anh tìm Tiểu Vy đã!

Ti vi: Phụt!! - Đã tắt.

Lục Quân: Trời ơi! Đừng loạn nữa!

Tiểu An: Á! Thứ gì vậy?

Tiểu Bạch: Ắng!

Tiểu Hắc: Gâu gâu!

Khải Bình: Ôi trời! Tiểu An!

Lãnh Phong: Vy Vy em ở đâu?

Lục Quân: Đường Hi em đâu rồi?

Đường Hi: Em ở ngay anh mà! Phải không?

Khải Bình: Đúng yên!!!

Cả đám im bật. Tiểu Vy cảm thấy một luồng gió lạnh sau lưng mình. Quay lại thì cả một khuôn mặt hiện lên lù lù trước mặt nàng.

- Áhh!! Trời ơi!!

Lãnh Phong nghe thấy tiếng nàng. Vội ra lệnh:

- Tắt cả yên lặng!

Đến khi không còn tiếng động nào nữa, hắc nói:

- Đèn!

Ngay lập tức, bóng tối đã biến mất tăm, ánh đèn chùm pha lê tuyệt đẹp thẳng sáng cả căn phòng. Lãnh Phong đi vào bếp. Tiểu An nhìn xung quanh nói:

- Ôi trời... Nhìn thứ chúng ta làm này...

Ba người kia quay lại, nhìn như không tin vào mắt mình: bát đĩa đều đổ vỡ, cốc chén bay tứ tung, như một chiến trường. Còn cặp đôi Hắc Bạch kia may mắn có đôi mắt tinh ranh trong đêm tối, may mắn thoát khỏi cái cảnh người chen lấn mà ngồi yên vị trên bậc cầu thang.

Còn Lãnh Phong vừa ra bếp, đã thấy nàng bất tỉnh nằm dưới sàn. Hắc khẽ cau mày nhìn bà quản gia:

- Chuyện gì xảy ra?

- Thưa ngài! Tôi nghe tiếng động bên này nên cầm đèn sang đây quan sát thử. Ai ngờ vừa mở cửa đã thấy Bạch tiểu thư đứng đó. Chắc do tôi soi đèn nên... Thực xin lỗi ngài! - Bà quản gia cúi đầu. Bà đâu muốn làm nàng ngất đi đâu. Chắc bà soi đèn giống... quá thôi.

- Được rồi! Quản gia cho người đến dọn đi! - Hắc bế nàng lên. Nàng không thể ngất được! Giờ vẫn còn sớm, và nếu hắc cho nàng đi ngủ thảo nào sáng mai nàng cũng ăn vạ hắc, hơn nữa... hắc còn muốn nàng tỉnh mà!

Vội vỗ vỗ hai má nàng, hắc gọi:

- Vy Vy! Em tỉnh đi! Vy Vy!

Thấy nàng vẫn còn mơ màng. Hấn khẽ nhú mào, lấy chiếc bánh tiramisu hảo hạng quơ quơ trước mũi nàng. Thực là! Hấn còn phải dùng cái thượng sách trẻ con này sao?

- Ừm... Phong? - Hơ? Nàng tỉnh thật?

- Ừm! Em có định ngủ không? Vẫn sớm mà! - Hấn nhấn mạnh từ sớm. Nhằm kéo dài thời gian nàng cùng hấn ngồi chơi, cả thời gian hấn được ôm nàng ngủ sáng mai nữa. (Chep chep! =”=)

- A! Em là không muốn! - Nàng giãy nảy.

- Tốt! Đi nào!

Đội nhân viên dọn dẹp xong, do nhân viên được đào tạo rất chuyên nghiệp nên thời gian cả đám phải bỏ ra cũng không là bao. Lục Quân ngồi nói:

- Ta làm gì đây?

Khải Bình:

- Chơi bài đi!

- Được đấy! - Tiểu An cùng Đường Hi đáp.

- Ý cậu sao Lãnh Phong? - Lục Quân hỏi.

Lãnh Phong nhìn nàng trong lòng đang ngắm cây bài. Khẽ mỉm cười, ắt hấn nàng chưa bao giờ chơi bài. Ôm eo nàng kéo lại gần, hấn nói:

- Chơi thôi!

P/s: Hic hic! Ta là không dám đưa ảnh phim The Ring lên, nhìn kinh quá à! @@* Thôi không dám không dám! Sợ lém! Các độc giả thân yêu tự search xem hộ ta nha?? Ta thì ma là chạy mất dép luôn á! Ghê lém!! >_<

29. Chương 29: Cặp Đôi Lưu Manh.

Nghe hấn đồng ý chơi bài, nàng vội quay ra nói:

- Phong! Em không biết chơi.. hay là em lên lầu ngủ trước nhé? - Dù vẫn chưa hết kinh hãi kia. Nhưng nàng quyết không để Lãnh Phong ê mặt vì vị hôn thê không biết chơi bài.

- Không sao! Anh sẽ dạy em..

Và thế là tối hôm đó, trên chiếc bàn tròn 6 người ngồi. Lãnh Phong tha hồ nhồi nhét vào đầu nàng những thói xấu. Còn bốn người kia cố nhịn cười nhìn Tiểu Vy ngơ ngác ngắc ngắc hỏi tên quân bài liên tục. Cuối cùng thì cũng có thể bắt đầu...

Đặt bài xuống, Đường Hi ỉu xiu:

- Lại thua! Em thua 5 ván rồi..

Lục Quân cười nói:

- Ai bảo em thích cược cùng Lãnh Phong? Đáng đời thôi! Bọn anh còn thua anh ta mà!

Hấn cười, cúi xuống nói với nàng:

- Anh không chơi nữa! Em vào đi!

Nàng đang tròn mắt nhìn xấp tiền bày la liệt trước mặt. Hấn chơi giỏi vậy sao? Cũng đúng mà! Hấn là Lạc Lãnh Phong, tổng giám đốc Lạc thị lớn vậy. Mà nàng còn nghe được hấn nắm 70% cổ phần, ắt phải tài giỏi lắm.

- Vy Vy? - Hấn thấy nàng vẫn chưa trả lời, khê gọi.

- Vâng? - Nàng giật mình nhìn hấn.

Thấy nàng ngoan như vậy, hấn đặt lên cái trán nhẵn mịn của nàng một nụ hôn. Nhắc lại câu nói vừa nãy:

- Anh không chơi nữa! Em vào giúp anh..

- Nhưng em... - Không! Không muốn! Nàng là mới học cách chơi mà..

Khải Bình thấy lâu chưa động tĩnh gì ở bên phía Lãnh Phong liền nói:

- Bắt đầu đi nào!

- Cố lên nào! Em sẽ thắng thôi! Mang về cho anh tiền nào! - Lục Quân ngồi cổ vũ Đường Hi. Anh mặc dù chơi còn xuất sắc hơn Đường Hi nhưng vẫn phải chiều ý bà xã tương lai thôi.

Bốn người kia cười gian tà. Họ chắc chắn sẽ lấy lại số tiền đã mất của mình. Nếu chơi bất kỳ bài bạc, cá cược gì đi nữa thì kể cả từ tỷ phú sau một đêm đấu với hấn cũng thành trắng tay. Đây là lý do tại sao hấn nắm vững Lạc thị và các sòng bài lớn quốc tế.

- Em sẽ làm được! - Hấn không nhiều lời, chỉ ghé sát tai nàng nói.

Hít một hơi sâu, nàng quyết định ra nhập.

” Bốn cô nương đây chưa từng chơi bài, các người hãy nương tay! ”

” Ta sẽ rút hết tiền của người qua tay vợ người! Ha ha! ” - Bốn người kia nghĩ.

Hơn tiếng sau....

- Hu hu! Em phá sản rồi Lục Quân à!!! - Đường Hi sụt sướt.

- Không sao! Đã có anh không phải sao? Đó chỉ là số tiền nhỏ thôi! - Lục Quân thở dài.

- Tiền của tôi.. Đi tong rồi! - Tiểu An gục đầu lên bàn.

- Hơ hơ! Em chẳng phải chơi rất giỏi sao? - Khải Bình cười.

- Gì? Ngay cả chị gái mà cô ấy cũng rút hết đấy! Mới chơi sao trình độ ngang ngửa Lãnh Phong thì anh biết đấy!

- Số tiền nhỏ mà.. - Khải Bình cười.

- Tiền nhỏ á? Tiền nhỏ á? Anh nhìn chưa? - Đường Hi cướp lời, chỉ chỉ vào xấp tiền mấy hàng ở bên Tiểu Vy.

Hấn bật cười. Không nghĩ được nàng lại có thể chơi bài giỏi như vậy được. Hấn hôn lên vành tai của nàng nói:

- Vy Vy giỏi lắm! Kiểm tiền cho anh rồi!

- Thật á? - Nàng quay lại cười, hai mắt sáng rực nhìn hấn.

- Ừm.. - Hấn cười.

- Tiểu Vy à! Đừng để bị hấn lừa! Xấp tiền kia còn không bằng 1/10 số tiền hấn có được! - Tiểu An chen lời.

- Ừm! Nhưng dù gì Tiểu Vy cũng vẫn là kiểm tiền cho tôi. Không phải sao? - Hấn vòng tay ôm nàng.

- E hèm! Vậy được rồi! Hai người cưới nhau rồi sinh con. Nếu là con gái thì sẽ xinh đẹp như Tiểu Vy. Nếu là con trai thì sẽ đẹp trai, khỏe mạnh như anh. Và cả hai đứa sẽ đều có bản chất lưu manh như bố mẹ chúng. - Đường Hi nói.

- Cũng không tệ! Anh thích nhất cái khoản cưới nhau rồi sinh con. - Hấn cười, ôm chặt nàng hơn. Tưởng tượng nàng mang trong mình dòng máu của hấn sẽ nhìn như thế nào.

Tiểu Vy thấy hấn cười ngây một lúc. Lấy tay quơ quơ trước mặt hấn:

- Phong..?

Hắn quay về thực tại, cúi xuống nhìn nàng:

- Em cứ nói..

- Em nghĩ.... có nên trả số tiền này về cho họ? - Nàng nhìn bốn người kia khóc lóc ai oán. Không nỡ lòng định lấy số tiền này.

- Không được! Nhất định anh phải giữ! - Hắn nhìn bốn người kia, thấy họ đau khổ cũng thấy.... thú vị.(Cười trên nỗi đau của người khác >"<)

- Nhưng... em là thấy tội cho họ.. - Nàng cúi đầu, rụi rụi vào lòng hắn.

- Được rồi! Được rồi! - Trời ạ! Có lần nào nàng làm nũng mà không thành công đâu?

- Buồn ngủ... - Nàng đưa tay rụi mắt, nũng nịu nói.

Nhìn nàng lúc này y như đứa trẻ con, giống ....mèo con thì đúng hơn. Hắn mỉm cười, bế nàng đi lên lầu.

- Anh đi đâu đấy? - Đường Hi hỏi.

- Anh với Tiểu Vy đi ngủ. Muộn rồi! - Hắn nhìn đồng hồ đã hơn 3 giờ sáng, Tiểu Vy thấy buồn ngủ là phải. Thường thì nàng phải ngủ cách đây mấy tiếng trước rồi.

- Vậy hả? Còn số tiền này? - Tiểu An hai mắt sáng lên nhìn hắn.

- Ủ! Trả mọi người đấy! - Hắn tiếp tục bế nàng bước lên.

Tiểu An thấy vậy, vội nhảy bổ lên bàn. Vươn đến chỗ tiền kia:

- Tiền của tôi! Tránh ra!

- Nè! Cậu nghĩ tớ không có phần hả! Xê ra! - Đường Hi hét lên.

- Đây! Đường Hi! Em lịch sự chút đi! - Lục Quân cười.

- Thôi được rồi! Tôi sẽ chia đôi cho cả hai người! Dù tôi cũng có nhưng thôi! Nhường hai người! - Khải Bình cầm xấp tiền chia đôi nói.

Vừa nhận được tiền, Tiểu An nhảy tót lên lầu:

- Á há! Tiền của ta! Ta biết mi sẽ không phụ lòng ta mà rơi vào tay tên đó mà!

- Thôi đi ngủ đi! Ngày mai chúng ta còn có cuộc họp đấy! - Khải Bình day cái huyệt thái dương nhức. Bước lên cầu thang nói.

Lục Quân cùng Đường Hi gật đầu. Đi về phòng ngủ.

- Tắt đèn! - Lục Quân nói.

Ngay tức khắc, cả căn phòng sáng đèn bị bao phủ bởi màu đen.

Nàng mở mắt. Bị đánh thức bởi ánh nắng thật khó chịu. Khẽ nheo mắt, nàng đi đến kéo rèm cửa ra.

- Sáng quá...

- Em dậy rồi à? - Hắn đẩy cửa bước vào.

- Ừm... - Nàng khẽ thở dài, ngồi phịch xuống giường.

Hắn thấy nàng có vẻ mệt mỏi. Bàn tay to lớn đặt vào trán nàng, ân cần hỏi:

- Em mệt sao?

- Không... Chỉ là..

- Sao?

- Anh chuẩn bị đi làm sao? - Nàng nhìn thấy âu phục hần mặc, thắc mắc hỏi.

- Ủ! Em chuẩn bị đi! Sáng nay sẽ có cuộc họp. - Hần đáp.

- Chuẩn bị đi rồi xuống ăn sáng. Anh ở dưới chờ em! - Hần hôn lên trán nàng rồi rời khỏi phòng.

Nàng vệ sinh cá nhân xong xuôi. Đứng trước tủ quần áo nhìn một lượt. Vẫn là những bộ hần mua cho nàng, nhưng mà trong cái tủ có mấy trăm bộ thì nàng chỉ lôi được duy nhất một bộ công sở.

- Bộ này á? - Nhìn nhìn bộ đồ, váy đen quá đầu gối, áo sơ mi trắng ôm sát. Hần là muốn ép nàng mặc bộ này nên mới để một bộ duy nhất?

Lắc đầu, nàng thay đồ rồi đi xuống.

- Ngồi xuống đi! - Hần kéo ghế sang bên cạnh hần, nói với nàng.

- Uống đi Vy Vy! - Đợi nàng ăn xong, hần bỏ tờ báo xuống. Lấy cốc sữa đậu nành đưa cho nàng.

Nàng nhìn cốc sữa, mặt tái mét lại. Ngước lên nhìn hần khẩn cầu:

- Em...

- Ghét cũng phải uống! Uống đi! - Hần thấp giọng.

Nàng nuốt một hơi. Cầm cốc sữa đưa vào miệng nhấp một ngụm rồi để xuống. Nàng vốn dĩ chán ghét sữa đậu nành. Lúc trước còn ở Bạch gia, Bạch Đỗ cha luôn phải thay nhân viên vì nhân viên cũ bị nàng đuổi đi khi đưa sữa đậu nành lên trước mặt nàng. Sữa có đường thì nàng còn có thể uống một chút. Còn sữa đậu nành không đường, nàng uống vào sẽ nôn ra ngay.

Hần thấy nàng uống như không, thấp giọng ra lệnh nàng:

- Uống hết! Đừng để anh ép em!

Nàng cắn răng. Nín một hơi đem cốc sữa uống hết.

- Cạch!

Bùm miệng. Nàng thật sự không thể chịu nổi mùi vị sữa đậu nành. Muốn ói ngay tức. Hần thấy nàng biểu hiện lạ. Khuôn mặt xanh mét kia vội lấy miếng bánh socola bỏ vào miệng nàng.

Cảm nhận được vị ngọt trong miệng, nàng mới giảm đi phần nào cảm giác buồn nôn kia. Đưa nàng cốc nước, hần nói:

- Đỡ hơn?

- Ừm...

- Từ lần sau loại sữa đậu nành ra khỏi thực đơn của Tiểu Vy! - Hần quay ra nói với quản gia Bình.

- Vâng thưa ngài! - Quản gia cúi đầu lễ phép.

- Đến công ty thôi! Anh cùng em đi! - Lãnh Phong đứng dậy, kéo tay nàng đi.

- Mọi người đâu? - Nàng đứng dậy, không quên cầm tập hồ sơ trên bàn.

- Họ đến trước rồi. - Mở cửa xe, hần đưa nàng vào trong.

Quản gia Bình cùng nhân viên xếp hàng ngoài cổng cung kính cúi đầu, đồng thanh nói:

- Lạc thiếu, phu nhân đi cẩn thận!

30. Chương 30: Cặp Đôi Lưu Manh(2).

Ngồi trong xe thể thao của Lãnh Phong. Nàng lúc vào xe chưa kịp vuốt lại chiếc váy xuống, váy ôm sát đôi lúc di chuyển nàng có phần hơi khó chịu, mà nàng lại đang ngồi xe thể thao lên rất khó chỉnh lại. Cuối cùng không nhịn được quay ra oán giận với hân:

- Tại sao anh lại đưa cái bộ này cho em?
- Không lẽ em muốn mặc đồ ngủ đi làm sao? - Hân thản nhiên hỏi lại.
- Ý em... không phải vậy! - Nàng đỏ mặt. Tưởng tượng mình mặc đồ ngủ ôm chiếc máy tính làm việc trong sẽ ngu ngốc đến mức nào.
- Vậy thì cứ thế đi! Em là vị hôn thê của anh, mặc vậy họ không nói gì đâu. Coi như em cộng điểm trong mắt chồng chưa cưới. - Hân vuốt cằm cười cười.
- Chồng chưa cưới gì chứ? Mới đính hôn thôi! Biết được chuyện gì xảy ra đâu. - Nàng buột miệng nói.
- Kéttttt!!!! - Tiếng phanh xe gấp, nàng giật mình, thiếu chút nữa là thân thể đứt đôi bởi dây an toàn.

Hân nhướn người đi đến bên nàng, khuôn mặt lạnh lùng, thanh âm sắc bén vang lên:

- Anh nói cho em biết. Cho dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra, cuối cùng thì em vẫn là của anh! Nếu em không nguyện thì anh sẽ cướp em đi. Hiểu chứ?

Nàng nuốt một ngụm khí lạnh. Gật đầu như chim gõ nói:

- Em biết rồi!
- Tốt! - Hân đỗ xe tại khu riêng rồi kéo nàng đi xuống.

Vừa vào cửa tầng trệt, mọi con mắt đều đổ dồn vào nàng. Có nam nhân, có nữ nhân đến hỏi thăm nàng. Chủ yếu là lý do tại sao mấy lúc trước nàng không đi làm, rồi là nguyện ý muốn xách đồ hộ nàng. Nàng ậm ừ cho qua, cùng hân bước vào thang máy riêng.

- Họ biết em là vị hôn thê của anh? - Quái lạ! Mới đây nàng vào, họ còn chẳng biết nàng là ai mặc dù báo đã lên trang nhất về việc nàng cùng hân đính hôn.
- Là anh nói. Anh không muốn người anh yêu có danh phận đằng hoàng!
- Ừm.. - Nàng cười. Vậy cũng tốt! Nàng thích vậy.

Ngồi trong phòng họp, mấy nữ thư ký của đối tác luôn ngóng nhìn ở cửa, chờ mong một người đi vào. Còn mấy nam nhân thì cũng vậy, nhưng người chờ mong lại là người khác với đám thư ký.

- Cạch! - Cửa mở, một người bước vào.

Mấy nữ thư ký ngơ ngác nhìn hân. Hân mặc một bộ vest đen lịch lãm, ngũ quan tinh tế, đôi mắt hẹp dài, cánh môi mỏng khẽ nhếch lên. Tất thấy thực hoàn mỹ, quá hoàn mỹ khiến đôi phương lu mờ, không định hình được. Mấy nữ thư ký chỉ biết ngẩn ngơ, trạng thái đều hoàn toàn rơi vào trong mộng. Sẽ nhất định có một ngày một trong số họ cướp được hân.

” Mới chỉ đính hôn thôi, người con gái kia rồi cũng sẽ bị ta cướp anh khỏi tay!” Mấy nữ nhân nghĩ.

Lúc này, nam nhân trái lại chán nản. Chỉ có hân đi vào, nàng đâu rồi?

- Á!!! - Nàng đập nhẹ vào tường, tài liệu trên tay rơi xuống.

Oán hận nhìn nam nhân kia. Ôi! Nàng vốn dĩ có cuộc họp quan trọng. Sao anh ta va phải mình mà không nói lời xin lỗi?

- Đây! Anh kia! Anh đi đứng sao vậy?

Bước chân nam nhân đó khựng lại, quay cả người lại nhìn nàng, ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu Vy?

- Từ Trí? Sao anh ở đây?

- Anh là đối tác làm ăn ở đây. Em có sao không?

- Em không sao. Giờ em có cuộc họp gấp. Phien anh nhé! - Nàng cuống quýt gật đầu chào hấn. Chạy vào thang máy bấm lên tầng.

Từ Trí đứng đó, tay cầm tấm danh thiếp có tên nàng. Trên dãy hành lang vắng vẻ, chỉ có hấn đứng đó khẽ nói:

- Xin lỗi Tiểu Vy! Anh lại không thể cầm lòng mình mất rồi! Miệng nói sẽ không quan tâm em nữa nhưng tâm anh lại không hề có câu nói đó..

- Cạch! - Sau khi chỉnh trang lại toàn bộ, nàng hít một hơi, đẩy cửa bước vào.

- Xin lỗi tôi đến muộn!

Đám nam nhân cười tươi rói nhìn nàng. Nàng hôm nay thật đẹp, mái tóc búi lên đơn giản, có vài sợi tóc xòa xuống, rơi trên chiếc cổ trắng nõn gợi cảm. Chân không mang vớ, chỉ đi một đôi giày đen cao gót, tôn lên đôi chân dài thẳng tắp, khuôn mặt không phấn son tạp hóa, phô lên vẻ đẹp tự nhiên. Trước gian nhân ngồi như thế này, đám nam nhân chỉ dám nhìn. Bảo bối quý giá vô chủ của đám đàn ông bây giờ sắp trở thành người của nam nhân anh tuần ngồi ở ghế tổng giám đốc kia.

Hấn từ đầu đến cuối đều nhìn nàng ở đối diện. Bản kế hoạch hấn đều đã xem qua, rất ưng ý hấn. Nàng mới làm cho hấn thời gian ngắn như vậy nhưng xuất sắc hơn thư ký cũ trước rất nhiều. Cơ hồ hấn phát hiện ra một điều: Tiểu Vy ở bên hấn đều ôn nhu như hồ nước, lại rất đáng yêu, còn khi nàng đứng ở trên thương trường kinh doanh lại thành một người rất tài giỏi, thông minh, nhưng thỉnh thoảng lại không giấu nổi bản tính trẻ con, hề ai chạm vào tâm nàng là lại chu môi khó chịu ngay. Đến đây hấn khẽ cười, thu hút bao ánh nhìn của mọi người trong phòng. Ngay tức hấn lấy lại vẻ nghiêm nghị thường ngày ở công ty nói:

- Tiếp tục đi!

Buổi họp kết thúc, nàng thu dọn đồ đạc ở trên bàn, nhìn hấn ngồi đối diện vẫn cứ nhìn nàng chằm chằm. Có chút ngượng ngùng nói:

- Anh đã nhìn em hơn hai tiếng đồng hồ rồi đấy!

- A! Vậy là Vy Vy có để ý anh! - Hấn cười.

Nàng đỏ mặt nói:

- Em không có! Anh là ngồi đối diện với em. Bất quá lúc em quay xuống sẽ vẫn nhìn thấy anh!

- Vậy ư? - Hấn vẫn cười. Chổng cằm nhìn con tiểu thỏ kia vẫn tiếp tục nói dối.

- Anh tính nhìn em cả đêm ở đây sao? - Nàng bỏ giấy tờ vào hộp hủy tư liệu và nói.

- Vậy em muốn anh nhìn em cả đêm ở đâu? - Hấn cười đầy tà ác.

Nàng dĩ nhiên hiểu được. Hấn nói vậy chẳng phải là.... Nàng đỏ mặt, phủ nhận:

- Không có! Em là không hề có ý đấy!

Hấn mỉm cười, từ lúc nàng ở bên hấn cười rất nhiều. Ban đầu không nghĩ đến chuyện cô ngốc này có thể làm mình vui vẻ.

- Đi thôi!

- Đi đâu? - Nàng đi đằng sau hấn, thắc mắc hỏi.

- Đi ăn! Em cho anh một vụ làm ăn lớn như vậy. Phải ăn mừng chứ? - Hấn cười.

- Nhưng em còn đang mặc đồ công sở. Khó chịu lắm! - Nàng bĩu môi giận hờn.

- Được! Vẫn sớm! Ta cùng đi mua chút đồ! - Hấn hôn nhẹ lên môi nàng nói.

Trong khi đó, ở nhà Lãnh Phong...

Lục Quân đập cửa, đi vào nói lớn:

- Chúng ta sắp được đi ăn nhà hàng rồi!

Đường Hi nghe thế, vội nhảy mừng lên:

- Em lâu rồi chưa đi ăn nhà hàng. Dịp gì vậy anh?

- Tiểu Vy với Lãnh Phong câu được vụ làm ăn lớn. - Khải Bình cười.

- Gì? Anh ta chẳng phải là vua của giới doanh nghiệp sao? Còn giỏi hơn ba tôi đó! Sao mà còn làm ăn nữa?

- E hèm! Mục đích thực của Lãnh Phong là ngắm Tiểu Vy mặc đồ công sở đứng dẫn dắt đám đối tác. Còn mục đích của chúng ta là được đi ăn nhà hàng miễn phí! - Đường Hi cười.

- Sao hai người này tham ăn quá vậy? - Tiểu An cười, dựa vào thành tủ.

- Đúng rồi đấy! - Khải Bình cũng cười theo, nhìn hai người đang ôm nhau nhảy tưng tưng phía trước.

- Lãnh Phong, có nhất thiết phải mua nhiều vậy không? - Nàng cười thông cảm nhìn vệ sĩ tay xách nách mang một đồng túi to nhỏ đi sau nàng và hấn.

- Vừa gọi anh là gì? - Nghe đây, hấn lạnh lùng cao giọng.

- Phong! - Nàng rợn tóc gáy, ngoan ngoãn trả lời hấn, lần sau tốt nhất không nên gọi hấn là Lãnh Phong.

Sau khi nói vệ sĩ đem đồ về, nàng quyết định chọn mặc một chiếc váy xòe màu trắng, tóc buông tự nhiên. Đám nhân viên đứng ngoài cùng bao người trong cửa hàng đều ngược nhìn nàng và hấn. Một người xinh đẹp thuần khiết với bộ váy trắng, một người anh tú, lạnh lùng với bộ vest màu đen. Hai người quả rất đẹp đôi, không thể chê đi đâu được.

- Ấy da! Cô bé này thật dễ thương quá đi! - Một vị phu nhân ăn mặc cao sang đi ngang qua, không nhịn được véo lên cái má trắng nõn của nàng cười nói.

Nàng mỉm cười chào hỏi, rồi cùng Lãnh Phong sang quầy hàng bên cạnh.

- Hi hi! Lạc thiếu! Chúng em biết anh sẽ tới mà! - Một vài cô gái chạy đến quầy bên hấn, đẩy nàng ra.

Hấn không hề thoải mái khi nàng bị đẩy, không chút lưu tình tự tay thoát ra khỏi đám mê trai kia, lạnh lùng nói:

- Tránh ra!

Hấn đi đến ôm nàng từ đằng sau nói với nàng:

- Vy Vy, em có thể tùy thích!

Một ý kiến nảy ra trong đầu. Nàng cười xấu xa, bắt đầu bước chân hướng phía đông tây loạn xạ, tay chỉ trỏ liên tục hết trái rồi phải. Chưa đầy một tiếng nàng đã dừng lại, nhìn đám nhân viên nữ khuôn vác một đồng đồ, khuôn mặt tỏ vẻ nặng nhọc khổ sở, trong lòng cười đầy thỏa mãn. (Vy Tỷ chẳng khác gì Phong ca cả! Cười trên nỗi đau của người khác ==)

Chưa hết, nàng còn bối loạn lung tung lên, nói rằng không đúng đồ mặc dù cô đã chỉ đúng vào thứ đồ đó. Cứ thấy thứ gì không vừa ý là cô nói không đúng. Đợi đám nhân viên nữ kia thở hổn hển, trán đầy mồ hôi rồi. Nàng đứng lên nói:

- Được rồi! Các cô có thể trả lại về chỗ cũ! Tôi không cần nữa rồi!

- !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

31. Chương 31: Phong Ca.

Ngồi trên bàn làm việc, tâm tình nàng hôm nay rất sáng khoái, tối qua nàng ngủ rất ngon. Nhớ lại vết bầm tím trên tay Lãnh Phong sáng nay, khẽ bật cười. Bàn làm việc của nàng được đặt trong văn phòng của hắn từ khi nàng chuyển đến làm. Công việc của nàng cũng khá nhàn rỗi, chỉ cần đi copy tư liệu cần thiết hoặc duyệt qua vài bản báo cáo, ký tên, pha cà phê cho hắn. Hắn thì nhàn rỗi hơn, vì vậy thường công ty không có hắn đến làm vẫn không sao. Nhưng một khi công ty có vài chuyện trục trặc, đích thân hắn xử lý thì mọi chuyện sẽ lại đầu vào đấy, thậm chí còn tiến bộ hơn. Nàng xét lại, hắn là tổng giám đốc tập đoàn lớn vậy mà rất nhàn rỗi, thỉnh thoảng trục trặc mới tham gia. Hắn lúc trước phải đổ nhiều công sức cho tập đoàn này thì mới nắm vững được chức danh vua của giới danh nhân mà! Rất tài giỏi tất nhiên thuê mướn nhân viên cũng tài giỏi rồi!

Nàng cười, đưa tay lên nhấp một ngụm trà. Nhất thời không để ý người ngồi ở bàn tổng giám đốc kia vẫn đăm đăm nhìn nàng, sắc mặt có phần đen lại. Khẽ nhíu mày, cánh tay của Lãnh Phong có phần đau nhức. Chẳng lẽ là đêm qua Tiểu Vy của hắn làm sao tâm tình lại tốt. Từ con mèo ngoan ngoan biến thành người có dáng ngủ độc nhất. Một cước đem bàn chân nhỏ bé đá hắn xuống giường những ba lần liền, hại cho hắn cả đêm không ngủ được, lại còn thêm mấy vết bầm ở cánh tay nữa. Xem ra lần tới này nàng còn ngủ với tư thế như vậy nữa, hắn thề sẽ đem nàng nhốt vào nhà đệm, cho nàng tha hồ đập mà vẫn rất êm.(!)

- Vy Vy!

- Vâng? - Nàng tay rời bàn phím, co nhin cười nhìn hắn.

- Em là đang cười anh? - Hắn khẽ nhíu mày.

- ..... - Nàng im lặng.

- Thôi! Lấy cho anh cốc cà phê! - Hắn thở dài. Chẳng thể trách nha đầu ngốc này được!

Nàng rời khỏi phòng, pha cho hắn ly cà phê đen. Vừa đi đến cửa thì bị một nữ nhân bạc bộ đồ xám huých mạnh vào người nàng.

- A.. - Nàng đi giày cao gót, lực đạo huých của người kia thật lớn. Căn bản không đứng vững, nàng ngã xuống sàn, cốc cà phê theo đó đổ hết lên người nàng.

- Bạch tiểu thư! - Vài người trong phòng chạy ra đỡ lấy cô.

Có nữ nhân viên còn lườm huýt với nữ nhân kia nói:

- Liễu An! Cô chẳng đã nghỉ việc sao? Dù gì đến đây thì cũng phải có phép tắc một chút chứ? Cô không biết cô ấy là ai sao?

Tiểu Vy nghe tên Liễu An vội ngẩng đầu lên nhìn cô ta. Đây là lần đầu tiên nàng nhìn kỹ dung mạo cô ta. Mái tóc màu hạt dẻ tự nhiên, đôi mắt màu đen thâm thúy, cay nghiệt nhìn nàng. Nàng không thể đoán được cô ta đã đánh bao nhiêu lớp phấn trên mặt, nhìn rõ màu da ở khuôn mặt với cánh tay hoàn toàn khác nhau.

- Cô là Bạch Tiểu Vy?

- Vâng? - Nàng đứng dậy, nhìn cô ta bình thản đáp.

- Chát!! - Thứ nàng nhận được là một cái tát đau điếng người.

- Cô nghĩ cô là ai mà xen vào cuộc tình của chúng tôi? Cô là kẻ thứ ba đáng ghét! Cô chỉ là một con bé đáng đứng đường thôi! Tôi nói cho cô biết! Anh ta chẳng qua chỉ vớt đại cô thôi! Vài ngày sau anh ta sẽ lại bỏ cô để quay lại với tôi! Cô có tư cách gì chứ? - Liễu An như bị kích động, đứng đó liên tục buông ra những câu chữ thậm tệ.

Khẽ đưa tay quệt môi. Một dòng máu đỏ tươi dính trên tay nàng. Nàng nhìn Liễu An, giọng có chút thù hằn:

- Tôi...

Chưa nói hết, một giọng nói đằng sau nàng vang lên:

- Cô ấy có tư cách!

- Phong? - Liễu An thấy hấn, hai mắt sáng rực lên.

- Phong! Tốt quá! Anh mau đuổi cô ta đi! - Nàng dựa vào hấn nũng nịu nói.

Cảnh này, ai trong phòng cũng thấy chướng mắt, ghê tởm, kể cả hấn và Tiểu Vy. Hấn không chút lưu tình, thô bạo đẩy cô ta ra nói:

- Liễu tiểu thư! Đây là Lạc thị, phiền cô đừng đến đây làm cản trở công việc của chúng tôi!

- Phong? Em đã làm gì? Chính cô ta đã xen vào giữa chúng ta! Cô ta có tư cách gì?

- Chát!!!! - Liễu An ráng một cái tát từ hấn, lực đạo thâm sâu khiến cô ngã xuống dưới sàn.

- Cô ấy là vị hôn thê của tôi! - Ánh mắt hấn lạnh lùng, chứa đầy khinh bỉ nhìn cô. Từng câu chữ phát ra như chủ nhân của nó khẳng định đó là sự thật.

Lãnh Phong không để cô ta nói tiếp, bế Tiểu Vy đi vào phòng nghỉ trong phòng mình. Đặt nàng xuống giường, hấn lau vết máu trên khóe miệng nàng, xót xa hỏi:

- Đau lắm không?

Mắt nàng có biểu hiện ướm át. Nhưng vẫn lắc đầu. Hấn nhìn nàng nói:

- Đừng cố tỏ ra mạnh mẽ! Em không thích hợp bây giờ đâu!

Bôi thuốc cho nàng xong. Đợi nàng ngủ thiếp đi, hấn mới an tâm đôi chút. Hấn yêu người phụ nữ này nhiều lắm, nhưng liệu là nàng có biết? Để nàng đau đớn như vậy, thà tự lấy dao đâm vào tim mình còn hơn.

Trong căn phòng chỉ còn tiếng thở đều đều của nàng, ánh mắt hấn từ dịu dàng ôn nhu chuyển sang lạnh lùng âm ngàn độ. Nắm chặt tay, hấn bước ra khỏi phòng nghỉ. Bước sang một căn phòng khác, cánh cửa phòng này được trang trí giống y hệt họa tiết tường. Người khác nhìn vào sẽ không nghĩ đó là cánh cửa, nơi này Tiểu Vy chưa từng đặt chân đến.

Hấn bước vào, căn phòng vốn lạnh giá bây giờ thêm lạnh lẽo, âm u hơn. Nhìn nữ nhân bị trói đối diện, hấn cười mỉa:

- Liễu tiểu thư, tôi và cô từ khi nào đã thành quan hệ đó?

Liễu An dù không bị bịt miệng nhưng vẫn im bật, ánh mắt sợ sệt nhìn hấn. Hấn như hiểu được ý hỏi của nàng, khẽ cười, thanh âm rợn rợn hơn cả quỷ cười:

- Nghe đây! Khi tôi ở ngoài thương trường, tôi là Lãnh Phong - vua giới doanh nghiệp. Đứng đầu tiên trong bảng xếp hạng tỉ phú chuyên ngành MBA. Còn khi tôi ở thế giới này, tôi là Phong ca..

Liễu An sắc mặt tái nhợt hơn hết. Cô đã từng nghe tới Phong ca nhưng chưa được gặp hấn, chỉ là không nghĩ hấn lại là Phong ca. Cô một lần vô tình nghe chuyện của mấy tên cóc, chúng nói Phong ca là người rất nguy hiểm, một khi đã mở cuộc tàn sát thì không ai có thể sống sót, là người giết người với nụ cười trên môi, lãnh khốc, vô tình, coi mạng người như cỏ rác.

- Đã hiểu chứ? - Hấn khẽ lên tiếng.

Liễu An giật mình, cô ngược lên nhìn hấn. Không thấy khuôn mặt hấn đâu, chỉ thấy họng súng đen ngòm chìa về phía cô.

- Nếu cô có kiếp sau thì nhớ kỹ một điều...

- Cạch! - Tiếng lên đạn.

Xung quanh âm thanh trở nên lu mờ, cô chỉ nghe được duy nhất câu nói của hấn văng vẳng bên tai:

- Đừng bao giờ làm tổn thương người phụ nữ của tôi - Bạch Tiểu Vy.

- Đoàn!! - Trong căn phòng băng giá, một tiếng nổ lớn vang lên. Nhưng hắn vẫn bình thản, chắc một điều rằng tiểu thổ bên phòng kia đã ngủ ngon, hơn nữa căn phòng này có cách âm rất tốt.

- Dem đi! - Khải Bình đứng bên cạnh, lệnh cho đám vệ sĩ. Cảnh tượng máu me này, anh đã quá quen thuộc với Lãnh Phong.

Chưa đầy vài giây sau, cái xác của Liễu An đã biến mất, không giọt máu, không mùi tanh, trả lại vị trí nguyên vẹn cho căn phòng lúc trước. Hắn khẽ thở dài, mệt mỏi nhắm mắt.

Phía bên kia phòng, nàng ngồi dậy, vô thức đi đến bên cửa sổ lớn. Ánh mắt vô hồn, nàng đưa tay gạt khóa cửa mở ra. CƠ gió lạnh lẽo chợt ùa vào, cúi đầu nhìn xuống. Đây là tầng 80, cơ hồ nhìn xuống cũng chỉ thấy vài chấm nhỏ li ti đang di chuyển. Nhưng lúc này, nàng căn bản một chút ý thức cũng không có. Đôi tay nhỏ bé khẽ đặt lên thành cửa lạnh lẽo...

32. Chương 32: Trò Chơi Sinh Tử (1).

- Vy Vy? - Lãnh Phong đứng ở cửa nhìn nàng. Nàng làm gì vậy? Đây là tầng 80. Không lẽ muốn nhảy xuống.

Tiểu Vy khẽ quay lại, ánh mắt đưa về phía hắn nhưng như thể không nhìn hắn.

- Vy Vy em sao vậy?

Chống lên thành cửa sổ, nàng đu người ngồi luôn lên đó. Đầu khẽ nghiêng nhìn hắn, ánh mắt vô hồn lạnh lẽo. Hắn rùng mình nói:

- Vy Vy! Xuống nhanh cho anh! Đây là tầng 80 đấy!

Tiểu Vy nhìn bộ dáng luống cuống của hắn, không thể nhịn cười được nữa. Ôm bụng cười lớn:

- Haha! Bộ dáng anh thật buồn cười quá đi!

Sắc mặt hắn đen lại vài phần. Nhìn cô ngốc kia cứ ôm bụng mà cười nói:

- Buồn cười lắm sao?

- Đúng! Buồn cười lắm! Ha ha! - Nàng vẫn ngồi trên thành cửa, ôm bụng cười.

Đột nhiên sắc mặt hắn thay đổi đột ngột, rút súng chìa về phía nàng.

- Phong?

Nàng đang ngơ ngàng nhìn hắn, bỗng một bàn tay to lớn túm lấy eo. Đằng sau một giọng nói vang lên:

- Phong ca, tạm thời chúng tôi mượn Bạch tiểu thư của ngài một chút!

Nàng trợn mắt nhìn người mặc áo đen kia. Không thể nào! Đây là tầng 80, sao hắn có thể?

Tên áo đen như biết nàng nhìn hắn, cười nói:

- Bạch tiểu thư! Nếu cô muốn sống tốt nhất hãy nghe theo lời tôi!

Nói rồi, hắn túm chặt eo nàng đu xuống. Ở bên dưới, mọi người kinh hô nhìn lên trên, cảnh hai người đu từ tầng 80 của Lạc thị sang tòa nhà đối diện.

Thanh âm của nàng pha tạp với tiếng súng đằng sau, khởi nói đó chính là của Lãnh Phong. Nàng giãy nảy lên, gọi với theo:

- Phong!!

- Tiểu Vy! Chờ anh! - Lãnh Phong đứng đó, cắn răng nhìn bóng dáng nàng đã khuất ở tòa nhà đối diện.

- Rầm!! - Chiếc tủ bên đồ xuống, ánh mắt hần hần tia đỏ. Khải Bình cùng Lục Quân vừa vào im bất, không dám hé một câu.

- Gọi Tiểu An cùng Đường Hi đến! Đêm nay chúng ta bắt đầu!

Hần lại là một lần nữa mở cuộc truy sát...

Tiểu Vy bị tên áo đen đưa đến một căn nhà gỗ. Từ đầu đến cuối hắn đều không mở miệng, mặc cho nàng có vùng vẫy bao nhiêu.

- Anh định làm gì tôi? Thả tôi ra!

- Tiểu Vy! Là anh! - Tên áo đen tháo mặt nạ ra nhìn nàng.

Trong bóng tối, nghe rõ tiếng cười lạnh của nàng. Từng lời nói cay nghiệt vang lên:

- Từ Trí! Tôi phải sớm nhận ra giọng của anh mới phải.

- Tốt lắm Từ Trí! Anh làm rất tốt! - Hai người từ đằng sau hắn đi ra, vỗ vỗ vai hắn.

- Trói cô ta lại! - Nữ nhân kia quay ra với đám áo đen nói.

- Xem này! Selly và Sophie! Thật bất ngờ! - Cánh tay truyền đến một cổ đau nhức, nàng cười mỉa.

- Chát!!! - Một cái tát cho nàng.

Selly giọng nói đầy căm phẫn:

- Tao không cho phép mày gọi tên tao!

- Các cô làm gì vậy? Đã hứa sẽ không làm tổn thương cô ấy! - Từ Trí ngăn cái tát thứ hai từ tay Selly.

- Anh bắt cóc tôi liệu có làm tổn thương tôi không? - Nàng cười gượng.

- Câm miệng! - Cái tát thứ hai nữa, từ tay Sophie.

- Những gì mày làm với tao, nay mày sẽ phải trả giá! Cứ đợi đấy! - Sophie bước đi, đám người còn lại cũng rời khỏi phòng.

Dựa vào cột, nàng nghe được tiếng Selly bên ngoài:

- Trông chừng cô ta tốt vào!

Thở dài. Một vài giọt nước nóng ẩm chảy dài xuống khuôn mặt nàng, nàng khẽ nấc nhẹ:

- Phong... Anh ở đâu??

- Đoàng!! - Tiếng súng vang lên.

- Nói! - Lãnh Phong nhìn người mặc vest xanh đang quỳ gục dưới chân hắn.

- Tôi... Tôi thật sự không biết... Tôi chỉ..

- Theo ai? - Hắn nhíu mày thật chặt, như đã mất hết kiên nhẫn.

- Tôi... Tôi...

- Đoàng!!! - Lại một tiếng súng vang lên, viên đạn găm sâu vào cánh tay phải người kia.

- Nói ?!

- Tôi theo lệnh của cô Sophie! - Tên nam nhân run rẩy, thà chết dưới tay cô ả kia còn hơn chết dưới tay hắn.

Hắn tay nắm chặt súng, ánh mắt hần hần tia đỏ ngày càng đậm bước ra khỏi phòng. Bỏ lại cho tên vệ sĩ một câu:

- Chăm sóc cho tốt!

Vài tên vệ sĩ ở lại, kéo tên nam nhân kia lên, dí họng súng vào hắn nói:

- Mày lên từ chối lời con ả đàn bà kia. Phong ca chúng tao có quen với Diêm Vương. Mày sẽ được hậu đãi đầy đủ. Thượng lộ bình an!

- Đoàn!! - Lại một phát súng nữa vang lên, tên vest xanh đỏ gục xuống. Mi tâm trào ra một dòng máu đỏ tươi.

Khai hay không? Nếu tiếp tay gián tiếp giết người của Phong ca. Sớm muộn cũng chết! Nhưng chỉ là tùy theo thời gian.. Nhanh hay chậm? Sớm hay muộn? Nhẹ hay nặng ?

Cũng từ lúc nào, hắn đã trở thành một phần câu trả lời mà trước đây hắn thắc mắc về nàng..

Tại sao chỉ cần dựa vào biểu cảm của nàng cũng đoán được số phận sinh tử của mọi người?

- Bộp!! - Vứt sợi dây thừng ra một góc, cuối cùng gân cốt của nàng mới được thả lỏng đôi chút.

Nàng bỏ ý nghĩ đợi Lãnh Phong sẽ đến cứu nàng đi, chi bằng cứ chạy khỏi đây đã, e rằng đợi hắn đến nàng đã thân tàn ma dại rồi. Cũng may nàng mặc quần sooc cùng đôi bốt bệt, chỉ có phần chiếc áo này rất khó cử động. Nhìn xung quanh chỉ có chiếc áo sơ mi của nam nhân.

- Thôi vậy! - đành mặc thôi chứ còn hơn để chiếc áo bó sát này cản trở việc này. Nàng mặc áo vào, xắn tay áo lên cao. Bỏ tất cả những thứ vướng víu trên tóc xuống. Bây giờ nàng giống hệt như những diễn viên nữ đóng vai trong phim hành động.

Khẽ nhúm mày, nàng tóm lấy chiếc túi ở góc phòng. Bên trong chỉ toàn súng với đạn dược. Khẽ cười nàng nói:

- Cảm ơn đã để lại! - Xách túi đi, có lẽ nàng nên nghe theo lời Lãnh Phong nói. Đến lúc không có hắn, nàng phải tự thân một mình rồi.

Hiện tại đang là ban đêm. Mà căn nhà gỗ này lại nằm ngay trong rừng. Thỉnh thoảng nàng vẫn phải núp vào bụi cây để tránh đi ánh đèn rọi xuống. Rồi cũng không nhận ra mình đã mạnh bạo giống y hệt Tiểu An.

- Soạt! Soạt!! - Tiếng cỏ lá va chạm nhau. Thu hút sự chú ý của nàng.

- Bạch tiểu thư, cô có gan chạy trốn ư? - Năm tên to cao bước ra, đứng chắn trước mặt nàng.

- Xem này! Tôi đang ở đây chạy trốn, còn hỏi ư? - Nàng cười mỉa, ngữ điệu hoàn toàn thay đổi.

- Mày... - Tên to cao nhất tức giận rút súng ra.

- Đoàn!! Đoàn!! Đoàn!! - Ba tên bên cạnh hắn gục xuống.

Chưa kịp định thần, hắn và tên còn lại đã bị họng súng chĩa vào đầu.

- Nghe đây! Tôi có phòng bị riêng mình, hơn nữa khẩu DE này sát thương rất cao. Muốn thử không?

- Ha! Bạch tiểu thư cô đúng là người của Phong ca có khác.

- Hai phát súng này ắt sẽ gây sự chú ý của đám kia. Tôi chạy cũng được, nhưng các anh muốn chứ? - Nàng cười ngọt, hoàn toàn bỏ qua câu nói của hắn.

Hai tên nuốt ngụm khí lạnh. Trông nàng bây giờ chẳng khác gì Phong ca trong giới ngầm, lạnh lùng nguy hiểm như vậy.

- Được! Tôi sẽ dẫn đường! - Hắn đỏ mồ hôi, giọng nói có chút run rẩy.

- Tốt! Tại tôi có chút vấn đề! Vì vậy hãy nói to lên một chút! - Nàng quay đi.

Hai tên kia nhìn nhau cười, rồi đưa tay ra đằng sau lưng, bấm một vật nhỏ màu đỏ phát sáng. Vật nhỏ khẽ kêu tiếng “bíp” rồi nhấp nháy liên tục. Hai tên cười nhau rồi bình thần bước đi sau nàng. Đâu biết đằng trước nàng đã nghe được, miệng nở nụ cười lạnh.

” Ngu ngốc! Nghĩ ta không nghe được? ”

33. Chương 33: Trò Chơi Sinh Tử (2).

- Đoàn!! Đoàn!! - Hai phát súng vang lên. Bên bờ sông, nàng tay nắm chặt súng. Nhìn hai bóng nam nhân gục xuống.

Đá đá vào tên cầm đầu, nàng nói:

- Nghe này! Tôi biết hai người có mưu tính. Tạm thời sẽ không giết các người! Nếu tôi không hành động sớm thì chẳng phải đám người của Sophie sẽ đến sao?

- Cô... - Tên cầm đầu ôm cái chân bị dính đạn, ánh mắt như muốn giết người nhìn nàng.

Nàng chẳng để ý, lấy máy tính hiệu đang nhấp nháy đỏ sau lưng hắn.

- Tôi sẽ lấy cái này! Còn một cái nữa thì để cho các người! Dưới thác có nhà dân, họ sẽ chăm sóc các người chu đáo! Chớ có giết họ nếu muốn sống!

Để hai tên kia xuống nước, mặc họ bị nước trôi dạt đi xa. Nàng thở dài, dựa vào tảng đá bên cạnh. Nàng đã đi trong rừng hơn 7 tiếng đồng hồ, hai chân như rã rời. Nếu không phải ở thác nước thuận tiện như vậy để ra tay, sớm chừng nàng mới là người bị trôi dạt đi đâu mới đúng.

Cũng may nàng tiện tay lấy được một ít thức ăn cùng máy tính trong túi đồ của chúng. Cầm máy tính lên, nàng bắt đầu thực hiện xâm nhập mọi liên lạc quanh đây.

Lục Quân đang chăm chú vào màn hình máy tính, bỗng một bảng lệnh màu đỏ nhảy ra. Hắn giật mình, ấn tai nghe nói:

- Lãnh Phong! Chúng ta bị xâm nhập!

- Để yên đó! Cậu lấy cái khác đi! - Lãnh Phong ngồi trong xe đang ổn định tự lái, ánh mắt đăm đăm nhìn màn hình trong xe.

- Liên kết âm thanh! - Hắn ấn tai nghe.

- Hm... Xem nào... - Ngay lập tức, giọng nàng vang lên.

- Nếu đi qua sông này sẽ vượt qua khỏi tầm kiểm soát của cô ta, dẫn đường trở về thành phố A. Liệu có được?

Khóe miệng hắn vẽ lên một đường cong hoàn mỹ, khuôn mặt cũng dần dần ra. Nàng không sao! Nàng vẫn ổn! Hắn thực lo mà! Nếu như nàng có sao, hắn phải biết làm thế nào?

- Tốt rồi... - Hắn nói nhẹ, dựa cả người vào ghế.

Ở bên hai chiếc xe kia, bốn người như nghe được tiếng nói của hắn. Khẽ mỉm cười lắc đầu.

- Đoàn!! - Tiếng súng vang lên.

- Chết tiệt! - Nàng chửi rủa. Đây là lần đầu tiên nàng như vậy. Thật là... không có quen a.

Nàng núp sau tảng đá lớn, động tác nấp súng rất thành thạo. Đôi tay nhỏ nhắn sẵn sàng nổ súng bất cứ lúc nào.

Từ trong lùm cây đi ra, đoán không sai.. người của Sophie.

- Đoàn!! Đoàn!! - Từng hồi súng xối xả về chỗ nàng đang núp.

- Aiz! - Nàng kéo cao đôi bốt. Hai tay cầm khẩu súng rip bóp cò liên hồi.

- Bạch Tiểu Vy! Cô nghĩ một cô gái nhỏ bé có thể chạy thoát khỏi đây ư?

- Tôi vừa chạy thoát đó thôi! - Nàng cười lạnh, chìa súng về phía Selly.

- Xem này! Con chó của tiểu thư Sophie đã ở đây! Thật vinh dự!

Từng lời nói ra. Sắc mặt của Selly từ hồng hào đến tím ngắt lại. Cắn răng cô hét lớn:

- Loại nó đi!

Súng chưa kịp giơ lên, từng tên ngay tức bị hạ gục. Súng của nàng xả đạn không ngừng, hàng chục vỏ đạn lách cách rơi xuống.

- Cô... - Sắc mặt Sally trắng bệch. Chỉ với tốc độ nhanh như thế đã chết hết. Cô ta là thần sao?

- Không! Cô phải sống! - Sắc mặt Tiểu Vy lạnh băng, nàng xé áo sơ mi của một tên, quấn chặt hai tay cô ta lại.

- Tránh ra! Mày sẽ phải trả giá! - Selly vùng vẫy. Cánh tay hất lên, móng tay dài sắc sượt qua cổ nàng.

- Cô biết mình đang làm gì không?

Bộ dạng của nàng bây giờ nguy hiểm chẳng khác gì Lãnh Phong. Ánh mắt như ngàn băng lạnh, muốn thấu tâm can Selly. Trong vài phút, Selly thấy ót mình truyền đến một cơn đau nhức rồi biến mất, cô ngất xỉu.

Tiểu Vy hạ tay xuống, nhìn cô gái dưới đất khẽ cười lạnh:

- Để cô lải nhải, thật đau tai!

Lãnh Phong xuống xe, đám người của hắn đã đứng ở đó. Vừa thấy hắn mở cửa, lịch sự cúi đầu:

- Phong ca!

- Xem này! Tiểu Vy của cậu đấy! - Lục Quân giơ máy tính ra trước mặt hắn, chỉ vào đốm đỏ đang một mình di chuyển với tốc độ rất chậm, còn bên kia thì một đám đốm đỏ đè lên nhau nằm bất động.

Hắn nhíu mày, chỉnh sửa lại câu nói của Lục Quân:

- Hai tên đi theo đốm nhỏ kia! Chúng ta sẽ lần theo dấu vết này!

- Này! Sao cậu biết trong đám đó có Tiểu Vy! - Khải Bình nghiêm túc nhìn hắn.

- Rất đơn giản! Tiểu Vy không tầm thường! Sẽ không có gì mang theo máy thu đi một mình. Sẽ phải trà trộn vào đám đông để tránh bị phát hiện.

Hắn vừa nói, hai tay xách một chiếc túi đi vào rừng. Bốn người còn lại nhìn nhau một hồi, quyết định chuẩn bị đầy đủ rồi đi theo sau hắn.

- Vy Vy.. Coi như đây là một bài luyện tập cho em đi! - Hắn cười, sải bước đi tiếp.

Selly mở mắt, đập ngay vào mắt là hòng súng đen ngòm.

- Á!

- Tỉnh rồi? - Tiểu Vy ngồi dựa vào ghế, ngón tay cầm sợi dây được nối đến với cò súng.

- Cô uống rượu? - Selly ngơ ngác nhìn nàng.

- Tôi uống rượu khó thấy lắm sao? - Nàng cười lạnh, đem bình rượu tu một hơi.

Cầm ly rượu mới rót trên tay, nàng uống một ngụm. Lắc lư cốc rượu một hồi, rồi ném vào góc tường. Tiếng đổ vỡ vang lên:

- Choang!!

- A.. - Bị một vài mảnh nhỏ xoẹt qua, nàng kinh hô.

- Đây là đâu?

- Trong hang! - Khuôn mặt nàng có chút ửng hồng, ánh mắt mơ màng nhìn ly rượu lắc lư trong tay.
  - Cô biết Lãnh Phong là Phong ca chứ? - Selly lợi dụng nàng uống say, tùy cơ ứng biến.
  - Biết!
  - Cô biết tôi là tình nhân của Lãnh Phong chứ?
  - Biết!
  - Sao cô biết nhiều vậy?
  - Tại vì tôi là Bạch Tiểu Vy! Có gì tôi không biết? - Nàng không nhìn cô, đôi tay cầm ly rượu khẽ lắc lư.
  - Vậy được! Tôi có thai với Lãnh Phong!
  - Tùy! - Trong tâm nàng dấy lên một cỗ đau nhức. Cô có thai với hắn, vậy là nàng chỉ là người vợ theo danh nghĩa nếu như cưới hắn. Chẳng phải sao? Selly có con của hắn, hắn rồi sẽ bỏ nàng. Đau như vậy nhưng nàng chỉ biết nói thế? Dù gì nàng đang say, ngày mai cũng sẽ quên thôi...
  - Ngồi yên! - Tự bao giờ, Selly đã vớ được khẩu súng chìa về phía nàng.
- Cười mỉa nàng nói:
- Định làm gì?
  - Tao sẽ giết chết mày!
  - Đoàng!!!
  - Choang!!! - Trong một hang động đằng sau thác nước. Một bóng nữ nhân gục xuống, nữ nhân còn lại cầm súng, khói thuốc lơ lửng cả hang động...

34. Chương 34: Bị Phát Hiện.

Tiểu Vy dựa vào vách đá, bàn tay nhỏ nhắn đứng đưa khẩu súng qua lại. Ánh mắt vẫn chăm chú quan sát người con gái kia.

- Sao rồi?
  - Mày... - Selly ôm chân, cẩn thận chịu đựng. Rút từ trong túi ra một xấp ảnh, ném về phía nàng.
  - Xem đi! Xem cho rõ đi! Mày chẳng qua chỉ là người vợ trên danh nghĩa thôi!
- Liếc qua vài tấm ảnh, hầu hết là ảnh hắn cùng cô ta. Thời gian chụp... hai ngày trước.
- Muốn sống thì lấy khăn bó chỗ đó đi! - Nàng khẽ nhắm mắt, ném chiếc khăn cho cô.
  - Từ khi nào... cô đã thành như vậy? - Selly bó vào vết thương, nhìn người con gái ngồi đối diện.
  - Ý cô là sao?
  - Cô không giết tôi... Cô không hề bị kích động bởi tấm ảnh kia..
  - Ừm? - Nàng bỏ qua vẻ sau.

Selly cúi đầu. Không nói một lời nào.

Tiểu Vy cũng không nói gì, khẽ nhắm mắt. Có cũng được! Không có cũng chẳng sao! Nàng cũng đã định trước được cái ngày này. Nàng cùng lắm chỉ là đồ chơi của hắn. Chán rồi lại bỏ.

- Tôi thực ra... - Selly vẫn cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ.

- Biết không? Cô bị thương mà vẫn nói chuyện được như vậy. Tôi thật khâm phục đấy! - Nàng lấy chai rượu trong túi, ngửa cổ tu một hơi.

- Cô không sợ sao?

- Cái gì? - Nàng khẽ cau mày. Nếu nàng có vào tù thì nhất quyết sẽ không ở tù cùng cô ta. Sao cô ta bị trúng đạn mà nói nhiều như vậy chứ?

- Cô không sợ mình sẽ chết ở đây sao? Từ lúc ở đây cô đã bắn chết hàng chục người của Sophie. Lúc trước tôi gặp, cô rất nhu mì, hiền lành... sao cô có thể mạnh mẽ được như vậy trong hoàn cảnh này?

Trong tích tắc, nàng bỗng nhớ đến hình ảnh hấn. Khẽ bật cười:

- Có lẽ... tôi quá ỷ lại vào Lãnh Phong...

- Cô hận về việc anh ấy không nói cho cô anh là Phong ca? Về việc tẩm ảnh này?

Tiểu Vy giật mình nhìn cô ta. Không sai! Nàng dù gì cũng là vị hôn thê của hấn. Ít nhất cũng phải nói cho nàng biết. Chứng kiến vụ việc hấn giết người, nàng biết hấn là Phong ca. Nhưng hấn phải nói chứ? Nếu nàng không biết, hấn sẽ che giấu nàng đến hết đời? Còn nữa! Nếu nàng vốn chỉ là vợ trên danh nghĩa, sao lại phải tiếp cận nàng? Để nàng xiêu lòng rồi lại bỏ rơi nàng như vậy?

- Tôi rất ganh tị với cô. Vì Lãnh Phong đối xử rất tốt với cô. Lần đầu tiên tôi thấy anh ấy như vậy? - Selly thấy nàng uống thêm nhiều rượu. Tiếp tục đả kích thêm lần nữa.

Đau! Đừng nói nữa! Lừa đảo! Giả tạo! Nàng cắn răng, bàn tay cầm chai rượu cũng tăng thêm lực đạo.

- Muốn đổi không? - Mở mắt, mũi nàng có chút cay cay, cổ kìm không cho nước mắt rơi xuống.

- Gì? - Selly mặt ngoài ngây ngô, nhưng bên trong khẽ cười đắc thắng.

- Chúng ta đổi nhau một chút! - Nói rồi, nàng lôi một chiếc mặt nạ ra, ném về phía Selly.

Khải Bình bước ra từ ngôi nhà cổ mục nát. Tay cầm máy tính bảng quay đi lại loạn xạ. Cuối cùng kết luận một câu:

- Tiểu Vy vẫn ở chỗ dòng suối đó!

- Tốt! - Lãnh Phong bước ra. Đối diện hấn là Sophie đang nửa quỳ nửa ngồi.

- Nói! Cô có đụng đến Tiểu Vy? - Tiểu An cảm sung, chìa về phía cô ta.

- Tôi...

- Đoànng!!

- Không áp ứng! Nói! Có hay không? - Đường Hi nói.

- Có... - Sophie cắn răng, giọng nói nhỏ vang lên.

Lãnh Phong khuôn mặt không chút biểu cảm, kéo cô ta lên.

- Tôi không muốn em bị tổn hại. Ngay từ đầu tôi đã nói em hãy tránh xa ra. Đừng đi vào rồi.

- Phong... - Giọng nói của hấn áp sát khuôn mặt Sophie, cô đỏ mặt, khẽ gọi tên hấn.

- Đoànng!! - Một phát súng vang lên giữa rừng. Viên đạn găm sâu vào ngực bên trái nàng. Máu tràn ra, thấm đầm chiếc váy màu lam nhạt.

- Tôi cho cô gọi tôi là Phong? Người phụ nữ duy nhất được gọi tôi như vậy phải là người tôi yêu. Đáng tiếc... cô đã phạm sai lầm khi động vào cô ấy! - Hấn giơ khẩu súng lên.

- Cạch! - Tiếng lên đạn.

- Anh...? - Sophie ôm ngực, ánh mắt sợ hãi nhìn hấn.

- Đúng rồi! Cô cũng không được phép gọi tôi như vậy!

Hắn cười lạnh. Ánh mắt khinh thường nhìn cô ta. Tốt nhất là làm cho cô ta biến mất khỏi mắt hắn. Chừng nào cô ta còn sống, Tiểu Vy của hắn sẽ không được yên.

- Đoàng!!

Cảnh tượng này làm bốn người kia rùng mình, khuôn mặt trắng bệch nhìn hắn. Hắn giết người vẫn còn có thể cười được.. Thật đáng sợ! So với trước đây, cảnh tượng này còn kinh sợ hơn gấp vạn lần.

- Đi! - Vội sải bước đi về phía trước. Hắn cảm thấy như có cái gì đó không đúng lắm. Tại sao hắn lại có cảm giác như nàng ngày một xa hắn? Vậy là sao?

- Ok! Cô có cần gì nữa không? - Tiểu Vy xắn tay áo xách túi.

- Tôi không sao...

- Ở nơi này khá ẩm ướt! Cẩn thận vết thương. Họ sẽ đến đây ngay. Còn thứ gì đáng nghi ở đây không? - Nàng nhìn quanh cái hang xem xét kỹ lưỡng.

- Ổn rồi! Cô cứ đi đi! - Selly phẩy tay.

- Nhớ từ chối đấy! - Nàng quay lại nói với Selly, rồi đi ra khỏi hang.

Qua lớp nước trắng đục, cô thấy Tiểu Vy đã đi khỏi. Cười trừ:

- Tôi sẽ nhớ...

Rút bịch máu giả đã cạn gần hết ra phi tang. Thật may mắn, không bị sao cả. Thở dài. Nàng bỏ trốn rồi, cô có thể ở trong hình dạng nàng mà hạnh phúc cười hắn.

- Dừng lại! - Khải Bình nói.

- Sao rồi? - Hắn quay lại nhìn anh.

- Trong thác nước? - Đường Hi nhìn trộm máy tính, rồi quay ra hỏi hắn.

- Có thể? - Hắn nghi hoặc nhìn Khải Bình.

- Thử đi! - Lục Quân thả túi đồ xuống.

Hắn mặt đã giãn ra đôi chút, nhưng không phải giãn hết. Trong tâm hắn vẫn còn cái cảm giác lo lắng bất an kia.

- Phong? - Selly hít một hơi rồi bước ra ngoài. Làm bộ hết sức ngạc nhiên nhìn hắn.

- Vy Vy! Em ổn không?

- Em... ổn! - Selly miệng nói hắn, nhưng ánh mắt lại tập trung ở người ra hiệu sau lùm cây kia.

Tiểu Vy ở lùm cây ra hiệu cho cô ta. Ôi! Cô ta làm cái gì mà lâu thế?

- Nhanh lên coi!! - Nàng khẽ mắng.

- Nhanh lên để làm gì? - Một bàn tay đặt lên vai nàng, giọng nói có chút tức giận.

- A! - Nàng đang định đứng lên, làm một cước rồi biến.

Ai ngờ người kia đoán ngay ra được ý của nàng. Kéo nàng quay ngược lại, khóa chặt hai tay nàng sau lưng.

- Em giỏi thật! Còn trốn anh? - Khuôn mặt hắn đen đi vài phần. Khổ công đi tìm nàng giờ lại muốn chạy trốn khỏi hắn?

- Phong..? Vậy... kia là... - Nàng nhìn về phía “Lãnh Phong” bên kia.

- Em dùng mưu kế, anh cũng vậy!

Nàng im bật. Tránh đi ánh mắt hắn.

Hắn cười, ghé sát tai nàng, giọng nói âm trầm vang lên:

- Bảo bối! Cảm giác bị phát hiện như thế nào?

Đỏ mặt. Nàng phủ nhận:

- Em.. Em không có!

- Để anh đoán nhé! Em để Selly kia đóng mình đi về cùng anh. Đến khi kết hôn, chỉ cần cô ta nói không đồng ý là em được tự do?

Đoán trúng tâm. Nàng cười khở:

- Ủm! Em muốn một hôn nhân hạnh phúc! Không phải như vậy! Kết hôn rồi, em chẳng qua chỉ là vợ trên danh nghĩa thôi!

Bàn tay ôm eo nàng siết chặt hơn. Hắn gầm nhẹ:

- Em vừa nói gì?

- Chỉ là vợ trên danh nghĩa! Anh và Selly vẫn qua lại! - Nàng lấy hết dũng khí nói với hắn.

Hắn cười tà nịnh. Ánh mắt thâm sâu nhìn nàng:

- Bảo bối! Em là đang ghen?

- Không có! Đây! - Nàng đỏ mặt. Vội vùng ra lấy xấp ảnh ném vào hắn.

35. Chương 35: Bất An.

Lãnh Phong nhíu mày, cầm đại một tấm ảnh lên.

- Ngốc!

- Cái gì? Anh dám gọi em là ngốc? - Nàng dậm chân, hậm hực nói với hắn.

- Thì em là ngốc mà! Đây là ảnh ghép!

- ...

Chưa kịp phản ứng, Tiểu Vy đã bị hắn bế khoác lên vai hắn.

- Anh làm gì?

- Em uống rượu? - Lãnh Phong cảm nhận được hơi rượu nồng nặc quanh người nàng, lông mày nhíu chặt hơn.

- Phải! - Không hề phủ nhận.

- Chút nữa về anh sẽ xử lý em sau! - Hắn bước ra khỏi lùm cây.

- Lãnh Phong! Ổn chứ? - Lúc này, “Lãnh Phong” quay lại, cười cười.

- O... - Selly kinh hãi nhìn Tiểu Vy đã bị hắn tóm được.

- Cũng được! Cô ngu ngốc mới đồng ý làm theo lời Tiểu Vy! - Khải Bình tháo mặt nạ ra, nhìn Selly đang đứng ngây ngốc kia.

- Không nên lưu cô ta lại! - Lãnh Phong ném lại câu, rồi bế Tiểu Vy rời khỏi.

- Anh không thể làm thế! Cô ta đã giúp em! - Nàng cố gắng vùng khỏi hắn, nhìn Đường Hi đang chìa súng về Selly.

- Cô ta giúp em chạy khỏi anh, vậy là gián tiếp hại anh rồi! Yên đi! Cô ta mong ước được cưới anh, cho dù là ẩn nấp dưới lớp mặt nạ của em. Đợi đến khi nào em quay lại, cô ta sẽ tự kết liễu em thôi!

- Em có quay lại đâu chứ? Thả em xuống!

- Em lấy rượu đâu ra?

- Không cần anh quan tâm! Thả ra!

Hắn thả nàng xuống, rút dây lưng ra.

- Anh định làm gì? - Tiểu Vy trừng mắt nhìn hắn. Không phải... hắn muốn đánh nàng đấy chứ?

- Không đánh em đâu! - Hắn như đọc được ý nghĩ của nàng, cầm dây lưng quấn quanh hai tay nàng.

- Tạm thời như vậy!

- Này! Sao anh dám trói em? - Hai tay bị trói chặt, nàng ngước lên oán hận nhìn hắn.

Hắn cầm túi của nàng, một tay dốc thật mạnh xuống.

- Súng ngắn, súng ngắm, đạn dược, nước, rượu, máy tính... - Hắn đen mặt nhìn những thứ đồ la liệt dưới đất. Chủ yếu là súng và rượu là nhiều nhất.

Nhìn bộ đồ của nàng, quần sooc ngắn với áo sơ mi của nam nhân. Nhìn nàng gầy đi rất nhiều.

- Đồ ăn đâu?

- Cho Selly hết rồi..

- Em bắn cô ta? Anh đâu có thấy?

Nàng cúi đầu, khẽ cắn môi.

- Ba ngày qua, đạn gần hết, nước chưa hề uống, mà rượu đã cạn sạch. Em nói sao đây? - Hắn từ trên cao nhìn nàng. Ánh mắt có phần lạnh lẽo.

- Rượu rất ngon a! Uống rượu rồi cần gì uống nước nữa?

- Đừng cố biện minh! Có tất cả bao nhiêu chai rượu? - Hắn khoanh tay nhìn nàng.

- Có tất cả... 7 chai a? - Nàng vẫn cúi đầu.

- Sao giờ chỉ còn 2 chai?

- Thì... uống hết rồi vứt đi... không lẽ giữ lại..? - Có ai uống rượu mà để lại chai mang đi không? Chẳng lẽ giữ lại để ngắm? Hay bán lấy tiền?

- Vứt ở đâu?

- Em... không biết?

Hắn thở dài, nàng say rồi. Chết vẫn người say làm gì chứ?

- Đi về với anh! - Hắn lại bế nàng lên.

- Thu dọn chỗ này đi! Cả cô ta nữa! - Lãnh Phong quay lại nói với Lục Quân.

Nhìn nữ nhân trong lòng gầy đi không ít. Một cổ chua xót dâng lên trong hắn.

- Uống nhiều như vậy.. Em không sợ sẽ sinh bệnh sao?

Tĩnh dậy đã là buổi tối. Tiểu Vy dụi mắt, sờ bên cạnh không có ai, đồ của mình thì đã biến đi đâu mất.

- Aiz! Đồ của mình đâu rồi? - Nàng quần khăn quanh người, đi đi lại lại trong phòng hắn.

- Hơn 9 giờ rồi... Hắn đi đâu? - Liếc nhìn đồng hồ. Hắn đi đâu mãi mà không có về?

- Cạch cạch!

Tiếng động ở bên ngoài cửa sổ, nàng lúc trước có xem một bộ phim ma. Cứ mỗi lần từ 9 giờ đến 12 giờ đêm, tiếng động ngoài cửa sổ đều vang lên như vậy. Một tiếng là ma xuất hiện, hai tiếng là sẽ có người chết, ba tiếng là nạn nhân mở cửa sẽ chết.

- Ai..? - Nàng hôm trước thì không sao, súng đạn chẳng sợ. Nhưng là ma quỷ thì...

- Tiểu Vy! - Một giọng nói vang lên, có chút đứt đoạn.

Nàng vẫn không dám lại gần cửa sổ, đứng ở cửa chính. Cố gắng theo dõi mọi tiếng động:

- Ai vậy?

- Là anh.. Từ Trí..

- Từ Trí? - Tiểu Vy giật mình, vội chạy ra mở cửa.

Vừa mở, một dáng nam nhân đã đổ ập xuống người nàng.

- Á!!

- Tiểu Vy.. Gặp em.. Thật vui... - Từ Trí cười gượng.

- Máu.. Máu này! Anh làm sao vậy? - Nàng nhìn được máu chảy ướt đầm áo hần, tâm trí hoảng loạn, hần bị trúng đạn?

- Ủm! Lãnh Phong truy sát anh.. - Hần mỉm cười, bàn tay khẽ vuốt má nàng.

- Tiểu Vy! Nếu anh có chết, em cũng sẽ phải theo anh..

- Anh nói gì vậy? - Nàng vội đẩy hần ra, lùi lại phía sau.

- Lại đây Tiểu Vy... Giúp anh... - Hần ôm ngực. Giọng nói đứt quãng.

Nàng hoảng hốt. Thấy hần lại gần thì vội lùi lại. Khuôn mặt trắng bệch nhìn hần:

- Tránh xa tôi ra! Đừng lại gần tôi!

Hần chẳng buồn đến vết thương kia, nói với nàng:

- Tiểu Vy, nếu anh đi thì em cũng phải theo anh!

- Đừng! Từ Trí! Đừng làm vậy! - Nàng nhìn hần đang chìa súng về mình. Cảm giác sợ hãi tột cùng.

- Tiểu Vy! Anh xin lỗi.. - Vài giọt nước nóng ảm chảy dài trên khuôn mặt hần. Hần yêu nàng! Mãi như vậy! Hần đã hối hận khi để nàng đi. Nếu hần chết, nàng cũng phải chết!

- Đoàn!! - Một tiếng vang lớn. Viên đạn găm sâu vào ngực Tiểu Vy.

- Anh... - Nàng ôm ngực, đau đớn nhìn hần.

- Anh xin lỗi.. - Hần nói một câu, rồi gục xuống.

Đau đớn. Không! Nàng không muốn chết! Không muốn! Nàng phải cưới Lãnh Phong! Nàng yêu hần!

- Phong! Anh ở đâu? - Trong căn phòng tràn ngập mùi thuốc súng xen lẫn mùi máu. Nàng co ro nằm ở đó, tứ chi không thể cử động được.

- Tại sao những lúc em cần.. Anh lại đi đâu rồi..? - Nàng cười nhẹ. Từng giọt nước nóng ảm chảy dài trên khuôn mặt. Nhìn mọi thứ dần mờ mờ ảo ảo. Một cổ đau nhức kèm khó thở truyền đến.

Kết thúc như vậy.. Nàng có đáng? Nàng chẳng thể nói với Lãnh Phong rằng nàng yêu hần. Chẳng thể nói lời đồng ý khi hần cầu hôn. Chẳng được bên hần mặc dù lúc này nàng sắp chết. Chết như vậy... Liệu nàng có đáng?

- Phong... Đến cứu em đi...

- Hấn đi đâu? - Lãnh Phong đứng dưới sân, nhìn bao quát một vòng.

- Có lẽ trên phòng Tiểu Vy.. - Tiểu An đứng bên cạnh nói.

Khẽ rung mình. Lại là cảm giác sáng nay. Hấn nhú mào. Dập tắt điều thuốc trên tay nói:

- Chết tiệt! Đi nhanh!

- Tiểu Vy! Em ở đó không? Mở cửa cho anh! - Hấn gõ cửa. Đã vài phút trôi qua. Hấn muốn tự nàng mở cửa, hấn muốn biết nàng vẫn ở đó.

- Bạch tiểu thư! Cô mở cửa đi! - Quản gia Bình bên cạnh lo lắng, khẽ gọi nàng.

- Rầm!! - Cánh cửa mở tung ra. Hấn bước vào phòng.

Đường Hi đưa tay bịt miệng, xám mặt nhìn xung quanh căn phòng. Tất thấy đều là máu. Còn kinh sợ hơn nữa là người ở kia.

- Tiểu Vy.. - Tiểu An sợ hãi, quay mặt vào lòng Khải Bình.

Riêng hấn, vẫn cứ ở đó.

- Vy Vy.. Em ổn không? - Bàn tay hấn run rẩy chạm vào nàng. Lạnh. Thực lạnh.

Hấn nhắm mắt. Đau. Thực đau. Cảm giác chẳng thoải mái chút nào.

- Anh không nên để em một mình!

Hấn ôm nàng, nhìn khuôn mặt xanh xao tuyệt vọng kia. Cơ thể nàng... một chút hơi ấm không hề có. Cơ thể nàng... một chút hơi thở cũng không hề có.

- Lãnh Phong.. Đừng lên kích động quá! Ta nên gọi bệnh viện.. - Khải Bình ôm Tiểu An đang nấc nhẹ trong lòng, ánh mắt cảm thông nhìn hấn.

Hấn mím môi, im lặng nhìn nàng.

Sẽ không!

Nàng sẽ không như vậy!

36. Chương 36: 1 Năm 365 Ngày, 8760 Giờ, 525 600 Phút Và 31 536 000 Giây Hấn Đau Khổ.

Cửa mở, một người mặc áo blue trắng bước ra. Bên ngoài hành lang, hai gia tộc Lạc và Bạch gia đều ở đó. Người bác sĩ giải thích vài điều gì đó. Sắc mặt Lãnh Phong lập tức tái nhợt, mím môi mấp máy vài điều.

Một năm sau...

Trong căn phòng bệnh màu trắng, có một nữ nhân mặc đồ màu trắng tinh khôi ngồi dựa vào giường bệnh. Thỉnh thoảng khẽ nhận thìa cháo từ tay nữ y tá.

- Cạch! - Cửa mở, một nam nhân tuần mỵ bước vào.

- Lạc thiếu! - Vài nữ y tá ở trong phòng khẽ cúi đầu chào hấn, thỉnh thoảng đưa mắt liếc trộm.

- Đi được rồi! - Lãnh Phong ngồi xuống ghế, đón lấy bát cháo từ tay nữ y tá.

- Vâng. - Nữ y tá vô tình chạm phải vào tay. Vội đỏ mặt rời khỏi phòng.

Căn phòng chỉ còn Lãnh Phong và nàng. Nàng vẫn đẹp như vậy, mái tóc thả dài, làn da trắng nõn, đôi môi đỏ hồng, còn ánh mắt lại không hề có sự sống. Nàng vẫn im lặng ngồi đấy, ánh mắt nhìn xa xăm. Nhìn lúc này nàng y hệt con búp bê, đặt đâu nằm đó, không bao giờ di chuyển.

- Vy Vy! Anh đến thăm em này! - Hấn cười nhẹ, đưa đôi tay vuốt ve má nàng, trông mong nàng sẽ mở miệng nói với hấn, ánh mắt di chuyển sang nhìn hấn.

Nàng nằm trên giường bệnh, dây truyền chằng chịt trên người, ánh mắt vô hồn. Cảm giác như nàng không hề ở đây, hấn cười chua xót. Một năm nay, nàng vẫn nằm đây, còn hấn vẫn ngồi đây độc thoại. Hấn nhớ lúc đầu gặp nàng...

Lúc đó hấn còn ở Pháp đi gặp đối tác làm ăn, sau khi xong xuôi hấn quyết định dạo thử một vòng trong hoa viên nổi tiếng ở đó. Bước vào một nhà kính, cảnh tượng ban đầu đập vào mắt hấn là một người con gái mặc bộ váy trắng, tay cầm bình nước đi lại quanh đó. Lãnh Phong hấn con mắt tinh tường, nhìn qua cũng biết đó là một tiểu thư danh giá. Thường thì tiểu thư đài các luôn đi với hình tượng đoan trang, thực nữ nhưng nàng thì đối lập hẳn. Lúc lướt qua hấn, nàng cư nhiên bị ngã, vết bùn đất cũng bám vào bộ váy màu trắng tuyệt đẹp kia.

- Vy, cháu không sao chứ? - Người chăm sóc vườn lối ra hỏi nàng.

Hấn khẽ nhún mày. Đi đứng kiểu gì vậy?

- Ha ha! Không sao! Cháu không sao! Thật vui! - Nàng cười đứng dậy. Không vội phủi vết bẩn trên váy, tháo đôi giày cao gót màu trắng ném sang một bên. Nàng chân không cước bộ đi tiếp.

Hấn nhún mày ngạc nhiên, vẫn đứng ở đó nhìn bóng trắng nhỏ bé kia đã khuất hẳn. Không để ý cánh cửa đằng sau mở ra, khẽ va phải vào hấn.

- A! Ra là Lạc thiếu! Thật xin lỗi ngài! - Người mặc vest đen cúi đầu chào hấn.

- Bạch tiểu thư! Cô ở đâu? - Tên vest đen đi loanh quanh gọi nàng.

Hấn ngạc nhiên. Ra cô nhóc đó là con gái của ngài Bạch - đối tác làm ăn của hấn. Vậy thì càng phải giữ hình tượng của một tiểu thư chứ?

- A Thần! Tôi ở đây nè! - Không lâu sau, một người thân mặc váy trắng đã dính đầy bùn và nước, vội chạy ra vẫy vẫy tên áo đen.

- Bạch tiểu thư! Cô lại làm gì?

Hấn đứng ở đó nghe ngóng cuộc trò chuyện của hai người kia. Ánh mắt đăm đăm nhìn nàng. Nàng khá xinh đẹp, nước da trắng nõn, đôi mắt to tròn có chút nghịch ngợm. Vì nghe lời trách móc của tên áo đen, đôi môi nhỏ khẽ chu lên. Hấn nhìn nàng, có chút rung động.

- Tiểu Vy! Nha đầu cậu ở đâu? - Lại tiếp cánh cửa đẩy ra, một dáng người quen thuộc bước vào.

- Đường Hi! Sao hôm nay dậy muộn vậy? - Tiểu Vy kia như gặp được vị cứu tinh, vội nhảy ra.

- Xem này! A Thần cậy là vệ sĩ bắt nạt tớ! - Nàng hờn dỗi, chỉ chỉ vào tên áo đen kia.

- Nha đầu! Sáng sớm không ở trong phòng còn chạy đi đâu? - Đường Hi cốc đầu nàng, trách móc.

- Đi là được! Hứ! - Nàng lại chu mỏ lên. Không để tâm trên người dính bùn đất, xoay người bước đi.

- Nha đầu lại bỏ quên giày! - Đường Hi thở dài, lấy chiếc giày trắng bị bỏ xó bên cạnh.

- Đường Hi? - Hấn lên tiếng. Không phải là Hạ Đường Hi - bạn gái của Lục Quân bạn hấn chứ?

- A! Phong ca? Anh làm gì ở đây? - Đường Hi giật mình nói với hấn.

- Nhóc kia có phải tên Bạch Tiểu Vy?

- Phải! Em không tiếp chuyện được với anh bây giờ! Nha đầu kia quên mất giày của mình rồi! Tạm biệt nhé! - Đường Hi đóng cửa vội chạy đi.

Hấn vẫn đứng trong nhà kính. Nhìn cô bé mặc váy trắng bị thêm một cái cốc đầu, vẻ mặt bất mãn rất ư trẻ con. Đi giày lại rồi lại bỏ đi luôn. Còn hai người đằng sau luôn trách móc nàng. Hấn bật cười. Lẽ nào từ đầu đến cuối nàng không thấy có sự xuất hiện của hấn? Sao có thể? Nữ nhân tự bám lấy hấn nhiều không

tả, đây đều coi hần là không khí? Hần thấy, nàng nếu khi dễ(lừa gạt, bắt nạt á) sẽ rất đáng yêu. Hơn nữa, nàng có điểm mà hần rất thích.

- Ngài Bạch! Phải rằng ngài đang muốn tìm người xem mắt cho tiểu nha đầu nhà ngài? - Ngoài giờ họp, Bạch Đỗ luôn nghĩ muốn hần xem mắt thử con gái hần. Cưng nhiên hần từ chối. Giờ gặp rồi, hần lại thấy hối hận đấy.

- Phải?!

- Vậy tôi có vinh dự đó không? - Hần nhìn xa xăm, cười cười.

Nhớ lại hần khẽ cười. Chưa xót nhìn nữ nhân đối diện đang ngồi trên giường bệnh.

- Vy Vy?

Không tiếng trả lời.

- Anh ghét em như vậy!

Vẫn không tiếng trả lời.

- Nhìn anh một lần được không?

Vẫn vậy. Ánh mắt nàng vẫn dừng ở nơi xa xăm nào đó.

Hần cười chưa xót. Bàn tay nắm chặt đôi tay nhỏ bé của nàng. Hần đứng dậy, hôn nhẹ lên môi nàng rồi rời đi. Đóng cửa, Lãnh Phong nói với Đường Hi cùng Tiểu An ngồi ở ghế:

- Chăm sóc cô ấy thật tốt! Tôi có việc chút!

Đường Hi cùng Tiểu An hiểu chuyện, gật đầu cảm thông nhìn hần rồi đẩy cửa đi vào. Hần mím môi. Đứng trước cửa một căn phòng được cách ly đặc biệt, bàn tay to lớn của hần nắm chặt lại.

Đẩy cửa, đập ngay vào tai là tiếng gào rú điên cuồng của nam nhân. Hần ung dung ngồi xuống ghế, nhìn nam nhân ở trong song sắt đang co ro một góc.

- Trí! - Lục Quân ngồi cạnh song sắt, gọi tên nam nhân ngồi trong kia.

- Trí! Cậu nhớ người này không? - Khải Bình chỉ về phía Lãnh Phong.

- Tiểu Vy? - Từ Trí ngồi co ro, lộ cái mặt lên nhìn.

- Phải! Cậu đã làm gì? - Lục Quân nói.

- Tôi không biết! Tôi không biết! - Từ Trí khóc lóc, lắc đầu liên tục.

Lãnh Phong ngồi trên ghế, nhíu chặt mày nhìn Từ Trí. Hần lúc đó đã cứu cậu ta, rồi đem Từ Trí nhốt vào đây. Từng ngày trở nên điên dại, hần biết, Từ Trí có tiền sử bệnh tâm thần. Biện pháp tốt nhất là đem anh ta vào đây. Hần không muốn Từ Trí chết, hần muốn anh phải từng ngày dày vò nỗi đau chính mình, phải thống khổ đau đớn gấp vạn lần hần nhận được. Nhìn bộ dáng thân tàn ma dại của Từ Trí, hần nhếch mép cười lạnh, khẽ gọi tên hần:

- Từ Trí! Tiểu Vy sao rồi?

- Tiểu Vy? Tiểu Vy! Tiểu Vy đâu? - Từ Trí hét lên, vội với tay qua song sắt chỉ về hần.

- Ủ! Tiểu Vy đâu? - Hần cười lạnh. Tiểu Vy hiện tại không phải của hần! Vĩnh viễn không bao giờ!

- Tôi không biết! Tôi không biết! - Từ Trí ôm đầu, lại ngồi co ro một góc.

Nhìn bộ dáng Từ Trí thống khổ như vậy. Hần cười càng lớn hơn, càng lúc càng quỉ dị. Khải Bình cùng Lục Quân bên cạnh xót xa. Hần trở nên thâm hiểm, tàn ác như vậy. Cũng chỉ có thể bởi một người.

Nàng bao giờ mới tỉnh lại?

Hần đau khổ như vậy đã một năm.

Vậy chẳng lẽ chưa đủ ?!

37. Chương 37: Nàng, Vĩnh Viễn Chỉ Là Của Hắn.

Tiểu Bạch ngồi dựa vào giường, khẽ tỳ lên tay Tiểu Vy. Còn Tiểu Hắc ngồi bên cạnh, ánh mắt màu lam nháy bèn vẫn dõi theo nàng ở trên giường bệnh. Bạch Tiểu An ngồi trên ghế, tay gọt quả táo nói:

- Tiểu Vy à! Hôm nay là sinh nhật của em. Lãnh Phong bây giờ không thể đến thăm em được, vậy chị ngồi ở đây nói chuyện với em nhé?

Không có tiếng trả lời, Tiểu An cười nhẹ. Lãnh Phong sáng nay có việc đột xuất ở công ty nên đi gấp, từ trước hắn đã ủy nhiệm Lạc thị cho Khải Bình cùng Lục Quân phụ trách, một thân ở lại đây chăm sóc nàng. Cứ nhiên hôm nay có việc ở Lạc thị, cũng không thể trách hắn.

Tiểu Bạch dụi dụi vào tay Tiểu Vy, rên ư ử nhìn nàng. Thật lạ, thường thì chúng ham chơi lắm, sao hôm nay nàng đưa đến lại ngoan ngoãn như vậy?

- Gâu!! - Tiểu Hắc một thân màu đen tuyền nhảy chồm lên người Tiểu An.

Cô vô tình đánh rơi táo, bụng sẽ đuổi chúng ra ngoài. Thấy ánh mắt nàng từ nơi xa xăm nào đó đã quay trở về, dõi theo cô đang nhặt quả táo. Sắc mặt Tiểu An trắng bệch, cô vội chạy ra ngoài gọi lớn:

- Bác sĩ! Bác sĩ!

- Lạc tổng! Như vậy có ổn không? - Trợ lý đứng bên cạnh sợ hãi nhìn hắn. Hắn cầm tư liệu lâu như vậy, liệu có điều gì sai sót? Cô dù làm cho hắn gần một năm nay nhưng vẫn không thể hiểu được tính của tổng tài. Hắn xem lâu như vậy? Nếu sai sót bị đuổi sẽ sao đây?

Hắn tay cầm tư liệu, hình ảnh của Tiểu Vy cứ hiện diện lên trong đầu. Thực sự, hắn bây giờ rất muốn gặp nàng. Không xem nội dung bên trong, hắn tùy tiện đưa tay lật sang tờ khác, vẫn trầm ngâm khác thường.

- Ding! - Chuông điện thoại vang lên, hắn nhấc máy.

Duy nhất một câu nói vang lên, sau đó là tiếng ngắt điện thoại. Sắc mặt hắn trắng bệch vội đứng dậy:

- Rầm!

- Lạc tổng... tôi làm gì sai sao? - Cô trợ lý đứng đối diện, sắc mặt kinh hãi nhìn hắn. Ôi, sắc mặt Lạc tổng như vậy, phải là cô sắp bị đuổi?

- Tư liệu này ổn rồi! Cô thu xếp rồi hoàn thành nốt đi! - Lãnh Phong lấy áo khoác, vội nói lỏng cà vạt đi nhanh ra ngoài.

Đám nhân viên bên ngoài thấy Lạc tổng vội vàng như vậy cũng nhanh chóng dẹp đường cho hắn. Sắc mặt tổng tài như vậy, ắt rằng Bạch tiểu thư đang có chuyện a?

Lãnh Phong khởi động xe lái hướng đến bệnh viện lớn. Trong đầu nhớ lại câu nói vừa nãy trên điện thoại:

” - Tiểu Vy đã tỉnh! ”

Tiểu Vy đã tỉnh, nàng đã tỉnh! Cuối cùng nàng cũng quay lại với hắn! Hắn mừng rỡ, ý nghĩ muốn gặp nàng càng mạnh mẽ hơn, nhấn ga phóng đến bệnh viện.

- Đường Hi! Tiểu Vy đâu?

- Anh Phong! Bác sĩ nói cô ấy đã qua! - Đường Hi vui mừng ôm Lục Quân bên cạnh nói với hắn.

Đẩy cửa bước vào, hắn nhìn thấy Tiểu Vy nằm trên giường. Những dụng cụ truyền đã được thu dọn sạch sẽ, hắn mím môi, bước từng bước tới phía nàng. Bàn tay hắn có chút run rẩy khẽ chạm vào khuôn mặt nàng nói:

- Vy Vy...?

Tiểu Vy nửa nằm trên giường bệnh, nghe tiếng của hấn vội ngược mắt lên nhìn. Bàn tay run rẩy chạm vào mặt hấn, giọng nói khô khan vang lên:

- Phong...

- Vy! - Hấn cười, vội kéo nàng ôm vào lòng. Là nàng, thật sự là nàng! Hấn đã chờ đợi ngày này hơn một năm! Sao nàng không tỉnh lại sớm hơn? Sao có thể để hấn đợi chờ suốt một năm chứ?

- Phong! Em đâu làm sao đâu? - Tiểu Vy cười gượng, vòng tay lên ôm cổ hấn.

- Ủ.. - Hấn tăng thêm lực đạo ôm chặt nàng vào lòng.

- Phong.. Những ngày qua thỉnh thoảng.. em vẫn nhận thấy anh.. Thực xin lỗi... - Tiểu Vy nức nở.

- Đừng khóc! Vy Vy! Anh ở đây! - Hấn nhắm mắt. Càng thêm ôm chặt nàng. Hấn thật sự rất nhớ cảm giác này. Thực sự...

Tiểu Vy nằm trong lòng hấn, giọng nói có chút mệt mỏi:

- Thì ra em như vậy, khá thảm họa a! Vậy là giờ em đã 25 tuổi rồi! Còn anh là 29 tuổi! Eo..

- Sao chứ? - Hấn cười, đưa tay vuốt tóc nàng.

- Anh thực không dám nói là 29 tuổi a! Em nghe mấy nữ nhân nói về anh rất tốt đẹp. Họ còn muốn bước vào thánh đường cùng anh a!

Hấn nhìn con mèo nhỏ trong lòng, khẽ mỉm cười:

- Ghen?

- A! Anh thật xấu! - Nàng hậm hực nói.

- Thật sự lúc đó anh rất đau. Anh nghĩ em sẽ bỏ anh đi.. - Hấn cười.

- Vậy a! Nếu em đi thật anh sẽ ra.. Á!! - Nàng chưa kịp nói hết câu thì đã bị hấn cốc vào đầu một cái thật mạnh.

- Ngốc! Ai cho em nói vậy? - Hấn tức giận nhìn nàng.

- Không! Không! Em sẽ không bỏ anh đi a! Em yêu anh nhất mà! - Nàng ngồi lên đùi hấn, hai tay vòng qua cổ hấn làm nũng.

- Vậy nếu có con, em yêu ai?

- O! Em không yêu con thì yêu ai? Anh bị sao vậy? - Tiểu Vy không nhịn được cười, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên trán hấn nói.

Nha đầu này! Mới tỉnh dậy được vài ngày mà có thể khôi phục nhanh vậy sao? Hấn phải nghĩ nàng sẽ ôn nhu, ngoan ngoãn theo hấn chứ? Ai nghĩ đâu được cô nhóc này nằm trong viện quây phá mấy ngày liền rồi đâm ra chán đời về nhà?

- Tùm!!!

Hấn giật mình, nhìn trong lòng mình trống rỗng. Vội đứng dậy gọi nàng:

- Vy! Em lại trốn đi đâu?

- Con mèo chết đảm! May may mắn trốn được lúc trước còn bây giờ thì đừng hòng! - Chẳng bao lâu sau, nàng một thân ướt sũng chạy ra, tay cầm cán chổi hăm hăm đuổi theo một con mèo nào đó.

- Vy! - Lãnh Phong nhíu mày. Nàng mới hồi phục, cứ như vậy sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe. Mà hấn chắc rằng tiếng nước vừa này là nàng bị rơi xuống hồ. Một thân ướt như kia mà!

- Á!!! Tùm!!! - Tiểu Vy đến gần hồ, bỗng bị một lực từ đằng sau đẩy xuống. Chưa kịp phản ứng đã bị rơi xuống hồ rồi.

- Nha đầu! Còn dám? - Hấn đứng ở trên bờ nhìn nàng.

- Oa! Là anh a? Kéo em lên!

- Em tự lên như thế nào thì cứ thế áp dụng! - Hấn đứng trên bờ, sắc mặt trầm xuống.

Nàng chu môi, hậm hực nhìn hấn. Đáng ghét! Sao lại đẩy nàng xuống?

- Sao?

Tiểu Vy không nói, liền cởi đồ ra, ném bộ váy ướt sũng kia vào hấn.

- Hứ! Không thèm! Bơi luôn!

Lãnh Phong nhúu mày chặt hơn, ném bộ váy kia xuống. Thuận tay cởi luôn áo sơ mi trắng ra.

- Anh làm gì? - Nàng nhúu mày.

- Chẳng phải em muốn bơi sao? - Hấn cười.

- Vậy thì bơi! - Cởi xong áo, hấn nhảy xuống.

Tiểu Vy hốt hoảng, hấn chân dài tay dài, chẳng mấy chốc đã đến bên chỗ nàng. Một tay kéo nàng ôm vào lòng. Chưa kịp phản ứng, nàng vừa mở miệng bụng hét lên thì đã bị hấn chặn lại bằng nụ hôn.

- Đây!

- Một chút thôi! Anh thực rất nhớ em!

Khải Bình cùng Tiểu An đi từ trong vườn ra, thấy cảnh tượng kia ở bể bơi. Khải Bình nói:

- Đây! Muốn làm thì vào nhà đi! Tiểu Vy thân thể vốn yếu không chịu được nước lạnh đâu! Hơn nữa tớ nhìn thấy hết rồi đấy!

Hấn nhúu mày vội kéo Tiểu Vy ra. Nàng lúc này đã đem đồ bỏ một chỗ, hấn hiểu ngay được ẩn ý của Khải Bình. Hấn ôm nàng vào lòng cho khuất tầm mắt anh, quay ra nói lớn:

- Biến đi dùm đi! Sao cậu không lì trong phòng như Lục Quân với Đường Hi kia hả?

- Tiểu An à! - Nàng thấy Tiểu An đứng ở kia, vội vùng ra khỏi lòng hấn, bơi gần đến bờ.

Lãnh Phong nhúu mày. Có đời nào hấn cho tên hỗn đản kia nhìn thấy? Vội đưa tay kéo nàng lại nói:

- Em làm gì?

- A! Em là muốn lên! - Nàng nhìn hấn. Quái, chứ cứ ở đây mãi à?

- Theo anh! - Lãnh Phong kéo chiếc áo sơ mi khoác lên người nàng. Một thân vận quần dài ôm nàng lên.

- Ai da! Hôm nay thật đẹp! - Khải Bình sờ sờ mũi, tỏ vẻ tiếc nuối.

Lãnh Phong tất nhiên hiểu được ẩn ý của anh, vội nói một câu không nể nang:

- Tiểu An! Có cơ hội cùng tôi?

- Đây! Ý gì? - Trong dự đoán của hấn, Khải Bình vươn tay ra chặn trước Tiểu An, nhúu mày nhìn hấn.

- Tùy thôi! Đi nào Vy Vy!

Tiểu Vy còn đang ngẩn mình mặc áo sơ mi của hấn. Áo hấn thật lớn a! Che hết cả hai phần thân thể nàng. Cũng khá thoải mái. Nàng từ xưa vốn thích mặc áo sơ mi của nam nhân, vốn con gái mặc áo của nam nhân nhìn sẽ rất đáng yêu a.

38. Chương 38: Mèo Nhỏ, Thật Biết Cách Làm Hấn Vui.

Tiểu Vy ngồi trên ghế, cả ngày trời lặng im ở đó, trên người vẫn mặc áo sơ mi của hấn, còn ánh mắt thì thần thờ nhìn xa xăm. Đến nhà hấn? Gặp mẹ hấn a? Không thể! Nàng không thể đi! Có Lạc Hình cha hấn nàng mới gặp có vài lần, nhờ mẹ hấn không ưa nàng thì sao?

- Vy Vy? - Lãnh Phong ngồi bên cạnh nàng khẽ gọi. Nàng làm sao mà hấn gọi mấy lần không nghe? Qua khỏi nguy kịch rồi, cơ sao nàng còn như vậy?

- Vy Vy!

- Vâng? - Tiểu Vy giật mình nhìn hấn.

- Nghĩ kĩ chưa?

- Rồi! - Nàng gật đầu.

- Sao? - Hấn cười, đưa tay chỉnh lại áo sơ mi cho nàng.

Tiểu Vy cúi đầu, giọng nói nhỏ nhẹ:

- Là em có việc nên...

Hấn bật cười. Trời ạ, nàng là nói với ai chứ hấn có nghe được đâu?

- To lên một chút!

Nàng hít một hơi, hạ hai chân xuống rồi nói với hấn:

- Không đi!

Như dự đoán, nụ cười đông cứng trên khuôn mặt hấn, sắc mặt trầm xuống.

- Nhắc lại!

Tiểu Vy giật mình, lùi hai bước nói:

- Em không muốn đi!

Thấy hấn nhíu chặt mày đứng lên. Nàng theo phản xạ có điều kiện vội quay ngoắt lại chạy vào nhà. Trốn! Phải trốn! Ở nhà hấn không có an toàn, trốn thôi! Nàng bỏ xa người nào đó, vội chạy lên phòng, chỉ lấy đồ ăn vặt, tiền và điện thoại bỏ vào ba lô.

Thấy nàng đi xuống, bà quản gia không khỏi ngạc nhiên. Lạc thiếu sủng nàng còn hơn cả sủng Lạc phu nhân. Hấn yêu thương nàng thế sao còn muốn trốn đi?

- Bạch tiểu thư! Cô đi đâu vậy?

- A! Đừng nói to quá! Cháu chỉ đi hai ngày thôi, khi nào xong thì cháu về. Quản gia đừng nói cháu có ra ngoài nhé! - Tiểu Vy lén nhìn xung quanh, phát hiện Lãnh Phong không có ở đây liền lấy chìa khóa chạy ra ngoài.

Hấn ở trên phòng nàng nhìn xung quanh, áo sơ mi vứt ở giường, không mang quần áo, thức ăn biến mất, điện thoại mất tầm, tiền bay sạch. Đích thị là nàng ở khách sạn hoặc về Bạch gia. Nghe tiếng động cơ xe, hấn nhíu chặt mày đi ra ban công. Không sai, chiếc Aventador màu vàng kia đã ở cổng.

- Vy! Quay lại đây nhanh! - Hấn bực giọng nói lớn.

Không lâu sau, nàng bước ra khỏi xe, hai tay chụm thành một cái loa nhỏ nói:

- Phong, em không muốn đi Anh! Anh tự đi một mình đi!

Nói xong, nàng giơ tay vẫy vẫy hấn, còn hôn gió hấn nữa. Nàng đây là chán sống mà!

- Chặn lại! - Hấn hét lớn, chỉ tay về phía bảo vệ.

Tiểu Vy hiểu được, nở nụ cười tươi rói nhìn bảo vệ.

“Thử động vào tôi xem?”

Hai tên mặc vest đen kia tái mặt, cúi đầu chào nàng rồi lui đi.

“Thực xin lỗi Lạc thiếu! Tôi có bị đuổi việc còn tốt gấp vạn lần so với bị Bạch tiểu thư đánh.”

Chiếc xe vàng rời khỏi, Lãnh Phong nhíu mày. Nàng thà như vậy chứ nhất quyết không về Anh cùng hân ư? Vậy nàng sẽ làm như thế nào để không phải gặp mẹ nữa đây?

Một ý nghĩ thoáng qua đầu hân. Lãnh Phong lấy áo khoác, vội chạy xuống khỏi động xe phóng đi.

- Vy Vy, đừng nghĩ như vậy chứ!

- Thật vậy sao? - Phạm Ngân mẹ nàng ngồi cạnh lo lắng hỏi.

- Phải! Phải a! Anh ta luôn bắt nạt con! Đây nè! Anh ta hôm qua đánh con a! Đau lắm! - Tiểu Vy giơ tay ra, vết thương bầm tím do nàng làm ra đã được ngụy biện hoàn hảo.

- Tiểu Vy, Lãnh Phong nhà ta làm như vậy thật với con sao? - Bạch Đỗ ngồi đối diện lo lắng hỏi.

- Phải! Phải a! Anh ta còn bắt con mèo hoang về làm con sợ chạy đi. Còn đẩy con xuống bể bơi hai lần liền rồi bỏ vào nhà luôn a! - Nàng nức nở kể.

Bạch Đỗ dáng vẻ đang suy nghĩ lại. Nàng trong lòng cười đắc chí, bỗng có tiếng động cơ xe quen thuộc ở bên ngoài. Vội bỏ lên phòng, Tiểu Vy không quên nói:

- Nếu anh ta có hỏi con đừng nói con ở trên phòng nha!

Lãnh Phong bước xuống xe, sắc mặt từ trầm lạnh chuyển sang ôn hòa. Đang thắc mắc không biết chiếc xe vàng kia nhà đầu gối đã giấu đi đâu. Đi vào nhà, hân cười nói:

- Ba mẹ vợ! Con đến tìm Tiểu Vy, cô ấy đâu rồi?

Hai người nào đó vừa nãy mới gạt đầu như thái hành. Thấy hân hỏi đồng loạt chỉ lên phòng. Hân gạt đầu, không nói gì bước lên lầu.

- Vợ! Em định chạy đi đâu? - Mở cửa, hân nhìn túi ba lô bỏ trên giường, còn người thì chẳng thấy đâu.

A! Nàng là không phải vợ hân a. Ở chỗ này chật ních à! May là gầm giường không thấp lắm, nàng vẫn chui ra được.(Chị là trốn dưới gầm giường ==)

Vài giây sau có tiếng đóng cửa, nàng không thấy động tĩnh gì liền từ từ bò ra.

- May là.. Á! - Chưa kịp nói hết, nàng đã bị một bàn tay nam nhân tóm lấy bả xốc lên.

Hơ, phen này nàng chết chắc rồi!

Hân cười ôn nhu, hỏi như không:

- Muốn trốn?

Chào tạm biệt ba mẹ vợ, hân túm nàng bỏ vào trong xe. Suốt quá trình đi từ đó về nhà hân không nói gì, chỉ chuyên tâm lái xe khiến nàng cảm giác đáng sợ lên tột độ.

Lãnh Phong khoanh tay, sắc mặt thâm trầm nhìn nàng ngồi ở bàn ăn đối diện. Hôm nay bốn con người kia được đi ăn xả láng, chắc chẳng thêm về nên hân tha hồ dạy dỗ nàng.

- Nói!

Tiểu Vy ngồi trên ghế, sắc mặt như chuẩn bị tiếp án tử hình. Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên:

- Nói... gì a?

- Tại sao trốn khỏi anh?

- Thì em là không muốn về Anh gặp Lạc phu nhân nên...

Con mèo phạm tội thì đầy đồng, hấn buông tha cho nàng nhiều giờ nàng còn chẳng biết khái niệm nhận lỗi như thế nào?

Tiểu Vy cúi thấp đầu, thỉnh thoảng đưa mắt nhìn trộm Lãnh Phong. Quái, thường thì hấn luôn tha cho nàng a. Sao hôm nay không như vậy chứ?

- Muốn nói gì không? - Hấn như cố gắng kiềm chế tức giận nói với nàng.

- Xin lỗi.. - Tiểu Vy cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ thêm.

Hấn cười tà nịnh, đến bên cạnh bế xốc nàng lên. Mèo nhỏ này, thật biết cách làm hấn vui mà! Thật đáng yêu!

Nàng ở trong lòng hấn đỏ mặt, quên cả giấy giữa luôn. Nàng cứ tưởng hấn sẽ phải phạt nàng a.

- Phong...

Hấn cười vui vẻ, cúi xuống nhìn nàng.

- Em nghĩ anh sẽ phạt em a...

- Phải! Sắp tới sẽ là hình phạt cho vợ!

Từ “vợ” đi vào tai nàng rất vô tư không cần giấy kiểm tra. Nàng chu môi, bắt đầu vùng vẫy nói:

- Gì? Ai là vợ của anh? Người ta chỉ mới đính hôn thôi!

- Dù gì cũng sẽ là vợ anh! Không phải sao? - Hấn cười tà, đẩy cửa bước vào.

Vào phòng hấn? Nàng kinh hô, vừa để hấn đặt xuống giường xong liền vội chạy ra ngoài cửa. Lãnh Phong thấy nàng chạy, không đuổi theo, nằm trên giường lớn nói:

- Cửa!

Nàng là vừa mới chạm vào ổ khóa, ngay lập tức đã “cách” một tiếng. Cửa khóa lại. Nàng quay sang nhìn hấn đang lười nhác nằm trên giường, ai oán nói:

- Từ bao giờ anh đã lắp cái này? - Đây là cửa kích hoạt theo giọng nói chủ, nàng là chỉ gặp cái này trên Nhà Trắng a, thậm chí nàng còn chưa đi Nhà Trắng bao giờ nữa! Nhưng chắc chắn ở đó có, hấn hiện đại xa xỉ như vậy sao?

Lãnh Phong cười, ngoắc ngoắc tay về phía nàng. Nhìn nàng như con mèo nhỏ ngoan ngoãn đi đến hấn mới nở một nụ cười thỏa mãn. Tiện tay kéo nàng nằm xuống, giọng nói tà nịnh vang lên:

- Anh đợi rất lâu rồi! Hôm nay cố thỏa mãn nhu cầu của anh đi!

Nàng mím môi. Thôi rồi, thà bị phạt còn hơn là thế này. Nàng không chịu a!

Nhưng là tối đó, Tiểu Vy căn bản giấy không được, chạy không xong. Đành phải mặc đồ dã lang cầm thú nào đó vui đùa thỏa thích. Hic! Biết thế nàng không thêm góc đầu chạy về Bạch gia kia nữa. Bạch Đỗ cha mẹ à! Rốt cuộc hai người theo ai? Còn có coi đứa con gái này là con mình không vậy? Không chịu a!

39. Chương 39: Tiểu Vy Tắc Quái.

- Xê ra! - Tiểu Vy hậm hực ngồi ở bàn ăn, nàng bỏ qua việc mọi người đang nhìn mình, cố ý đập ghế Lãnh Phong lui ra.

- Vy Vy! Em căn bản không làm gì được đâu. - Hấn vẫn tiếp tục ăn, liếc qua nàng nói.

Tiểu Vy dùng ánh mắt chán ghét nhìn hấn. Gì chứ? Ai là người làm cho nàng sáng sớm dậy không cử động được nằm liệt trên giường, báo hại hơn hai tiếng sau mới cử động thân thể được chút ít? Hứ! Nhìn hấn mà muốn đánh quá đi!

Nàng chu cái môi nhỏ nhắn, đứng dậy nghiêng người về phía hấn:

- Này thì ăn!

Nàng một tay hất tất cả đồ ăn của hấn xuống. Tâm tình tưởng sẽ tốt hơn, ai ngờ chẳng thay đổi. Giận cá chém thớt, nhìn bốn người kia ngồi đối diện cười khúc khích, nàng giận nói:

- Nhìn cái gì mà nhìn?

Tiểu An, Khải Bình cùng với Lục Quân và Đường Hi ngồi trên bàn ăn, cứ nhiên sáng sớm tinh mơ thấy tiếng quát tháo cùng tiếng đồ đạc ở phòng Lãnh Phong, mơ mơ hồ hồ đoán được tối qua đã phát sinh cái gì. Nhưng nàng cũng không phải thế mà giận lây tụi này chứ? Trẻ con quá mà.

- Nhìn cái gì!!!!!!

Nàng đập bàn, cầm khăn trải bàn trắng kéo thật mạnh xuống.

- Xoảng!! Choảng!! - Tất cả đồ trên bàn rơi xuống, vỡ tan tành.

Lãnh Phong chống cằm nhìn nàng. Hiếm đây! Hôm nay nàng giận. Cứ nhiên hất đồ ăn của hấn xuống, xong lại còn hất tất cả xuống nữa. Chắc để nữa nàng đem cả cái khu này lật đổ mất.

- Vy Vy..

- Gì? - Tiểu Vy quay ngoắc người, trừng mắt nhìn hấn.

- Hận lắm sao?

- Tiểu Vy à! Làm sao thì cũng không nên giận lây tụi này chứ? - Khải Bình cười nói.

- Cái gì? - Nàng đập bàn, lại thêm một phen nữa nổi nóng.

Bốn người kia giật thót mình, vội lấy cốc chuẩn đi. Trong phòng chỉ còn nàng với hấn, mấy nữ hầu đang dọn dẹp đồng bát đĩa đổ vỡ do nàng gây nên. Không đợi hấn mở miệng, nàng dậm chân vài cái rồi bỏ ra bên ngoài. Lãnh Phong ngồi trong phòng, khước miệng bất giác tạo thành một đường cong hoàn mỹ. Không phải chứ? Nàng là giận thật sao? Mở tủ lấy khối khoai tây chiên, hấn đi đến chỗ hồ bơi tìm hình ảnh nàng.

Vừa đặt gói khoai tây chiên xuống ghế, tức khắc đằng sau có một lực rất lớn tác động vào hấn. Không kịp phản ứng, hấn ngã nhào xuống bể bơi. Khỏi nhìn cũng biết là ai làm

- Vy, em làm gì?

Tiểu Vy chu môi, cầm trên tay một tập giấy văn kiện giày cộp, nàng một cái ném nó đi. Giấy tờ bay tán lạn, rơi hết xuống bể. Hấn nhúu mày nhìn nàng. Cứ nhiên sao phải đem giấy tờ của hấn ném đi? Nàng chán sống sao?

- Em biết mình làm gì không?

- Thấy đám tang người ta hay tung tiền giấy không?

Lãnh Phong ở dưới bể bơi khó hiểu nhìn nàng. Nàng tâm tình giờ thoải mái hơn chút, mặt liền giãn ra nói:

- Em đang làm như vậy!

- Bạch Tiểu Vy! - Hấn đen mặt nhìn nàng. Lẽ nào cho hấn là người chết? Nàng điên sao?

Chờ mấy tờ văn kiện kia rơi hết xuống nước, lúc này hồ đã toàn giấy là giấy. Nàng phủi phủi tay nói:

- Đề cao tinh thần bơi lội! Anh bơi đi!

Vừa quay lại bước đi chưa được bao nhiêu, nàng đã bị một bàn tay nam nhân to lớn kéo lại. Thân thể nhỏ nhắn của nàng áp sát vào lồng ngực hấn.

- Em vừa rút ngắn thời gian chuẩn bị về Anh. Ngày mai ta sẽ đi!
- Cái gì? - Nàng trừng mắt, hô hấp cứng ngắt nhìn hắn.
- Giờ... - Hắn một tay bế xốc nàng lên, đem nàng một cái thả xuống bể bơi.
- Đem hết mấy giấy tờ tư liệu mang đến cho anh! - Hắn đứng trên bờ cười.

Nàng căn bản không chống lại được. Hậm hực bơi đi gom lại mấy giấy tờ kia đi. Thật nực cười a! Giấy ướt rất dễ rách, hắn sao có thể bá đạo lệnh nàng không được làm rách? Nhìn hắn ngồi ăn khoai tây chiên kia a! Nàng là thật muốn ăn! T.T

Lãnh Phong không để tâm cả người ướt sũng, thoải mái nửa ngồi trên ghế ăn khoai chiên. Nở nụ cười mỉa mai khi thấy nàng bơi qua bơi lại.

Đến khi nàng xong việc, cơ thể mỗi nhừ co ro trôi lên bờ, nàng đem tập giấy đến trước mặt hắn, khuôn mặt ửng hồng nói:

- Em xong rồi!
- Còn dám giận vờ?

Nàng mím môi. Lắc lắc đầu. Không dám! Không dám nữa a!

- Một chút? - Lãnh Phong kéo nàng ngồi lên đùi mình ôn nhu hỏi.

Tiểu Vy gật đầu. Một! Một muốn chết! Tên khùng nào đó hại nàng như vậy nhỉ?

- Quần gia Bình! - Hắn bỏ miếng khoai tây vào miệng nàng rồi gọi bà quản gia.
- Lạc thiếu có gì sai bảo?
- Đem đồng này bỏ đi! Văn kiện rác này không lên lưu!
- Khụ!! Khụ!!... - Tiểu Vy mắc nghẹn, đỏ mặt nhìn hắn.

Lãnh Phong nhú mày, đưa cho nàng cốc nước rồi nhẹ nhàng vuốt lưng nàng. Giọng nói ân cần hỏi:

- Không sao chứ?

Tên khốn! Đồ khùng! Đã là văn kiện rác sao còn bắt nàng đem đi nhặt lại? Muốn hại nàng sao? Thật đáng chết mà!

- Này thì không sao! - Tiểu Vy với tay, dùng lực thật mạnh đánh vào ngực hắn.

Lãnh Phong cười, không nghĩ con mèo nhỏ mà móng vuốt lại sắc đến như vậy. Ngang nhiên gan lớn cào hắn a! Thật bướng!

Hắn nhéo má nàng thật mạnh nói yêu:

- Ai! Thật đau quá đi!

Tiểu Vy chu cái môi nhỏ lên liếc xéo hắn. Đau? Đáng đời hắn! Ngàn vạn lần đừng hại nàng như vậy nữa! Thật chán ghét!

- Này! Em tức quá vừa thôi chứ? Em có phải 25 tuổi không?

Lãnh Phong dùng hai tay ép hai má nàng lại. Nhìn nàng lúc này thật giống Hazurake Doremi nha, rất đáng yêu!

- Đau!
- Này!

Hắn đem miếng khoai bỏ vào miệng nàng. Bụng sẽ mắng cho hắn một trận, nhưng là nàng vừa ngậm miếng khoai tây tan giòn kia, mọi thứ giận hờn đều biến mất nha! Nằm trong lòng hắn, nàng cảm giác dính dính đôi chút, vội đẩy hắn ra nàng nũng nịu nói:

- Khó chịu!

- Vậy sao? - Hắn cởi áo sơ mi cho nàng đỡ cảm giác khó chịu. Vừa ở dưới nước lên, quần áo ướt mặc lâu sẽ cảm giác rất dính. Chắc nàng khó chịu lắm đây.

Được hắn sủng như vậy nàng cảm thấy rất thích a! Hắn luôn cuồng quýt mỗi lần nàng bị thương. Nhớ có lần nàng bị mèo cào, nàng đã ngồi trong sân khóc suốt suốt cả ngày, đợi đến khi hắn về nhìn thấy liền cuồng quýt cả lên. Vết xước đã bị rách khá lớn, chảy máu rất nhiều. Nhìn hắn gọi những năm người bác sĩ đến khám, nàng lúc đó cảm thấy rất nực cười mà trong lòng cũng rất ấm áp a!

Bế nàng lên phòng, hắn để nàng đi tắm. Trong thời gian này, hắn đi sang phòng nàng lấy đồ. Vừa mở cửa phòng, bốn người nào đó như ma như quỷ xuất hiện trước mắt, đồng loạt cúi xuống gầm giường nàng nhìn nhìn ngó ngó, thỉnh thoảng còn nói với nhau vài câu.

- Làm gì vậy? - Hắn nhíu mày, từ trước tới nay chỉ có hắn được vào phòng nàng, tất nhiên sẽ không thoải mái khi có người khác vào phòng nàng.

- Phong ca! Anh đừng hiểu lầm! Xem vợ anh chứa gì dưới đây này! - Đường Hi cười sáng lạn, vẫy vẫy hắn chỉ vào gầm giường.

Tất nhiên đường đường là Lạc Lãnh Phong hắn sẽ không để làm mất hình tượng như mấy người cơ ro như con chuột lang kia. Hắn đứng ở trên nói:

- Có gì mang ra đi!

Bắt đầu Tiểu An vươn tay lấy ra: 5 bịch khoai tây chiên cỡ lớn, 2 chiếc bánh tiramisu cỡ nhỏ đóng hộp bảo quản, vài cây kẹo chocolate, thêm 3 hộp bánh cỡ nhỏ, vài hộp pizza, hai chai nước ngọt lớn. Hắn trừng mắt nhìn bấy nhiêu đồ nằm rải rác bao phủ hết cả chiếc giường lớn của nàng. Hắn sắp cưới một con heo?

Sắc mặt trầm xuống, Lãnh Phong nhíu chặt mày nói:

- Để tôi lo được rồi! Mau ra ngoài! Lần sau đừng có vào phòng vợ tôi nữa!

Bốn người nhìn nhau rồi lủi thủi rời khỏi hiện trường. Hắn lấy bộ váy màu trắng trong tủ của nàng mang trở về phòng mình. Lúc này Tiểu Vy đã ngồi trong phòng tắm, hai chân đập nước liên tục. Cố ý để tiếng động lớn hơn, nàng mè nheo gọi hắn:

- Phong.. Sao lâu thế? Anh đi đâu rồi?

Nghe tiếng đóng cửa, nàng mở cửa phòng tắm ra, hé cái đầu nhỏ ra ngoài nhìn trộm hắn:

- Phong.. Quần áo của em?

Lãnh Phong nhíu mày nhìn nàng, sau đó nở một nụ cười tà ác:

- Muốn lấy đồ? Vậy em tự ra lấy đi!

Nàng trừng mắt nhìn hắn. Đùa à? Biết thế nàng tự đi lấy đồ còn hơn. Sau một hồi nhìn hắn, biết hắn không có nửa điểm muốn đưa đồ cho nàng. Tiểu Vy chu cái môi nhỏ, mặc áo choàng dài, thắt nút thật cẩn thận. Muốn sống sót khi ở gần hắn, tốt nhất là phải phòng bị. Phòng bị! Không thành công thì ngay tức khắc bịt miệng hắn lại rồi chạy ra ngoài cửa, tránh để hắn như lần đêm qua.

Thấy nàng bước ra, hắn nở nụ cười thỏa mãn. Nhanh như vậy? Hắn còn nghĩ nàng sẽ ở trong đó thật lâu mới chịu ra. Nhưng nhìn nàng kia. Bảo thủ vậy sao? Nàng là sợ hắn ăn thịt?

- Đồ của em? - Tiểu Vy chìa tay nói.

- Lại mà lấy! - Lãnh Phong vòng tay ra đằng sau cổ, khiêu khích nói.

Nàng mím môi, đưa người về phía hắn. Khổ cái nổi nàng thì là quá nhỏ. Tay chân hắn dài như vậy sao nàng với tới đây?

Tiểu Vy cố gắng với lấy đồ mình, cơ hồ không để ý đã dựa hoàn toàn vào người hắn. Điểm này hấp dẫn của Lãnh Phong trở nên cứng nhắc, nhưng là vẫn cố ý khi dễ nàng. Nhìn nàng lúc này rất thú vị a. (Đó! Đó! Là thích khi dễ người khác! Dã nhân >"<)

- Hạ thấp tay một chút đi! - Nàng thở hổn hển.

40. Chương 40: Bị Đuổi.

- Nè! Hạ thấp tay xuống! - Tiểu Vy chu môi khó chịu nói với hắn.

- Không!

Lãnh Phong cười, cố ý đưa tay cầm đồ của nàng kéo ra xa. Tiểu Vy cau mày, hậm hực nói với hắn:

- Trả đồ cho em!

Hắn tuy tiếc nuối nhưng vẫn là nhớ việc cần nói nên đưa lại đồ cho nàng. Thấy hắn trả đồ, hai mắt Tiểu Vy sáng lên, vội giựt lấy đồ chạy vào phòng tắm thay.

Hắn hai mắt âm trầm, sắc mặt không khỏi khó chịu đợi cánh cửa kia mở ra. Làm cái gì lâu vậy? Bộ ngủ trong đó luôn à?

Không lâu sau, thấy cái đầu của nàng nhấp nhô ở cửa, hắn thu lại ánh mắt đáng sợ kia. Ngoắc ngoắc tay hướng phía nàng nói:

- Lại đây!

Nàng mặc dù có phần khó chịu nhưng vẫn ngoan ngoãn lại gần phía hắn. Chẳng bao lâu đã đứng trước mặt hắn, đôi mắt to tròn vẫn ngơ ngác nhìn hắn ngồi ở ghế.

Lãnh Phong mím môi, đưa tay kéo nàng ngồi lên hắn, tay chăm chú vuốt ve đuôi tóc dài mềm mại của nàng. Tiểu Vy cảm thấy như mình sắp bị lãnh án tử hình, vội quay ra nói với hắn:

- Có chuyện gì sao?

Hắn mỉm cười, ghé sát vào tai nàng, giọng nói ôn nhu vang lên:

- Có!

Khẽ rung mình. Xong rồi! Có chuyện gì sao? Mình sắp chết??? (Đúng rồi á! =.=)

- Em thấy nó ngon không? - Hắn lấy từ trong túi ra một cây kẹo quen thuộc, giơ ra trước mặt nàng lắc lắc.

Tiểu Vy sắc mặt trắng bệch, trông nàng lúc này hết như tội phạm bị bắt. Tất nhiên, cái kẹo này là nàng cất giấu dưới giường a!

Hắn nhìn nàng như vậy, sắc mặt càng trầm xuống. Đôi môi mỏng khẽ chạm vào vành tai nàng:

- Đúng rồi! Bốn người kia đã khám phá ra đây!

Khỏi nói rõ, Tiểu Vy cũng biết bốn người kia là những ai. Phản bạn! Phản bạn! Dám bán đứng ta?

Nãy giờ thấy nàng không nói gì, hắn lại tiếp tục:

- Thế nào, em còn nhớ điều luật khi ở đây?

- Không được ăn vặt khi chưa có sự cho phép của anh.. - Nàng nhắc lại, giọng nói run run.

- Còn hình phạt?

Nàng im bật, sắc mặt bỗng đỏ ửng lên, vội cúi đầu xuống. Hắn nhìn bộ dáng đáng yêu của nàng bỗng bật cười. Đôi tay khẽ đi xuống, rũ bỏ bộ quần áo trên người nàng.

- Không! - Tiểu Vy sợ hãi, cố ngăn cản bàn tay của hắn.

- Gì chứ? Em vừa nói gì? - Hắn cười tà ác.

Nàng lại một phen im bất không dám nhúc nhích. Hắn xoay người nàng lại đối diện với hắn, ôn nhu cúi xuống hôn lên cánh môi xinh đẹp của nàng.

- Ừm.. Không nên! - Nàng đỏ mặt.

- Sao đã muốn cự tuyệt anh? - Hắn nhíu mày nhìn nàng.

- Ừm thì.. Ta không nên có cái này... cái kia...

Hắn đã bực bội nay càng bực hơn. Nàng tóm lại là muốn cự tuyệt hắn? Đâu dễ! Không đợi nàng nói hết câu, cánh môi hắn lại phủ lên bờ môi đỏ mọng của nàng.

Tiểu Vy trợn mắt, vội đánh vào ngực hắn. Nhưng mà có mạnh đến mấy cùng lắm hắn cũng chỉ nhíu mày nhẹ, ngược lại còn tăng lực đạo hôn lên nữa.

Lãnh Phong cười tà ác, khẽ cắn cắn vành tai mẫn cảm của nàng nói:

- Vy Vy, hình phạt cho em..

Ở trong vườn, nàng ngồi xuống thêm cỏ xanh ngát nhìn xung quanh. Nàng dù đã thăm quan hết nơi này nhưng vẫn không khỏi thán phục. Nhà hắn hiện đại, cao sang còn hơn cả tổng thống a! Nhà vốn đã lớn như cung điện, còn có cả khu nhà ở riêng cho nhân viên, bể bơi lớn ngoài trời, rồi là cả nhà riêng cho bộ siêu xe của hắn nữa a!

- Lạc thiếu, nhị thiếu gia đến! - Quản gia Bình nói với hắn đứng cách nàng không bao xa.

Lời này lọt vào tai, nàng vội đứng dậy phủi phủi bộ váy trắng, chân trần chạy ra ngoài phía cổng lớn.

- Tư à! - Tiểu Vy cười lớn, vội chạy ra ôm lấy Lãnh Tư đang đứng ở cổng.

- Tiểu Vy, dạo này khỏe chứ? - Anh không ngạc nhiên lắm khi Tiểu Vy ôm mình, vội vòng tay ra ôm nàng.

Một màn này làm cho Lãnh Phong hắn không khỏi khó chịu trong người. Nàng với Lãnh Tư từ khi nào thân thiết như vậy? Còn gọi là Tư nữa?

- Tiểu Vy là chị dâu, chỉnh sửa lại xưng hô đi!

- Nay! Em 26, Tiểu Vy 25. Dù gì anh vẫn chưa cưới mà! - Lãnh Tư cười.

- Tư! Tư! Sao không có mang quà cho em? - Tiểu Vy cười, hai tay vẫn ôm anh nói. Hoàn toàn quên mất các cơ mỗi nhúc do người nào đó gây ra, sẵn tiện nàng cũng quên luôn người đó.(Phen này chị chết chắc rồi!)

Lãnh Phong tối sầm mặt, vội trừng mắt nhìn Lãnh Tư. Lãnh Tư bỏ qua ánh mắt dọa người kia, đưa tay lấy ra một chiếc hộp được bọc rất kỹ đưa cho nàng.

- Đây tất cả đều là đồ em thích ăn, anh vẫn chưa tìm được món đồ gì phù hợp với em nên..

Nàng hai mắt sáng rực, vội mở chiếc hộp ra.

- Woa! Cái này là socola mới ra nha! Nghe nói rất ngon a!

- Thích chứ? - Lãnh Tư cười.

- Thích! Thích a! - Nàng cười lớn, vội nhón chân lên hôn nhẹ vào má anh rồi ôm hộp chạy vào nhà.

Cảnh này vừa xong đã làm hắn tức muốn nổ tung. Ném ánh mắt sắc bén về cậu em ruột yêu quý của mình, miệng vẫn cười quỷ dị:

- Anh chưa cưới nên cậu muốn cướp đi bảo bối của anh?

- Anh à! Hôn lên má chỉ là xã giao mà! Không nói hôn môi đâu! - Lãnh Tư bản tính mặt dày không sợ trời đất, ngay kể cả là anh mình.

- Xem ra cậu muốn bị cấm cửa ở Đài Bắc này.

Lãnh Tư tối sầm mặt, vội chấp tay cầu khẩn hắn:

- Thôi! Em biết lỗi rồi! Phiên anh đừng!

- Lần sau tự biết mà tránh! - Hấn mỉm cười rồi quay đi luôn.

Buổi chiều, Lãnh Phong đã đến công ty. Tiểu Vy cũng ở nhà chán, vì lần trước hấn có nói nàng không nên đi làm nữa, hơn nữa hấn cũng đã thay thư kí mới. Nàng đã dùng bao nhiêu cách mà hấn vẫn cứ nhắc không cho nàng đi với lý do: sợ nàng bị thương.

Cửa phòng mở, Lãnh Tư hé lộ cái đầu ra nói:

- Tiểu Vy, em muốn chơi trò mạo hiểm chút không?

Gì chứ? Nàng vốn là từng cầm súng giết người rồi đó nha! Sao phải sợ nào? Chơi chứ!

- Được! Đợi em một chút! - Đợi Lãnh Tư rời khỏi, nàng thay bộ váy trắng ra, mặc một chiếc áo phông cùng quần sooc ngắn.

Đường Hi ngồi trên thành cửa sổ tầng hai, quay ra lo lắng hỏi Lục Quân:

- Có ổn không?

- Ổn mà! Quân gia cùng mấy người hầu đều về khu nhà riêng rồi! - Lục Quân trấn an cô.

- Thôi nào xuống đi! - Tiểu An khó chịu, đẩy Đường Hi xuống.

Đường Hi nhảy xuống, bật lên chiếc đệm lò xo lớn rồi hạ cánh an toàn dưới đất.

- Xuống đi! Thật vui! - Đường Hi chỉ lên trên, cười cười.

- Ok! Bỏ cô nương ta xuống nè! - Đợi Đường Hi rời khỏi chỗ đó, Tiểu Vy trèo lên cười cười.

Dù là tầng hai nhưng nhìn xuống cũng không khỏi sợ, nhưng thế mới là cảm giác mạnh chứ! Đời này nàng chưa từng chơi trò này bao giờ a.

Sự đời đâu ai đoán trước. Lãnh Phong ở công ty tự dưng thấy nhớ nàng. Vội lái xe về nhà, ai ngờ từ cửa sổ nhìn thấy nàng ngồi trên cửa sổ tầng hai, đằng sau còn có mấy người chết đảm kia nữa. Sắc mặt hấn tối sầm, vội mở cửa đi đến hét lớn:

- Bạch Tiểu Vy!

Đang vui vẻ bỗng bị tiếng gọi này làm nàng cả kinh, mắt đà làm cả người rơi xuống dưới.

Sắc mặt hấn trắng bệch, cũng may là nàng được miếng đệm này đỡ. Hấn mím môi, vội kéo nàng xuống.

- A.. Phong.. Sao anh về sớm vậy?

Hấn không trả lời, ánh mắt sắc lém nhìn lên tầng hai không một tiếng động, bóng người cũng biến mất luôn.

Ở trong lòng hấn, Tiểu Vy không dám nhìn hấn. Chết rồi! Quả này là chết thật rồi!

Như dự đoán, năm người năm chiếc va li đứng ở ngoài cổng. Lãnh Phong nhìn một lượt điểm danh: Lãnh Tư, Khải Bình, Lục Quân, Tiểu An, Đường Hi.

- Đủ! Giờ muốn đi đâu thì đi! Đừng có về đây! - Hấn ôm Tiểu Vy đứng bên cạnh hùng hồn tuyên bố.

Lập tức năm người lẫn Tiểu Vy sắc mặt trắng bệch, vội cầu xin hấn.

- Anh! Sao anh có thể như vậy?

- Lãnh Phong à! Nể tình một chút đi!

- Phong ca! Bọn em đi rồi lấy ai chơi với Tiểu Vy?

- Đúng! Đúng a! Họ đi rồi ai chơi với em? - Tiểu Vy nũng nịu tỏ vẻ ủy khuất lắc lắc cánh tay hấn.

- Anh chẳng phải chơi cùng em sao? - Lãnh Phong nhướn mày nhìn nàng.

- Anh chơi chán ngắt à! - Tiểu Vy chu môi nói.

Sắc mặt hắn trầm xuống. Chán ngắt? Tính nói hắn chán ngắt sao?

Nhận ra hắn âm trầm đáng sợ. Nàng vội ôm cánh tay hắn, nũng nịu nói:

- Phong...

Thấy hắn vẫn vậy. Nàng vội nhướn người lên, ghé sát môi nói vào tai hắn:

- Phong.. Họ thật đáng thương, cho họ ở lại. Em sẽ làm bất kỳ điều gì để thỏa mãn anh..

Cánh môi mềm khê chạm phải tai hắn, hơi thở thơm ngát phả vào tai. Hắn cứng người, nàng chưa bao giờ dùng cách này, cư nhiên hắn sẽ mắc câu rồi.

Thấy hắn lâu chưa có phản ứng, nàng xoa tay với mấy người kia, ý bảo họ đi vào. Năm người mặt mày hớn hở xách va li chạy vào. Đột nhiên có một cánh tay túm lấy eo nàng, Tiểu Vy vội quay lại.

- Thỏa mãn anh? - Lãnh Phong cười đầy tà ý.

- Vâng.. - Nàng đỏ mặt, cúi thấp đầu xuống.

- Bảo bối! Em nên nhớ... - Hắn cúi thấp người, khuôn mặt chỉ cách nàng vài cm.

- Anh đời đời chưa bao giờ thỏa mãn với em!

Hơi thở của hắn phả vào khuôn mặt nàng. Kích tình, nóng bỏng. Nàng đỏ mặt, khê cắn cắn môi. Đoán được tối nay mình sẽ ra sao mà ngày mai sẽ như thế nào.

- Vậy... a? - Nàng cười méo mó.

- Vậy đây! - Hắn cười tà ác.

Tiểu Vy cười khổ, vậy là...

- Vy Vy, lần này là thưởng em! - Lãnh Phong cười.

41. Chương 41: Hiểu Lâm.

Tại Lạc thị, Tiểu Vy mặc một bộ váy màu trắng đi trong sảnh, vẻ mặt không hề thoải mái chút nào, Lãnh Phong đi đằng sau nàng, hề nàng đi đâu là lại đi theo đó. Hôm nay quản gia có việc gia đình, còn năm người kia thì mất tâm, tất nhiên hắn sẽ không để nàng ở nhà một mình được mà không có quản gia, nàng ở nhà một mình còn nguy hiểm hơn là để trẻ lên ba ở nhà vậy.(Ý ảnh là...=]])

Tiểu Vy bực bội nhìn nam nhân đi đằng sau mình. Hắn là thực là đáng ghét a. Hôm qua đã hại nàng từ chiều đến tối, nàng thậm chí chẳng còn sức để ăn tối nữa.

- Anh ăn cái gì mà khỏe vậy?

- Không giống em! Em ăn như heo vậy mà... - Hắn lắc đầu tỏ vẻ ngán ngẩm.

- Đây! Em là phụ nữ mà! - Nàng chu môi nói.

- Thì anh là đàn ông mà! - Hắn khoanh tay cười.

- Vậy đó! Thỏa mãn chưa? - Tiểu Vy hậm hực giậm chân.

- Anh đã nói là chưa bao giờ thỏa mãn đối với em mà!

- Anh nói cái gì? - Nàng trừng mắt nói lớn.

Tất cả nhân viên giật mình, đưa ánh mắt nhìn hai người bọn họ. Đặc biệt rồi đây, vợ yêu của tổng tài to tiếng tức giận kia. Tất cả nhân viên đều chăm chú nhìn họ dõi xem ai là người “bị thương” cuối cùng.

- Này! Hơi quá rồi đấy! - Hấn cao giọng, ý cảnh cáo mấy người rảnh rỗi kia biến đi làm nhanh. Bộ muốn hấn đuổi việc hết hay tự muốn nộp đơn thôi việc?

Nàng giật mình. Nhìn hấn vừa rồi đã tức giận nói với nàng, khóe mắt xinh đẹp bỗng xuất hiện giọt lệ trong suốt.

Đưa tay gạt nước mắt đi, nàng đưa ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi nhìn hấn. Mấy nhân viên lại thêm một hồi sửng sốt, tổng tài yêu quý làm nàng khóc rồi kìa!

- Vy? - Lãnh Phong cũng chẳng kém họ. Thấy nàng khóc bỗng trong lòng dâng lên một hồi chua xót. Vừa rồi là đã dọa nàng sợ sao? Hấn là không cố ý.

Nàng che mặt chạy đi.

- Vy Vy! Anh... - Hấn sắc mặt trắng bệch. Thấy nàng bỏ đi cũng vội chạy theo.

- Làm việc đi! - Khải Bình đi đằng sau, trừng mắt cảnh cáo mấy đám nhân viên.

Khỏi nha, ai chẳng biết phó tổng Khải Bình với Lục Quân tầm cỡ không kém trong cái Lạc thị này chứ? Nhân viên thấy vậy vội tản ra, không ý kiến gì nữa đi làm việc của mình.

Đáng ghét! Hấn đáng ghét mà! Hấn đã mắng nàng a!

Lãnh Phong thấy nàng định chạy vào thang máy, hấn tăng thêm tốc độ tóm lấy nàng.

- Bỏ ra! - Tiểu Vy đưa tay đánh hấn, nước mắt vẫn chưa biến mất.

- Anh không cố ý. Anh không hề nói với em!

- Lãnh Phong. - Bỗng một giọng nói vang lên, cắt ngang hai người họ.

Tiểu Vy quay ra nhìn, chủ nhân của tiếng gọi vừa nãy là một người phụ nữ nhìn khá thanh tú, cô ta ôm bụng bầu vẻ rất khổ sở.

Thấy nàng nhìn, cô ta vội bối rối đưa tay xoa xoa bụng bầu của mình nói:

- Bạch tiểu thư, phiền cô có thể cho tôi nói vài câu với Lãnh Phong được không?

Nàng im lặng.

Diệp Hàn không thấy nàng trả lời, liền quay ra xoa bụng nói với Lãnh Phong:

- Lãnh Phong, đây là...

Hấn từ đầu ánh mắt sắc bén nhìn cô. Rốt cuộc cô ta là ai? Định mang bụng bầu hù dọa hấn?

Diệp Hàn thấy hấn nhìn cô không mấy thiện ý, cúi đầu xuống không dám nói.

Tiểu Vy thêm kinh ngạc. Cô ta có thai với Lãnh Phong? Ánh mắt nàng tràn ngập sợ hãi nhìn hấn.

- Vy Vy! Anh phải nghe lời anh! - Hấn nắm chặt tay nàng, ngăn cản ý nghĩ bỏ đi. Nàng không phải tin lời cô ta đấy chứ? Hơn một năm nay hấn đã bỏ đi tất cả tình nhân, chấm dứt tất thảy. Chỉ vì lời nói kia mà nàng tin?

Nàng cắn chặt môi, lực quá mạnh làm cánh môi xinh đẹp của nàng ứa máu.

- Vy? - Hấn sửng sốt, vội đưa tay định chạm vào nàng.

- Không cần! Phiền anh rồi! - Tiểu Vy ngắt lời, vội vùng ra khỏi hấn bỏ đi.

Những tình nhân khác của hấn nàng đều đã biết, tất thảy đều là mình tinh nổi tiếng xinh đẹp vạn phần. Còn nữ nhân kia, cô ta chỉ có điểm thanh tú, khi gặp nàng không một chút kiêu ngạo, chỉ biết cúi thấp đầu giải thích. Vậy suốt một năm nàng ở trong trạng thái hôn mê thực vật, hấn vẫn đi với cô ấy?

- Vy Vy! - Lãnh Phong nhíu mày nhìn nàng.

- Đi theo cô ấy! Đừng để cô ấy bị thương! - Khuôn mặt hấn đanh lại, quay ra nói với đám vệ sĩ đứng bên.

Diệp Hàn thấy hấn không đuổi theo nàng, trong lòng lại dâng lên một nỗi sợ hãi.

- Cô tên gì? - Giọng nói lạnh lùng vang lên.

- Tôi là Diệp Hàn!

- Cô có nhằm ai với tôi? - Cả Đài Bắc này có bao nhiêu công ty, chạy đâu không chạy lại chạy vào Lạc thị hấn càn quấy bắt hại nàng hiểu lầm hấn?

- Không thể nào! Tối hôm đó tôi có uống say, không biết đi vào khách sạn lúc nào. Khi tỉnh dậy thì...

Nghe vậy sắc mặt hấn càng đanh lại, giọng nói băng lãnh vang lên:

- Vậy là tôi?

- Tôi có hỏi tiếp tân, họ nói anh có vào cùng tôi... - Diệp Hàn cúi đầu. Sớm biết thế này nàng đã không đồng ý lời của anh ta.

- Cạch! - Một tiếng động vang lên.

- Tôi cho cô 5 giây, nếu cô không nói ai bảo cô làm việc này thì tôi sẽ cho nổ súng ngay lập tức. Tôi không ngại giết cả đứa bé đâu! Kể cả là thật! - Lãnh Phong nhếch mép cười lạnh.

Thấy Lãnh Phong chìa súng về mình. Sắc mặt Diệp Hàn trắng bệch không chút huyết sắc.

- Hay có lẽ chưa đủ đối với cô?

Ngay lập tức, tất cả nhân viên ở sảnh đều rút súng ra chìa về phía Diệp Hàn, nam nữ đều có. Lạc thị vốn là thế lực hùng mạnh nhất, nơi này làm ăn cả thế giới bên ngoài lẫn thế giới ngầm. Tất cả nhân viên ở đây đều được bảo vệ kỹ càng, ít nhất cũng phải qua đợt huấn luyện, sẽ không ngại gì nếu có chuyện nhân viên ở đây mang súng trong người. Chuyện này vốn chỉ có Tiểu Vy là ngoại lệ lúc nàng làm thư ký riêng của hấn.

- Tôi... - Diệp Hàn lắp bắp, xung quanh đều là súng chìa về phía cô. Có nên khai ra anh ta?

- Cô còn 2 giây!

Diệp Hàn lắc đầu, nỗi sợ hãi dâng lên tột độ.

- 1 giây!

- Đó là Từ Trí! - Diệp Hàn ôm đầu ngồi phịch xuống đất, cả người run lên.

- Xin đừng giết tôi!

- Đáng tiếc! Cô đã sai khi chấp nhận lời giúp đỡ của Từ Trí! Chắc hấn vừa mới tỉnh lại! - Lãnh Phong cất súng, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô.

- Đây cô ta ra hầm mỏ ngoài đảo! - Bỏ lại một câu, hấn lấy áo khoác bước ra ngoài sảnh.

Nhân viên cũng cất súng đi, quay trở lại làm công việc của mình.

- Hầm mỏ ngoài đảo? - Diệp Hàn vẫn chưa hết sợ hãi, giọng nói run run hỏi Khải Bình.

- Nếu cô không muốn bị đây ra đó thì tốt nhất nên tự tử đi! Ở ngoài đó thà chết còn tốt hơn! - Khải Bình nói. Ở ngoài đó vốn chẳng có thức ăn, đảo hoang vu nằm giữa biển không bóng người. Lãnh Phong từ trước tới giờ luôn đầy những kẻ phản bội Lạc thị ra đó đào hầm, một tuần sẽ đưa người gửi thức ăn đến một lần. Những kẻ ở đó đều sống trên đảo chưa được ba ngày đã chết. Nên bây giờ hễ ai bị đi đây đều tự tử trước khi đi. Sống ở đó, thà chết còn sướng gấp vạn lần.

- Bạch tiểu thư! Xin cô hãy dừng bước!

- Tôi coi như người dưng! Các anh cứ về đi! Tôi sẽ không hại gì đến gia sản chủ của các anh đâu! - Tiểu Vy đi đằng trước, giọng nói tỏ vẻ khó chịu.

- Chúng tôi có nhiệm vụ bảo vệ cô! Ngài Lạc..

- Đúng đó! - Nàng xoay người lại, chìa súng về hai tên vệ sĩ.
Tên vệ sĩ dường như không sợ, vẫn tiếp tục bước gần về phía nàng:
- Chúng tôi biết tiểu thư sẽ không bắn!
- Vậy sao? - Nàng cười lạnh, giơ tay tiếp khẩu súng thứ hai chìa vào đầu mình.
- Tôi đã từng chết một lần! Không phải sao?
Hai tên vệ sĩ vội đứng yên, ánh mắt cảnh giác nhìn khẩu súng đang chìa vào đầu nàng.
- Bạch tiểu thư! Xin tiểu thư hãy thả súng xuống!
Nàng bỏ qua lời nói này, vẫn lùi xuống vài bước, đôi tay vẫn lăm lăm khẩu súng.
- Brừm!! - Bỗng một chiếc xe Ferrari màu đen bóng xuất hiện.
- Tạm biệt!
Tiểu Vy thấy xe dừng hẳn, vội mở cửa ngồi vào. Không nhìn lại liền nói với người cầm lái đạp ga.
- Bạch tiểu thư! - Vệ sĩ vội rút súng, liên tục xả đạn vào chiếc xe đang phóng đi kia.
- Xe chống đạn. - Một tên vệ sĩ cất súng nói.
Lãnh Phong đang trên đường lái xe, nghe thấy chuông điện thoại liền nhấc máy.
- Ngài Lạc! Chúng tôi mất dấu tiểu thư rồi!
- Rầm!! - Hắn đạp tay lái, sắc mặt đanh lại.
- Bạch Tiểu Vy! Em lại chạy khỏi tôi?

- Tiểu thư! Giờ ta đi đâu? - A Thần ngồi trong xe hỏi nàng.
- Lái đến khu cao cấp nhà hẻm. Nhanh lên chút! - Tiểu Vy dựa vào cửa sổ, ánh mắt có chút mệt mỏi.
A Thần thấy vậy cũng không hỏi nàng thêm. Hắn bỗng nghe được điện thoại nàng, nói có chuyện cần hắn gấp. Nàng là chỉ khi muốn rời đi ở ẩn mới đến tìm hắn. Chẳng lẽ Lãnh Phong làm gì nàng?
Nàng nhìn xa xăm. Mệt mỏi! Chính là cảm giác này! Rất mệt mỏi! Nàng không muốn sẽ như thế này nữa. Hắn dường như là một nam nhân tuấn mỹ, thành đạt, bên người hắn có bao nhiêu nữ nhân, tất cả sẽ có bấy nhiêu nữ nhân đến tìm chuyện với nàng. Thực không muốn nữa!
- Alô! Tiểu Vy, con có chuyện gì không? - Đầu bên kia điện thoại có giọng nói của Bạch Đỗ cha nàng vang lên.
- Ba, con muốn giải trừ hôn ước! Con thật mệt mỏi!
Bạch Đỗ im lặng. Ông sớm biết nàng sẽ gọi điện yêu cầu ông điều này. Từng ngày như vậy, bao nhiêu tin đồn tai tiếng vang lên, ông cũng không nề để con gái mình đau khổ.
- Nếu con muốn như vậy, ba sẽ đồng ý!
Tiểu Vy cười nhẹ
- Cảm ơn ba! Cho con lời chào gửi thăm mẹ!
- Tiểu thư, đến đây thôi! - A Thần phanh lại, đỗ xe cách khu nhà hẻm một dãy tòa nhà.
- Tôi sẽ ra nhanh! - Nàng đóng cửa xe, hai tay vẫn cầm khẩu súng bước về phía nhà hẻm.
- Bạch tiểu thư? - Bảo vệ thấy nàng về một mình bỗng rất ngạc nhiên.
- Mở cửa! - Tiểu Vy cầm súng hướng phía bảo vệ ra lệnh.

Sau một hồi ở trong phòng, nàng thu dọn đồ của mình, bỏ lại tất cả đồ của hấn đưa cho nàng và điện thoại, máy tính. Đồ của nàng chỉ vừa một chiếc va li cỡ nhỏ, cũng vì vậy mà nàng hành động nhanh hơn.

- Bạch tiểu thư? - Nhân viên dưới ga ra thấy nàng đi xuống, tay cầm khẩu súng bỗng ngạc nhiên.

- Đi vào! - Tiểu Vy lấy chìa khóa xe chiếc Aventador của mình vội rời đi.

A Thần ngồi trong xe, thấy chiếc xe màu vàng của nàng rời khỏi cổng vội nhấn ga.

- Tiểu thư, cô sao rồi? - Qua micro hấn nói.

- Ổn rồi! Lãnh Phong sẽ ở đường lớn, giúp tôi thoát khỏi anh ta! - Nàng ném chiếc va li ra bên cạnh, chỉnh lại micro cho vừa vặn.

Nàng là không hề muốn rời xa hấn, nhưng nàng cũng không hề muốn phải thêm đau lòng nữa. Rời bỏ hấn rồi, nàng cùng lắm sẽ là đau thương một thời gian mà sống không có hấn.

Trên đường quốc lộ lớn, một siêu xe Lamborghini Reventon màu đen đang đối đầu với hai chiếc xe một vàng một đen kia. Lãnh Phong ngồi trong xe Reventon bỗng đen mặt. Nàng nhất định phải làm cách này để rời xa hấn?

Tiểu Vy mặt đanh lại, thiết lập xe ở chế độ tự lái, vội cầm khẩu súng ngắm từ A Thần đưa cho ngó ra ngoài cửa sổ. Nàng ngắm đúng bánh xe:

- Đoànag!!!

- Chết tiệt! - Lãnh Phong ngồi trong xe rửa. Bánh xe hấn bị nổ lốp, không còn cách nào liền phanh lại. Để cho chiếc xe Aventador của nàng vượt đi.

A Thần thấy đã ổn thỏa liền dừng xe lại, mở cửa đi xuống.

- Cạch!

- Cạch!

Hai tiếng lên đạn liên tiếp. Lãnh Phong khuôn mặt băng lãnh nhìn nam nhân mặc bộ vest đen đứng trước mặt.

- Nếu anh giết tôi! Anh sẽ không còn người nào để bảo vệ Tiểu Vy nữa! - A Thần ném một tập văn kiện xuống.

- Đây là thứ Tiểu Vy đã làm cấp tốc trên đường đi để đưa cho anh! Cứ tự nhiên! - A Thần không mấy may hòng súng kia, nhún vai lùi lại.

42. Chương 42: Quá Nhanh.

Lãnh Phong nhìn A Thần lên xe, nhấn ga rời đi. Hấn sắc mặt tái nhợt tựa hấn người vào xe, ánh mắt vẫn dừng lại ở tập văn kiện dưới đất. Điện thoại trong túi vẫn rung lên bần bật. Hấn giật mình mở máy:

- Lãnh Phong, ngài Bạch muốn giải trừ hôn ước. - Đầu bên kia, giọng nói của Lạc Hình có chút lo lắng. Thật lâu với tìm được cô con dâu thích hợp như vậy, kể cả Lạc phu nhân cũng vui vẻ chấp thuận. Đám cưới đã chuẩn bị xong xuôi. Ai lại chớp mắt đã muốn giải trừ hôn ước?

Hấn mím môi, cúi xuống nhặt tập văn kiện lên. Thật lâu sau, giọng nói có chút khàn khàn của hấn vang lên:

- Con sẽ liên lạc sau!

Tiểu Vy đứng tựa vào chiếc xe Lamborghini màu vàng của mình. Đuôi mắt xinh đẹp có chút dấu hiệu ướt át.

- Kết! - Xe Ferrari màu đen đỗ lại bên cạnh nàng. A Thần đóng cửa đi đến.

- Ổn rồi chứ? - Nàng cất giọng hỏi.

- Đã xong rồi! Tiểu thư không sao chứ? - A Thần cởi áo khoác lên người nàng.

- Tôi không sao! - Nàng gạt đầu một cách vô lực, vòng tay ra ôm hắn.

- Mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn thôi! - A Thần không mấy ngạc nhiên, cũng vòng tay ra ôm nàng an ủi.

- Thật xin lỗi... Làm phiền anh bấy lâu nay.. - Nàng nước nỡ, nước mắt liên tục chảy dài, ướt đầm áo sơ mi hắn.

A Thần nhắm mắt. Hắn từ nhỏ vốn đã đi theo bảo vệ nàng, dần dần cũng bị tình cảm chi phối bản thân. Những lúc nàng đau khổ, hắn luôn tự nguyện làm chỗ dựa cho nàng. Ít nhất nàng cũng luôn liên lạc với hắn. Ít nhất nàng cũng không quên hắn.

Tiểu Vy nấc nhẹ. Throat khô dâng lên cực điểm. Nước mắt nàng nặng trĩu mi, thân thể lạnh đến thấu xương run lên từng hồi, cánh tay nàng vẫn ôm chặt A Thần.

Bỏ đi, nàng ngu ngốc đem lòng đi yêu thương, tin tưởng hắn. Nếu hắn có đồng ý, đó cũng là sự giải thoát cho nàng.

- A Thần! - Thanh âm nàng khàn khàn, có chút ứ nghẹn ở cổ.

Hắn gạt đầu, cúi đầu nhìn nàng. Khuôn mặt nhỏ bé của nàng tái nhợt, ánh mắt to tròn chứa đầy vẻ thống khổ cùng tuyệt vọng.

- Bây giờ... ta nên chuyển sang thành phố D. Phải không? - Tiểu Vy cúi đầu, nước mắt chực tuôn ra.

- Tiểu thư hãy nghỉ chút! Tâm trạng tiểu thư bây giờ không thích hợp để lái xe. - Hắn đưa cho nàng một chai nước khoáng nói.

Lãnh Phong tựa vào cửa phòng nàng. Tất thấy đều nguyên vẹn, nhưng là không hề có chút hơi ấm nào của nàng ở đây. Lướt qua một lượt căn phòng, hắn sắc mặt vẫn tái nhợt vô cùng, nụ cười có chút thống khổ:

- Vậy ra em muốn chơi trò này? - Muốn rời xa hắn? Được! Hắn sẽ cho nàng toại nguyện!

- Ngài Bạch! - Hắn cầm điện thoại, thanh âm có chút lạnh lùng.

- Về việc giải trừ hôn ước, tôi đồng ý!

Đợi trong điện thoại chỉ còn tiếng “tu, tu” đứt quãng. Hắn mới mở miệng, nụ cười có chút quỷ dị:

- Nhưng nó chỉ trong thời hạn hai tháng...

Bước ra ngoài sân bay, hàng loạt ánh đèn flash hướng phía nàng. Theo bản năng, nàng che mắt. Nó thật là một mối!

- Bạch tiểu thư! Về việc công bố hủy hôn ước của hai thế lực nhà Lạc và Bạch có đúng?

- Bạch tiểu thư! Liệu cô có còn tình cũ với Lạc thiếu?

- Bạch tiểu thư! Xin cô hãy trả lời!

- Các người tránh ra chút! Đừng làm trễ giờ bay của tiểu thư chúng tôi! - A Thần mặc âu phục màu đen lịch lãm, ánh mắt lạnh lùng nhìn đám phóng viên, vội đứng ra dẹp đường cho nàng.

- Phiền mọi người! Cho tôi đi qua! - Nàng cố gắng tránh khỏi ống kính phóng viên, bước thật nhanh ra ngoài.

Ở căn phòng riêng dành cho giới thượng lưu ở trên, căn phòng rất kín đáo, cửa kính một chiều được bố trí kỹ càng, vì vậy người ở đây rất dễ dàng quan sát mà không bị phát hiện.

Lãnh Phong hai tay thông thả đút túi quần, hần quay lưng về phía mọi người, vì vậy không ai có thể thấy ánh mắt đầy đau khổ, xót xa nhìn thân ảnh màu trắng xinh đẹp đang cố gắng thoát khỏi đám phóng viên. Chỉ hai tháng thôi, hần sẽ cho nàng hai tháng. Rồi nàng sẽ lại phải nằm trong lòng hần, cho dù nàng có muốn hay không. Trong lòng hần bỗng dâng lên một cảm giác khác lạ. Sợ hãi? Hần sợ hãi?

- Lãnh Phong, ta có nên phái người ngầm bảo vệ cô ấy? - Khải Bình đứng bên cạnh hần hỏi. Chuyện này duy nhất chỉ có Khải Bình và Lục Quân biết, hai người kia vốn đã được gửi đi du lịch dài hạn để tránh sự cớ cho chuyện này. Nhưng là anh vẫn lo lắng cho Tiểu Vy, nàng chưa rời đi mà hần đã đau khổ như vậy. Không biết nàng có chuyện gì, hần sẽ còn ra sao?

- Không cần đâu! Cô ấy có người bảo vệ rồi! - Lãnh Phong nhìn nam nhân mặc bộ vest đen đang đi bên cạnh nàng. Có chút ghen tị dâng lên. Anh ta là A Thần?

Hơn một năm qua, cảm giác này đánh gục hần còn mãnh liệt hơn khi nàng xảy ra chuyện kia. Lần đó hần còn được ở bên cạnh mỗi ngày chăm sóc, yêu thương nàng, luôn luôn được nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của nàng. Mà lần này, là nàng cự tuyệt hần. Dẫu biết chỉ có hai tháng, nhưng đó đã là nỗi đau đớn cực độ của hần, còn kinh hãi hơn khi nàng hôn mê thực vật suốt một năm kia.

Cảm giác thống khổ, đau lòng, thậm chí là mất mát. Hần hận chính mình, hận bản thân không gặp lại nàng sớm hơn, để những nỗi đeo bám kia biến mất khỏi nàng vĩnh viễn.

Lãnh Phong đưa tay ôm trán, khẽ nhắm mắt cố che đi hơi nước ẩm nóng ở khóe mắt hẹp dài.

- Rầm!! - Hần đâm một lực thật mạnh vào tường, cắn răng chịu đựng, cố kìm chế không cho bản thân chạy xuống ôm lấy nàng.

Bên cạnh, Khải Bình cùng Lục Quân chỉ biết im lặng nhìn hần. Có trời biết, bây giờ hần phải nén nhịn đau khổ đến chừng nào.

Tiểu Vy giật mình vội quay lại. Không có hần ở đây. Nhưng sao nàng cảm thấy, hần đang ở rất gần nàng? Thực sự rất gần!

- Tiểu thư! Đến giờ rồi! - A Thần nhắc nhở nàng.

Nàng gật đầu nhẹ nhàng, vội quay lại bước lên cầu thang. Nói làm gì nữa, hần cũng đã đồng ý giải trừ hôn ước đấy thôi!

Nhìn nàng bước lên máy bay, ánh mắt hần có chút tiếc nuối, cánh môi lạnh bạc khẽ mấp máy:

- Vy, chuẩn bị thật tốt trong hai tháng này!

Hai tháng sau...

- Tiểu Vy, cậu thật sự hủy bỏ hôn ước với Lạc Lãnh Phong sao? - Nữ nhân ngồi cạnh nàng ngoắc ngoắc tay hỏi.

- Tất nhiên rồi! - Nàng trả lời băng quơ. Câu hỏi này đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần rồi.

- Vậy cậu không sợ bị ế sao? Cậu là người phụ nữ của anh ấy mà! Tớ thật ghen với cậu đó!

- Đã từng! Tớ có gì chứ? - Nàng cầm chiếc khăn lau màu hồng xinh xắn, cẩn thận lau bàn.

- Phải a! Anh ấy là Lạc Lãnh Phong đó! Một mình dựng lên tập đoàn Lạc thị thế lực hùng hậu nhất thế giới, anh ấy còn tuấn mỹ như vậy. Cậu có biết anh ta đứng thứ nhất trong top mỹ nam của Đài Bắc này không hả? - Cô bạn vẫn ngồi ở quầy lễ nhai.

- Đúng rồi! - Nàng phì cười.

- Mà tớ phải biết ơn cậu lắm đó nha! Từ khi cậu vào làm ở đây, rất nhiều nam nhân đến đây ăn đó!

- Không có gì! - Nàng lau qua tay, cầm lấy chiếc khăn đi về phía bàn khác.

Lúc trước nàng đến thành phố D này đã xin vào làm ở quán cà phê. Vốn là chủ quán lại thân thiện như vậy, nàng một ngày đã được vào làm. Ở đây khá dễ chịu, nàng muốn đến đi bao giờ cũng được. Nhưng là ở căn hộ kia cũng chán, nàng sớm đã nói A Thần đi về thành phố A trước rồi, chẳng còn việc gì nên vẫn thường đến sớm tán gẫu với Hoan Kiều bạn nàng kia.

- Mình ra ngoài tưới chút cây! - Nàng cầm bình nước, mỉm cười với Hoan Kiều.

- Được được! Tổ sẽ chuẩn bị cho cậu một chiếc bánh vị socola nha! - Hoan Kiều vẫy vẫy tay, vì quán mới sáng sớm nên chưa có khách.

Đó chính là điểm thú vị của nàng. Nàng có thể ăn ở đây bao nhiêu tùy thích a!

- Vị tiểu thư xinh đẹp này! Mua báo đi! - Một cậu nhóc chừng 8 tuổi chạy ra kéo kéo váy nàng.

- Trời ạ! Sao cháu lại ở đây? - Tiểu Vy quỳ xuống. Đưa tay véo cái má phẩn nộn của cậu bé.

Đây là Jimmy, cậu bé ngoại quốc này có một mái tóc màu vàng rất đẹp và đôi mắt màu xanh lam nữa. Mỗi sáng sớm Jimmy đều cầm báo đến đưa cho nàng, mặc dù nàng là không có nói nha.

- Cháu đi mua báo cho bố! Tiện mua cho dì luôn! - Jimmy cười cười, xoa mái tóc vàng mượt.

- Ủa Jimmy! Mấy cô bé của Jimmy đi đâu rồi? - Nàng phì cười. Mỗi lần cậu nhóc này đến luôn có mấy cô bé xinh xắn đi theo sau mà?!

- Cháu đuổi về hết rồi! Thật phiền! - Jimmy chu cái môi lên, tỏ vẻ khó chịu khi nàng đề cập đến mấy cô bé kia.

- Chịu thôi! Ai bảo số cháu đào hoa quá mà! - Tiểu Vy cười.

- Ủa! Mà dì xinh đẹp như vậy sao không có anh nào? - Jimmy hai tay đút túi quần, thản nhiên hỏi.

- Dì không thích! - Nàng cười. Cậu nhóc này lớn lên nhất định sẽ là một công tử đào hoa, phá phách mà xem. Nàng bắt đầu chú ý đến miếng băng dán cá nhân trên khuôn mặt cậu nhóc.

- Cái này là sao đây? - Nàng nhíu mày.

- À! Cháu đánh nhau đó a! - Jimmy cười tươi.

- Nhóc con! Vào đây! - Nàng cười.

Jimmy tí tởn chạy vào. Hoan Kiều thấy vậy cười:

- Nè nhóc! Chào dì một tiếng đi!

- Ai nói chuyện với gì? - Nhóc Jimmy thờ ơ, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn nàng.

Hoan Kiều tức giận, hai tay chống nạnh nhìn cậu nhóc này. Thật là ngang bướng! Jimmy lấy một cái kẹo cao su trên quầy, bóc vỏ đưa vào miệng. Từ đầu đến cuối không chút để ý đến cô.

Tiểu Vy cười, lấy một miếng băng cá nhân khác, cẩn thận băng cho cậu bé.

- Đau không? - Hoan Kiều hỏi.

- Thấy có đau không? - Jimmy vẫn lạnh nhạt nói với Hoan Kiều.

- Được rồi nhóc! Về nhanh ăn sáng đi! - Nàng mỉm cười, xoa đầu cậu nhóc.

- Cảm ơn dì! I love you! - Jimmy hôn lên má nàng, vội cầm tờ báo vẫy tay với nàng rồi chạy đi.

- Sao thằng nhóc đó không thêm chào mình? - Hoan Kiều hậm hực giậm chân.

Nàng không nói gì, ngồi trên ghế nhâm nhi cốc trà sữa. Ánh mắt chăm chú vào tờ báo mà cậu nhóc vừa này đưa cho nàng.

- Leng keng! - Tiếng chuông cửa vang lên, nàng không vội đứng dậy. Ánh mắt vẫn chăm chú nhìn tờ báo.

- Chào quý khách! Mời ngồi! - Hoan Kiều nở nụ cười thân thiện. Nhất thời bị vẻ đẹp của nam nhân trước mặt làm mê mẩn. Nam nhân này mặc một bộ vest đen lịch lãm, làn da màu đồng khỏe mạnh. Khuôn

mặt tuấn mỹ, đôi mắt sâu, hẹp dài tuyệt đẹp, chiếc mũi cao tinh tế thẳng tắp, cánh môi lạnh bạc hút hồn. Nhìn qua cũng biết nam nhân này có quyền thế lớn cỡ nào. Hoan Kiều choáng váng, hoàn toàn quên mất anh ta là ai.

- Tiểu Vy, đến cậu đó! - Hoan Kiều nở nụ cười tươi rói đi đến bên quầy, huých huých tay của nàng.

- Được rồi! - Nàng thở dài, cầm quyển sổ nhỏ và cây bút đứng lên.

Hắn ngồi ở bàn, ánh mắt thâm trầm quan sát người con gái nhỏ nhắn đang đứng ở quầy. Nàng mặc bộ đồng phục màu hồng nhạt tuyệt đẹp tôn lên làn da trắng nõn cùng đường cong hoàn hảo của nàng, mái tóc thả dài tuyệt đẹp làm hắn mới nhìn đã muốn chạm vào.

Hai tháng qua, thời gian này đã làm hắn bao nhiêu thống khổ, đau đớn. Hắn nhớ nàng, thực sự rất nhớ nàng, cái cảm giác này đã dày vò hắn không ít sau bao nhiêu ngày qua.

Tiểu Vy đi đến bên bàn, ánh mắt bình thản như hồ nước vẫn chăm chú nhìn vào cuốn sổ nhỏ trên tay nói:

- Quý khách dùng gì ạ?

Phát hiện ánh mắt nàng không hề nhìn mình, Lãnh Phong có chút thất vọng. Hắn dựa cả người vào ghế, giọng nói thâm trầm vang lên:

- Một ly cà phê đen!

Mi tâm nàng có chút giật giật, nàng nhớ hắn lúc đi cùng nàng vào quán cà phê luôn gọi cà phê đen, hơn nữa giọng nói của hắn với khách này rất giống. Lắc đầu nhẹ. Sẽ không có chuyện hắn đến tìm nàng đâu. Tuyệt đối không!

- Còn gì không ạ?

- Cho tôi một chiếc bánh kem vị socola! - Hắn ánh mắt chứa đầy dự vọng nhìn nàng. Nếu như hắn chỉ gọi cà phê không, tất nhiên cô gái vừa rồi sẽ mang ra cho hắn mà không phải là nàng. Hắn muốn cho nàng biết sự tồn tại của hắn. Ít nhất không phải bây giờ.

- Vâng! Sẽ có ngay!

- Ding! - Tiểu Vy đi đến quầy, bấm chuông rồi lấy tờ giấy gọi món kẹp vào giá.

Hắn vắt chéo chân, ánh mắt chứa dự vọng ngày một mãnh liệt. Nhìn nàng ngồi ở quầy đọc báo, hắn không thể đem nàng ôm vào lòng mang trở về.

Cửa mở, một cậu nhóc ngoại quốc chạy vào, nhìn khuôn mặt có vẻ rất đẹp trai, nhưng vẫn mang một phong thái ngỗ nghịch, lạnh lùng. Cậu bé chạy vào nói lớn:

- Dì Vy!

Tiểu Vy giật mình xoay ghế lại. Thấy Jimmy chạy vào liền cười:

- Có chuyện gì vậy Jimmy?

- Dì đồng ý chứ? - Jimmy hốt hải chạy vào hỏi nàng một câu.

Lãnh Phong nhíu mày. Đồng ý chuyện gì? Rốt cuộc thằng nhóc đó là ai?

Tiểu Vy như hiểu chuyện. Gật đầu cười.

- Đây nè! Dì đeo vào đi! - Thấy nhóc con đưa một chiếc nhẫn kim cương cho nàng, rồi bằng tốc độ thật nhanh chạy vào núp dưới quầy.

Nàng lắc đầu cười. Đưa tay đeo chiếc nhẫn kim cương vào tay, đứng dậy phất một ít bụi ở

váy, nhìn nàng lúc này trông thật xinh đẹp.

Từ bên ngoài, một nam nhân ngoại quốc đi vào. Hắn khá bảnh trai, nhìn có nét hơi giống với cậu nhóc kia, đang tay ôm nàng vào lòng nói:

- Vy, anh rất nhớ em!

43. Chương 43: Vy, Anh Yêu Em.

Tiểu Vy đứng thẳng người, nhìn thấy Daniel tay cầm bó hoa đi vào, đôi tay nhỏ bé khê đưa lên vén mái tóc dài qua tai, ánh mắt nghi hoặc như nói với anh: “Lần này là chuyện gì?”

Daniel thấy nàng như vậy, khoe miệng bỗng giật giật hai cái. Nàng hiểu ý, nở một nụ cười ngọt ngào hiếm có:

- Daniel, anh đã đến?

Lãnh Phong ánh mắt băng lãnh nhìn nam nhân ngoại quốc kia. Hắn là ai? Sao lại tỏ vẻ thân mật với nàng như vậy?

- Quý khách, thật xin lỗi đã để quý khách đợi lâu. - Hoan Kiều đặt đĩa bánh cùng cốc cà phê xuống trước mặt hắn, nở một nụ cười tuyệt đẹp.

- Xin hỏi, hai người kia rốt cuộc là gì của nhau?

Hoan Kiều theo hướng chỉ của hắn về phía Tiểu Vy và Daniel giải thích:

- À! Họ mới quen nhau gần được hai tháng, nghe nói người đàn ông kia rất yêu cô ấy, anh ta cầu hôn mãi nhưng Tiểu Vy chúng tôi chưa có trả lời.

Sắc mặt hắn đen lại, bàn tay nắm chặt chiếc cốc cà phê. Hoan Kiều thấy rõ sự tức giận của hắn, vội im bật lui lại không nói gì thêm.

- Daniel, cô ấy là ai? - Nữ nhân vẻ mặt tức giận mở cửa, tay chỉ vào Tiểu Vy nói lớn.

- Vy, em đã đồng ý anh rồi sao? - Daniel không trả lời, ánh mắt rơi vào chiếc nhẫn trên tay nàng, giọng nói phần khởi hồi nàng.

Tiểu Vy giật mình, vẻ mặt có chút ngượng ngùng gập đầu:

- Thật ra.. ừm.. - Nàng chưa nói hết câu, bàn tay anh đã kéo nàng lại gần, ôm hôn nàng thật nồng nhiệt.

Nữ nhân xinh đẹp đứng ở cửa vẻ mặt méo xệch nhìn Daniel hôn nàng. Vội quay đầu bỏ đi.

- Rầm! - Chiếc cửa đóng lại, nàng mới rời khỏi lòng ôm của Daniel.

Anh thấy nàng vùng ra, trong lòng có chút tiếc nuối.

- Em ổn chứ?

- Tất nhiên! Anh nên rành mạch với mấy nữ nhân của mình đi! - Nàng cười nhẹ, tháo chiếc nhẫn kim cương ra đưa cho anh.

- Thật ra, em giữ nó cũng được mà! - Daniel gãi đầu cười.

- Khỏi, anh mệt quá à! - Nàng chu môi, đâm vào cánh tay hắn.

- Hai người sao lâu quá đi, ngồi dưới quây mỗi chân muốn chết! - Jimmy nhảy ra nói.

Tiểu Vy phì cười. Hai anh em nhà họ thật là giống nhau mà! Sinh ra đã có cái tiếng đào hoa, phá phách rồi.

- Thôi về đi! Em còn làm việc nữa! - Nàng cầm chiếc khăn màu hồng xua tay.

- Vậy! Khi nào rảnh anh mời em đi ăn nhé?

- Được mà! - Tiểu Vy trả lời băng quơ, nghe tiếng đóng cửa mới tiếp tục làm việc của mình.

Nàng thấy người đàn ông ngồi cạnh cửa sổ kia đã xong, tay cầm quyển sổ ghi chép ra đến trước mặt hắn, giọng nói trong trẻo vang lên:

- Quý khách, tổng cộng của anh là...

Tiểu Vy chưa dứt câu đã bị một bàn tay to lớn kéo xuống ngồi vào lòng nam nhân đó.

- Vy Vy... - Lãnh Phong giọng nói có chút khàn khàn.

- Là anh? - Nàng cả kinh. Sao hắn lại ở đây?

- Anh đến đây làm gì? - Nàng giọng nói lạnh lùng, nhưng sâu trong lòng vẫn cảm thấy rất vui vẻ. Nhìn hắn có vẻ tiêu tụy hơn trước, rốt cuộc hai tháng qua hắn đã làm gì?

Lãnh Phong trầm luân, bàn tay to lớn định chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

Tiểu Vy xoay mặt đi, khuôn mặt không chút biểu cảm tránh đi bàn tay hắn. Cùng hắn một lần nữa, chính là nàng lại thêm đau khổ.

Bàn tay hắn rơi giữa không trung, thậm chí hắn còn không cảm nhận được hơi ấm từ cơ thể nàng, buông tay xuống, hắn chỉ đơn thuần ôm nàng vào lòng.

- Anh biết không? - Nàng khẽ nói.

- Anh đã sai khi chấp thuận việc giải trừ hôn ước! - Giọng nói nàng lạnh lùng, khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn hắn, chỉ là ánh mắt đau thương, tuyệt vọng vô cùng. Tại sao? Tại sao nàng lại hy vọng hắn không có đồng ý? Người phụ nữ tên Diệp Hàn khi đó có phải là lý do?

- Vy.. Là anh...

- Anh đã vứt bỏ tôi, tôi cũng không cần anh lại phải xuất hiện như vậy. - Giọng nói nhỏ nhẹ vang lên, từng câu từng chữ đâm sâu vào lòng hắn.

Trong quán cà phê, người phụ nữ mà hắn yêu thương, hắn vì nàng muốn tự do vui vẻ mà đồng ý giải trừ hôn ước. Hắn sống hơn hai tháng trong khổ đau, thắc mắc không biết khi gặp nàng sẽ nói ra sao. Chính là lúc này, người mà hắn yêu thương lại nói không cần hắn xuất hiện.

- Buông.. - Nàng run rẩy, sắc mặt tái nhợt nói với hắn. Nàng một giây cũng không muốn ở cùng hắn.

- Vy, nghe anh.. - Lãnh Phong nhắm mắt. Trong lòng dâng lên một cỗ chua xót cùng thống khổ.

- Chát!! - Nàng vùng dậy, vung tay dùng lực thật mạnh tát vào mặt hắn. Dù quán rất ít người, nhưng vẫn là thu hút được mọi ánh nhìn về phía nàng và Lãnh Phong.

Khuôn mặt tuấn mỹ của hắn quay hắn sang một bên. Hắn chết lặng, không nói lời nào.

- Xin anh, không cần thương hại tôi! - Nước mắt không ngừng tuôn trào, khuôn mặt nàng tái nhợt.

- Vy, là anh không đúng...

- Không cần! Tôi không cần anh xin lỗi! Tôi không cần thứ tình cảm thương hại! - Tiểu Vy run rẩy, vội tháo chiếc tạp dề để lên quầy.

- Tiểu Vy? - Hoan Kiều ngạc nhiên.

- Kiều, tớ tạm nghỉ vài ngày! - Gạt đi nước mắt, nàng vội bỏ ra ngoài.

Còn hắn ngồi ở bàn, ánh mắt đầy thống khổ, đau đớn. Bàn tay nắm chặt lại. Đúng, hắn thật sự đã sai! Tâm hắn nói muốn nàng hạnh phúc, vui vẻ là đúng, nhưng là quyết định của hắn sai lầm. Hắn mất nàng?!

Hai tay ôm trán, ánh mắt hẹp dài của hắn chứa đầy đau thương. Cảm giác khó thở lan tỏa khắp lồng ngực, cánh môi mỏng của hắn trắng bệch không chút huyết sắc. Lãnh Phong nhẽ nhắm mắt lại, khóe mắt hắn ướt át dần.

Hoan Kiều đứng ở quầy nhìn nam nhân ngồi gần cửa sổ thật lâu mới thấy hắn đứng lên. Thân hình cao lớn tao nhã đi về phía cô, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Vị tiểu thư này, cô là chủ của Tiểu Vy?

- P.. Phải! - Hoan Kiều lắp bắp, vẫn là bị vẻ đẹp của hắn choáng ngợp.

- Cho hỏi cô có biết nơi Tiểu Vy hiện giờ đang ở không?

Cô giật mình, vội lấy một tờ giấy ghi địa chỉ nhà nàng đưa cho hắn.

Ánh mắt hắn chứa đầy bi thương, đau buồn. Khẽ cười nhẹ, hắn nhận lấy tờ giấy nói:

- Cảm ơn! Đây là danh thiếp của tôi, có gì cần giúp cô cứ việc liên lạc với tôi! Tạm biệt!

Lãnh Phong đưa tấm danh thiếp cho cô, rồi ưu nhã đem tờ giấy bỏ vào túi, trả tiền cà phê với bánh rồi rời đi.

Hoan Kiều cầm tiền trên tay, mắt mở lớn kinh ngạc:

- Trời! Một trăm vạn lận?

Cô định gọi hắn, nhưng chưa mở miệng hắn đã lên xe Lamborghini tuyệt đẹp phóng đi mất.

- Á! Lạc Lãnh Phong đó! - Một vị khách nữ ngó thấy danh thiếp của hắn vừa đưa vội hét lên.

Cô giật mình, vội lấy lại danh thiếp cười với quý khách:

- Xin lỗi, cô dùng gì?

- Cô à! Có thể đưa tôi mượn danh thiếp đó một chút không?

- Thứ này! Nó không phải đâu! Cô nhầm rồi!

Thấy cô xua tay, nữ nhân kia tỏ vẻ tiếc nuối, vội chọn món rồi rời đi.

Hoan Kiều thở dài, đưa tấm danh thiếp lên xem lại:

- Hắn là Lạc Lãnh Phong? Vậy sao còn đến tìm Tiểu Vy?

- Tiểu thư, cô sao vậy? - A Thần nhận điện thoại nàng, nghe tiếng nước nở của nàng không khỏi lo lắng.

- A Thần, anh ta... ở đây sao? - Nàng biết. Khi đi A Thần đã hứa theo dõi động tĩnh của hắn, khi hắn đến thành phố D sẽ lập tức thông báo cho nàng.

- Đúng vậy!

- Tại sao không nói? - Nàng nước nở.

A Thần im lặng. Bây giờ... hắn có nên nói cho nàng không?

- Tại sao không nói? Cậu có biết hôm nay anh ta đến gặp tôi không hả? - Nàng nói lớn.

- Tiểu thư! Chuyện này có lẽ không tiện, tôi sẽ gửi thứ này qua e-mail cho cô. Tạm biệt!

Cúp máy. Nàng cắn răng, dùng lực thật mạnh ném chiếc điện thoại đi. Điện thoại bay vào góc tường, vỡ tung.

Tiểu Vy co người lại, cả thân thể run lên từng hồi. Hoàn toàn bỏ mặc tiếng chuông báo e-mail đến.

Lãnh Phong khuôn mặt tái nhợt. Bàn tay nắm chặt bắp vai bị thương, kéo áo che đi vết máu loang lổ ở áo sơ mi trắng bên trong. Cố gắng từng bước đi đến căn hộ của nàng.

- Vy... Là anh... - Mồ hôi ướt đầm trán hắn, Lãnh Phong cố dùng lực gõ cửa.

Nàng bịt miệng, cố không cho phát ra tiếng khóc của mình. Sao hắn lại đến đây? Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt. Tại sao những lúc nàng đã gần như quên được, hắn lại xuất hiện trước mặt? Nàng đau khổ, hắn mới vui sao?

- Vy.. Em không trả lời.. cũng được... - Lãnh Phong dựa vào cửa ngồi xuống, bàn tay vẫn nắm chặt vết thương ở bắp vai.

- Anh.. thật sự không phải lừa dối em... Anh nghĩ, lúc đó sẽ giải trừ hôn ước cho em, để em được vui vẻ, rồi hai tháng sau sẽ tìm em mang về... Hai tháng anh đã phải đau đớn khi không có em.. Anh về nhà, gọi em..

nhưng đứng thật lâu mới biết em không có ở đây... Anh đứng trước giới truyền thông, nói anh đã đính hôn.. nhưng phải để đám phóng viên nhắc lại anh mới nhớ đã đồng ý giải trừ hôn ước... - Ánh mắt thâm trầm của hắn tràn đầy đau thương cùng tuyệt vọng. Cố quên đi vết thương bị trúng đạn ở bả vai, chỉ cần nàng ra mở cửa nhìn hắn, như vậy cũng đủ.

- Vy, anh chưa nói điều này bao giờ phải không...? - Lãnh Phong thân thể run nhẹ.

Tiểu Vy bật tai nói:

- Không! Điều gì tôi cũng không muốn nghe! Anh đi đi!

Hắn nhắm mắt, hơi nóng ầm ở khóe mắt vẫn chưa dứt. Cơn đau từ hai phía ập tới. Không thể để nàng nhìn thấy hắn lúc này, sẽ thật thảm hại.

Lãnh Phong hôn nhẹ lên cánh cửa lạnh ngắt. Khuôn mặt hắn tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi lạnh càng lúc càng nhiều, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Được.. Anh đi.... Vy, anh yêu em...

Hắn bước xuống cầu thang, từ lúc xuống máy bay đến giờ, hắn một chút cũng không cảm nhận được hơi ấm của nàng, một chút cũng không hề có. Hắn hận, tại sao lúc đó hắn không nghĩ thông suốt hơn? Thật đau đớn!

- Phịch! - Lãnh Phong ngã xuống nền đất, bây giờ hắn không để ý mình đã mất bao nhiêu máu. Trong mắt hắn bây giờ chỉ có duy nhất hình dáng của nàng. Tại sao? Một chút yêu thương trong mắt nàng hắn cũng không hề nhận thấy? Hắn chỉ muốn gặp nàng, vậy cũng không được sao?

44. Chương 44: Anh Chỉ Ngủ Một Chút.

Cách đây vài tiếng, hắn ngồi trong xe, trầm luân nhìn hàng xe cộ dài ở trước mặt. Khung cảnh hỗn loạn, tiếng còi xe vang liên hồi. Chiếc điện thoại trong túi rung lên. Hắn nhắc máy, nhưng vẫn không nói một lời nào. Đầu bên kia, giọng của A Thần vang lên có chút cấp bách:

- Tiểu thư vừa gọi! Anh nên nhanh lên chút!

- Cạch! - Lãnh Phong tái mặt, vứt điện thoại sang một bên, hắn lấy áo khoác mở cửa bước ra ngoài.

Không thể, hắn nếu cứ đợi ở đây sẽ mất rất nhiều thời gian. Khi đó đến nơi nàng chắc sẽ đi khỏi rồi.

- Vy, xin em. - Hắn nói nhẹ, bắt đầu chen vào đám người đang đi lại trên vỉa hè.

Căn hộ của nàng cách đây chỉ khoảng một dãy nhà, Lãnh Phong dừng lại, hắn không biết mình đã chạy bao lâu, tất cả gan phổi hắn nóng ran, khó chịu vô cùng.

- Đoàng!!

Viên đạn găm sâu vào vai hắn, máu tươi bắt đầu loang lổ trên áo. Hắn đen mặt, nhìn lên phía nóc tòa nhà đối diện bên kia, dễ dàng phát hiện ra tên áo đen đang đứng ở đó rửa:

- Chết tiệt!

- Ah! - Viên đạn đi khá sâu vào vai khiến hắn không thể cử động tay mình. Bỏ qua hai tên bắn tia ở trên đó, Lãnh Phong cố gắng đi về phía khu căn hộ nàng.

Giờ phút đó, hắn chỉ muốn gặp duy nhất một mình nàng. Mà giờ, ngay cả một cái nhìn nàng cũng không muốn.

Khuôn mặt Lãnh Phong tái nhợt lại, miệng vết thương càng lúc càng nhiều máu. Cho dù vết thương ở vai, không ảnh hưởng tính mạng mấy, nhưng đã lâu như vậy... Hắn ôm chặt vai, miệng khẽ run run:

- Vy...

- Rầm!! - Tiểu Vy đóng chặt cửa, khuôn mặt trắng bệch đầy sợ hãi.

Ở đây, chỗ nào cũng có máu. Nàng kinh hãi, có ai đến tìm nàng đâu? Có... Lãnh Phong hẳn đến.

- Phong!! - Nàng bật dậy, vội chạy ra ngoài sân, hi vọng có thể tìm thấy hình ảnh của hắn.

- Phong! Anh ở đâu? - Thân thể nàng run rẩy cực độ. Hắn.. sẽ không bao giờ hạ thấp mình để nói được những câu vừa rồi.

“Phong, anh sẽ không sao. Phải không?!”

- Vy..? - Hắn ngồi dựa vào gốc cây, trong vô thức nghe được tiếng gọi của nàng, thần trí liền quay lại.

Thật mệt mỏi! Trời quá lạnh, nàng run mình, đôi chân đã đau nhức không thôi, hẳn đâu rồi?

Một thân ảnh nam nhân mặc bộ vest đen đang ngồi dựa vào gốc cây. Tiểu Vy sững người, ánh mắt đầy kinh hãi khi người hắn đầy máu.

- Lạc Lãnh Phong!!

Đường Hi ngồi trên ghế sofa, ánh mắt tràn đầy vẻ lo lắng.

- Sao giờ hai người mới nói cho chúng tôi biết chứ?

Tiểu An im lặng ngồi cạnh cửa sổ. Mới đây thôi, cô cùng Đường Hi vừa từ máy bay đi xuống đã nghe tin em gái mình và Lãnh Phong đã từ bỏ hôn ước. Cô thì không lo gì mấy việc nàng bỏ đi, nhưng là hiện giờ hẳn đã đi tìm nàng. A Thần bạn thân của nàng cũng đã nói hẳn đến nơi, nhưng là thật lâu chưa thấy hắn điện lại, tất cả cuộc gọi của mọi người đều lưu vào hộp thư thoại.

- Họ chắc xảy ra chuyện gì rồi. - Lục Quân ngồi cạnh Đường Hi, kê máy tính lên đùi làm việc. Đã nửa giờ rồi, dấu hiệu của hắn vẫn đứng yên tại chỗ, không hề nhúc nhích, và nó nằm ở giữa đường giao thông nữa. Hắn không có mang điện thoại theo sao?

- Ta lập tức bay sang thành phố D. Thời gian rất ngắn, chúng ta rất nhanh sẽ đến được đó. Chuẩn bị nhanh nào! - Khải Bình gác điện thoại sang một bên, nói với ba người kia.

- Khải Bình, Lục Quân! Từ Trí hẳn đã tỉnh! - Một người mặc áo blouse trắng gõ cửa đi vào nói với anh.

- Tốt!

Trên hành lang dài, Từ Trí cùng Lục Quân bốn mắt nhìn nhau. Từ Trí, hẳn không hề đơn giản như hai người nghĩ. Từ lâu, hẳn đã ngầm ngầm vạch trước kế hoạch dành tặng cho Lãnh Phong, muốn biết trước còn điều gì sẽ xảy ra, chỉ còn đợi ngày hắn tỉnh lại.

- Từ Trí! Anh còn nhớ chúng tôi chứ?

Đối diện qua song sắt lạnh lẽo, Từ Trí mặc một bộ đồ màu xanh nhạt, ánh mắt hẳn lên những tia máu đỏ, tóc tai rối xù.

- Sao rồi? - Giọng hắn có chút khàn khàn, chứa đầy mỉa mai.

- Anh có gì nên nói không? - Khải Bình khoanh hai tay nhìn hắn.

- Tiểu Vy, cô ấy đâu?

- Cô ấy và Lãnh Phong đã hủy bỏ hôn ước! - Lục Quân sắc mặt lạnh tanh, cầm tờ báo của hai tháng trước ném trước mặt hắn.

Từ Trí liếc qua nội dung tờ báo. Khóe miệng nở nên một nụ cười quỷ dị:

- Ha ha!! Coi như vẹn đôi đường!

- Ý anh là gì? - Khải Bình nhíu mày thật chặt.

- Là gì ư? Hah! - Từ Trí hừ lạnh một tiếng.

- Ngày hôm nay, tên bản tử mà tôi thuê sẽ giết anh ta!

Từ căn phòng được cách ly đặc biệt, Lục Quân cùng Khải Bình vội chạy ra, khuôn mặt trắng bệch đầy lo lắng.

Từ Trí dựa vào khung sắt lạnh. Đúng vậy, hắn đã sớm bày việc này, nếu hắn không có được nàng, thì không ai có được nàng cả. Là lúc mà Từ Trí sắp giết nàng, nàng vẫn là nhớ đến cái tên Lãnh Phong. Nàng hận hắn vậy sao?

- Haha!! Tiểu Vy!! - Từ Trí ôm đầu cười lớn.

- Hahaha!! Tất cả sẽ chết!! Haha!!

Trong căn phòng, vọng ra tiếng cười lớn của nam nhân. Tiếng cười man rợ, quỷ dị, hắn vốn đã không còn nhân tính người...

Cảm nhận được thân thể nàng run rẩy lên từng hồi, Lãnh Phong cười gượng, đưa tay vuốt mái tóc nàng nói:

- Vy... Đừng như vậy...

Nàng vẫn khóc nức nở, chiếc váy trắng đã bị váy máu ướt đẫm.

- Vy.. thực xin lỗi! - Hắn hôn lên cái trán nhẵn mịn của nàng, nở một nụ cười mãn nguyện.

- Sẽ không sao đâu! Anh sẽ ổn mà! - Tiểu Vy run run nắm chặt cánh tay của hắn nức nhẹ.

- Vy Vy, anh vẫn ở đây! Anh vẫn ở cùng em... - Lãnh Phong đưa tay gạt đi nước mắt nàng.

- Em từ lâu, vẫn mong anh đến..

Hắn cười nhẹ, cơn đau từ bả vai ngày càng mãnh liệt, miệng vết thương đã nứt toác ra, ứa máu ngày một nhiều thêm. Hắn cảm thấy lồng ngực như bị đốt cháy, nóng nực khó chịu.

- Anh không sao chứ? Cố đợi thêm chút nữa đi... - Không! Hắn không thể cứ thế mà rời xa nàng. Hắn sẽ không chết! Không chết đâu!

- Vy Vy... Anh sẽ ngủ một lúc, được không? - Hắn đặt lên môi nàng hôn nhẹ, mồ hôi lạnh ngày càng nhiều.

- Không! Không muốn! - Tiểu Vy lắc đầu. Nàng không ngu ngốc, hắn lừa nàng!

- Vy Vy, hiện giờ anh đang rất mệt.. Anh sẽ ngủ một chút, cơn đau sẽ bớt dần.. Không phải sao? - Một thoáng ẩm ướt trên mắt hắn.

Bảo bối, đã làm em đau khổ suốt thời gian qua rồi...

- Anh sẽ tỉnh dậy khi mọi người đến, phải không?

Hắn trầm luân, cánh môi càng lúc càng tái nhợt, giọng nói run run vang lên:

- Sẽ, anh sẽ tỉnh dậy. Nhưng anh muốn em nói em yêu anh... như vậy, sẽ dễ ngủ hơn...

- Em yêu anh! Em yêu anh! Em yêu anh!! Nếu anh yêu em, xin anh hãy làm đúng lời hứa của anh! Anh phải tỉnh lại! - Nàng ôm chặt hắn, đôi mắt mờ đi vì hơi nước.

Lãnh Phong khẽ nhắm mắt thở dài.

Bảo bối, anh lại phải lừa dối em rồi...

Hắn nhớ một ngày, thân ảnh một người con gái mặc đồ màu trắng hồn nhiên chạy nhảy ở trong vườn kính...

Hắn nhớ một ngày, nàng say rượu vào nhầm phòng hắn theo như kế hoạch...

Hắn nhớ một ngày, nàng bị trúng đạn, hắn đã đau khổ biết chừng nào, chăm sóc nàng suốt một năm dài chờ nàng tỉnh lại khỏi cơn hôn mê thực vật...

Hắn nhớ một ngày, nàng đẩy hắn xuống hồ, khuôn mặt hiện ra một nụ cười má núm đồng tiền xinh đẹp...

Hắn nhớ...

- Phong?! - Nàng từng người nhìn hắn, hắn không hề động tĩnh, hơi thở yếu dần.

- Phong à! - Tiểu Vy ôm chặt hắn, tiếng nức nở ngày một lớn.

- Làm ơn... Em không muốn... - Nàng hối hận rồi mà! Nàng hối hận thật rồi mà! Nàng nên mở cửa cho hắn, nàng không nên nặng lời với hắn, càng không nên đuổi hắn đi.

- Hắn chết chưa? - Một giọng nói nam nhân vang lên.

Nàng kinh hãi, vội ôm chặt hắn vào lòng.

- Các anh là ai?

- Nếu có cơ hội, cô sẽ biết! - Tên nam nhân to lớn mặc áo vest đen đi trước rút ra cây súng chìa vào phía nàng.

- Làm... Làm gì? - Sắc mặt nàng tái nhợt. Mấy người này định làm gì nàng? Nàng nếu bị thương, ai sẽ bên cạnh Lãnh Phong?

- Đoàn!!!

45. Chương 45: Hai Người Họ Đầu Ở Viện.

Tiểu Vy nhắm mắt, nàng ôm bụng, vết máu loang lỗ thấm ướt chiếc váy trắng. Ngẩng đầu lên nhìn đám áo đen kia, nàng quát tháo:

- Bỏ ỏi! Các người bỏ ỏi!

- Đem cô ta đi!

Tiếp đó, ba tên to lớn đi từ đằng sau tên áo đen đến trước mặt nàng. Một tên cầm dây thừng định trói nàng mang đi.

- Không! Các người định làm gì? Thả tôi ra! - Nàng giãy nảy lên.

- Muốn làm gì nữ nhân của tao? - Một giọng nói vang lên, cắt ngang bốn người bọn chúng.

Tiểu Vy sắc mặt tái nhợt, một cổ đau đớn truyền từ bụng khiến nàng không thể cử động, chỉ biết liếc mắt nhìn chủ nhân giọng nói vừa rồi.

- Phong?!

- Người... Chẳng phải...

Lãnh Phong đứng dựa lưng vào thân cây cách đó không xa, ánh mắt lạnh lùng liếc nhìn chúng. Đáng chết! Hắn chỉ ngủ một chút, vết thương trên vai hiện tại đã không nguy hiểm là mấy, nhưng chính là muốn ngủ cạnh nàng một chút. Ai đoán được hắn ngủ say vậy lại không hề biết nàng gặp bọn chúng?!

Tiểu Vy nhìn hắn chìa súng về phía bốn tên áo đen, nhìn vết thương trên vai hắn máu đã đông lại, hắn không hề hấn gì a?! Vậy nàng cứ tưởng hắn ngủ sẽ là... chết a!

Thật là thái quá mà! (Chắc rồi ==)

Nhưng mà... hiện tại nàng cảm thấy rất chóng mặt a?!

- Phịch! - Xung quanh toàn một mảng trắng, Tiểu Vy ngã xuống đất bất tỉnh.

- Chết tiệt! - Lãnh Phong gầm nhẹ, sau khi xử lý bốn tên kia gọn nhẹ liền đi đến bên cạnh nàng.

Đến khi Tiểu Vy tỉnh lại, chuyện đó đã là của ba ngày trước. Đưa ánh mắt nhìn xung quanh, sự chú ý đầu tiên của nàng là một người nam nhân đang gục đầu bên cạnh giường nàng ngủ quên.

Khẽ cười nhẹ, nàng thở dài. Nàng đến giờ vẫn luôn biết, nàng vẫn yêu hắn. Nàng yêu hắn, nàng chính là yêu nam nhân bá đạo này a!

Lãnh Phong ngủ không yên, nghe tiếng thở dài liền mở mắt nhìn.

- Vy! Em đã tỉnh! - Hắn cười ôn nhu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt nàng.

- Vết thương của anh? - Nàng sức nhớ. Hắn... là bị trúng đạn mà?!

Lãnh Phong cười, kéo chiếc áo khoác ra, cho nàng xem dải băng trắng được quấn quanh vai hắn.

- Không đau sao? - Nàng khẽ chạm vào. Nhưng hắn là không có run nha!

- Không đau bằng khi anh mất em.

- Hứ! - Tiểu Vy chu môi hờn dỗi.

- Anh nói thật đấy! - Hắn cười, nhẹ đưa bàn tay nàng lên hôn một cái.

Ba ngày trước khi hắn đưa nàng đến bệnh viện, tâm hắn thực hoảng sợ. Nàng lúc đó đã ở trong phòng phẫu thuật hơn bốn tiếng vẫn chưa có ra, làm hắn thực lo lắng nàng có chuyện. Sau phẫu thuật lại là nàng hôn mê hơn hai ngày, hắn thậm chí một ngày thiếu ngủ những mấy tiếng ở bên cạnh nàng.

- Vết thương của em ổn rồi! Có thể cử động chút, không nên nặng quá!

- Vâng.. - Nàng cười. Đôi môi đỏ mọng khẽ chạm phải ngón tay hắn.

Cổ họng Lãnh Phong có chút đi xuống. Thực lâu chưa được gần nàng, giờ như vậy làm hắn muốn phá lệ đem nàng ở dưới thân.

- Phong! Lạc Lãnh Phong! - Tiểu Vy ngay cả phẩy phẩy tay ngay trước mặt hắn mà cũng chẳng đem thần trí hắn về. Hắn nghĩ cái gì mà trầm tư vậy a?

- Phong!!!!!! - Nàng chu môi, dùng sức đạp chân xuống giường.

Hắn giật mình, ánh mắt thâm sâu nhìn nàng, giọng nói có chút khàn khàn:

- Em ổn chứ?

- Ổn a! Anh làm gì lâu như vậy? - Tiểu Vy chu môi nói.

- Ổn! Vậy cùng anh làm một việc! - Lãnh Phong một tay kéo nàng đặt lên giường bệnh.

Tiểu An ngồi vắt vẻo trên ghế, trên tay phải là một tấm thiệp màu hồng tuyệt đẹp, còn tay trái là một tấm danh thiếp.

- Đám cưới?! Hai người họ còn chưa có bình phục hẳn, sao đi dự? - Cô nhú mày. Hai người bát đản kia, Lãnh Phong cùng tiểu bảo bối nhà cô còn chưa xuất viện đã bày ăn cưới?!

Khải Bình từ phòng bệnh của Tiểu Vy trở về, mở cửa phòng tìm thân ảnh của Tiểu An.

- Chào! - Tiểu An thân hình thu lại trong một chiếc ghế xoay lưng về phía hắn, nghe tiếng mở cửa liền giơ cánh tay lên vẫy cho qua chuyện.

- Xem gì vậy? - Anh nói lỏng cà vạt, hướng phía ghế cô đi tới.

Anh nhận thấy cô hôm nay không hề chào đón hắn, chỉ ngồi thu một góc xem một tấm danh thiếp nhỏ trên tay.

- À! Là tấm thiệp mời dự đám cưới của Lục Quân cùng Đường Hi! - Nàng lật xem thời gian.

- Còn khá lâu! Ngày kia là Tiểu Vy xuất viện rồi! - Anh nhú mày, cố ý cúi xuống thấp gần cô.

Tiểu An thấy anh cúi xuống, có chút khó chịu liền đưa tay đẩy hấn ra, giơ tay trái lên xem tấm danh thiếp.

- Thứ gì đây? - Khải Bình nhíu mày khó chịu nhìn tấm danh thiếp kia. Phan Nam? Tên nam nhân sao? Cô cầm làm gì?

- À! Của một nam nhân lạ hoắc, anh ta đi đường đụng phải tôi, rõ ý không cần giúp nhưng anh ta có ý muốn đền bù.

Nghe đến đây, chân mày Khải Bình càng nhíu chặt hơn. Tiểu An gần đây cải thiện không ít, mái tóc ngắn giờ đã dài ngang lưng, làn da có chút rám nắng giờ đã trắng lên không ít. Nhưng chính là khuôn mặt có chút giống với Tiểu Vy xinh đẹp của Lãnh Phong, bề ngoài nữ tính vậy nhìn sẽ hấp dẫn không ít nam nhân. Anh lẽ nào không hiểu cái tên nam nhân tên Phan Nam kia có gì với nàng sao?!

- Không muốn! Vậy đem vứt nó đi!

- Không thể! Tôi đã đồng ý đi ăn tối cùng anh ta rồi! - Tiểu An cười. Chính là cô gần đây rất ít đi ăn nhà hàng Pháp, hơn nữa gần đây quan hệ của cô chẳng được rộng rãi mấy, chỉ bằng đồng ý ăn cùng anh ta một bữa cũng đâu có sao.

- Không được! Lập tức đem vứt nó đi! - Khải Bình tức giận, trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc chán ghét kỳ lạ. (Kelly: Ghen!! Là ghen chị An ơi!!! ; Khải Bình: Nín! Ai nói ta ghen? ; Kelly: Há há! Ta là không sợ người! Khéo không ta cho mi chết bây giờ! Đừng có mà bắt chước anh Phong của ta!!! ; Lãnh Phong: Gì đấy? ; Kelly:*im bật*)

- Anh làm sao vậy? Tôi chỉ là đi ăn một bữa cơm thôi! - Tiểu An khó hiểu nhìn Khải Bình. Quái, sao anh ta cứ cấm mình vậy?

- Tôi mới nhớ! Tối nay em phải đến thăm Tiểu Vy, cô ấy mới nói vậy xong! - Khải Bình đứng chặn ở cửa nói.

- Tôi sáng nay vừa mới thăm tiểu bảo bối xong, anh đừng có bịa chuyện! Tránh ra! - Cô dùng sức đá anh.

- Em chỉ mạnh hơn đối với phụ nữ thôi, còn tôi thấy em như phải chân cho tôi vậy? - Thân hình cao lớn của Khải Bình dựa lưng vào cửa, hai tay chặn không cho cô đi.

- Anh muốn gì mới để tôi đi?

- Em muốn gì trừ việc không đi? - Anh sắc mặt đen lại hỏi cô.

- Anh dựa vào gì mà cấm túc tôi? - Tiểu An giậm chân nhìn anh.

- Em chẳng phải là bạn gái tôi sao?

- Đó là anh nhờ tôi tránh cô bạn gái kia mà! - Tiểu An bực giọng. Lúc trước anh ta là muốn nhờ nàng giả làm bạn gái để đối phó với cô bạn gái cũ của anh ta nha? Hấn cũng thừa thuận chỉ là giả, sao giờ lại muốn thành thật? Mơ đi!

- Tôi không để tâm! Cái chính là em nói em là bạn gái tôi. Giờ chính là vậy? Ai lại để bạn gái mình đi với nam nhân khác. Thật mất mặt Khải Bình này.

- Anh là ghen sao?

Khải Bình giật mình, nhanh chóng ngửa đầu cười lớn:

- Tôi chính là không phải!

- Vậy sao không tránh ra! - Cô khoanh hai tay trước ngực nói với hấn.

- Tôi không thích!

- Vậy đi mà đứng đó!

Tiểu An nói xong, vội chạy ra cửa sổ mở cửa, gió lạnh ập vào trong căn phòng.

- Tính làm gì? - Khải Bình nhíu mày.

- Tôi nhảy xuống! - Tiểu An cười thầm trong lòng. Anh ta là sắp bị mắc mưu đây!

Đúng dự đoán, Khải Bình sắc mặt trầm xuống đi đến gần cửa sổ. Cô hơi chút đưa chân về phía sau lấy đà.

” Cái váy đáng chết! Thật vương! Sao vào lúc này chứ? ”

Anh dừng lại, nhíu mày nhìn tư thế kỳ quặc của Tiểu An, nhất thời không kịp phòng bị đã bị cô một cước vật ngã xuống.

- Rầm!!!

- Tạm biệt! Hẹn gặp anh sau! - Nàng kéo thấp váy xuống, vội lấy túi xách bỏ ra khỏi phòng.

- Chết tiệt! Bạch Tiểu An! Em đứng lại cho tôi! - Khải Bình từ dưới đáy lồm ngồm bò dậy nói lớn.

Đưa tay sờ sờ mũi, một dòng nóng ẩm trên tay.

Chảy máu?! Anh chảy máu mũi?!

- Aiz!! Bạch Tiểu An!! - Nhất thời lúc nàng vung chân, chính là anh không hề hấn khi nhìn thấy. Nhưng mà lúc ngã xuống lại bị một lực mạnh vào mũi. Thật khó chịu mà!

- Nhanh vậy liền xỉu sao? - Lãnh Phong nhíu mày nhìn nàng bất tỉnh nhân sự trên giường bệnh.

Gì chứ? Hấn với nàng mới bắt đầu bằng nụ hôn sâu, như vậy là nàng đã xỉu? Thật là tội cho hấn mà! (Kelly: Tội cho anh... hay cho chị? ; Lãnh Phong: *liếc xéo* ; Kelly: *chạy*)

- Vy, anh đi mua cho em ít đồ ăn! - Hấn hôn nhẹ lên trán nàng, ngồi nhìn một lúc lâu mới rời đi.

- Phù! Thật là đáng sợ mà! - Tiểu Vy giật chăn ra, hai tay phẩy phẩy quạt hai đôi má đỏ ửng.

Hấn lúc này thực đáng sợ a! Như là sư tử bị bỏ đói vậy, làm nàng suýt nữa ngộp thở mà chết nha!

- Xì! Tên đáng ghét! - Nằm ôm chiếc gối lớn mềm mại.

Nàng vốn là không lo chuyện của Diệp Hàn vì Lãnh Phong cùng Khải Bình đã giải thích hết. Nhưng giờ chính là nhớ chúng muốn chết quá à!

- Huhu! Tiểu Hắc! Tiểu Bạch! Hai em đừng nói bị tổng vào trại thú nha! Chị buồn muốn chết à!

Trong đầu gợi lên một hình ảnh đáng sợ, nàng giật mình vội ngồi dậy nói:

- Hừm?! Từ Trí hấn sao rồi?

46. Chương 46: Trốn?!

Tiểu Vy ngồi trên giường bệnh nghĩ đến Từ Trí, quả thực khi nàng bị hấn hại hơn một năm trước đến giờ vẫn là không thấy hấn, càng không thấy mọi người nhắc đến hấn. Quái, Selly, Liễu An và Sophie bị Lãnh Phong loại trừ, Diệp Hàn bị đẩy sang hầm mỏ ở đảo, vậy còn hấn thì sao? Mỗi lần như vậy đều có Khải Bình hoặc Tiểu An kể cho nàng, nhưng là không có kể về hấn.

Vì nàng phục hồi rất nhanh nên dễ dàng cử động, vết thương ở bụng nhờ đến bác sĩ giỏi nhất Đài Loan đến chữa nên nàng cũng không hề đau. Nhưng cái đau chính là nàng vừa mở cửa, cả thân mình đã ngã ập xuống đất.

- Aiz! Tiểu bảo bối, em làm gì mà đứng chần giữa đường vậy? - Tiểu An nằm đè lên người nàng, xoa xoa khuôn mặt đau nhức. Cô là vừa mới xuống cầu thang, ai ngờ đi đến thì cửa phòng nàng đột nhiên mở ra a! Thật là đau!

- A ui! Đau mà! Chị làm gì mà chạy kinh vậy chứ? Hic! - Tiểu Vy nằm sấp trên mặt đất, vẫn là không thể đem cục nặng trên người hất ra.

- Xuống! Đi xuống! - Nàng thở phì phì, đưa tay hất hất người Tiểu An.
- Bạch Tiểu An! - Từ thang máy đằng sau đi ra, Khải Bình thấy cô ngã liền nở một nụ cười ác ma, bước chân nhanh chóng muốn đến bắt cô.
- Ý! Chị xin lỗi! Hẹn gặp em sau! - Tiểu An vội đứng dậy, phúi phúi váy vài cái rồi chạy đi.
- Trời ơi! Làm cái gì vậy? Chị em thế hả? - Tiểu Vy tức giận rồi dậy. Thật đáng ghét! Chị em gì mà tai nạn lại bỏ đi như vậy, ai mà chịu được?(Là ta thì ta cho luôn cái bạt tai >o<)
- Tiểu Vy! Em không sao chứ? - Khải Bình nhìn Tiểu An chạy đi mất, vội thở dài. Anh là đàn ông, tất nhiên không thể nhìn nàng như vậy mà bỏ đi, liền đưa tay kéo nàng lên.
- Một màn này, hết thấy thu vào tầm mắt Lãnh Phong đang đứng ở thang máy. Chết tiệt! Hắn là vừa mới đi mua đồ về cho nàng, đến cửa lại thấy Khải Bình cầm tay nàng.
- Trong lòng, cơn ghen tức của hắn dội lên. Nỗi chính là hắn chưa kịp hành động nàng đã ngắt, mà giờ lại đứng tình tứ với Khải Bình?
- Đây! Bỏ ra đi! - Hắn thân hình cao lớn đi đến, một tay chặn giữ cánh tay Khải Bình.
- À! Không có gì đâu! Cậu đừng hiểu lầm! - Khải Bình nhìn ánh mắt sắc bén của hắn dành tặng mình liền thu tay về.
- Xảy ra chuyện gì? - Lãnh Phong một tay ôm nàng kéo lại gần, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn Khải Bình.
- Thôi nào! Cậu đừng như thế chứ! Mình đi tìm Tiểu An đây! - Anh phẩy tay.
- Ồ! Tiểu An của cậu đâu? - Lãnh Phong như tìm ra được trò mới liền hào hứng hỏi.
- Đi ăn tối với nam nhân nào đó. - Khải Bình cẩn thận bước đi.
- Tiểu Vy nhìn thấy thái độ cố kìm nén của Khải Bình, không khỏi tò mò ngược đầu lên hỏi Lãnh Phong:
- Tiểu An với anh ấy có chuyện gì sao?
- Không! Chỉ là anh ta tự nhận mình ăn dấm chua thôi! - Hắn cười, cúi đầu xuống cẩn thận môi nàng.
- Vừa nãy sao giả bộ ngắt?
- Bị bắt, nàng đỏ mặt cúi đầu. Hắn làm sao biết a?
- A! Từ Trí! Anh ta sao rồi?
- Sao em lại quan tâm đến anh ta?
- Hắn nhún mày. Từ khi nàng tỉnh dậy đến giờ hắn vẫn chưa hé một lời về Từ Trí, cứ nhiên sao giờ lại biết chuyện quan tâm?
- Không có! Em chỉ là không thấy mọi người nhắc đến anh ta nên tò mò - Nàng đỏ mặt.
- Cái này làm Lãnh Phong thêm bực bội hơn, đưa tay nâng cằm nàng lên, ép ánh mắt nàng nhìn thẳng hắn:
- Sao đỏ mặt? - Hắn ghét nàng khi nói chuyện về nam nhân khác mà đỏ mặt.
- Không có! - Ánh mắt hắn sâu thẳm nhìn nàng, cái này càng làm nàng thêm đỏ mặt vội yếu ớt phủ nhận.
- Nói! Em là quan tâm đến hắn? - Lực trên tay lớn hơn làm cho cằm nàng đau nhức, ánh mắt hắn dần lên tia máu cao giọng ép nàng.
- Không phải! Anh đừng hiểu lầm! - Tiểu Vy sắc mặt lúc trắng lúc hồng.
- Thật là quật cường! - Lãnh Phong đẩy cửa, một tay lôi nàng vào trong phòng bệnh khóa chặt.

Đứng ở trước cửa thang máy bệnh viện, Tiểu An ngó nhìn hết trái phải lại nhìn cửa thang máy:

- Trời ơi! Nhanh chút đi!

- Tiểu An! Em đứng lại! - Từ sau, Khải Bình sắc mặt hầm hầm đi đến bên chỗ nàng đang đứng.

- Có ngu mới đứng lại! Tôi chỉ là một bữa ăn cơm với người ta, anh hà có phải làm quá như vậy?! - Tiểu An bỏ qua thang máy, vội đi tới chỗ cầu thang bộ.

- Không cần lý do! Tôi nói em đứng lại! - Khải Bình sắc mặt không hề tốt, thấy cô bỏ chạy xuống cầu thang bộ cũng liền đuổi theo.

Dù gì cô cũng là phụ nữ, mà Khải Bình chân tay dài, chẳng mấy chốc đã đến gần chỗ nàng.

” Không nhanh giờ làm sao? ”

- Em không mau đứng lại, để tôi bắt được em sẽ không hay đâu!

- Khỏi! Anh chẳng bắt được tôi đâu! - Tiểu An liều mạng, vội ngồi lên lan can dài trượt xuống.

- Bạch Tiểu An! - Trên trán Khải Bình đã hiện lên gân xanh, trong bệnh viện yên tĩnh liền gầm lên tên cô.

Tiểu An đi ra cửa bệnh viện, quay lại vẫy hân vài cái, trên môi nở một nụ cười ngọt ngào.

- Eh?!! Anh làm gì vậy? Mau buông! - Tiểu Vy ngồi ở trong phòng, hai tay loạn xạ trước mặt hân.

- Yên nào! Anh thật lâu chưa thỏa mãn! - Hân cười đầy tà ý, bàn tay to lớn kéo đi áo nàng.

- A!!! - Ngay tức khắc, một mảng da đầu hân như muốn rách ra.

Tiểu Vy chu môi nhỏ nhắn, hai tay nắm tóc hân kéo.

- Vy, em làm gì vậy? Còn không mau buông?!

- Không! Đồ đại sắc lang anh nên bị tuyệt chủng hết đi!

- Em còn không mau buông sẽ hối hận đấy! - Hân cười.

Nàng nghe vậy rất nhanh liền buông tay ra. Hân chính là nói sẽ làm, nàng sẽ không đại gì dây dưa cùng hân a!

Lãnh Phong cười. Thật là một bảo bối ngoan ngoãn. Nhưng hân vừa ngẩng đầu lên đã muốn rút lại câu nói lúc này, nàng trốn mất dạng!?

Tiểu Vy ngồi dựa vào cửa nhà tắm, khuôn mặt đỏ ửng mị hoặc. Thật sợ, nàng nếu không nhanh sẽ bị hân bắt được a!

- Cộc cộc cộc! - Tiếng gõ cửa vang lên đều đặn.

Nàng nín thở, cổ vờ như cho hân biết nàng không ở đây.

- Cộc cộc cộc!

Thật lâu sau không có tiếng động, hân dường như mất hết kiên nhẫn, dùng cả bàn tay gõ cửa:

- Rầm rầm rầm!!

- Vy, mau ra nhanh cho anh!

- Không! Còn lâu! - Nàng nhắm mắt, cổ xoay lại chặn cửa.

- Anh nói lại, mau ra đây! - Hân đập cửa liên tục, cơ hồ muốn đem chính cái cửa trước mặt này phá tan. Bị ngăn cách bởi cánh cửa lạnh lẽo này, hân chẳng thể làm gì.

- Còn lâu, hiện tại em muốn đi tắm!

- Vết thương chưa lành hân, em muốn tắm cái gì?!

- Thế sao anh còn bắt em làm... cái gì?! - Nàng đỏ mặt.

- Bác sĩ nói em nên tránh nước! - Lãnh Phong đứng ngoài không tìm được lý gì bèn nói liều.

- Bác sĩ nói em phục hồi bình thường rồi! - Nàng nhắm mắt. Thôi vậy, đành đánh liều.

- Bạch Tiểu Vy, em mau ra đây! - Hấn gầm nhẹ.

- Không! - Nàng chu môi, đưa tay mở vòi nước.

Không thấy tiếng động, nàng liền cười đầy thỏa mãn. Chắc chắn hấn đợi lâu nên bỏ đi rồi, càng tốt! Mở to vòi nước, nàng cười xoay một vòng quanh.

- Rầm!!! (Hơ hơ ==)

Nàng ngã, một là vì sàn bị nước làm trơn, và hai là vì Lãnh Phong hấn đang đứng ở trước cửa khoanh tay nhìn nàng.

Tiểu Vy sắc mặt trắng bệch lấp lấp:

- Phong... Sao anh lại vào đây được?

- Em không khóa cửa. - Hấn cười, ánh mắt vẫn nhìn nàng không chớp.

- A! Còn không mau đi! - Nàng đỏ mặt, vội lấy chiếc khăn tắm che người.

- Khỏi! Như vậy chẳng phải tốt sao? - Hấn xua tay cười.

- Tốt gì chứ? Mau đi ra! - Nàng bực giọng, đem hấn đẩy ra cửa.

Ai ngờ được trước, hấn vừa ra đến cửa liền kéo nàng bế xốc lên.

- Làm... làm gì? Mau thả em xuống!

- Nhưng là... anh chưa có được vui...

Lãnh Phong đưa ánh mắt vô (số) tội nhìn nàng.

- Thôi đi! Ta không nên...

Hấn cười, thuận đà ngã xuống giường bệnh, khóa chặt hai tay nàng cố định trên đỉnh đầu.

- Bảo bối, thực anh rất nhớ a!

- Không... Đừng... Buông ra! - Nàng nhú mày.

Thực là! Miệng nàng nói lời như vậy nhưng là tai hấn lại thành:

- Đừng buông ra? Anh đâu có ý định đó?!

- Không phải! Sai...

Chưa nói hết, môi nàng đã bị chặn bởi hấn, toàn bộ đem những lời định nói của nàng nuốt vào trong bụng.

Nhớ nha! Từ lần sau, nàng tốt nhất buổi đêm nên đuổi hấn ra phòng khách ngủ! (Sao chị lỡ làm thế :s)

- Bảo bối! Ta đã khóa cửa rồi... - Hấn cẩn nhẹ vành tai của nàng nỉ non.

Tiểu Vy giật mình, lá gan bỗng lớn hơn, hai tay quơ loạn xạ tránh không cho hấn đụng vào mình.

Hành động này làm hấn có chút bực bội. Nàng lẽ nào chán ghét hấn? Nhất quyết phải cự tuyệt như vậy sao? Hấn không hơn Khải Bình ư?(Kelly: Vớ vẩn!... Cơ mà em cũng thấy anh Khải Bình tốt đấy chứ?! Lãnh Phong: *Lườm* Kelly: Dạ anh ơi hôm nay mừng 1 =)))

- Còn không mau buông? Anh nặng chết đi! - Tiểu Vy nhân cơ hội hấn không để ý liền đẩy hấn ra, vùng dậy chạy ra phía cửa.

- Quái, sao cửa lại không mở? - Từ bên ngoài, giọng nói của Đường Hi vang lên kèm theo tiếng lách cách của ổ khóa.

- Để anh! - Lục Quân ở ngoài thấy vợ mình xoay ổ khóa bốn phương tám hướng cũng không có động tĩnh liền tiến lên đẩy nhẹ cô ra.

Tiểu Vy rất nhanh chạy ra núp sau người Lãnh Phong, tiện tay lấy chiếc chăn lớn che người mình.

- Chuyện gì? - Lãnh Phong vốn đã bực bội, nay có người cản trở công việc của mình càng bực bội hơn. Một thân quần áo xộc xệch kích thích khuôn mặt khó chịu ra mở cửa.

- A! Thật xin lỗi! Bọn em đến để đưa cho Tiểu Vy... - Đường Hi cố gắng nhướn người nhìn vào trong, ánh mắt tìm thân ảnh của nàng.

Nhưng khổ nỗi, cô cứ nhìn đi đâu là Lãnh Phong lại đứng chắn ở đó.

- Có thứ gì?

- À.. Là thiệp.. - Cô tìm trong túi lấy ra một tấm thiệp màu hồng đưa cho hắn.

- Rồi! Sẽ đến! - Hắn nói băng quơ, nhanh lập tức đóng cửa lại.

Hai người đứng ngoài với vẻ mặt không hề thoải mái. Hắn coi nữ nhân của mình quan trọng hơn bạn bè ư?! Thật quá đáng mà! Còn không mời một ly nước đã đóng sầm cửa như vậy.

- Thứ gì vậy? - Vừa đóng cửa, Tiểu Vy đã giật ngay tấm thiệp hồng trên tay hắn.

- Oa! Phong! Nhìn nè! Họ sắp kết hôn đó! - Nàng để mặc hắn bế bổng người lên, ánh mắt to tròn vẫn chăm chú nhìn vào tấm thiệp.

- Xem nào! Em được làm phù dâu nè Phong! - Nàng cười rạng rỡ, giơ tấm thiệp ra trước mặt hắn.

- Phải rồi! Lẽ ra họ lên làm phù dâu và phù rể của chúng ta mới đúng! - Hắn mỉm cười. Nếu không phải nàng gặp tai nạn, hai người họ sớm đã kết hôn cùng nhau sinh quý tử rồi.

- Hừm... Nó vào tuần sau... - Tiểu Vy giơ bàn tay lẩm bẩm đếm, không để ý mình đã bị hắn áp trên giường.

(E hèm!! 1 2 3 *vỗ mic* Ta đây thân chưa có tốt nghiệp trung học, vẫn còn “chong xáng” lên là chương này phải tổ hợp cùng các sắc nữ, ta lấy ý tưởng, các sắc nữ thân cứ thể miêu tả chi tiết còn ta cứ thể mà... viết =)). Ta tạm thời đã cắt vài phần vì nó... *rùng mình*@@. Lỗi gì cứ trách ta xử lý. Hiện tại ta xin hết. *dập đầu, tắt mic, xuống cánh gà*)

- Vy.. tạm thời bỏ nó đi! - Lãnh Phong lấy tấm thiệp để trên bàn.

- A! Anh làm gì? - Nàng thần trí quay lại, hai tay lập tức bảo thủ giữ chặt lấy chiếc chăn.

- Còn làm gì? Đoán! - Hắn một tay khóa trụ hai tay nàng ở trên đỉnh đầu, tay còn lại giật tung chiếc chăn ném ra phía góc phòng.

- Em cần nó phải không? Vậy đi lấy đi! - Ánh mắt chứa đầy khiêu khích, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai nàng.

- A.. - Tiểu Vy giật mình. Hắn muốn làm gì? Chiếc khăn ở góc phòng, nếu nàng đi ra ắt sẽ bị người ta nhìn được.

- Không muốn? Vậy ở đây cùng anh! - Nụ cười đầy ác ý, hắn ánh mắt thâm hiểm nhìn nàng.

- Không! Em đi lấy! - Nàng đỏ mặt. Sẽ rất nhanh, nàng sẽ không sao.

- Vy... Em đi lấy, quay trở lại, anh vẫn vậy. Em ở đây, anh vẫn vậy. - Lãnh Phong ánh mắt toát ra sự nguy hiểm nhìn nàng.

- Anh sao có thể như vậy! - Thật bá đạo. Hắn hành động luôn không có đạo lý nha!

- Tôi chính là như vậy! Vy, tôi muốn, em sẽ không thể ngăn cản tôi! - Bàn tay to lớn vuốt ve thân thể nhỏ bé của nàng.

- Đủ! Ừm...

Lãnh Phong ép môi nàng, đem lời nói của nàng nuốt hết vào trong bụng.

- Ừm... Ừm... - Nàng bị hắn hôn đến không thở được, chỉ biết đỏ mặt đánh nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

- Cho là thích đi? - Lãnh Phong cười.

Tiểu Vy có chút hờn dỗi khó chịu trong lòng. Vẫn cố gắng lắc đầu mặc dù mình cũng không phải là ghét.

- Thật quật cường! - Lãnh Phong nhíu mày, dùng sức hôn vào cái cổ trắng nõn của nàng.

- A! Anh làm gì? - Nàng chu môi, vội đẩy hắn ra.

Nhìn vào gương, phản chiếu lại là hình ảnh chiếc cổ trắng nõn của nàng hiện lên một dấu hôn đỏ hồng mê hoặc.

- Bảo bối! Coi như là dấu hiệu của anh đi?! - Vòng tay ôm nàng, giọng nói khàn khàn của hắn vang lên, hơi thở nóng rực phả vào vành tai hắn cảm.

- Không muốn! Buông! - Nàng vô lực giãy giụa.

- Vẫn như vậy sao? - Hắn nhíu mày, lấy chiếc cà vạt buộc chặt hai tay nàng lại.

- Oa! Thật đáng ghét! Anh là đồ đại sắc lang! - Giọng nàng chứa đầy ủy khuất cùng hờn dỗi nói hắn. Nhưng thế nào vào tai hắn thì lại thành nũng nịu.

Căn phòng bệnh yên tĩnh, hai thân thể dính sát vào nhau, tạo thành bức tranh kích tình không khiến người xem đỏ mặt (Ta thề... Ngàn vạn lần ta thề... không phải ta >"<)

- Ừm... - Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nàng ngân nga vài tiếng.

- Vy, gọi tên anh.. - Lãnh Phong đem tay nàng vòng ôm cổ hắn, giọng nói khàn khàn vang lên.

Lí trí Tiểu Vy như một đi không trở lại, chỉ biết nghe theo hắn, cánh môi khẽ mấp máy gọi:

- Phong...

- Ngoan! Thật ngoan! - Hắn cười đầy thỏa mãn, vòng tay siết chặt thân thể nhỏ bé của nàng.

- Không muốn! Mau đi ra! - Một khoái cảm kỳ lạ dâng lên, nàng vội đỏ mặt đẩy hắn ra.

Lãnh Phong cười, bàn tay siết chặt thắt lưng nàng thêm.

- Không được... - Nàng nhẹ thét lên.

Dù gì nàng cũng là phụ nữ, tất nhiên không thể chịu đựng được sự đụng chạm của hắn liền ngắt đi.

(Kelly: *ngã* Nhân viên: Cắt! Cắt! Đạo diễn ngắt xiù! Tạm thời chuyển cảnh!)

Mở mắt đã là sáng ngày hôm sau, Tiểu Vy trong đầu tái hiện lại hình ảnh kích tình hôm trước không khỏi đỏ mặt. Trời ạ! Hắn thật khỏe nha!

Khẽ tựa mình, nàng xoay người đối diện với hắn đang ngủ say.

Tâm trạng buồn bực bay đi không ít. Thật là nàng chưa bao giờ được nhìn hắn ngủ nha.

Khuôn mặt góc cạnh tinh tế, sống mũi cao thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài, cánh môi mỏng thâm tình nữa nha! Hắn còn đẹp hơn cả người mẫu đó!

Tiểu Vy thích thú đưa ngón tay nhỏ bé phác lại từng góc cạnh khuôn mặt hắn, khóe miệng bất giác mỉm cười như một đứa trẻ được quà.

- Thích vậy sao? - Lãnh Phong mở mắt nhìn nàng.

- Anh dậy từ khi nào vậy? - Nàng chu môi nhìn hắn.

- Trước lúc em tỉnh dậy! - Khẽ hôn lên trán nàng, hắn kéo chăn quấn quanh người nàng.

- Đi tắm đi! Anh chờ em!

- Ừm! - Nàng dụi mắt, bước từng bước đến phòng tắm. Sáng hôm qua như vậy nàng thực mệt mới ngủ một mạch đến hôm nay nha!

Nhưng mà ngủ suốt một ngày cũng không phải có lợi gì, nàng từ hôm qua đến giờ một chút cũng chưa ăn.

- Phong... - Tiểu Vy đứng ở khu làm thủ tục khê giặt áo hần.
- Sao vậy? - Lãnh Phong nở nụ cười dịu dàng nhìn nàng.
- Thật đói! Em muốn đi ăn a! - Nàng cười.

47. Chương 47: Tình Cảm.

Tiểu Vy giặt mình, lá gan bỗng lớn hơn, hai tay quơ loạn xạ tránh không cho hần đụng vào mình.

Hành động này làm hần có chút bức bối. Nàng lẽ nào chán ghét hần? Nhất quyết phải cự tuyệt như vậy sao? Hần không hơn Khải Bình ư?(Kelly: Vớ vẩn!... Cơ mà em cũng thấy anh Khải Bình tốt đấy chứ?! Lãnh Phong: *Lườm* Kelly: Dạ anh ơi hôm nay mừng 1 =)))

- Còn không mau buông? Anh nặng chết đi! - Tiểu Vy nhân cơ hội hần không để ý liền đẩy hần ra, vùng dậy chạy ra phía cửa.

- Quái, sao cửa lại không mở? - Từ bên ngoài, giọng nói của Đường Hi vang lên kèm theo tiếng lách cách của ổ khóa.

- Để anh! - Lục Quân ở ngoài thấy vợ mình xoay ổ khóa bốn phương tám hướng cũng không có động tĩnh liền tiến lên đẩy nhẹ cô ra.

Tiểu Vy rất nhanh chạy ra núp sau người Lãnh Phong, tiện tay lấy chiếc chăn lớn che người mình.

- Chuyện gì? - Lãnh Phong vốn đã bức bối, nay có người cản trở công việc của mình càng bức bối hơn. Một thân quần áo xộc xệch kích thích tình cảm khuôn mặt khó chịu ra mở cửa.

- A! Thật xin lỗi! Bọn em đến để đưa cho Tiểu Vy... - Đường Hi cố gắng nhướn người nhìn vào trong, ánh mắt tìm thân ảnh của nàng.

Nhưng khổ nỗi, cô cứ nhìn đi đâu là Lãnh Phong lại đứng chắn ở đó.

- Có thứ gì?

- À.. Là thiệp.. - Cô tìm trong túi lấy ra một tấm thiệp màu hồng đưa cho hần.

- Rồi! Sẽ đến! - Hần nói bằng quơ, nhanh lập tức đóng cửa lại.

Hai người đứng ngoài với vẻ mặt không hề thoải mái. Hần coi nữ nhân của mình quan trọng hơn bạn bè ư?! Thật quá đáng mà! Còn không mời một ly nước đã đóng sầm cửa như vậy.

- Thứ gì vậy? - Vừa đóng cửa, Tiểu Vy đã giựt ngay tấm thiệp hồng trên tay hần.

- Oa! Phong! Nhìn nè! Họ sắp kết hôn đó! - Nàng để mặc hần bế bổng người lên, ánh mắt to tròn vẫn chăm chú nhìn vào tấm thiệp.

- Xem nào! Em được làm phù dâu nè Phong! - Nàng cười rạng rỡ, giơ tấm thiệp ra trước mặt hần.

- Phải rồi! Lẽ ra họ lên làm phù dâu và phù rể của chúng ta mới đúng! - Hần mỉm cười. Nếu không phải nàng gặp tai nạn, hai người họ sớm đã kết hôn cùng nhau sinh quý tử rồi.

- Hừm... Nó vào tuần sau... - Tiểu Vy giơ bàn tay lẩm bẩm đếm, không để ý mình đã bị hần áp trên giường.

(E hèm!! 1 2 3 *vỗ mic* Ta đây thân chưa có tốt nghiệp trung học, vẫn còn “chong xáng” lên là chương này phải tổ hợp cùng các sắc nữ, ta lấy ý tưởng, các sắc nữ thân cứ thể miêu tả chi tiết còn ta cứ thể mà... viết =)). Ta tạm thời đã cắt vài phần vì nó... *rùng mình*@@. Lỗi gì cứ trách ta xử lý. Hiện tại ta xin hết. *đập đầu, tắt mic, xuống cánh gà*)

- Vy.. tạm thời bỏ nó đi! - Lãnh Phong lấy tấm thiệp để trên bàn.

- A! Anh làm gì? - Nàng thần trí quay lại, hai tay lập tức bảo thủ giữ chặt lấy chiếc chăn.

- Còn làm gì? Đoán! - Hắn một tay khóa trụ hai tay nàng ở trên đỉnh đầu, tay còn lại giật tung chiếc chăn ném ra phía góc phòng.

- Em cần nó phải không? Vậy đi lấy đi! - Ánh mắt chứa đầy khiêu khích, giọng nói khàn khàn vang lên bên tai nàng.

- A.. - Tiểu Vy giật mình. Hắn muốn làm gì? Chiếc khăn ở góc phòng, nếu nàng đi ra ắt sẽ bị người ta nhìn được.

- Không muốn? Vậy ở đây cùng anh! - Nụ cười đầy ác ý, hắn ánh mắt thâm hiểm nhìn nàng.

- Không! Em đi lấy! - Nàng đỏ mặt. Sẽ rất nhanh, nàng sẽ không sao.

- Vy... Em đi lấy, quay trở lại, anh vẫn vậy. Em ở đây, anh vẫn vậy. - Lãnh Phong ánh mắt toát ra sự nguy hiểm nhìn nàng.

- Anh sao có thể như vậy! - Thật bá đạo. Hắn hành động luôn không có đạo lý nha!

- Tôi chính là như vậy! Vy, tôi muốn, em sẽ không thể ngăn cản tôi! - Bàn tay to lớn vuốt ve thân thể nhỏ bé của nàng.

- Đủ! Ừm...

Lãnh Phong ép môi nàng, đem lời nói của nàng nuốt hết vào trong bụng.

- Ừm... Ừm... - Nàng bị hắn hôn đến không thở được, chỉ biết đỏ mặt đánh nhẹ vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

- Cho là thích đi? - Lãnh Phong cười.

Tiểu Vy có chút hờn dỗi khó chịu trong lòng. Vẫn cố gắng lắc đầu mặc dù mình cũng không phải là ghét.

- Thật quật cường! - Lãnh Phong nhú mày, dùng sức hôn vào cái cổ trắng nõn của nàng.

- A! Anh làm gì? - Nàng chu môi, vội đẩy hắn ra.

Nhìn vào gương, phản chiếu lại là hình ảnh chiếc cổ trắng nõn của nàng hiện lên một dấu hôn đỏ hồng mê hoặc.

- Bảo bối! Coi như là dấu hiệu của anh đi?! - Vòng tay ôm nàng, giọng nói khàn khàn của hắn vang lên, hơi thở nóng rực phả vào vành tai mẫn cảm.

- Không muốn! Buông! - Nàng vô lực giãy giụa.

- Vẫn như vậy sao? - Hắn nhú mày, lấy chiếc cà vạt buộc chặt hai tay nàng lại.

- Oa! Thật đáng ghét! Anh là đồ đại sắc lang! - Giọng nàng chứa đầy ủy khuất cùng hờn dỗi nói hắn. Nhưng thế nào vào tai hắn thì lại thành nũng nịu.

Căn phòng bệnh yên tĩnh, hai thân thể dính sát vào nhau, tạo thành bức tranh kích tình không khỏi khiến người xem đỏ mặt (Ta thề... Ngàn vạn lần ta thề... không phải ta >"<)

- Ừm... - Đôi môi đỏ mọng khẽ mở, nàng ngân nga vài tiếng.

- Vy, gọi tên anh.. - Lãnh Phong đem tay nàng vòng ôm cổ hắn, giọng nói khàn khàn vang lên.

Lí trí Tiểu Vy như một đi không trở lại, chỉ biết nghe theo hắn, cánh môi khẽ mấp máy gọi:

- Phong...

- Ngoan! Thật ngoan! - Hắn cười đầy thỏa mãn, vòng tay siết chặt thân thể nhỏ bé của nàng.

- Không muốn! Mau đi ra! - Một khoái cảm kỳ lạ dâng lên, nàng vội đỏ mặt đẩy hắn ra.

Lãnh Phong cười, bàn tay siết chặt thắt lưng nàng thêm.

- Không được... - Nàng nhẹ thét lên.

Dù gì nàng cũng là phụ nữ, tất nhiên không thể chịu đựng được sự đụng chạm của hắn liền ngất đi.

(Kelly: *ngã* Nhân viên: Cắt! Cắt! Đạo diễn ngất xỉu! Tạm thời chuyển cảnh!)

Mở mắt đã là sáng ngày hôm sau, Tiểu Vy trong đầu tái hiện lại hình ảnh kích tình hôm trước không khỏi đỏ mặt. Trời ạ! Hắn thật khỏe nha!

Khẽ cựa mình, nàng xoay người đối diện với hắn đang ngủ say.

Tâm trạng buồn bực bay đi không ít. Thật là nàng chưa bao giờ được nhìn hắn ngủ nha.

Khuôn mặt góc cạnh tinh tế, sống mũi cao thẳng, đôi mắt phượng hẹp dài, cánh môi mỏng thâm tình nữa nha! Hắn còn đẹp hơn cả người mẫu đó!

Tiểu Vy thích thú đưa ngón tay nhỏ bé phác lại từng góc cạnh khuôn mặt hắn, khoe miệng bất giác mỉm cười như một đứa trẻ được quà.

- Thích vậy sao? - Lãnh Phong mở mắt nhìn nàng.

- Anh dậy từ khi nào vậy? - Nàng chu môi nhìn hắn.

- Trước lúc em tỉnh dậy! - Khẽ hôn lên trán nàng, hắn kéo chăn quấn quanh người nàng.

- Đi tắm đi! Anh chờ em!

- Ừm! - Nàng dụi mắt, bước từng bước đến phòng tắm. Sáng hôm qua như vậy nàng thực mệt mới ngủ một mạch đến hôm nay nha!

Nhưng mà ngủ suốt một ngày cũng không phải có lợi gì, nàng từ hôm qua đến giờ một chút cũng chưa ăn.

- Phong... - Tiểu Vy đứng ở khu làm thủ tục khẽ giặt áo hắn.

- Sao vậy? - Lãnh Phong nở nụ cười dịu dàng nhìn nàng.

- Thật đói! Em muốn đi ăn a! - Nàng cười.

48. Chương 48: Mạc Y Vân.

- Có chờ chút! Anh sẽ dẫn em đi ăn! - Lãnh Phong cười, đưa tay xoa đầu nàng.

Nữ nhân viên đứng ở quầy tròn mắt nhìn hắn và nàng. Thật khó tin, cô lúc trước có nghe tin cặp đôi nổi tiếng nhất xứ Đài này sau hai tháng tan vỡ lại quay lại cùng nhau, như vậy khiến cô đã rất ngạc nhiên rồi. Mà giờ đứng ở đây, nhìn tiểu thư xinh đẹp kia được Lạc Lãnh Phong yêu thương như vậy, không khỏi trong lòng có chút ghen tị với nàng.

- A.... Đói.... - Tiểu Vy hậm hực giẫm chân, đôi giày búp bê màu hồng tuyệt đẹp liên tục nện xuống nền nhà.

Đúng là hắn nói sẽ đưa nàng đi ăn, nhưng cái đó là của nửa tiếng trước rồi nha! Giờ cái bụng nàng như muốn đánh lầy lưng đây. Thật đói mà..

- Lạc Lãnh Phong tiên sinh, Bạch tiểu thư! Nếu tiểu thư đói, có thể uống một chút sữa cũng được mà! - Nữ y tá cẩn thận đặt cốc sữa lên quầy.

Cô nghe viện trưởng nói, phải phục vụ chu đáo cho họ. Lãnh Phong là người đầu tư cho bệnh viện này, không có gì lạ khi hắn bỗng nhiên trở thành khách vip ở đây. Hơn nữa, hắn yêu thương Bạch tiểu thư như vậy, nữ sơ sẩy một chút làm nàng khó chịu, chẳng biết được cái bệnh viện này ngày mai sẽ ra sao nữa.

Tiểu Vy nhìn cốc sữa, sắc mặt trắng bệch như gặp ma, thân hình nhỏ bé khẽ lùi lại, rúc vào lòng Lãnh Phong.

- Tiểu thư đừng lo! Ly đã được khử trùng rất tốt, viện trưởng chúng tôi cũng đã kiểm tra rất kỹ lưỡng rồi.
- Sắc mặt nữ y tá hốt hoảng. Nàng không thoải mái sao?

Hắn cười khỏ. Bé ngốc này, tất nhiên hắn biết nàng sợ. Quay ra với nữ y tá hắn hỏi:

- Vị tiểu thư này! Xin hỏi đó là sữa gì vậy?

- Dạ! Là sữa tươi! - Nữ y tá dù khó hiểu nhưng vẫn lịch sự trả lời.

- Vy, không sao đâu! Là sữa tươi, em xem. - Nói rồi, hắn cầm cốc sữa đưa đến trước mặt nàng.

Tiểu Vy khẽ nhú mày, ngược đầu nhìn hắn, vẻ mặt như không dám tin.

- Đừng lo! Là sữa tươi, uống chút đi! - Hắn hôn nhẹ lên trán nàng an ủi.

- Ừm.. - Uống được phân nửa, nàng đưa tay đẩy tay hắn đang cầm cốc sữa hướng ra xa.

Hắn nhú mày nhìn nàng. Bé ngốc, sao uống ít như vậy?

- Không có đường, thật khó uống a! - Tiểu Vy hiểu được ánh mắt hắn, chu môi nói.

Lãnh Phong đưa mắt ra hiệu nữ y tá rời đi, để cô ta ở đây, chắc sẽ vì sợ hãi mà chết.

- Vy, người ta nói, uống sữa tươi xong, ăn đồ ngọt, vị nó sẽ trở nên rất ngon đấy! - Hắn ghé sát tai nàng dụ dỗ. Bé ngốc này, điểm yếu chính là rất thích đồ ngọt, lúc trước vì đồ ngọt đã lên lấy trộm thẻ của hắn đi mua về, kết quả bị hắn cầm ăn đồ ngọt trong một tuần. Hắn còn nhớ nàng đã khóc bao nhiêu, thậm chí khóa cửa không cho hắn vào phòng ngủ, hại hắn nửa đêm phải lấy gối xuống phòng nghỉ của khách.

- Thật không a? - Tiểu Vy hai mắt sáng rực, bàn tay nhỏ nắm lấy cánh tay hắn khẽ lắc.

- Thật! Uống chút đi! - Hắn cười một tiếng, tiếp tục đưa cốc sữa hướng cái miệng nhỏ kia.

Lúc nàng uống xong cũng là lúc thủ tục xuất viện đã hoàn thành, chỉ đợi mỗi hắn ký.

Lãnh Phong gật đầu, ký một cái liền đem bảo bối ôm vào lòng, hướng phía cửa bệnh viện đi ra.

Đứng nhìn xe Aventador màu đen kia, nàng có chút thắc mắc quay ra hỏi hắn:

- Phong, chiếc Renventon đâu?

- Lúc anh đến thành phố D, trên đường đến nhà em gặp chút sự cố, phải bỏ xe lại! Rồi sau đó bị mất chìa khóa xe. Không tiện lấy chìa dự bị, anh đem nó đi phế liệu rồi! - Lãnh Phong mở cửa xe, để nàng ngồi vào trong.

- Vậy là anh đem nó đi bỏ? - Nàng trợn mắt nhìn hắn. Đùa a?! Vì không tiện lấy chìa khóa dự bị nên đem một chiếc xe bạc tỷ đi phế liệu. Hắn không tiếc nhưng nàng tiếc nha!

- Phải! Đói không?

Lãnh Phong xoa đầu nàng, lấy trong túi ra một viên kẹo màu hồng tuyệt đẹp.

- Là kẹo a! - Hai mắt sáng rực, nàng ngược lên nhìn hắn.

Hắn cười nhẹ, bóc vỏ kẹo màu hồng ra, bỏ kẹo ngọt vào miệng nàng.

Phát hiện vị ngọt ở đầu lưỡi, theo phản xạ có điều kiện, chiếc lưỡi phấn nộn khẽ vươn ra, ngậm lấy viên kẹo màu hồng.

Cổ họng Lãnh Phong đi xuống lại đi lên. Trời ạ, bé ngốc này, hắn thật muốn một hộp đem nàng vào bụng.

Tiểu Vy dụi dụi mắt, để cho Lãnh Phong cài dây an toàn cho mình.

- Em mệt sao?

- Ừm.. - Nàng gật đầu.

- Vậy ngủ đi! Khi nào đến anh sẽ gọi! - Hôn nhẹ lên trán nàng, hấn cổ nén dục vọng xuống, đưa tay khỏi động xe.

Nàng cũng không nói gì, khẽ nhắm mắt, yên lặng chìm vào giấc ngủ.

Không lâu sau, một chiếc xe Lamborghini màu đen dừng lại ở trước cửa một nhà hàng lớn. Đầu bếp trưởng cùng người quản lý hai mắt sáng rực, trực tiếp đi đến, cung kính cúi đầu chào.

Cửa mở, một nam nhân tuấn mỹ mặc một bộ vest đen bước ra, trong lòng còn có một nữ nhân xinh đẹp đang nhắm mắt ngủ say.

- Lãnh Phong tiên sinh, Bạch tiểu thư! Mời vào! - Bếp trưởng cười thân thiện nói. Dù chưa lần nào Lạc Lãnh Phong đến đây, nhưng hấn là người có quyền lực nhất Đài Loan, không thể làm trái ý hấn được, nếu không cái mạng này sẽ chẳng giữ được bao lâu.

- Thật ồn! - Tiểu Vy khẽ nhíu mày, cái đầu nhỏ dụi sâu, má cọ liên tục vào lồng ngực hấn, nhìn không khác một con mèo nhỏ đang ngủ bị làm phiền, cố tìm tư thế thoải mái để ngủ.

- Ngoan! Ta đến nhà hàng rồi, em muốn ăn gì không? - Hấn cười nhẹ, hai tay thả lỏng để nàng xuống.

Trước khi đến đây, hấn đã gọi người thu xếp tất cả đám nhà báo không được lại gần đây. Hấn không cần lo lắng về việc nàng đi gặp họ nữa.

- Thật muốn ngủ! Không muốn ăn nữa! - Ngồi trong lòng Lãnh Phong, Tiểu Vy liên tục dụi mắt, cái miệng nhỏ lưỡi biếng ngáp vài tiếng.

- Ngoan! Em có thể gọi món, còn có bánh tiramisu vị socola mà em thích, anh đã đặt riêng, họ sẽ mang đến nhanh thôi.

- Thật a?! Em thích bánh tiramisu nha! - Nàng tỉnh ngủ, ngồi thẳng dậy nhìn hấn.

- Phải rồi! Vy của anh rất thích ăn! - Lãnh Phong tỳ nhẹ cằm lên đỉnh đầu nàng khẽ nói.

Bánh được mang lên, nàng ngồi trong lòng hấn không hề động tay chân, chỉ thỉnh thoảng hé miệng nhỏ, để cho Lãnh Phong dứt bánh ăn.

Khung cảnh này, thật hạnh phúc!

Từ xa, một nữ nhân trung niên ăn mặc khá giản dị nhưng không kém phần sang trọng. Bà mặc một bộ đầm màu tím than, khoác một chiếc áo lông cừu tinh tế, cả người toát lên một cổ quý phái, cao sa của người phụ nữ ngoài 50. Bà có nghe Phạm Ngân nói, nàng rất cố chấp, trẻ con, cũng y hệt bà lúc xưa.

Lạc Hình cười nhẹ, vòng tay hướng phía bà:

- Ta nên vào, để chúng đợi lâu, con bé sẽ ngủ thật mất.

Mạc Y Vân cười nhẹ, tiếp nhận cánh tay Lạc Hình, hướng phía bàn lớn bước vào.

- Lãnh Phong!

Nghe được tiếng gọi, hấn mỉm cười, cánh tay ôm nàng vào lòng, không muốn cho nàng đường thoát.

- A? Đây là..? - Tiểu Vy khó hiểu nhìn hấn.

- Vy, bố anh em đã gặp, còn đây là mẹ anh, bà tên Mạc Y Vân. - Lãnh Phong cười nhẹ.

- Khụ! Khụ!!! - Nàng che miệng, ho liên tục không ngớt.

- Tiểu Vy à, con không sao chứ? - Mạc Y Vân nhìn nàng có chút lo lắng, khẽ ân cần hỏi.

- Dạ! Cháu không sao! Thật sự..

Lãnh Phong nhíu mày, đưa tay lấy cốc nước ép đưa cho nàng, tay kia vỗ nhẹ lưng nàng.

Thật khó xử nha! Thật sự khó xử nha! Nàng còn chưa kịp chào một tiếng, hiện tại đã tạo hình ảnh khó coi trong mắt mẹ hấn a!

Cảm giác nghẹn ứ ở cổ cũng dần tan biến, nàng đưa tay chống lên bàn bưng ngồi sang ghế khác, nhưng bị Lãnh Phong chặn lại, không còn cách nào chỉ biết ngồi ở trong lòng hắn khẽ gọi:

- Lạc phu nhân...

- Gọi ta là mẹ đi! - Mạc Y Vân cười. Bà thật muốn nghe miệng cô bé này gọi mẹ một tiếng.

Nàng có chút khó xử nhìn Lãnh Phong. Cái đó.. liệu có được không?

- Mau! Gọi ta là mẹ đi!

- Mẹ... - Nàng đỏ mặt, ho khan vài tiếng, cuối cùng mới ậm ừ gọi.

- Con dễ thương hết như mẹ con nói vậy! Ta rất thích! - Mạc Y Vân cười.

- Anh đã nói rồi đó thôi! Mẹ anh sống ở Anh rất thoải mái, bà rất thích em! - Lãnh Phong cười, thân mật hôn lên má nàng.

Nói cho cùng, bữa gặp mẹ của Lãnh Phong lúc đó Tiểu Vy có thể gọi là rất êm đẹp, Mạc Y Vân dường như rất thích được nàng gọi mẹ, hơn nữa tính bà cũng rất giống mẹ nàng - Phàm Ngân, coi như lấy được điểm trong mắt bà, nàng hiện tại cũng yên tâm rồi.

- Phong, ta giờ về được chưa? - Đứng ở ngoài cửa, nàng chán nản nói.

- Tất nhiên chưa, hiện tại sẽ đến tiệm váy cưới. - Lãnh Phong lấy túi xách cho nàng, đóng cửa xe lại.

- Làm gì?

- Em không nhớ sao, em làm phù dâu cho Đường Hi. - Hắn cười, đưa túi xách cho nàng.

Hai mắt Tiểu Vy sáng rực nhìn người nào đó.

- Em được chọn váy phù dâu hả?

- Phải!

- Thật thích a! - Nàng nở nụ cười xinh đẹp.

Lãnh Phong dừng lại, ánh mắt thâm sâu nhìn nàng. Nàng thật xinh đẹp, bộ váy màu hồng nhạt cùng làn da trắng mịn tuyệt đẹp, mái tóc đen dài xõa sang hai bên vai, khuôn mặt tươi cười hồn nhiên.

- Nè! Đạo này anh thật lạ nha! - Phong đạo này luôn ngăn người nhìn nàng không rời. Hắn có phải bị bệnh hay không?!

49. Chương 49: Họ Là Vợ Chồng Sắp Cưới Thì Đúng Hơn.

- Ta đi thôi! - Cố nén dục vọng xuống, Lãnh Phong cầm tay nàng kéo đi.

- Đi thì được a! Nhưng em muốn ăn cái đó! - Tiểu Vy bám lấy cánh tay hắn, kéo chỉ sang quán ăn nhanh nhỏ bên đường.

- Sao? Em muốn ăn gì nào? - Hắn nhìn bảo bối trong lòng khẽ cười.

- Còn gì nữa a?! Tất nhiên là cái đó! - Nàng chỉ lên biển hiệu hình khoai tây chiên ở quán, chu môi nói.

- Em muốn ăn khoai tây chiên sao?

Nhìn Tiểu Vy gật đầu như bằm hành, Lãnh Phong cười một tiếng, kéo nàng ôm vào lòng, bước đến quán ăn nhanh.

- Khoai tây chiên hành, khoai tây chiên gà, khoai chiên bơ, khoai chiên bơ tỏi, khoai tây chiên xù,....

Nhìn thiên hạ trong lòng hứng thú cầm menu lướt một lượt, hần mỉm cười, ở trong điện thoại nói với Lục Quân:

- Nói với Đường Hi, chúng tôi đến chậm.... Được! Cứ vậy đi!

Tiểu Vy ngược đầu lên nhìn hần một cái, lại tiếp tục quay về với menu của mình:

- Gà chiên tấm sốt cà, khoai chiên tấm sốt cà, khoai chiên sốt chua cay, cơm cà ri, bánh bao nhân thịt,...

- Bảo bối, chọn được món chưa? - Lãnh Phong ôm eo nàng thân mật, cầm tỳ lên bả vai nhỏ khẽ nói.

- Chưa a! Ở đây món gì cũng ngon nha!

- Vậy anh sẽ dẫn em đến đây thường xuyên!

Nữ nhân viên đứng bên cạnh nghe vậy liền cảm kích Tiểu Vy tột cùng. Quán ăn nhỏ này được Lạc Lãnh Phong chú ý đến, ắt kinh doanh ở đây sẽ tốt hơn nhất nhiều nha! Hơn nữa hần vừa là người đàn ông thành đạt, lại vừa tuấn mỹ, tuy cô không với được, nhưng nhìn hần từ xa cũng đủ mãn nguyện rồi. (Kel: Bà này háo sắc đó nha! =o=!!)

- Tôi lấy 4 phần cơm cà ri kèm theo nước ngọt, và 3 phần khoai chiên xù, kèm 1 xuất khoai chiên sốt chua cay cỡ lớn a! - Tiểu Vy chỉ vào thực đơn, ánh mắt thuần khiết nhìn nữ nhân viên.

- Em ăn rồi, gọi nhiều như vậy làm gì? - Hần không phải keo kiệt, nhưng nàng vừa cùng hần ra khỏi nhà hàng, nàng ăn nhiều như vậy, liệu có sao không?

- Em gọi cho mọi người nha, cũng trưa rồi, anh tính để họ chết đói hả? - Nàng chu môi, dựa vào lòng Lãnh Phong.

Nữ nhân này, 25 tuổi mà vẫn hệt như 18 tuổi vậy, thật trẻ con! Véo cái má phần nộn của nàng, hần nở nụ cười với nữ nhân viên:

- Cứ như vậy đi! Cảm ơn!

Nữ nhân viên kia được hần tặng cho một nụ cười, vội đỏ mặt nói:

- Vâng!

Tiểu Vy nhìn cô nhân viên kia rời đi, trong lòng có chút bực bội. Cái gì a? Rõ ràng cô ta công khai nhìn Lãnh Phong nha! Lại còn đỏ mặt nữa a!

- Chuyện gì vậy?

- Phong, cô ta nhìn anh nha!

- Ừm?!

- Anh không nói gì sao? - Nàng bực giọng, đưa tay đánh ngực hần.

Aiya!!! Thật đau tay nha!

- Cô ta nhìn anh, anh không nhìn cô ta là được, phải không? - Lãnh Phong thấy nàng đau liền đưa tay nàng lên, hôn nhẹ một cái vào chỗ đỏ của nàng.

Nàng ghen!? Điều này hần thật vui, bảo bối này đang quan tâm hần.

Trong quán ăn nhanh, một nam nhân dung mạo tuấn mỹ mặc một bộ vest đen ngồi ở bàn ăn gần cửa sổ, trong lòng là một cô gái nhỏ xinh đẹp mặc váy màu hồng. Cô gái ngồi trong lòng hần rất thoải mái đang đưa hai chân, thỉnh thoảng hé miệng cho hần hút kem ăn. Cảnh này khiến các cặp tình nhân trẻ ghen tị, họ không được hạnh phúc như nàng và hần.

- Thật lâu nha! - Tiểu Vy ngồi trong lòng Lãnh Phong ngán ngẩm nói.

- Cố đợi chút! Dù sao bọn họ ở đó cũng chưa bắt đầu!

- Phong! Kia không phải Lãnh Tư sao? - Tiểu Vy chỉ qua cửa kính trong suốt, ở bên kia là Lạc Lãnh Tư đang đi cùng một cô gái xinh đẹp nào đó.

- Ủm! Kệ cậu ta đi, cô gái đó là bạn gái cậu ta đấy! Thất vọng sao?

- Thất vọng gì chứ? Anh ấy có bạn gái, đáng mừng nha!

Kể lòng bông như Lãnh Tư, nếu anh ta có bạn gái được, nàng quả thật rất đáng mừng.

- Tại sao không gọi anh ấy lại?

- Cô gái đó sợ anh, hơn nữa họ sắp sang Cali. - Lãnh Phong tự nhiên vòng tay ôm eo nàng, hôn nhẹ lên má phần nộn.

- Anh lại dùng thái độ lạnh nhạt đó phải không?

Nàng nhớ lúc ở công ty hợp hẩn cũng dùng thái độ này đối xử với nhân viên, ngay cả mọi người ở nhà hẩn cũng vậy, hẩn luôn lạnh lùng, khiến đối phương cảm thấy thật áp lực.

- Hoàn toàn không! Đã muộn rồi, ta đi thôi!

* * *

- Nhìn họ kìa! Thật đẹp đôi! - Trong tiệm áo cưới, những cặp đôi mới cưới, các nhân viên phụ trách trang điểm, áo cưới cùng những người khách khác đang trầm trồ, xì xào bàn tán không ngừng.

- Woa! Thật ghen tị! Họ thật đẹp đôi!

Trung tâm chú ý là một cặp nam nữ. Nữ nhân mặc một bộ váy phù dâu màu trắng xinh đẹp, mái tóc đen dài xõa xuống, phủ hai bên vai trần, khuôn mặt xinh đẹp mỹ miều không chút tạp hóa. Còn nam nhân cao lớn mặc bộ vest phù rể lịch lãm, dung mạo tuấn lãng, mái tóc lòa xòa phong tình. Hai người này đứng bên cạnh nhau, nếu không phải nàng thiếu băng đô dành cho cô dâu thì mọi người ở đây đã lầm tưởng rằng họ mới chính là cặp vợ chồng sắp cưới.

- Ai, Lục Quân à! Anh không thể đẹp trai hơn Phong ca được sao? - Đường Hi thở dài ngán ngấm, nhìn cặp đôi kia cướp mất ánh nhìn chú ý, trong lòng có ghen tị, có cả ngưỡng mộ.

- Xin lỗi lão bà! Anh căn bản không đẹp trai bằng hẩn, nhưng giam mình bên em đã là tốt cho em, không tới hiện tại sẽ đi ngồi ôm mấy em rồi! - Lục Quân huých tay Khải Bình.

Khải Bình thấy thế, nhìn Tiểu An.

- Đừng nên nhìn tôi! - Tiểu An nhận được ánh mắt của anh, có chút hờn dỗi nói.

- Em định giận tôi mãi sao?

Thật mệt mà, là vì lần trước lúc cô cùng tên Phan Nam nào đó đi ăn tối, anh lại cố tình chen ngang, nói rằng cô là bạn gái anh, do giận dỗi nên quyết định nông nổi muốn đi tìm người mới. Vậy là từ đó, ngay cả một câu Tiểu An cũng không nói với anh, khiến tâm tình anh thật nản.

- Phan Nam là nam nhân ngoại quốc, dù không đẹp trai hơn anh thì cũng tốt hơn anh gấp vạn lần!

- Ý em là tôi không xứng sao? - Khải Bình mặt đầy hắc tuyến, cao giọng hỏi cô.

- Thôi đi, hai người thật trẻ con nha! - Tiểu Vy ngoan ngoãn ngồi trong lòng Lãnh Phong nhận xét.

- Phong, họ thật trẻ con đúng không? - Nàng nâng ánh mắt thuần khiết nhìn Lãnh Phong nói.

- Đúng vậy! Ngoan, em uống đi! - Hẩn mỉm cười, đưa tay lấy cốc nước cho nàng.

Tiểu An cùng Khải Bình đầu đầy hắc tuyến.

Cô nương à! Chưa biết ai trẻ con hơn ai đâu!!!

(Kel: Quác quá quá!!! Quạ bay quạ bay a!!!)

- Em nói đi! Có phải tôi thật sự không đứng ngang bằng được với tên đó? - Khải Bình đứng chặn trước mặt cô nói.

- Anh ấy tên Phan Nam! - Tiểu An khoanh tay. Có chút hồi hộp khi đứng trước anh. Anh ta ghen, thật tốt nha!

- Dì à! Cháu tìm dì mãi! - Từ ngoài cửa, một cậu nhóc ngoại quốc chạy vào, ôm lấy Tiểu An.

Khải Bình thấy cậu nhóc đang ôm nàng, cục tức càng lớn hơn. Thằng nhóc này, sao dám ôm cô ấy?

- Dì! Mấy con nhỏ này cứ theo cháu suốt. Thật mệt quá đi!! - Cậu nhóc ngỗ nghịch nói với cô, câu cuối thì quay ra với đám con gái đằng sau hét lên.

Jimmy căn bản còn chưa nhận ra rằng người trước mặt không phải là Tiểu Vy, mà là Tiểu An - chị sinh đôi của nàng, vẫn ung dung hỏi:

- Dì, dạo này dì đi đâu vậy? Dì thật khác nha!

- Nè...

Tiểu An nhìn cậu nhóc ngoại quốc trước mặt. Cậu có vẻ chừng 8,9 tuổi, mái tóc màu vàng lòe xòe, khuôn mặt khá bánh trai, cặp mắt màu xanh khá đẹp, bên má phải còn có băng dính cá nhân, hai tay thông dong đút túi quần, nhìn qua có vẻ khá ngỗ nghịch, sau này ắt sẽ thu hút được nhiều nữ nhân xinh đẹp.

- Anh này là ai đây? Lại thêm một kẻ si tình trước cửa nhà dì à?

Jimmy nhớ lại lúc trước ở bên cạnh căn hộ của nàng, tối nào cũng có vài tên đi đến, đứng trước cửa nhà nàng bày tỏ cảm tình, hề kẻ này đi về, vài phút sau ắt lại có một kẻ khác đi đến, hại nàng cả đêm không ngủ, phải đến nhà dì Kiều lánh nạn.

Khải Bình nghe xong, số hắc tuyến trên mặt nhân đôi. Cái gì mà si tình?! Cái gì mà đứng trước cửa nhà?! Cái gì mà lại?!

- Nhóc à... - Tiểu An căn bản không ngăn cản được lời của cậu, nhìn thấy anh đằng sau mặt đầy sát khí liền vội vàng khuyên can.

- Jimmy? - Tiểu Vy thấy cậu nhóc đứng đằng xa, thấy người quen quen vội gọi.

Jimmy ngó ra đằng sau, thấy chính xác là nàng mới nói lớn:

- Dì Vy!

- Jimmy, sao cháu sang thành phố A? - Nàng vùng ra khỏi lòng Lãnh Phong, ngồi xuống bên cạnh cậu nhóc.

- Cháu theo anh Daniel cùng dì Kiều.

- Cuối cùng cũng dám gọi là dì Kiều hả? - Nàng cười, xoa đầu thằng nhóc.

- Nè! Đó là chồng dì hả? Đẹp trai đó! - Jimmy nhìn Lãnh Phong đang ngồi trên ghế tán thưởng, lần đầu tiên mở miệng khen người khác ngoài nàng.

Lãnh Phong nhướn mày nhìn cậu nhóc, từ giờ phút này chính thức ghi nhớ tên cậu, Jimmy.

- Ủm! Đẹp đôi! - Jimmy nhún vai.

- Đây là? - Tiểu Vy nhìn mấy cô bé xinh đẹp phía sau hỏi cậu nhóc.

- E hèm! Bạn gái cháu! - Jimmy tùy tiện túm vai một cô nhóc nói.

Kiều Khả Y đang đi, tự dưng bị người lạ túm vai. Nhìn Jimmy một chút, cuối cùng có chút không quen vội đẩy ra, xoay người rời đi.

Cậu ta bị sao vậy?

Tự nhiên đi ôm vai cô, thật điên!

(Kel: Sau này sẽ có ngoại truyện dài về hai đứa nhóc này =o=)

- Gì vậy? - Jimmy nhìn hành động vừa rồi, khẽ nhủ mày khó hiểu.

- Túm nhầm người rồi, cô nhóc đó vừa đi qua đây, có vẻ khó chịu khi bị cháu ôm đó! - Tiểu Vy cười.

- Khó chịu? - Jimmy nhú mày nhìn bóng lưng Kiều Khả Y. Lần đầu tiên có người nhìn cậu mà không đổ mắt, còn khó chịu khi bị cậu ôm nữa. (Kel: Vâng, nam nhân đẹp trai mà có tính tự sướng cao, 80% gặp trường hợp này đều có ý định chinh phục bằng được nữ nhân kia =)))

50. Chương 50: Daniel - Phan Nam.

- Jimmy! - Daniel vì không thấy cậu nhóc ở bên cạnh mình, liền thắc mắc đi vào cửa hàng tìm cậu.

- Thằng nhóc này, đi đâu đây? - Anh xoay một vòng, không cẩn thận đụng phải người đằng sau.

- Ah!

Tiểu Vy vì bị đụng, hơi chao đảo ngã xuống.

- Vy? Em có ổn không? Anh xin lỗi! - Daniel giật mình, vội cúi xuống đỡ nàng lên.

- A! Anh cũng ở đây? Em vừa gặp Jimmy, cậu bé đi ra phía kia rồi! - Nàng cười một tiếng.

- Không sao! Nó có thể tự về! - Daniel cười.

- Cảm ơn! - Lãnh Phong từ xa nhìn cảnh này, chân mày nhíu chặt lại, đi đến bên kéo nàng vào lòng, ánh mắt đầy cảnh giác nhìn Daniel.

- Đừng nhìn tôi như vậy, tôi chỉ đi tìm em mình!

Daniel cười, gơ hai tay tỏ vẻ vô tội. Anh lúc đầu đến đây chính là tìm nàng, ai biết lại nghe tin nàng là người phụ nữ của Lạc Lãnh Phong. Chính là từ bỏ, ai ngờ đúng lúc đụng phải em nhỏ cứng đầu kia, lại biết được đó là chị gái sinh đôi của nàng - Tiểu An.

- Nên như vậy! - Lãnh Phong cười lạnh, vòng tay ôm Tiểu Vy, ý tỏ vẻ chiếm lĩnh.

Daniel cười nhạt. Aiz, anh thật khó hiểu mà! Sao hiện tại lại nhớ đến bé con cứng đầu kia?

- Phan Nam?

Tiểu An từ xa nhìn thấy dáng người quen thuộc, vội đẩy Khải Bình ra, chạy đến bên cạnh anh cẩn thận hỏi.

- Tiểu An?

Nghe đúng giọng cô, Daniel giật mình nhìn Tiểu An.

Cô ngày hôm nay mặc một bộ váy phù dâu màu lam nhạt, mái tóc búi lên cẩn thận, khuôn mặt xinh đẹp không chút tạp nham, thể nhưng vẫn có vẻ bướng bỉnh, khiến người ta không nhận được muốn dạy dỗ một trận.

- Không ngờ anh lại ở đây!

- Hai người quen nhau a?

Tiểu Vy đứng một bên hỏi.

- Tất nhiên! Anh cùng cô ấy đã cùng nhau ăn tối. - Daniel nở nụ cười tuyệt đẹp.

- Vậy a? Chúc mừng nha!

Lãnh Phong một tay ôm nàng khẽ mỉm cười, tảng đá nặng trong lòng rơi xuống, tan biến. Nếu tên trước mặt này đã ăn tối cùng Tiểu An, hẳn cũng không lo về việc nàng nữa.

Tiểu An cười, đưa tay cuốn cước tóc mình. Khải Bình thu hết cảnh này vào tầm mắt, hành động như vậy nói rằng cô đang ngại ngùng. Ánh mắt trở nên lạnh băng, Khải Bình đi đến, chặn trước mặt Daniel.

- Phan Nam, ta lại gặp!

- Vỵ, em muốn đi ăn gì không? - Lãnh Phong hôn nhẹ lên má nàng, cố ý đánh lạc hướng, làm cho tâm bảo bối đi nơi khác.

- A, em không đói! Nhưng mà khát nha!

Được hấn cưng chiều, tính nàng ngày càng trẻ con, lâu dần thành hư, hoàn toàn lệ thuộc vào hấn. Vì thế, Tiểu Vỵ không nghĩ ngợi gì, để hấn bế mình lên rồi đi.

- Em đi, ba người nói chuyện tiếp!

Sau khi Lãnh Phong cùng nàng rời đi, hiện tại chỉ còn Khải Bình, Daniel cùng Tiểu An. Mà không khí giữa hai người đàn ông này ngày càng lạnh lẽo, Tiểu An không chịu được, ho khan vài tiếng.

- Anh khỏe chứ? - Daniel lịch sự, giơ tay ra phía hấn.

- Rất khỏe! - Khải Bình ánh mắt lạnh lùng, buông ra câu trả lời hờ hững, hoàn toàn không có ý hỏi lại Daniel, lực đạo ở tay siết chặt.

Daniel cười trừ, đôi mắt hẹp dài màu xanh dương khẽ nhú lại, tỏ vẻ sẵn sàng nghênh chiến.

Tiểu An lại nhìn bọn họ bắt tay khá lâu, nhìn ánh mắt bọn họ như họng súng liên tục bắn xé đạn về phía nhau. Lại không nhịn được, ho khan vài tiếng.

- Khụ, khụ!! Hai người xa nhau chưa lâu, nhớ nhau như vậy sao?

Hắc tuyến bắt đầu xuất hiện trên khuôn mặt Khải Bình, anh buông tay ra, nhưng không phải ánh mắt vẫn chưa buông, vẫn tiếp tục nhìn Daniel, hận không thể đem anh ta xé làm vạn mảnh.

- Tiểu An, bọn anh cần nói chuyện riêng! - Daniel vẫn duy trì nụ cười dịu dàng với Tiểu An.

- A, cái này... - Liệu có ổn không? Nỡ như cô đi rồi, bọn họ sẽ đánh nhau sao?

- Tiểu An, em đi đi!

Khải Bình vẫn chung thủy tặng cho Daniel một sự uy hiếp đáng sợ. Anh từ đầu đến cuối vẫn chưa hề nhìn Tiểu An, điều này làm cho cô cảm thấy hơi thất vọng. (Kel: Xong rồi!!! =o=!)

- A... Vậy, em đi ra kia chút! Lát gặp lại..

Tiểu An không còn cách nào cự tuyệt, đành phải đi ra ngoài đóng cửa.

Cái đó... Thực sự hai người họ sẽ ổn sao?

“Cạch!” Chiếc cửa màu trắng đóng lại, bên ngoài hoàn toàn cách ly với bên trong.

“Rầm!!”

Tiếp theo, cả thân hình cao lớn của Daniel ngã xuống nền, khoe miệng bắt đầu ứa máu.

- Không tệ đi! Anh sao vậy?

- Đừng nghĩ có thể cướp đi Tiểu An từ tôi! - Khải Bình cười lạnh, bàn tay nắm lại thật chặt, kêu lên tiếng “rắc”.

- Xin hỏi, Tiểu An từ bao giờ là của anh?

Daniel nhanh chóng khôi phục lại nét mặt âm u, đứng dậy đối diện với Khải Bình.

- Từ khi gặp tôi!

“Rầm!”

Lần này, Daniel sắc mặt tức giận, một quyền đánh thẳng vào bụng Khải Bình.

- Không bằng cá cược đi! - Hoàn toàn bỏ quên khoe miệng vẫn chảy máu, Daniel một thân quần áo trắng toát lên hơi thở bức bách.

- Quá muộn, nó đã bắt đầu rồi! - Khải Bình cởi áo khoác vướng víu ra, một cổ khí lạnh leo tột độ lập tức tản ra.

Muốn cướp Tiểu An đi?

Anh không nghĩ vậy!

Tiểu An ngồi bên dưới, nghe thấy tiếng phá cửa ở bên trên. Sắc mặt tái mét đứng dậy, vội chạy lên tầng.

- Đây! Hai người làm trò gì vậy?

Cô vừa mới lên, đã thấy Khải Bình túm cổ áo Daniel đánh tới tấp, một chút cũng không thương tiếc, ngược lại còn có vẻ thỏa mãn.

- Phong, anh không phải nên ngăn họ sao? - Tiểu Vy ở trong lòng Lãnh Phong khẽ nói.

Nàng chính là sợ hai người họ bị thương, dù gì một người cũng là bạn tốt, một người cũng là anh mình, không thể để họ đánh nhau đến chết được.

- Vy, không phải bây giờ, hấn đang rất tức giận, em không thấy sao? Đừng lo! - Lãnh Phong hôn nhẹ lên trán nàng. Cái hấn muốn chính là việc này, để họ đánh nhau thì tốt hơn, như vậy Tiểu An sẽ dễ dàng phát hiện ra được ai mới là người mình yêu thương.

Daniel thấy Khải Bình khựng lại, nở một nụ cười lạnh, nhanh chóng dùng một quyền đánh vào bụng Khải Bình.

Khải Bình vì bị tấn công bất ngờ, tức giận lại dâng lên.

- Đủ rồi!

Lãnh Phong nhíu mày. Không thấy Tiểu An động tĩnh gì, âm lượng không to không nhỏ, lạnh lùng đi đến. Một cước đem cả hai người đàn ông đá ra xa.

- Khụ khụ... - Tiểu Vy ho khan. Anh à, anh muốn họ chết ngay ở đây sao?

- Cảm ơn! - Tiểu An gật đầu nói với hấn.

- Ngu ngốc! - Lãnh Phong bỏ lại một câu, bộ dáng lạnh lùng quay trở lại với vẻ dịu dàng đi về phía Tiểu Vy.

Cười nhạt, cô biết hấn nói mình. Thật ngu ngốc, tại sao cô vẫn không thể lựa chọn được? Cô thích Khải Bình, nhưng không phải là không có ý với Daniel. Phải làm sao?

- Khải Bình..

- Tôi không cần! Tránh ra! - Vốn tâm tình đã thậm tệ, nay càng thậm tệ hơn. Anh bỏ đi bàn tay của Tiểu An, đứng dậy lấy áo khoác rời đi.

- Quay lại làm việc đi! - Lãnh Phong cảm thấy không phù hợp, quay lại dùng giọng nói lãnh khốc ra lệnh, một tay ôm bảo bối đi xuống tầng chuẩn bị chọn váy cưới cho Đường Hi. Hiện tại, cho bọn họ tự do chút.

- Em không cần phải tỏ ra mình có tội! - Daniel ngồi xuống bên cạnh Tiểu An an ủi.

- Thật xin lỗi, vì em anh lại bị thương.. - Cô cúi đầu, hai tay nhàu chiếc váy màu lam nhạt.

- Không nên, anh là người nói em rời đi, không phải sao? - Daniel cười.

- Xin lỗi!

- Ngốc, mau quay trở lại đó đi! Anh ta sẽ không nhịn được muốn giết anh mà xem!

Đưa tay vuốt nhẹ mái tóc cô, Daniel đứng dậy.

- Anh sẽ gọi điện cho em sau, giờ đứng dậy đi!

Tiểu An ngoan ngoãn nghe lời, đứng dậy, phủi đi một lớp bụi mỏng ở trên váy.

- Anh thật sự, ra ngoài với bộ dáng đó sao?

Tuy không phải là tệ, nhưng ra ngoài với vết thương trên người như thế, ắt không thể có người không để ý đến.

- Anh không sao đâu! Tạm biệt nhé!

- Ít ra để em băng lại vết thương...

Thấy anh rời đi, cô vội vàng chạy ra cửa gọi. Nhưng đi ra, bên ngoài chỉ là khoảng không trống vắng, hoàn toàn không có ai.

Cô cúi thấp đầu suy tư. Khải Bình và Daniel, cô đã tình vậy sao? Ở tình huống này, thật khó xử!

Một đôi giày đen bóng xuất hiện ở tầm mắt nàng, Tiểu An giật mình, vội ngẩng đầu lên.

P/s: Đạo này ta phải xem lại bản thảo vài thứ @@ Rất khó post truyện, có thể 2 ngày một lần, các đọc giả yêu thông cảm cho ta T.T~ Điểm kiên nhẫn của ta rất ít lên... =))

51. Chương 51: Chuyện Bé Xé Ra To.

Khải Bình nhìn cô, ánh mắt chứa đầy sự khó hiểu.

- Em mong anh ta ở lại đến vậy sao?

Tiểu An giật mình, cúi thấp đầu. Thật vậy sao? Cô chỉ muốn băng lại vết thương thôi mà.

Ánh mắt Khải Bình trùng xuống, giống như có một kim đâm sâu vào lòng hắn, đau đớn.

- Ngay cả lừa dối, em cũng không lừa dối được sao?

- Không phải, tôi..

Khẽ cắn môi, ở tình cảnh này thật khó nói, cô không cách nào mở miệng nói.

- Là như vậy sao? - Khải Bình cười khổ. Anh vẫn chưa tên Daniel đó sao? Hắn làm nhiều như vậy, cô vẫn không cảm thấy gì sao?

- Không! Anh hiểu lầm, tôi chỉ muốn...

- Không cần! Không quan trọng nữa! - Hắn ngắt lời, mặt mày nhăn nhó.

Tiểu An cũng không nói gì, lúc trước và bây giờ hoàn toàn khác, cô đứng trước hắn, một cảm xúc sợ hãi, rụt rè lại dâng lên. Cô hiện tại, nhất gan.

- Về nghỉ đi, tuần sau là lễ cưới của Lục Quân và Đường Hi rồi! Tôi cũng đi đây, tuần sau gặp!

Dù tức giận, hắn vẫn không quên dặn cô, nói xong rồi mới quay đầu, bước đi.

Nếu hắn thua, nên thua đẹp chút!

Trong căn phòng rộng lớn, một thân ảnh ngồi thụp xuống, có người lại một góc khẽ nói:

- Ý em, không phải như vậy...

* * *

Tiểu Vy ngồi trong lòng Lãnh Phong nói:

- Phong, anh không nên đánh Daniel mạnh như vậy!

- Anh đâu chỉ có đánh anh ta, còn nhớ là có cả Khải Bình nữa!

Nàng vừa nhìn thấy Khải Bình đi xuống, khuôn mặt hiện lên một vẻ thất vọng rõ ràng, hơn nữa anh ấy cũng đều bị thương ngang nhau với Daniel.

- Nhưng...

- Không cần nhiều lời! Không phải em nói anh can họ hay sao? Anh chính là can họ đấy thôi, không lẽ để họ đánh nhau đến chết?

Lãnh Phong nói lại lời nàng, đưa tay bỏ miếng khoai chiên vào miệng mình.

Tiểu Vy trừng mắt nhìn một cái, quay lại tiếp tục theo dõi tạp chí.

- Phong, em được đổi màu tóc sang màu này không?

Nàng giơ tờ báo chí lên, ở đó có chụp ảnh một cô người mẫu xinh đẹp với mái tóc màu nâu đỏ.

- Không! - Hấn không thèm liếc mắt qua tờ báo chí, đưa miếng khoai chiên bỏ vào miệng nàng.

- Nhưng anh còn chưa nhìn! - Nàng tránh đi miếng khoai tây chiên từ tay hấn, cố đưa quyển tạp chí đến gần mặt hấn.

Hấn thở dài, có chút không vui nhìn nữ nhân bộ dạng xấu xí ở trong quyển tạp chí, rất nhanh liền trả lời như cũ:

- Không! Cô ta xấu kinh tởm, em muốn giống cô ta? - Lãnh Phong nhú mày nhìn nàng.

- Cô ấy xinh mà! - Tiểu Vy hạ tờ báo xuống nhìn lại.

- Sao cũng được, nhưng anh nói là không! Giờ ăn đi! - Hấn đưa miếng khoai chiên đến miệng nhỏ của nàng. Như cũ, Tiểu Vy tránh đi, không ăn.

- Nếu anh không đồng ý, em sẽ không ăn!

- Vy! Anh chiều em quá, em hư mất rồi! - Chân mày hấn nhú chặt lại, cao giọng nói.

- Cái gì a! Nói có hay không, em vẫn sẽ đi đổi màu tóc! - Nàng vùng ra khỏi lòng Lãnh Phong, hùng hổ tuyên bố.

Đổi màu tóc? Mái tóc tuyệt đẹp như vậy, giờ nàng muốn đi đổi sang cái màu ghê người kia ư? Hấn tuyệt không cho phép!

- Anh không cho em đổi! - Lãnh Phong như cũ vẫn ngồi ở ghế sofa, ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng.

Tiểu Vy gần đây lớn gan hơn, trời càng nóng, tâm trạng nàng cũng nóng theo, rất dễ tức giận.

- Xin hỏi, anh là gì của em? Không có quyền!

Cả sảnh rơi vào im lặng. Từng ánh mắt chăm chú nhìn biểu hiện của Lãnh Phong.

Cái gì là gì? Không có quyền? Hấn từ lâu luôn sủng yêu nàng, bây giờ nàng còn muốn phản nghịch?

- Anh là chồng em! Sao anh không có quyền? - Hấn tức giận đập bàn đứng dậy.

- Cái gì mà chồng chứ? Anh tưởng anh là ai hả? Tôi căn bản còn chưa có kết hôn gì với anh hết! - Tiểu Vy không chịu thua, trừng mắt nhìn hấn nói.

- Cô nói lại thử xem! - Lãnh Phong bây giờ thực sự tức giận. Khuôn mặt tuấn lãng đanh lại, ánh mắt lạnh lùng hấn lên tia máu, bàn tay siết chặt lại, cả người tỏa ra một cỗ hàn khí.

Nữ nhân đáng giận này, muốn chọc tức hấn sao?

- Hai người này, thường ngày yêu thương nhau như vậy, sao chỉ vì việc này mà làm ầm lên chứ? - Đường Hi cười.

- Tránh ra một bên đi! Cũng chỉ vì cô ta quá ư là trẻ con! - Lãnh Phong tức giận chỉ vào Tiểu Vy.

Nàng từ trước đến nay luôn ghét bị nói là trẻ con, hơn nữa hấn lại chỉ thẳng vào nàng mà nói. Lần này tức giận lên thẳng đại não, Tiểu Vy hét lớn không kém gì hấn:

- Cái gì? Anh nói tôi trẻ con! Anh dám?

Hắn hừ lạnh. Xem ra hôm nay không dạy cho nha đầu đáng giận này một bài học thì hắn không phải là Lạc Lãnh Phong nữa rồi.

- Được! Tôi chẳng cần vòng vo với anh, tôi tự tách mình ra, anh căn bản không thể ngăn tôi!

Tiểu Vy lấy túi xách, dùng dùng đi ra bên ngoài.

- Lãnh Phong, cậu không can sao?

- Kệ cô ấy! Sớm muộn cô ta cũng sẽ quay về! - Hắn nói lỏng cà vạt, ngồi phịch xuống ghế, hai tay xoa xoa mi tâm.

- Anh ta nghĩ mình là ai? Đừng nghĩ tôi ra ngoài là sẽ không thể sống thiếu anh! - Nàng tùy tiện đá một viên sỏi trên đường, miệng lầm bầm nguyên rửa người nào đó.

- Taxi! - Vội vẫy một chiếc xe, nàng ngồi lên, đọc địa chỉ khu nhà hắn.

Hiện tại nàng không hề muốn gặp hắn, nhưng bất quá, rời đi vẫn phải mang theo đồ đạc.

Nhiều lần trước đều là nàng lên rời đi, lần này là quang minh chính đại trước mặt Lãnh Phong, cảm giác hả hê chưa đến đã thấy bức bối trong lòng.

- A Thần!

- Tiểu thư, có chuyện gì sao? - A Thần ngồi ở trước máy tính, đưa tay ấn nhẹ ở bộ đàm nói.

- A Thần, lát người đến đón tôi được không?

- Như vậy...

- Không sao! Lần này tôi quang minh chính đại rời đi, hắn cũng chẳng để tâm đâu! - Nàng nghịch đuôi tóc nói.

- Vậy được! Tôi sẽ đến đón tiểu thư!

Cúp máy. Tiểu Vy thở dài, dựa vào một bên cửa sổ nhìn ra bên ngoài.

- Tiểu thư, cô đã về! - Quản gia Bình từ xa nhìn nàng xuống từ xe taxi khẽ nhíu mày. Tiểu thư của bọn họ sao có thể đi taxi?

- Ừm! Quản gia à, bà có bánh chanh không? - Nàng cứ nhiên hôm nay rất muốn ăn đồ chua, lát nữa đi, tiện thể mang luôn bánh ăn nhẹ.

- Có! Nhưng.. tiểu thư làm gì? - Quản gia không hiểu lắm về lý do này.

- Không sao! Bà cứ gói tạm cho cháu thành hai túi, lát cháu sẽ xuống lấy!

Tiểu Vy xua tay cười rạng rỡ, một mạch bước lên lầu. Đồ của nàng sau khi trở về đều dọn hết vào phòng Lãnh Phong, hai người coi như ở chung phòng, vì vậy không khỏi khiến cho nàng khó xử. Vừa nãy, hắn và nàng như vậy, bây giờ lại vào phòng hắn...

- Thôi kệ!

A Thần ngồi trong xe Ferrari đỏ, nhìn qua gương chiếu hậu, ở đó có một nữ nhân xinh đẹp đang kéo va li đi, đằng sau là một đoàn người đang huyền áo, ồn ào hết sức.

- Tiểu thư, cho dù hai người có lớn tiếng, tiểu thư xin đừng chọn cách này mà bỏ đi! - Quản gia Bình là người lên tiếng đầu tiên. Nếu như nàng rời đi, cả cái Lạc Trạch này sẽ ngày ngày u ám, đáng sợ tột cùng, công lao đó tất nhiên là của chủ nhân họ - Lạc Lãnh Phong.

- Không sao đâu! Anh ta biết tôi rời đi! Anh ta chẳng để tâm đâu! Để tôi đi, được không?

Aiz, mấy người này đâu phải ít việc. Cứ nhiên hôm nay lại nhiều lời như vậy chứ?

- Để tôi đi đi!

Khẽ lắc đầu, A Thần thở dài một cái, mở cửa bước ra ngoài xe.

Nữ hầu thấy nam nhân dung mạo anh tuấn bước từ xe Ferrari ra, đi đến bên tiểu thư.

- Mọi người, tôi đón cô ấy! Cảm ơn đã tiễn!

A Thần nở nụ cười ôn hòa, đưa tay lấy va li từ tay của nàng rồi kéo người đi.

- Cảm ơn!

Ngồi trong xe, Tiểu Vy thở dài một tiếng, lập tức lười biếng dựa cả người vào ghế.

- Tiểu thư, hiện tại về căn hộ của cô?

- Ừm!

Nhìn chiếc Ferrari đỏ rời đi, nữ hầu vừa nãy ngỡ ngàng nói:

- Kia, có phải là do thiếu gia chúng ta bên ngoài bao nuôi nữ nhân khác, cùng dung túng cho tiểu thư quá, khiến cô ấy buồn chán nên bỏ đi cùng nam nhân khác không?

- Tầm bậy! Mau đi làm việc, chuyện này để tiểu thư cùng thiếu gia giải quyết.

- Tiểu thư, có chuyện gì xảy ra vậy? - A Thần ngồi ở bên trên hỏi, phải nói rằng lần này nàng không có trầm tư như những lần trước.

- Kệ đi, tôi không muốn nói đến anh ta đâu!

Đúng vậy, nàng một chút cũng không muốn nói tới hắn.

- Lãnh Phong, cậu không đi tìm Tiểu Vy sao? - Lục Quân ngồi xuống bên cạnh hắn nói.

- Không!

Bảo bối bị hắn cưng chiều quá, sau này sẽ thành hư mà tạo phản lại chính hắn, không bằng bây giờ bắt đầu dạy dỗ, chính đáng cho nàng một bài học nhớ đời.

- Nhất quyết sao?

- Không! - Hắn trả lời rõ ràng, không nửa điểm luyến tiếc.

* * *

Xe dừng lại trước khu căn hộ cũ của, Tiểu Vy bước xuống, hít một hơi thật sâu.

Nàng thật lâu chưa có trở về nơi này, cảm giác vẫn quen thuộc như cũ.

- Tiểu thư, ta nên vào! - A Thần nhẹ giọng nhắc nhở, vẫn một mực muốn xách đồ cho nàng.

Nàng ở cùng với hắn khá lâu, tính tình của hắn cũng không hề lạ, vì vậy cứ để hắn cầm đồ cho mình, một thân đi vào nhà mở cửa.

Cửa mở, một lớp bụi dày đặc rơi xuống, nhắm thẳng vào nàng.

- Khụ khụ! - Tiểu Vy một tay phất qua lại, tay kia ôm lấy miệng mình, ho liên tục.

- Tiểu thư, cô ổn không? - A Thần đằng sau nhíu mày hỏi.

Đưa tay phẩy nhẹ, nàng tỏ ý không sao, vẫn tiếp tục đi vào, cố tìm công tắc đèn trong bóng tối.

- Thôi được rồi, A Thần, cậu có thể về rồi, hiện tại tôi sẽ thu dọn chút! Rất xin lỗi, hiện tại không thể mời anh ở lại uống trà. - Tiểu Vy cười dịu dàng nói.

- Không sao, nếu tiểu thư có chuyện gì cần tôi giúp thì liên lạc với tôi!

A Thần không cản trở việc của nàng, chào tạm biệt rồi rời đi.

- Aiz! Sẽ mệt đấy! - Nàng tựa lưng vào cửa thở dài.

Sớm là nàng có thể dọn đi nơi khác, nhưng lại không nỡ xa khu căn hộ này, nó có mùi vị rất quen thuộc, khiến nàng không thể bỏ nó.

Lúc này, ở tòa nhà đối diện, một bóng đen từ cửa sổ đang đứng nhìn thân ảnh nhỏ bé đang bận rộn thu xếp lại đồ đạc, khóe mắt bỗng giật giật, miệng khẽ lẩm bẩm:

- Vy...

- Thế nào? - Một người đàn ông trung niên mặc tây trang màu xám ngồi ở ghế, ở bên cạnh là một nữ nhân quyền rũ động lòng người, ả mặc bộ sườn xám cách tân khá ngắn, thỉnh thoảng bàn tay không yên phận, lẩn mò trong áo của người đàn ông kia.

Từ Trí nhìn ả bằng một ánh nhìn khinh bỉ, nở nụ cười lạnh với người đàn ông kia:

- Không tệ! Giá trao đổi rất được! - Năm trăm vạn đổi lấy một nữ nhân mà hần muốn, không tệ!(Kelly: Ta trót cho bối cảnh chính ở Đài Bắc, nên đành dùng đơn vị tiền tệ đó vậy, chả còn cách nào khác ==!)

- Vậy ông muốn lặp lại lịch sử huy hoàng nữa chứ gì? - Hần tựa vào cửa sổ, nhìn người đàn ông đối diện.

Người đàn ông không trả lời, chỉ kéo nữ nhân bên cạnh ngồi vào lòng mình cười.

- Vậy thì cảnh giác chút! Cô ấy không yếu đuối như anh nghĩ đâu!

Hần nhớ nàng đã một tay giết chết hàng chục người đàn ông cao lớn chỉ bằng một khẩu súng ngắn, điều này cho thấy, nàng cho dù lần đầu đụng tay vào súng cũng đã vượt xa hần. Nữ nhân này cùng Lãnh Phong, như là có duyên phận với súng.

- Yên tâm! Tôi đã từng bắt đứa chị của cô ta rồi phải không? Nghe nói đứa chị đó là tay thiện xạ không tồi đâu!

- Ông nói sao cũng được! Chỉ cần mang Tiểu Vy về cho tôi! Lúc đó tiền sẽ tự động xuất hiện, như ông muốn.

- Từ Trí cười nhạt, xoay người lại, tiếp tục đưa mắt nhìn vào ống nhòm.

Thân ảnh xinh đẹp ngay tức lại xuất hiện, nàng đang đứng ở ngoài, cẩn thận lau cửa sổ. Cho dù hần không nhìn thấy khuôn mặt nàng, nhưng nhìn bóng lưng xinh đẹp, cho thấy nàng đang rất vui vẻ.

Tại sao? Năm đó hần lại ngu ngốc như thế? Sao hần có thể đồng ý cá cược để lừa dối nàng? Ngu ngốc đùa bốn nàng, rồi lại hối hận nhìn nàng rời đi. Giờ thì sao, nàng hận hần, nàng căm phẫn hần. Trong thời gian hần ở viện, nàng một chút cũng không đến thăm, hần mỗi khi tỉnh, trong đầu chỉ có mỗi mình nàng, mà ở trước mặt lại là tên khốn Lãnh Phong.

- Vy, chờ anh. Có được hay không?

52. Chương 52.1:

Trong lễ cưới, người ta luôn nói rằng cô dâu chú rể luôn hạnh phúc nhất. Nhưng ở đây hoàn toàn không phải như vậy, Đường Hi cùng Lục Quân thường xuyên phải chạy tới chạy lui, không thì chỉ biết ngồi một chỗ, lo lắng nhìn về bốn người ở bên kia.

Thật không vui, chính là hiện tại, Tiểu Vy cùng Lãnh Phong gây xích mích, bất đồng nhau, hai người hiện tại mỗi người một bàn, động đất cháy nhà cũng không hề liên quan đến đối phương. Còn Tiểu An và Khải Bình nhìn qua mặt lạnh như chưa từng quen biết, vẫn là mỗi người một bàn. Bốn người bốn nơi, và tất nhiên ở nơi đó chẳng ai dám đi vào, nhưng hể nam nhân nào đi đến gần hai nữ nhân kia, cũng đều nhận được ánh mắt muốn giết người của hai người đàn ông bên này.

Còn cô dâu chú rể? Ngồi ở giữa bốn bàn, đồng loạt cúi đầu, tỏ vẻ mình là người phạm tội.

“Reng”

Tiểu Vy cầm điện thoại, không vội xem tên, đứng dậy rời khỏi phòng. Không hề biết vẫn có ánh mắt thâm trầm vẫn luôn nhìn nàng.

Lãnh Phong nhìn bóng lưng nàng rồi đi, mi tâm có chút cử động, nhúu chặt mày. Có chuyện gì mà cần phải bí mật như vậy?

Tiểu Vy nghe điện thoại, chốc lát lại khẽ nhúu mày. Thật lâu sau, nàng cuối cùng cũng lên tiếng:

- Được! Tôi cùng Tiểu An sẽ đến ngay!

Khải Bình uống cạn ly rượu, ánh mắt nóng rực nhìn về nữ nhân đối diện đang giữ khư khư chiếc điện thoại, thỉnh thoảng khẽ cười mỉm. Có gì đáng cười? Nhất định cô đang nói chuyện với tên Daniel kia. Hấn chán ghét chuyện này!

Tiểu Vy mở cửa bước vào, thỉnh thoảng cười mỉm với mọi người, coi như đáp lại lời hỏi thăm. Nàng đến bên cạnh chị mình, ghé sát tai nói vài điều.

Sắc mặt Tiểu An ban đầu kinh ngạc nhìn về phía nàng, ý hỏi liệu nó có phải thật, sau khi nhìn nàng gật đầu, khóe miệng xinh đẹp liền vẽ ra một nụ cười tươi.

Cô thật lâu chưa có gặp lại A Thần, mà lần này lại có việc cho cô làm nha.

Lãnh Phong sắc mặt đành lại, lạnh lùng nhìn hai nữ nhân cúi đầu chào cô dâu chú rể, sau đó cùng nhau rời đi, trên khuôn mặt đều nở ra nụ cười hết sức vui vẻ.

- Nay, cậu nghĩ họ đi đâu? – Khải Bình huých tay hấn hỏi.

- Còn tùy! – Hấn vẫn ngồi trên ghế, ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía cửa.

- Nay! Em có nghĩ A Thần sẽ vượt được chị không? – Tiểu An ngồi ở ghế lái quay ra hỏi nàng.

- 80% mặt toàn diện anh ấy sẽ thắng chị! – Tiểu Vy gật đầu phán.

Chính là bây giờ nàng cùng Tiểu An đi đến chỗ của A Thần, gần đây Tiểu An luôn vắng, mà lúc trước cô lại là mặt thám, không tránh khỏi có kẻ thù. Hiện tại chính là vậy, A Thần vừa gọi điện thông báo với nàng có người xâm nhập vào căn hộ của Tiểu An. Dù nàng trước đây từng mạo hiểm ở trong rừng, nhưng lần này là với chị nàng nha! Không thể không đi, không thể không đi! (Kelly: Đạo này ta nhận ra rằng, ta nói chuyện đậm chất phương Đông nha @@ Tất cả chỉ vì người nhà kế bên là người phương Đông =)))

Tiểu bảo bối à, em không thể khen chị mình một câu sao? Tiểu An dở khóc dở cười nhìn em gái mình.

- Mà đạo này em chưa thấy anh Hải Từ trở về! – Tiểu Vy đột nhiên quay ra.

- Sớm biết em sẽ hỏi, khoảng vào tuần sau anh ấy sẽ từ Cali* trở về. – Tiểu An vẫn duy trì tốc độ trên đường cao tốc, bình thản nói.

- Cali? Không phải Lãnh Tư ở đó sao?

*Cali: Một tiểu bang nhỏ, nằm ven biển, phía tây ở Mỹ (hay Hoa Kỳ).

- Lãnh Tư? Có phải anh ta là em trai của Lãnh Phong, lúc trước đến nhà hấn không?

- Phải! Là anh ta!

“Két!”

Một chiếc xe thể thao màu xám tro dừng lại, cửa mở, một nam nhân dung mạo tuấn mỹ bước ra, khẽ rửa mặt tiếng:

- Đáng chết! Họ đi đâu?

Ngay sau đó, thêm chiếc xe thể thao nữa dừng lại, lại thêm một nam nhân dung mạo càng tuyệt mỹ hơn.

- Sao rồi?

- Ta mất dấu rồi!

Lãnh Phong khuôn mặt đành lại, vẫn duy trì giọng nói lạnh lùng tàn khốc:

- Hiện tại cứ trở về, tối sẽ biết!

- Tiểu thư! – A Thần bước lên phía trước, mở cửa xe, cúi đầu chào.

- Khỏi đi A Thần, cậu biết tớ như thế nào rồi. Không phải hiện tại vẫn gọi Tiểu Vy như vậy đấy chứ?

Lúc trước cô cùng A Thần một mực luôn đi theo sát Tiểu Vy, hai người mặc dù hơn tuổi nhau nhưng vẫn coi như là bạn bè. Cô rất khó chịu khi A Thần gọi mình như thế.

- Được thôi! – A Thần chán nản nhún vai.

- Nè! Sao anh không gọi em như vậy chứ? – Tiểu Vy bực bội nhìn A Thần, thế nào khi nàng đến Lạc trạch ở cùng Lãnh Phong, hẳn lại thay đổi cách xưng hô. Mà giờ thì chỉ cần chị lên tiếng thôi đã thay đổi rồi?

- Thật xin lỗi Tiểu Vy! – Hắc xoa đầu Tiểu Vy cười.

- Bày đặt! – Nàng chu môi.

- Tiểu An, khu của cô bị đột nhập, thế nào lại vui vẻ như kia?

- Không vui mới lạ, khu này chẳng có gì quan trọng mấy. Vui chính là gặp lại cậu! – Tiểu An mở cửa cười.

- Nè, như vậy chị thích A Thần phải không?

Lời nàng vừa dứt, không khí xung quanh ngay lập tức rơi vào trầm lặng.

A Thần rùng mình nhìn Tiểu An: “Này! Cậu đừng có mà thích tôi!”

Tiểu An trừng mắt nhìn A Thần: “Mơ à?! Tôi đời nào đi thích loại như cậu!”

- Khụ khụ! Tôi nói sai sao? – Tiểu Vy ho khan hỏi.

- Thôi! Ta vào đi! Hai người nên thay bộ váy này ra, không tiện lắm! – Hắc phát tay.

* * *

Đường Hi tựa vào vai Lục Quân một hồi, rốt cuộc không nhịn được, ngồi dậy hỏi chồng:

- Này! Anh nghĩ hai người họ đi đâu?

- Em sao có thể hỏi anh a?! Hỏi hai người họ kìa! – Lục Quân cười, hất cằm về phía hai người đàn ông đang dùng bộ mặt dọa người kia.

- Không được, Phong ca sẽ dọa em! Anh hỏi đi! – Đường Hi dịch sang bên cạnh hắc, nhỏ nhẹ nói.

- Lãnh Phong à, đã tìm ra chưa?

- Nếu tìm ra, tớ đã không phải ngồi đây cùng mấy người! – Lãnh Phong trừng mắt nhìn.

- Tùỵ thôi! Tôi chỉ hỏi cho vợ! – Lục Quân nhún vai.

(Kelly: Anh à, rốt cuộc anh có quan tâm đến bạn không a?! Bạn người ta đang tìm vợ kìa!)

- Hừm! Ai nói hai người các anh cãi nhau với hai cô ấy! Giờ hối hận chưa? – Đường Hi bạo gan nói.

Nhưng không được bao lâu, lại lập tức thu hồi bản lĩnh, sợ hãi nép vào lòng Lục Quân vì ánh mắt sắc bén của hai người đàn ông lườm mình.

- Từ trước đến giờ, tôi chưa hề cảm thấy mình có lỗi. Không phải hối hận! – Lãnh Phong cùng Khải Bình cùng nhau lên tiếng, phủ nhận lời nói vừa rồi của cô dâu Đường Hi.

Đẩy cửa, Hải Từ thân hình cao lớn bước vào, ánh mắt như chim ưng tìm kiếm một người trong đám đông.

(Kelly: Vâng, anh của nữ chính, qua nửa truyện mới xuất hiện. Thỉnh tha cho ta, là ta sơ xuất =)))

- Vị tiểu thư này, xin hỏi chút, cô dâu chú rể hiện tại đang ở đâu? – Hắc tùy tiện vỗ vai một nữ nhân, tháo kính đen xuống hỏi.

Du Tâm giật mình, tức giận quay sang nói lớn:

- Là kẻ nào? Dám làm phiền lúc ta đang ăn?

Cô không gọi là thân với cô dâu, cũng không gọi là có huyết thống trong nhà. Bất quá là lúc trước Đường Hi cô dâu có cùng một nữ nhân khác đi du lịch, vì họ không biết đường, cô tốt bụng chỉ cho họ. Ai ngờ sau ba tháng họ vẫn nhớ mặt cô, trực tiếp đi đến hỏi cô đến dự đám cưới. Lý này nghe khá buồn cười, cô chẳng phải là thân quen, chỉ có một lần giúp đỡ, cư nhiên lại bị lôi kéo đến dự đám cưới. Không có biện pháp, đành phải đến dự. Mà hiện tại không có ai quen biết, cô ngồi một mình cũng rất tốt, lại bị làm phiền nữa.

- Tiểu thư, xin bớt giận! Nếu tôi có làm gì ảnh hưởng đến em, thật xin lỗi!

Du Tâm ngẩng đầu, lúc này mới biết nam nhân trước mắt. Hắn có làn da màu mật ong khỏe mạnh, mái tóc đen buông thả tự nhiên, dung mạo anh tuấn, nhìn qua là người rất thu hút. Nhưng bây giờ, anh ta đã làm hỏng tâm tình ăn uống của cô, đáng trách!

- Thôi được, nể anh đẹp! Muốn hỏi gì? – Du Tâm xua tay, nghĩ gì nói đấy, chỉ mong anh ta mau đi nơi khác.

Hải Từ ngạc nhiên nhìn cô gái trước mặt. Đây là lần đầu tiên, hắn gặp nữ nhân nào nói thẳng như vậy. Bất quá, ánh mắt cô lại chỉ lướt qua hắn, hoàn toàn không có ý định nhìn kĩ. Cô thân hình khá nhỏ, miễn cưỡng là 1m60, mặc một bộ sườn xám cách tân đơn giản, ôm trọn đường cong gợi cảm, màu đỏ làm nổi lên làn da trắng mịn, khuôn mặt không quá nổi bật, có thể gọi là thanh tú, đáng yêu. Nhưng có điều làm hắn ngạc nhiên hơn, cô cứ như vậy ở trước mặt hắn ăn bánh, một cách vô tư, không hề e ngại.

- Ủm! Em tên gì vậy?

Du Tâm cứng họng. Lại nữa, hôm nay cô gặp người nào thì người đó đều hỏi câu này, bất quá, nữ nhân cô có thể miễn cưỡng trả lời, nhưng hôm nay, cô toàn gặp nam nhân.

- Anh rốt cuộc muốn hỏi về cô dâu chú rể hay hỏi gì?

- Tôi hỏi em! – Hải Từ nói.

- Tôi họ Du, tên Tâm, người ta gọi tôi là Du Tâm! Giờ anh đi được chưa? – Cô cắn một miếng bánh, trừng mắt nhìn hắn.

- Được! Còn một vấn đề, cô dâu chú rể hiện đang ở đâu? – Du Tâm, Du Tâm, hắn sẽ nhớ kỹ.

Du Tâm lười trả lời, chỉ tay về phía Đường Hi và Lục Quân đang ngồi xa kia.

- Anh đi nhanh đi! Đời này không hề muốn gặp lại! – Du Tâm phất tay, rời đi.

Dù gì tiệc cũng sắp kết thúc, cô rời đi sớm, sẽ chẳng có ai để ý.

Hải Từ đằng sau nhìn bóng lưng xinh đẹp của cô rời đi, khóe miệng vẽ lên một nụ cười.

- Như vậy, không thể được!

53. Chương 52.2:

Đường Hi từ xa nhìn thấy Hải Từ đi đến, vội ngồi dậy, khuôn mặt được trang điểm tỉ mỉ có phần ngạc nhiên hết sức.

- Anh Hải Từ? Anh về nước khi nào vậy?

- Mới thôi. Không ngờ một cô nhóc còn tắm chung với anh giờ đã lớn như vậy rồi! – Hắn xoa đầu cô cười.

Ở bên cạnh, Lục Quân khuôn mặt đen lại.

- Tắm chung? Hi à, tắm chung đấy.. – Nghe qua đã đủ nhận biết chủ nhân giọng nói đó đã nhẫn nhịn đến mức nào, từng câu chữ như thoát ra từ kẽ răng.

- A, là tuổi thơ của em! Bạch Hải Từ cũng là anh trai em đi, sao không thể tắm chung? – Đường Hi cố biện hộ.

- Đúng! Tôi đến đây có lời chúc phúc hai người, không muốn làm hỏng không khí ngày hôm nay đâu! – Hải Từ xoa xoa tay, trong đầu tràn ngập hình ảnh nữ nhân nhỏ mặc bộ sườn xám kia.

- Phải rồi! Anh có thấy bạn em ở đây không? – Đường Hi cố nhướn người, ánh mắt ở đằng sau hần quét nhanh một lượt.

- Bạn em? Phải Du Tâm?

- Đúng! Du Tâm, em nói cô ấy để em đưa về. Nhưng cô ấy lại nói là có bạn trai đưa, thật tiếc! – Đường Hi chu môi, nhất thời không để ý bộ mặt âm lãnh của Hải Từ.

Bạn trai? Bạn trai! Cô dám có bạn trai?! Đời nào hần sẽ để cho cô toại nguyện?!

Bàn tay vô thức nắm lại, giọng hần có chút cứng nhắc:

- Phải rồi! Cô ấy.. E hèm.. Bao tuổi vậy?

- Hừm? Du Tâm? Cô ấy có 21 tuổi thôi! – Đường Hi phẩy tay.

21 tuổi?! Hần 30 tuổi, nàng 21 tuổi. Không sao, cùng lắm chênh lệch nhau 9 năm, đối với hần không sao, không sao!

Lục Quân ở một bên nhìn thái độ của Hải Từ khê than thở. Đều là đàn ông cả, tất nhiên nhận biết rằng hần để ý vị tiểu thư kia. Mà không phải bình thường, là yêu từ cái nhìn đầu tiên đó nha!

- Phải rồi! Tiểu An đâu? Anh ở nước ngoài có nghe Tiểu An vẫn ổn, giờ mới có thể tìm gặp.

- Đúng rồi! Tiểu An vẫn chưa gặp hai bác! – Đường Hi giật mình nhớ lại.

Lúc Tiểu An quay lại, thời gian đó khá nghiêm trọng, nhất thời quên mất hai bác có biết hay không.

- Đừng lo! Họ đã gặp Tiểu An ở đây, họ có vẻ rất vui vẻ. Hiện tại bà thậm chí còn chưa ngừng khóc. – Hải Từ phẩy phẩy bộ áo ướt đầm nước mắt của mình, nụ cười có chút cứng nhắc.

- Gặp lại con gái mà mình cứ ngỡ đã chết, ai chẳng như vậy. – Khê huých tay hần, cô cười đắc ý.

- Đây, em đắc ý cái gì?

- Nè, em biết anh vẫn tức chuyện về cô Du Tâm đó có bạn trai nha! – Cái này cô cũng không chắc có phải không, nhưng nó là lời từ miệng Du Tâm nói ra nha.

- Được rồi nhóc!

- Hừm! Mà anh chưa có gặp các em rể mình nha! – Đường Hi khoanh hai tay trước ngực cười.

- Lạc Lãnh Phong thì anh biết, nhưng tại sao là “các”?

- Hải Từ à, anh không nghe nhầm đâu!

Lục Quân bỏ đi áo khoác, khoác vai hần cười, tay chỉ về phía Khải Bình cùng Lãnh Phong.

- Kia, người đàn ông mặc áo xám tro, là Khải Bình – chồng tương lai của Tiểu An. Kia, chắc anh biết mà! Có lẽ sau này Lãnh Phong sẽ cùng tiểu bảo bối của anh bước vào lễ đường! – Lục Quân cười hề hề.

Lãnh Phong ở một bên nhú mồm. Cái gì mà “có lẽ”? Hôm nay dù là ngày thành thân của Lục Quân, nhưng hần không ngại cho vợ chồng bọn họ xuống mồ chung.

- Sao vậy? Cãi nhau chẳng? – Hải Từ xoa xoa mái tóc phong tình, ánh mắt lộ đầy ý cười.

- Hải Từ, anh cũng không cần nói chung với tôi chứ! – Lãnh Phong nhấp một ngụm rượu vang.

- Aiz, Lãnh Phong ơi Lãnh Phong! Tôi cùng anh đi bar không biết bao lần rồi, lẽ nào anh lại không hiểu tôi?

Nụ cười ngay lập tức đông cứng trên khuôn mặt tuần mỹ của Lãnh Phong. Bạch Hải Từ này, ở đây còn nói?

- Chà! Hai người quen biết nhau à? – Khải Bình cười.

- Aiz, Khải Bình! Cậu ở đây cũng không cần giả vờ nha! – Hải Từ ý cười ngày càng đậm.

Lại thêm, sống lưng Khải Bình lập tức cứng ngắc, ánh mắt hung dữ nhìn chằm chằm vào Hải Từ.

- Xem ra tôi với cậu có khác nhau là mấy đâu? – Lãnh Phong trả lại bằng nụ cười đắc ý.

Hai người này, diễn kịch thật tốt!

Hải Từ ở một bên liên khâm phục. Quả thật hẳn cùng hai người đàn ông này, trước đó số lần đi cùng nhau không hề ít.

- Sao đây? Tiểu An cùng tiểu bảo bối của tôi đâu?

- Cái gì mà của anh? – Ngay lập tức, hai thanh âm trầm thấp khác nhau liền rống lên.

Mọi người trong sảnh liên tập trung ánh mắt đổ dồn về bọn họ. Ngay từ đầu, hội tụ giai nhân xuất thế đã ở đây cả, chủ yếu vẫn là bốn người đàn ông với khí thế cao ngạo như vương giả kia, ở giữa lại là cô dâu xinh đẹp.

Gì đây? Lẽ nào lại giữa ban ngày ban mặt đối đầu nhau, đòi cướp cô dâu? Vừa rồi nghe bọn họ rống to, thật đáng sợ nha!

Những người họ hàng xa không hiểu chuyện ngay lập tức dùng ý nghĩ lung tung lấp đầy trí óc mình.

- Đây, họ có chung dòng máu với tôi, chung nhà với tôi, còn chung bồn tắm với tôi nữa! – Hải Từ nhấn mạnh.

- Câm miệng đi! – Lãnh Phong hai tay nắm chặt khe rít lên.

- Phải rồi! Năm 19 tuổi, tiểu bảo bối còn đòi tôi ngủ chung với đó nha! – Hải Từ lời nói đầy ngụ ý.

Mà hai người đàn ông ngồi trên ghế đều biết “tiểu bảo bối” là ai, tất nhiên là ý chỉ Tiểu Vy nàng. Khải Bình vẫn vô tư huyết sáo, còn Lãnh Phong mặt đầy hắc tuyến nói:

- Cái gì mà ngủ chung?

Hắn biết, Hải Từ này là muốn chọc giận hắn.

Trong đầu vừa nhìn thấy hình ảnh Hải Từ gặp nữ nhân mặc sườn xám. Ánh mắt sắc bén lướt qua cửa sổ, một thân ảnh mặc sườn xám lại tự nhiên mà xuất hiện, ung dung ngồi lên một chiếc xe Bugatti, môi mỏng lạnh bạc vẽ lên một đường cong hoàn mỹ.

- Du Tâm? Phải rồi, đó không phải Du Tâm sao? Bạn trai cô ấy kia Đường Hi.

- Bạn trai? Mau tránh ra, em muốn xem! – Đường Hi lập tức kinh hô. Muốn mau mau xem nhanh một chút, nếu không người đàn ông này sẽ cắt đứt mất.

Mà Hải Từ đột nhiên ngẩn người. Hắn tất nhiên biết Lãnh Phong là cố ý, nhưng ánh mắt đảo qua thân ảnh xinh đẹp ngồi trên xe kia, còn đang cười nói với một nam nhân ngồi ở ghế lái, hô hấp lập tức cứng ngắc.

- Coi như tha cho cậu! Hiện tại tôi có việc, cần đi! Tạm biệt! – Hắn bỏ lại câu có như không. Xoay người bước đi.

Đáng chết! Cô như thế nào lại có bạn trai? Như thế là thật? Không, hẳn tuyệt đối không cho phép! Du Tâm cô, phải là của hắn!

Lãnh Phong cười trào phúng, ánh mắt vẫn dõi nhìn ra bên ngoài. Chẳng bao lâu sau, có một chiếc xe Ferrari dùng tốc độ kinh người lướt qua. Ánh mắt mới thu hồi, nhưng ý cười vẫn còn hiện rõ.

- Đây! Cậu không hỏi anh ta về việc hai người kia sao? – Khải Bình này giờ im lặng liền lên tiếng.

Lãnh Phong lần nữa đem nụ cười đóng băng. Chết tiệt! Hắn như thế nào lại quên không hỏi Hải Từ. Cậu ta là người duy nhất có thể liên lạc với nàng, hắn như thế nào lại quên?!

“Đoàng!! Đoàng!! Đoàng!!”

Ở trong khuôn viên rộng lớn, thỉnh thoảng xuất hiện ba bóng người đang núp trên tầng thượng, tiếng súng vang lên, cơ hồ không chịu dừng lại.

- Này! Chị có thể ngừng bắn được rồi! – Tiểu Vy khẽ nhăn mày. Nơi này dày đặc mùi thuốc súng, làm nàng khó chịu.

- Không thể! Nó bị kẹt, nếu hiện tại dịch chuyển, rất dễ bị thương chính mình. – Tiểu An nói lớn, muốn áp đi tiếng súng.

- Để em đi! Không cần đâu A Thần! – Nàng cúi đầu quay sang nói với A Thần bên cạnh định giúp Tiểu An.

- Em chắc?

- Đưa em đi!

Tiểu Vy cẩn thận cầm khẩu súng lớn, nhớ lại cách mình đã được dạy. Sau vài động tác, rốt cuộc cũng kéo được cò súng ra, đạn trong tay rơi xuống nền, phát ra âm thanh nhỏ.

Tiểu An khẽ nhíu mày ngạc nhiên. Cô tình huống này từ trước tới giờ không hề xảy ra, như thế nào tiểu bảo bối nhu thuận của nàng dùng súng chưa được bao lâu, động tác đã thành thạo như vậy?

- Em.. học cái đó ở đâu vậy? – A Thần mỉm cười.

- Bí mật! – Nàng đưa tay che miệng nhỏ, mỉm cười đáp lại hắn.

Thật ra lúc trước nàng có ở trong phòng, nhân lúc Lãnh Phong đi tắm, nổi hứng lấy khẩu súng từ túi hắn ra. Nghịch một hồi thật lâu, như thế nào lại nỡ bóp cò, làm “vài” đồ vật trong phòng từ trạng thái bình yên sang... đi vĩnh viễn. Cuối cùng lại bị hắn phát hiện ra, ở trên người cô cả ngày đêm trừng phạt. (Lòng dạ ta ngày càng đen tối =)))

Nàng phải năn nỉ, làm nũng biết bao nhiêu, muốn hắn dạy mình vài thứ. Ai ngờ không được dạy, ở trong phòng lại “ôn luyện” cái chuyện khác. Bắt buộc phải thực hiện tâm nguyện của hắn – quyến rũ hắn. Bị hắn ăn xong, ai ngờ không thèm chùi mép, lại đi ăn tiếp. Báo hại nàng người đau ê ẩm, mệt mỏi rã rời. Đến khi được hắn dạy đã là chuyện của một tuần sau.

Nàng nhớ lại khẽ rùng mình. Nếu như muốn hắn giúp mình, nàng tất nhiên sẽ phải chịu thiệt không ít về thân thể nha. Vậy từ lần sau, đi tìm người khác vậy?!

Thế nhưng nàng đâu biết rằng, chính vì ý nghĩ này của mình, sau này Lãnh Phong sẽ còn “phạt” nàng nhiều hơn, thậm chí còn đem nàng giam luôn bên mình, một tắc cũng không rời.

- Bí mật ư? Gì mà thần bí vậy? – Tiểu An xoa đầu nàng cười.

- Hiện tại còn chưa xong! Đi vào thôi! – A Thần đứng dậy, quan sát kỹ một hồi rồi mới gạt đầu nói.

- Tiểu Vy, còn đứng đó làm gì? – Tiểu An theo A Thần bước vào, đứng ở cửa chợt gọi nàng.

- A! Được! Được! – Nàng giật mình, vội vã chạy vào.

Bước chân dừng lại ở cửa, Tiểu Vy lo lắng quay đầu lại nhìn một hồi. Nàng vừa nãy, có cảm giác đang có người nhìn mình. Không biết là từ đâu, nhưng nó.. rất đáng sợ!

- Vy, em lại đứng đó? – A Thần khẽ cau mày. Hắn đợi nàng thật lâu, nàng lại chưa có xuống. Liệu có chuyện gì sao?

- Vâng! – Tiểu Vy lại lần nữa giật mình. Không để ý việc hắn gọi mình là “Vy”, vội vàng kéo mũ đen, bước xuống cầu thang bộ.

“Soạt!”

Trong góc tối, một nam nhân bước ra. Khóe miệng cười giả hoạt, nhưng ánh mắt lại chứa một sự ôn nhu dịu dàng nhìn theo bóng lưng nàng đi xuống.

- Vy Vy, anh thật nhớ em đến phát điên...

* * *

A Thần thân hình cao lớn tùy tiện đi đến một người đàn ông đang nằm trên mặt đất. Gã mặc đồ đen kín mít, máu tươi trào ra, miệng ho sặc sụa không ngừng.

- Xem ra, súng này cũng không tệ! – Hắn đá gã đàn ông nằm dưới đất vài cái, cuối cùng giơ khẩu súng trên tay lên nhận xét.

- Làm ơn.. – Gã đàn ông đau đớn, run rẩy cầu xin hắn.

- Hửm? Mày cũng nói được câu này sao? – A Thần như cũ cười lạnh.

Hắn cúi đầu, đưa tay thô bạo kéo đi khăn trùm đầu của hắn.

Hắn nhìn lướt qua khuôn mặt xa lạ đầy vết tích kia. Trong lòng khẽ thả nhẹ xuống. Không phải nhân vật gì quan trọng, xem ra đây là bọn hoạt động riêng lẻ.

- Tiếc! Tao từ trước tới nay, chưa bao giờ... – Hắn cố kéo dài âm thanh.

- ...để người khác sống! – Tiểu An lên đạn, chìa thẳng vào gã đàn ông dưới đất, lạnh lùng nhả ra bốn chữ.

“Đoàng!”

- Eh? – Tiểu Vy quay lại. Tại sao lúc Tiểu An nổ súng, lại có thêm một tiếng súng nữa?

Một luồng sáng chói ngay vào mắt. Theo bản năng, nàng đưa tay che lại, khẽ nhắm mắt nhìn về phía ánh sáng đó.

- Hiện tại thì sao? – Tiểu An tháo bao da, ngẩng mặt nhìn A Thần.

- Tốt rồi! Lát nữa người của ta sẽ đến thu dọn, trước mắt hai người về nghỉ ngơi đi! – Hắn kéo túi da nói.

- Ủm! Em có việc rồi, hai người cứ về trước đi! – Nàng xua tay, cười rạng rỡ.

- Em chắc?

- Tất nhiên! Em sẽ về trước mà! Chị đừng lo!

Tiểu An khẽ cau mày, nhìn nàng một cách nghi ngờ. Tiểu bảo bối này, từ khi cô còn ở bên rất hay nói dối để chạy đi chơi, làm cô lo lắng không ngừng, kết quả y rằng nàng suýt bị xe tải đâm. Hiện tại cũng vậy, nếu như nàng gặp tai nạn, thử hỏi cô sẽ như thế nào?

- Chị! Chị đừng như vậy mà! – Tiểu Vy chống nạnh, có chút khấn trương nói.

- Thôi được rồi! Nhớ gọi điện cho chị!

- Hì, biết mà! Tạm biệt hai người!

Đội chiếc xe Ferrari rời đi, khẽ thở dài, nàng thật sự khấn trương vậy sao?

- Tòa nhà đó... đối diện phải không?

54. Chương 53.1:

“Két!!!”

Trên đường lớn, mọi người kinh hoàng nhìn xa Ferrari lướt qua với tốc độ đáng sợ, vượt lên trước xe Bugatti phanh gấp lại.

- Du Tâm, em ngồi đây! Tôi sẽ trở lại nhanh thôi! – Phạm Vũ cười, ôn nhu vuốt tóc cô.

Mà Du Tâm cũng chính vì hành động này của hấn mà rợn tóc gáy, khê rùng mình. Cô cùng lắm chỉ là một viên thư ký nhỏ, như thế nào tổng tài mới từ nước ngoài trở về. Vừa gặp cô đã muốn cô lên làm thư ký riêng cho hấn.

- Có chuyện gì sao? – Phàm Vũ bước ra ngoài, đóng cửa xe lại, như thế Du Tâm ở bên trong sẽ không nghe được đối thoại của họ.

- Phàm tiên sinh, đã lâu không gặp! – Bạch Hải Từ không ngờ lại gặp lại đối thủ cũ, cười khinh miệt.

Phàm Vũ này thời còn đi học đã luôn cố gắng chiếm mọi thứ của hấn. Từ thành tích học tập, em gái hấn, bất quá nó lại không thành công.

Mà bây giờ lại cả gan đi chiếm nữ nhân của hấn, hấn sẽ không đồng ý!

- Bạch tiên sinh, lâu không gặp! – Phàm Vũ cười, đưa tay tỏ vẻ chào đón.

Bạch Hải Từ khinh miệt, không liếc qua hấn, xoay người đứng trước xe Bugatti.

- Du Tâm! Tôi cho em 3 giây, lập tức ra ngoài! – Hấn dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn về phía cô.

- Ách! Hấn muốn nói gì sao? – Du Tâm căn bản ngồi trong xe không hiểu chuyện, lại càng không nghe thấy, bên ngoài cùng lắm chỉ thấy hành động của bọn họ.

Bọn họ mới vừa bắt tay a! Quen nhau sao?

Hơn nữa, hấn cũng không cần phải dừng xe trước xe của Phàm tổng chỉ để bắt tay thôi nha!

Cô gặp hấn mới một lần, căn bản hấn sẽ không tìm cô. Cô càng không thể tự nhận được.

Hải Từ thật sự tức giận. Cô tại sao không ra? Còn nhìn Phàm Vũ?!

- Được! Em không ra! Tôi sẽ làm!

- Này! Bạch tiên sinh, anh không nên như vậy! Tâm nhi là người của tôi! – Phàm Vũ bắt được tay hấn, cười rạng rỡ.

Bất quá, nhìn nụ cười này, hấn càng tức mắt.

“Rầm!”

Phàm Vũ bất ngờ bị hấn cho một quyền, không kịp tránh, ngã nhào xuống đất, khoe miệng ứa máu.

Người hai bên đường xúm lại, tò mò nhìn hai nam nhân điển trai đang tranh đấu. (Kelly: Chuyện thường, ta là thực nữ, có trai đẹp đương nhiên phải ngắm, vì vậy truyện của ta nhân vật nam nào cũng phải đẹp =)))

- Chuyện gì?! Phàm.. – Du Tâm vội vàng mở cửa xe, nhìn Phàm tổng ngồi dưới đất, liền đi đến gọi.

Hải Từ thấy được hành động của cô, hung hăng đưa tay kéo cô lại, không để cô nói tiếp liền mở giọng lạnh lùng:

- Phàm tiên sinh, anh không có quyền gọi cô ấy là Tâm nhi, càng không thể nói cô ấy là người của anh!

Du Tâm tuy không biết sự việc ra sao, nhưng nghe lời hấn nói, hiểu được vài phần.

Cô cái gì là người phụ nữ của hấn?!

- Phàm tổng?!

- Tâm nhi! Mau lại đây! – Phàm Vũ đứng lên, đưa tay về phía nàng.

- Du Tâm! Em thử xem! – Hải Từ hung hăng nhìn cô, bàn tay nắm cổ tay cô tăng thêm vài phần lực đạo.

- Đau... Tôi là mới gặp anh một lần.. Hơn nữa.. Anh ấy là tổng giám đốc của tôi... – Du Tâm khê nhú mày, khổ sở nói.

- Tâm nhi, lại đây! – Phàm Vũ nhắc.

- Được! Tôi cho em quyền lựa chọn. Một là tôi, hai là hắn. Nếu em bỏ đi, em là của tôi! Em ở lại, là của hắn! – Hải Từ thả tay cô ra, cười trào phúng. Hắn biết, ở trường hợp này, nữ nhân nào cũng sẽ không chịu đứng được mà bỏ chạy.

Du Tâm không có lực chống đỡ, ngã xuống.

Như vậy là sao? Một bên là người mới gặp một lần. Một bên lại là tổng giám đốc của mình.

Thế nhưng hai người họ tại sao lại bắt cô lựa chọn?!

- Tâm nhi..

- Du Tâm, em còn 5 giây! – Hải Từ cao ngạo đứng ở đó, ánh mắt nhìn cô đầy lửa nóng.

Tay nắm chặt váy, cô cắn răng. Rốt cuộc không nhịn được nữa.

- Du Tâm, trả lời tôi!

- Tâm nhi..

- Mẹ nó! Các người im miệng hết đi! Tôi không phải đồ chơi cho các người mà tùy tiện sai khiến! Ai tôi cũng không chọn! – Du Tâm vứt bỏ hết hình tượng thực nữ, đứng lên phủi lớp bụi ở váy, hung hăng trừng mắt với hai người đàn ông.

- Mẹ nó! Các người rốt cuộc nghĩ mình là ai? Điều không phải cái gì thân thích của tôi cả!

- Tâm nhi?!

- Im! Đừng có gọi tôi Tâm nhi! – Cô chỉ tay về Phàm Vũ.

Hải Từ đứng một bên cười. Cuối cùng, cuối cùng nàng cũng mở miệng ra chửi người được rồi.

Du Tâm ở giữa hung tợn nhìn hắn. Cười cái gì? Cũng không phải là tận thế, hắn cười cái gì?!

- Anh cười cái gì? Thật điên quá đi! – Cô xoay người, hoàn toàn quên mất lời hắn, tiêu sái bỏ đi.

Đám người đứng bên đường nhìn thấy nữ nhân xinh đẹp đi đến, bất quá lại mang bộ mặt tức giận, không phản ứng, vẫn đứng đó nhìn cô.

Quái, sao đám người này đứng đó nhìn cái gì?

- Mau tránh ra! Hôm nay rảnh quá à?! – Du Tâm hét lớn, mặc kệ đám đông, chen vào xô dịch không thôi.

Mà đám người cũng vì lời cô nói mà thẹn thùng, đành phải rời đi.

- Phàm tiên sinh, sau này anh nên biết ý! Tránh đụng tới nữ nhân của tôi!

- Nữ nhân của anh? Chẳng phải đây là lần đầu tiên anh gặp sao? – Phàm Vũ cười mỉa.

- Vậy thì tối nay, cô ấy bắt đầu sẽ là người phụ nữ của tôi! – Hải Từ lạnh lùng nhìn hắn, ung dung ngồi lại vào xe Ferrari.

- Bạch Hải Từ! Anh định làm gì? Tôi tuyệt không cho phép anh làm vậy! – Phàm Vũ đứng tại chỗ nói lớn, nhìn bóng xe màu đen đã rời đi.

“Rầm!”

Bạch Hải Từ định làm gì với Du Tâm?

Cho dù là gì, hắn tuyệt không đồng ý!

- Đáng chết! Bọn các người đáng chết! – Du Tâm tùy tiện đá một viên sỏi trên đường.

“Két!”

Bỗng nhiên một chiếc xe Ferrari dừng lại trước mặt cô, làm cô nhất thời bị hoảng sợ, lui lại phía sau vài bước.

Hải Từ trong xe bước ra, đưa tay ôm cô vào lòng.

- Này! Làm gì?! Ừm..

Không đợi nàng nói hết câu, hắn cúi người, hung hăng chèn ép môi mềm mại của cô.

Du Tâm kinh hãi, vội vùng vẫy, hi vọng có thể thoát khỏi chèn ép này.

Môi lưỡi dây dưa, hắn hung hăng từng chút một, kéo đi hô hấp của cô.

- Ô.. ô..! Ừm..

Không được! Nàng không thở được! Hắn muốn giết chết nàng sao?

Trước mắt một mảnh tối sầm. Du Tâm không chịu được. Nhất thời mất đi hô hấp, bất tỉnh trong lòng hắn.

Mà Bạch Hải Từ cũng không vội. Tiếp tục cùng cô dây dưa không dứt, trả lại hô hấp cho cô.

Rất lâu sau mới dừng lại, nhìn thiên hạ trong lòng bất tỉnh, khóe miệng dâng lên nụ cười mãn nguyện. Bế vào trong xe, cẩn thận đặt cô ngồi xuống, cài dây an toàn. Rồi mới vòng qua ghế lái, vào xe, nhả ga rời đi.

* * *

“Cạch!”

Cửa mở, một lớp bụi dày đặc rơi xuống, phủ lên hai bên bả vai Tiểu Vy.

- Khụ! Khụ!

Nàng đưa tay che miệng, cố gắng ho nhẹ. Dù gì nàng đột nhập vào nhà người ta, không nên để bị phát hiện.

Lúc nàng vào đây, nơi này âm u đáng sợ, cả tòa nhà cổ không lấy một bóng người. Tâm nàng cũng theo đó hoảng sợ, nhưng trời sinh tính hiếu kỳ cho nàng, nàng tất nhiên không thể không vào.

Ánh mắt xinh đẹp đảo qua một vòng căn phòng. Căn phòng nhỏ không có gì đặc sắc, chỉ có vài chiếc ghế và bàn, vài chiếc máy ảnh. Hoàn toàn không có giường, cửa sổ sát đất được kéo rèm lại cẩn thận.

Có một bức tường lớn, ở đó cơ man nào là ảnh, nhưng điều làm nàng sợ, chính là người trong ảnh, chính là nàng.

Hầu hết, ảnh nào cũng có nàng, những người bên cạnh nàng đều bị che giấu. Thậm chí có ảnh lúc nàng ngủ trong phòng, có ảnh nàng ngồi ở nhà hàng cùng Lãnh Phong, ảnh nàng ngồi ở quán cà phê, ở lễ đường hôn náy nữa.

Ảnh chụp ở lễ đường, chứng tỏ chụp cách đây không lâu. Như vậy, người chụp, hẳn là chưa đi?!

- Rốt cuộc là ai? – Nàng kinh hãi lùi về phía sau.

“Cạch!”

* * *

- Cái gì?! – Lạc Lãnh Phong đứng bật dậy, nhíu mày nhìn Tiểu An.

- Này, Tiểu Vy không còn nhỏ. Nàng cũng biết thế nào là nguy hiểm, thế nào là an toàn. Cậu yên tâm đi, nàng sẽ về thôi! – Tiểu An nhún vai.

- Được! Thế nhưng, các người vừa đi với ai? – Hắn xoa xoa mi tâm đau nhức, dự cảm không tốt.

- Với Thần! – Tiểu An trả lời rất nhanh.

- A Thần? – Đường Hi khó hiểu hỏi lại.

- Đúng vậy! Anh ấy nói nơi đó có người đi vào, nên mới đi gặp anh ấy! – Tiểu An uống cạn một ly Whisky khuôn mặt đỏ bừng.

- A Thần đó.. ở nhà em? – Khải Bình lần đầu tiên mở miệng với cô lại.

Cô gật đầu, lại uống tiếp một ngụm rượu.

- Em rốt cuộc nghĩ cái gì để hắn ở nhà mình?

- Anh ấy giúp tôi nha! Hơn nữa, người anh ấy thích là tiểu bảo bối! – Cô bị tác dụng của rượu, không ngại mở miệng.

Đường Hi nghe vậy, ngay lập tức bịt miệng cô lại, ánh mắt dò xét nhìn về phía Lãnh Phong.

Nhưng mà cô chưa thấy người, đã thấy Tiểu An trong tay bị kéo ra, cánh tay Tiểu An bị Lãnh Phong hắt nắm chặt.

Sắc mặt Lãnh Phong đanh lại, thần sắc lạnh lùng nhìn cô. Từng lời rít qua kẽ răng.

- Nói cái gì?

- Tôi nói không sai! Là A Thần thích Tiểu Vy, ai cũng nhìn được điều đó! – Tiểu An nửa tỉnh nửa mê không rõ, mồm miệng cũng bạo dạn hơn.

- Á! Đau... – Cô cảm nhận được như hắt muốn chặt đứt cổ tay mình, khẽ kêu lên.

- Nói lại! Nhanh! – Hắt cường thế ra lệnh, bàn tay càng tăng thêm lực đạo, không hề bận tâm cổ tay cô vì bị nắm mà đỏ ửng một mảng, dần tím lên.

- Ách! Sai! Tôi có lẽ nhầm! Tôi cũng không rõ A Thần lắm! – Tiểu An dù say rượu, nhưng vẫn cảm nhận được sự đáng sợ kinh người từ hắt, lập tức sửa lại.

Lãnh Phong hừ lạnh, buông cánh tay cô ra, ngồi lại xuống ghế. Dem ly rượu uống sạch.

Lát nữa, nài về. Hắt sẽ trực tiếp dạy bảo nài sau.

Tiểu An thấy hắt buông tay, sợ hãi nắm lấy cổ tay đau rát, xoay người chạy về phía Khải Bình, núp sau lưng hắt.

- Lãnh Phong, cậu hơi quá! – Khải Bình liếc xéo Lãnh Phong một cái.

Hắt cười lạnh, đem sự chú ý tập trung về phía cổng.

Khải Bình cảm nhận được nữ nhân sau lưng run rẩy không ngừng liền lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng. Cô là như vậy, dù biết tử lượng mình không cao nhưng luôn thích uống rượu, mỗi lần say là tính tình lại như con bé 17 tuổi, hắt Lãnh Phong cao giọng chút là lập tức hoảng sợ, chạy về chỗ hắt.

- Đau lắm không? – Hắt cúi người, nhìn cô nước mắt lưng tròng, khẽ hỏi.

Tiểu An không nói gì, chỉ gật đầu.

- Không sao! Sẽ không đau nữa! – Hắt ôn nhu vuốt ve cổ tay của cô, lời nói như mật ngọt rót vào tai.

Hắt thực ra đã sớm nguôi giận về cô với Daniel, chỉ là chưa nói. Ngày hôm nay đến, chưa nói thì cô đã rời đi. Bây giờ trở lại thì lại say, làm hắt không thể nói.

Thôi vậy, để ngày sau đi!

- Thật đau... – Tiểu An vì say, nước mắt lưng tròng khẽ kêu.

- Không sao! Không sao! Không đau! – Khải Bình vội ôm người cô, tiến đến bàn riêng ngồi xuống, lấy một túi đá chườm tạm vào cổ tay đỏ ửng.

Đường Hi một bên chứng kiến, trong lòng dâng lên xúc cảm ghen tỵ. Đứng bên Lục Quân nói:

- Sao anh một phần cũng không giống hai người họ? – Khải Bình vốn rất sủng Tiểu An, mà Lãnh Phong còn sủng Tiểu Vy lên tận trời. Còn riêng chồng cô, nửa điểm, không có.

- Bà xã, em ghen? – Lục Quân phong tình cười.

- Có ông xã điển trai như anh, mỗi tháng luôn đưa em hàng trăm vạn, chỉ để em mua quần áo, đi ngao du, còn anh ở trong văn phòng cong lưng lên làm. Em không cảm thấy tuyệt sao? – Lục Quân mặt cười như quỷ.

- Ách! Cái đó... Nhưng anh một chút cũng không thương em! – Cô đánh vào cánh tay hắt.

- Không thương em? Em nói, điểm nào anh không thương em?
  - Anh không như bọn họ a! – Đường Hi chỉ về phía Khải Bình.
  - Bà xã, hiện tại đám cưới còn chưa xong. Em còn muốn gì nữa? – Lục Quân khỏ sở trong lòng, bên ngoài cười ác ma.
  - Ách... Thật có lỗi! – Đường Hi lúng túng nhìn hấn.
  - Không sao! Không sao! Chỉ cần đêm nay em ngoan ngoãn ở phòng là được rồi! – Hấn cười.
- Đường Hi cô dâu rừng mình. Hấn không thể rút lại lời nói. Nhìn Lục Quân chú rể vui vẻ phần chấn cười.

55. Chương 53.2:

“Cộc! Cộc! Cộc!”

Trên sàn lát đá cẩm thạch, tiếng giày cao gót vang lên không ngừng, nghe qua rất không có trật tự, chắc chắn chủ nhân chúng đang rất vội vã.

Tiểu Vy chạy vội về lễ đường, bộ váy vì mặc vội mà xộc xệch đôi chỗ, khuôn mặt đỏ ửng vì chạy đoạn đường khá dài. Nhìn qua, mọi người sẽ nghĩ đến cô làm chuyện mờ ám.

Nàng hiện tại rất sợ hãi. Nhìn thấy cánh cửa ở trước mắt, sắc mặt sợ hãi liền giảm đi đôi chút, nhưng không phải là mất hấn.

“Rầm!”

Hai đạo âm thanh đóng mở cửa đều rất nhanh. Thu hút sự chú ý của Lãnh Phong. Hấn cau mày nhìn lên, thoáng chốc, ánh mắt sắc bén có phần hốt hoảng.

Vy của hấn, tại sao lại ra nông nổi vậy?

Sắc mặt phiem hồng lạt thương, quần áo xộc xệch khó coi, khuôn mặt chứa đầy sợ hãi.

- Phong! Thực sợ.. – Tiểu Vy ngã nhào vào lồng ngực hấn, nức nở.
  - Vy! Tại sao lại như thế này? Con bà nó, là ai hại em? – Hấn không kiềm chế được tức giận, rửa một tiếng.
- (Kelly: Ta định sử dụng “TMD”, nhưng thay vào sẽ khá giống của TQ, nên là... thôi =))

Tiểu Vy vốn đang sợ hãi, nhìn thấy hấn tức giận liền kinh hãi hơn, tiếng khóc càng lớn.

Lãnh Phong nhất thời giảm đi tức giận, vội ôm nàng vào lòng dỗ dành:

- Vy, đừng khóc! Anh không cố ý..

Muốn biết rõ mọi chuyện, tốt nhất hãy để nàng ngừng khóc thì tốt hơn.

- Hức.. – Nàng ở trong lòng hấn cảm giác ấm áp, sợ hãi dần nguôi đi, nhưng hiện tại vẫn nức nở không dứt.
- Đường Hi ở giữa đôi bên đầu đầy hắc tuyến, tức giận ngút trời.

Cái ngày hôm nay là ngày gì? Là ngày cô chính thức cưới Lục Quân. Cái gì mà cả hai chị em nhà này đều khóc? Rồi cả hai người đàn ông ôn nhu dỗ dành.

Quả thực đã biết cô luôn muốn được như vậy, vẫn là ở trước mặt cô phơi bày, muốn làm cô chết vì ghen tỵ đây mà!

- Đủ!! – Lục Quân một bên thấy bà xã tức giận, đứng dậy nói lớn.
- Khải Bình, cậu chăm sóc Tiểu An cho tốt! Đừng để cô ấy nháo nữa! – Hấn quay sang chỗ Khải Bình ra lệnh.

“Cậu muốn làm ba tôi sao? Tôi còn thừa chỗ chôn cho cậu, không ngại viết lên bia thành “dượng” đâu!” – Khải Bình dùng ánh mắt lạnh lùng nói với hấn.

(Kelly: Ai không biết thì ta sẽ nói hộ, ý Bình ca là nếu Quân ca còn chinh anh thì anh không ngại thẳng tay ném xuống mồ rồi vác xẻng lấp đất =)))

- Được! Lãnh Phong, cậu làm Tiểu Vy ngừng khóc đi! – Hấn rùng mình, quay sang Lãnh Phong.

- Muốn bị dày ra đảo à? – Lãnh Phong sắc mặt lạnh lẽo phun ra một câu hỏi như không hỏi.

Lục Quân lại thêm một trận rùng mình. Thôi rồi, tên Lãnh Phong này ra tay, chắc chắn hấn cả đời sẽ không bao giờ rời được cái hòn đảo to lớn như thế, thậm chí bước một bước về Đài Loan này sẽ bị bắn chết cho xem.

Lục Quân nhìn bên bà xã sắc mặt vẫn đen lại. Không thể nào, cô lẽ nào lại giận thật sao?

- Bà xã à, đừng giận! Ngày hôm nay là ngày trọng đại của chúng ta, em lẽ nào không vui?! – Hấn cười.

- Hừm, không vui! Không vui để tiểu bảo trong này sau này sinh ra cũng không vui! – Đường Hi chỉ vào bụng, quắc mắt nhìn hấn.

- Dám?! Đường Hi, em thế nhưng lại bị anh làm hư rồi! – Hấn thấy cô nói hai từ “tiểu bảo” lập tức khóe giận cao ngút, đứng dậy bế cô lên.

Đường Hi bị hấn bế bổng lên liền đỏ mặt. Tên điên này, còn mọi người ở đây, hấn chẳng lẽ cứ thế rời đi?!

Mặc kệ người trong lòng la toáng lên, vùng vẫy không ngừng. Lục Quân vẫn là Lục Quân, hùng hổ nói:

- Thả em xuống? Anh ngu sao?! Tiệc dừng! – Hấn nói lớn, dùng chân một cước đá văng cánh cửa phòng đi vào.

Lãnh Phong bỏ qua hai người cô dâu chú rể, lập tức cúi xuống nhìn nữ nhân trong lòng mình. Nàng như thế nào lại ra cái bộ dáng này?

- Vy, kể cho anh nghe, được không?

Tiểu Vy bị sợ hãi chiếm cứ, đưa tất cả sự tình lúc đó kể ra.

Hấn nhíu chặt mày, đối diện nàng hỏi:

- Rồi sao?

Nàng cư nhiên dám một mình nói dối, đi vào nơi đó một mình mạo hiểm?! Hấn thật tức điên.

- A... Sau đó, cửa mở.. Em chưa kịp nhìn là ai, nên phải phá cửa sổ.... nhảy xuống.. – Nàng ấp úng kể lại, tất nhiên chỉ có thể khái quát như vậy cho hấn nghe.

Trên đầu Lãnh Phong số hắc tuyến nhiều hơn.

Phá cửa sổ?! Nhảy xuống?!

Nàng cho rằng mình đang đóng phim hành động sao?!

“Cốp!”

Sắc mặt hấn đen lại, mắt nhìn nữ nhân trong lòng đang ôm đầu, nước mắt lưng tròng đầy thương tâm.

- Tại sao lại đánh em?

- Đứa ngu ngốc! Thứ nhất, em tại sao lại đi một mình vào nơi đó?! Thứ hai, em nghĩ gì khi nhảy từ tầng hai xuống?! Đứa ngốc này! – Hấn ở về cuối nâng cao giọng phán tội nàng.

- Nhưng là có kẻ theo dõi em a! Anh tại sao lại đi quản chuyện này chứ?! – Tiểu Vy vẫn xoa đầu mình. Tay hấn thật khỏe nha...

- Quản gì? Chuyện em suýt bị thương với chuyện em bị theo dõi thì chuyện nào hơn? – Hấn mặt ngày càng đen.

- Nhưng là em chưa có bị thương, mới vừa là bị thương rồi. – Nàng ủy khuất xoa đầu.

“Cốp!”

Lại thêm một cái cốc đầu thật mạnh.

- Ách! Anh rốt cuộc có thương em hay không?

- Thương! Thương chết đi! Thương vậy mới đánh em! – Hấn tức giận nhìn bộ mặt ủy khuất của nàng rống to.

- Tại sao đánh em a?

- Bởi vì anh thương em! – Hấn trừng mắt.

- Có ai lại đi nói như vậy chứ?! – Tiểu Vy không phục bĩu môi.

- Có anh! – Hấn lại trừng mắt.

- ...

Trận thứ n+1 , Lạc Lãnh Phong toàn thắng!!!

* * *

- Này! Này, rốt cuộc muốn cái gì?! – Du Tâm tức giận nhìn người đàn ông đi đằng trước.

- Tôi hiện tại đã 30 tuổi, em cái gì mà xưng hô “này”? – Hải Từ dừng cước bộ, xoay người đối mặt với cô.

Du Tâm cứng họng.

Ôi trời ơi, đại soái ca này đã 30 tuổi! 30 tuổi nha!

Cô như thế nào lại bị mất nụ hôn đầu bởi một ông già??!!

(Kelly: *chỉ chỉ* Ông già! Ông già! =)))

- Khụ khụ! Chú.. Chú đưa cháu.. đi đâu? – Du Tâm cố nén kinh hãi, ấp úng hỏi hấn.

- Em gọi tôi là gì? – Hấn siết chặt tay nàng, âm lượng trầm xuống.

- Chú! – Du Tâm không vì ảnh hưởng của hấn mà sợ hãi, kiên định nhìn hấn nói.

- Sao lại gọi tôi là chú?

- Tại vì chú hơn tôi 9 tuổi. – Du Tâm chỉ hấn nói.

Hải Từ sắc mặt đanh lại, một tay kéo nàng bế xốc lên.

Nữ nhân đáng hận! Xem ra hấn không trị cô thì không phải là hấn nữa.

“Rầm!”

Hấn mở cửa, đẩy nàng vào trong, rất nhanh liền thô bạo đóng cửa lại.

Du Tâm bị đẩy vào, ngã đầu lên. Bụng sẽ nghĩ nói cho hấn một trận, ai ngờ lại bị khung cảnh trong nhà hấn làm miệng cô nhất thời im bật.

Hấn thật là bị hiện đại hóa rồi nha! Nơi này, chỉ có hai màu chủ đạo là trắng và đen, đúng kiểu cách nhà của nam nhân.

Cô nhớ có lần xem một tờ báo chí có nói qua về nhà Lạc Lãnh Phong, cô quả thực rất hâm mộ, nhà hấn quả như cái cung điện. Sân nhà hấn không phải lát đá cẩm thạch bình thường, mà ở dưới nhà bể cá thủy tinh khá đẹp.

- Cái kia, là hồ bơi sao? – Cô hỏi.

Hải Từ nhìn lên trần nhà theo hướng nàng chỉ, gật đầu.

- Ách! Nhà anh thật đẹp nha! – Du Tâm vỗ tay khen ngợi.

Màu trắng và đen, đúng hai màu cô thích... trong tất cả các màu còn lại. Bất quá, cô thích mà!

- Tuy không bằng nhà của Lạc Lãnh Phong. Nhưng em thích là được rồi! – Hải Từ cười, rót một cốc nước trái cây đưa cho nàng.

- Lạc Lãnh Phong? – Cô khó hiểu nhìn hắn.

- Em không biết Lạc Lãnh Phong?

- Có! Anh ấy rất đẹp trai, nhưng đáng tiếc lại có vị hôn thê rồi. Hơn nữa cô ấy rất xinh đẹp, hai người đó nhìn rất đẹp đôi! – Du Tâm nhún vai.

- Em là giả ngu hay không biết thật chuyện tôi là anh ruột của tiểu bảo bối?! – Hải Từ mặt đầy hắc tuyến nhìn cô.

Hắn đặt ly rượu xuống, đi đến gần chỗ cô.

- Sao? Không còn gọi tôi là chú nữa?

Du Tâm giật mình lùi về phía sau, hắn càng bước cô càng lùi. Kiên cường nói:

- Nếu muốn, tôi sẽ gọi..

- Ah? Không cần, thứ tôi cần, lại là thứ khác? – Hắn cười ác ma.

56. Chương 54.1:

Tâm Du mở mắt. Xung quanh là một mảnh hỗn độn, quần áo, chăn gối, tất cả lẫn tung, căn bản không phân rõ ràng. Mà cô, lại nằm trong vòng ôm của người đàn ông.

Mắt tròn tròn, không thể nào, cô rốt cuộc cùng nam nhân làm chuyện đó?!

Không được! Không được! Cái này không được!

Tâm Du liên tục vỗ mạnh vào má mình, hy vọng đây chỉ là mơ, kết quả, hai má phẩn nộn của cô đỏ ửng, còn người đàn ông bên cạnh vẫn nằm đó, căn bản không hề biến mất.

Cô cắn răng, sức của nàng hoàn toàn đối nghịch với hắn, lúc đó hoàn toàn bị hắn chèn ép nha.

Giả sử bạn tỉnh dậy, bên cạnh là người đàn ông xa lạ, thậm chí là mình ghét, sẽ làm gì?

Tất nhiên là trốn a!

Du Tâm nhẹ nhàng ngồi dậy, cố gắng không làm kinh động đến người đàn ông bên cạnh, đi tìm quần áo của mình, nhẹ nhàng mặc vào.

Sau đó... Cô chạy trốn chết.

Hải Từ lơ mơ mở mắt, mỉm cười xoay sang bên cạnh. Vài giây sau lại bật dậy, tròn mắt nhìn ga giường trắng tinh, hoàn toàn không có người mà hắn mong muốn.

Người, chạy đi đâu rồi?

Hắn vội nhảy xuống giường, quàng qua loa chiếc khăn lông cừu, nhanh chóng bước ra ban công. Lập tức rống to:

- Du Tâm!! Mau quay lại đây cho tôi!

Du Tâm đang sảng khoái cước bộ trên đường, thấy rợn tóc gáy, cô mím môi.

Chấn tên đó phát hiện ra rồi.

Nhưng mà nàng hiện tại đang ở rất xa nơi đó nha. Hắn không tìm được nhanh thế đâu.

Cô cần môi ẩm ướt, lần đầu tiên, cứ ngỡ nó sẽ là cho chồng tương lai của cô, không nghĩ.. rơi vào tay kẻ điên. Sao lại vậy được? Bạch Tiểu Vy và Bạch Tiểu An, hai người họ xinh đẹp, lại dễ gần. Còn hấn, mỹ nam thì tất nhiên là đúng, nhưng mà, hấn trong mắt nàng giống... kẻ điên a!

Diễn đàn Forum Truyện (forumtruyen.net)

Thôi đi, đã như vậy rồi, nàng cũng không muốn lấy chồng, làm thực nữ càng tốt! Miễn sao không cùng hấn dây dưa là được.

Du Tâm nghĩ cười mỉa, đi vào quán Starbucks Coffe, đẩy cửa bước vào.

- Phong, có thể không như vậy được không? – Tiểu Vy ngồi trên đùi hấn, nũng nịu nói.

- Không! – Lãnh Phong nhũu mày, đưa cốc cà phê lên miệng nhấp một ngụm.

Tiểu Vy chu môi, mặt tràn đầy ủy khuất.

Sớm biết nàng đã không nói cho hấn chuyện có người theo dõi nàng rồi nha. Nàng là muốn tự mình đương chiến nha!!!

Giờ làm sao? Ăn gì có người đi lấy, muốn mua đồ gì có người đi mua, 24/24 phải ở cạnh hấn, ngay cả khi hấn họp ở công ty nữa. Chán! Chán mà!!!

Tiểu Vy nhìn mọi người trong phòng họp, lại nhìn hấn, rồi lại nhìn mọi người. Nếu như nàng phá hấn, hấn sẽ không ngại ném nàng đi có phải không?

- Phong, muốn chơi xếp hình!

Hấn nhướn mày nhìn nàng. Tiểu Vy từ năm đó được hấn cưng chiều, giờ hoàn toàn ỷ lại hấn, hiện tại trẻ con đến nổi một đứa 5 tuổi còn chịu thua.

Bất quá, ai bảo hấn thương nàng quá đi?

- Đem lên! – Hấn vẫn để nàng ngồi trên đùi mình, đưa giọng ra lệnh với thư ký.

Thư ký gật đầu, trình trọng cúi chào hấn và nàng, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Quản lý vẫn tiếp tục công việc của mình, thông báo cho hấn về giá cổ phần, ngân phiếu, cổ phiếu quỹ,...

Tiểu Vy chán nản dựa vào lòng hấn, bộ dáng tựa như sắp ngủ.

Lãnh Phong một tay ôm nàng, tay còn lại lấy một cốc cà phê hiệu Starbucks đưa cho nàng.

- Tổng tài, của Bạch tiểu thư! – Thư ký đi đến, đặt đến trước mặt nàng một hộp cỡ trung bình, sau đó đứng bên cạnh, nhận được lệnh của hấn mới dám đi về chỗ của mình.

Hai mắt Tiểu Vy sáng lên. Lúc đầu nàng chỉ cố làm hấn khó chịu, nhưng mà hộp xếp hình này không như thường nha. Mảnh ghép nhỏ, không có hình gì cả, màu sắc màu trắng như nhau.

Lãnh Phong thấy nàng chăm chú nhìn hộp, mỉm cười dịu dàng, đưa tay đẩy văn kiện cùng cốc cà phê của mình sang bên cạnh, rồi đổ những tấm ghép ra.

Trên bàn của tổng tài lớn hiện tại tràn lan những miếng ghép hình nhỏ, nhìn qua, giống là cho trẻ con chơi hơn.

- Woa, cái này thật nhiều nha! – Tiểu Vy ngồi trong lòng hấn hưng phấn, nàng trước đây chưa từng chơi thử loại như vậy.

- Ngoan, để anh làm việc! – Hấn ở bên tai nàng dịu dàng nói, tay vô thức đùa nghịch tóc nàng.

Tiểu Vy gật gật đầu, tay lấy đại một miếng ghép, đặt ở giữa, cứ như vậy ngồi trong lòng hấn ghép hình.

Mỗi mảnh ghép màu trắng chỉ cỡ bằng nút chai nhỏ, đằng sau có ghi số, với cái này, người chơi ban đầu sẽ dễ dàng hơn, càng về sau, độ khó sẽ tăng lên, số mảnh ghép cũng nhiều hơn, người chơi cái này sẽ rất cần sự kiên nhẫn và thời gian.

(Tác giả Kelly: Ta lấy từ ý tưởng bộ ghép hôm qua ta chơi, ta chơi được 15 phút, không nhận được lại bởi lộn nó ra T^T Chơi cái này thực muốn tức điên luôn =o=)

Tiểu Vy chăm chú xếp hình, miệng nhỏ khẽ mấp máy lời bài hát “Tuyệt Hoa Hồng Mai” trong bộ phim “Bộ Kinh Tâm”.

Cả căn phòng yên lặng, thỉnh thoảng là nàng cao hứng, khẽ hát lớn thêm một chút, chất giọng nàng ngọt ngào, nghe qua rất êm tai, khiến cho tâm tình căng thẳng của cục trưởng phòng và quản lý ở đây cũng giảm đi không ít.

Lãnh Phong giở tài liệu, thỉnh thoảng lại liếc xuống nhìn nàng. Nếu thấy nàng thật lâu chưa có động đậy, chính là nàng đang gặp khó khăn. Hắn mỗi lần như vậy đều giúp nàng, khiến cho nàng phải lờm hẩn một cái, không vui tỏ ý: Để em tự làm!

Lãnh Phong cười, lại một lần dịu dàng hôn lên má nàng, sau đó tiếp tục quay lại với tài liệu làm việc.

Tiểu Vy không so đo với hắn khi đang làm việc, tiếp tục quay lại với đồ chơi ghép, mở miệng hát tiếp, căn phòng lớn tràn đầy tiếng nữ nhân ngọt ngào hát “Tuyệt Hoa Hồng Mai”.

Tiểu An mở mắt, chống tay ngồi dậy, ngay lập tức, đầu truyền đến một trận choáng váng.

- Cái quái gì..?

Cô đang định nói tiếp, lập tức bị người đàn ông nằm bên cạnh làm cho im bật.

Không thể nào! Không thể nào!

Cô ánh mắt đầy hy vọng nhìn về phía nam nhân kia, trong lòng cầu không phải là hắn.

- Tỉnh sao? - Khải Bình cảm nhận da lưng mình bị đẩy nhẹ, khoe miệng dăng lên nụ cười ngọt ngào, xoay người đối diện cô.

- A! Là anh?! - Tiểu An thất kinh, che miệng nói.

- Phải! An a, tôi lần này đã chính thức ăn em! - Khải Bình lưỡi biếng nằm trên giường cười như sói ranh mãnh.

Ăn?! Hắn nói là ăn?!

Tiểu An lúc này mới hoảng hồn, vội cúi đầu nhìn. Quần áo?! Quần áo cô đâu rồi?!

Chuyện hôm qua, đã phát sinh loại chuyện gì?!

Đúng lúc tâm trí Tiểu An hoảng loạn, muốn mở miệng hét lên. Không ngờ lại bị hắn che miệng.

- Đừng nên hét! Em không muốn biết chuyện hôm qua phát sinh ra sao? - Khải Bình đưa tay che miệng cô cười.

Không đợi nàng gạt đầu, hắn thở dài ảo não:

- Aiz! Đêm qua, em thực sự rất nhiệt tình nha!

Nhắn mày. Khó hiểu...

- Thì lúc đó, em say, tôi lại không có chìa khóa nhà em, bất quá đành đưa đến đây. Nghĩ sáng mai em sẽ tỉnh, tôi định rời đi, nhưng... - Hắn xoa đầu thở dài.

- Tôi làm sao? - Tiểu An khẽ nghiêng đầu, khó hiểu nhìn hắn.

- Em, sau đó... nói muốn ăn tôi! - Khải Bình chỉ nàng, miệng cười cười.

Tiểu An đỏ mặt, quay đầu ra nơi khác, xua tay ý nói hắn không cần nói tiếp.

- Em thực sự không cần nói?

Lắc lắc... Gật gật... Lắc lắc... Lại gật gật...

- Được rồi! Sau đó, tôi từ chối em ăn tôi, rồi em ngược lại, bị tôi ăn! - Hấn nhún vai, nở nụ cười phong tình vụn vặt.

(Tác giả Kelly: Đọc giả xin đừng thắc mắc hỏi tại sao ta không dẫn lời của “Tuyết Hoa Hồng Mai” vào, là vì “Tuyết Hoa Hồng Mai” này thực sự rất khác với bản gốc ở trong “Bộ Bộ Kinh Tâm”, rất khó tìm, hơn nữa nó lại không có lời, nên ta không biết viết ra sao cả. Ta lại không đưa về đây được, nên nếu các đọc giả muốn nghe, hãy nhấn vào đây để nghe.)

57. Chương 54.2:

Warning: Chương này sẽ chỉ dành cho Bạch Hải Từ - Du Tâm.

“Cạch!”

Du Tâm ngồi xuống bàn, ngay ngắn để cốc cà phê lên bàn.

Cô hôm qua đến giờ bụng chỉ toàn bánh kem ở lễ cưới, một chút cũng không có ăn cơm. Đúng thật không tránh khỏi cái đói!

Dù sao cô cũng phải uống một ly cà phê, ít ra còn có thể bình tĩnh lại một chút.

Cô, không thể nào cùng với người hơn mình 9 tuổi làm ra loại chuyện đó! Không nên! Không nên!

Cô uống một ngụm lớn cà phê, sợ hãi ngược lại không giảm đi, lại càng tăng lên.

Du Tâm ngồi một góc, ôm đầu thống khổ.

Lúc này cô rời đi, vào lúc hấn đang ngủ. Hấn chắc chắn đã phát hiện, vậy sao nàng còn ngồi đây nữa a?

Phải trốn!

Du Tâm ngồi bật dậy, vớ lấy túi xách, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra bên ngoài.

Diễn đàn Forum Truyện (forumtruyen.net)

- Tránh ra!

Tiếng tức giận của Hải Từ vang lên trong đám người đông đúc.

Hấn thật bức mình!

Không bận tâm mấy tên vệ sĩ đi sau, lòng vừa cảm phần vật nhỏ kia không nghe lời, cũng phần luôn mình theo vì quá bất cần.

Cô chắc chắn đang ở đây! Hấn biết.

- Du Tâm!

Du Tâm vừa ra khỏi quán, nghe tiếng gọi mình. Nội tâm đầy sợ hãi.

Hấn đến?!

Ách! Giờ này, tất nhiên là chạy!

- Du Tâm! Em đứng lại! – Hải Từ mất thấy thân ảnh màu lam vừa ra khỏi quán, đang mất nhìn xung quanh.

Cô như vậy... đang tính kế?!

Muốn chạy nữa?! Hấn tuyệt không đồng ý!

- Tránh ra! – Mắt sắc bén nhìn bóng cô biến mất trong dòng người, sắc mặt đen lại vài phần, hung hăng đẩy người bên cạnh đang cản đường mình.

- Mẹ kiếp! Là đứa nào? – Người kia bất chợt bị đẩy, thuốc lá trên tay rơi xuống, trực tiếp vào đùi, bỏng rát. Quay người lại, nháy mắt từ cơn đồ thành tên nhất gan. Nam nhân này, chiều cao 1m90, khuôn mặt tuấn mỹ lãnh đạm, từ trên dưới đều vận vest đen cao quý, còn có vệ sĩ đằng sau?!

Hồng rồi! Mới ngày đầu ra tù hắn đã gặp phải xã hội đen.

- Biền! – Hải Từ tâm tình cực không tốt, không phể tên kia đã là nhần nhện cuối cùng của hắn.

Tên du côn vì sợ hãi, hốt hoảng chạy đi, không dám quay đầu lại.

Hồng hét! Hắn vừa mới ra tù chưa được hai hôm, thế nào lại đụng phải xã hội đen, còn chữi tên chủ kia, xem nữa chết rồi!

Hải Từ nhìn bóng lưng tên du côn chạy đi, trong lòng giật mình.

Không ổn! Hắn là vì một nữ nhân mà hủy bỏ đi hình tượng ưu nhã của mình?!

- Mau mang xe lại đây! – Hắn xoa xoa mi tâm, hướng hai tên vệ sĩ dặn dò.

- Ách!... Không thể chạy.. nữa... Mệt!! – Du Tâm dừng lại, thân thể dựa vào tường thở hổn hển.

Cúi xuống nhìn chân mình. Bàn chân nhỏ trắng dính đầy bụi cát.

Giày của cô, hiện tại đã được thủ tiêu ở một bụi cây ven đường nào đó...

Túi của cô, đã được quăng cho người nào đó dọc đường...

Không thể trách cô quá phung phí, cái túi kia dù không có gì, nhưng cô vẫn rất tiếc nha!

Giày của cô là giày cao gót, không thuận tiện trong việc chạy, cầm theo lại không ổn, đành bỏ đi, nhưng cũng rất tiếc tiếp nha!

- Du Tâm! – Hải Từ thô lỗ đóng cửa xe, dùng tốc độ thật nhanh đi tới chỗ cô đứng, hắn sợ chỉ nháy mắt cô lại chạy đi, hắn lại phải đi tìm.

- Anh.. tránh ra! – Du Tâm sợ hãi lui về sau vài bước, cẩn thận nhìn hắn.

- Tại sao muốn rời đi? – Hắn không bị lời nàng ảnh hưởng, vẫn cước bộ đến.

- Tôi với anh không hợp! Chúng ta hơn nhau những 9 tuổi!

Hắn khựng lại. Hơn nhau 9 tuổi, thì ra cô quan tâm đến tuổi tác như vậy.

- Hơn nhau 9 tuổi, tại sao lại không hợp? – Hắn cười giễu cợt.

- Anh đáng tuổi làm chú tôi! – Cô nói.

- Câm mồm! – Tức giận trong lòng hắn bỗng bùng nổ. Hắn không để ý tính sợ hãi của cô, hướng cô rống to.

Hắn kinh tởm từ này! Hắn chán ghét từ này!

Hắn không thể nghe nổi từ “chú” này từ miệng cô gọi hắn.

Mà Du Tâm lúc này tâm trạng hoảng loạn, nghe hắn rống tức giận cũng im bật, không dám mở miệng.

Hai người cứ đứng như vậy, không ai nói câu nào, chỉ đơn thuần.. là đứng nhìn nhau.

Hải Từ thật lâu sau cảm thấy không thể nhìn được, rốt cục cũng bước lên phía trước, lúc cô đang thần thờ liền ôm vào lòng:

- Tại sao? Tại sao em lúc nào cũng coi tôi là chú?

- Tại vì... – Du Tâm nhất thời nhớ ra hắn đang tức giận, thu hồi luôn từ “chú” vào bụng.

Hải Từ phì cười. Không để ý thêm, xoa đầu cô hỏi:

- Theo tôi về, được không?

- Mama tôi có nói, nếu cảm thấy thích mới được theo nam nhân về nhà. Tôi không thích! – Du Tâm xoa xoa tay nói.

Hắn đen mặt. Có người mẹ nào đối với con gái mình nói như thế không?

- Tại sao?

- Anh lại đi hỏi tôi a?! Mama tôi nói tôi sắp già, thành hủ nữ. – Du Tâm nhún vai.

Hủ nữ có gì không tốt?! Nếu cho cô nói, cô liệt kê được cả một danh sách lợi ích khi làm hủ nữ.

- Không nhiều lời nữa, theo tôi về! – Hắn kiểm lại tức giận, một tay kéo Du Tâm đi đến gần xe.

- Tôi không có về! Hôm nay tôi còn phải đi làm!

- Không cần đi!

Du Tâm cau mày nhìn hắn. Tròng mắt xinh đẹp hiện rõ vẻ khó hiểu.

- Vì em là của tôi! – Hải Từ đi đằng trước cười, trực tiếp trả lời khúc mắc lòng cô.

- Cái gì? – Du Tâm mắt tròn tròn nhìn hắn.

Bao giờ?

Bao giờ?

Cô bao giờ nói là của hắn?!

- Không nhớ sao? Lúc ở đường quốc lộ, tôi có nói, nếu em đi, em là của tôi! – Hắn chỉ vào nàng, rồi lại chỉ vào hắn.

“Được! Tôi cho em quyền lựa chọn. Một là tôi, hai là hắn. Nếu em bỏ đi, em là của tôi! Em ở lại, là của hắn!”

Từng sự việc rất nhanh chạy vào đại não Du Tâm, nhất vẫn là câu nói này.

Ô ô, cô hoàn toàn quên mất!

- Nhớ ra chứ? – Hải Từ đứng trước mặt cô, nở nụ cười ác ma.

Nhìn nhìn nhìn!! Cô thật muốn chọc thủng hai con mắt hắn ra a!

- Tâm Tâm, bây giờ, một là em tự vào, hai là để tôi quăng em vào, ba là để tôi bế em đi bộ về. – Với chiều cao 1m64, Hải Từ thân hình 1m90 không còn cách nào, đành phải cúi thấp người xuống, mặt mặt đối diện nhau.

Đây, chính là lời đe dọa.

Nếu cô không vào, hắn sẽ quăng cô vào, hoặc bế cô từ đây về nhà hắn. Cho dù cô vào hay không, hắn cũng sẽ đưa cô về nhà hắn.

Sự tình này, thật máu chó!

58. Chương 55.1:

Tiểu Vy tỉnh dậy, khẽ cử động eo đau nhức.

Đều là tại tên nam nhân chết tiệt kia! Ép nàng quá đáng mà!

Nàng xoay người, phát hiện chỗ nằm bên cạnh đã lạnh băng, hắn đã đi lâu rồi.

Nàng chuẩn bị xong xuôi mới bước xuống lầu, trên tay không quên cầm hộp xếp hình hôm qua.

- Quản gia Bình, Phong đâu?

Bà quản gia đứng dưới cầu thang cung kính cúi đầu nói:

- Tiểu thư, ngài ấy đã đi từ sớm rồi.

Thật lạ! Thường ngày hắn sẽ ép nàng dậy sớm để đến công ty, sao hôm nay lại không như vậy?

- Tiểu thư, ngài ấy nói lát nữa tiểu thư đến công ty.

- Quản gia Bình, bà.. có biết anh ấy nói đến làm gì không?

Quản gia Bình không cần nghĩ, lịch sự nói:

- Tiểu thư, ngài ấy chỉ dặn với tôi như vậy. Nếu không có việc gì, vậy tôi đi trước tiểu thư. – Nói xong, bà lui về phía sau rồi đi.

Tiểu Vy nhìn bóng lưng bà quản gia rời đi, trong lòng khẽ thở dài, rồi lại quay lại nhìn chiếc hộp trên tay.

- Để sau vậy!

* * *

- Nghe cho kỹ, nếu ông làm cô ấy bị thương, sẽ không yên ổn với tôi đâu!

Nam nhân ngồi khuất trong bóng tối nói vọng ra, nghe qua đầy sự áp bức.

- Người có cần chỉ vì một nữ nhân mà tự hành hạ mình như vậy không?

Người đàn ông đứng trước mặt nam nhân này khẽ nhủ mảy. Hắn không hiểu, rốt cuộc tại sao chỉ vì nàng mà hắn lại tự hành hạ mình đến như vậy? Hắn si tình vậy sao?

- Không cần nhiều lời, đi đi! – Từ Trí dựa vào ghế, hai mắt nhắm chặt, mi tâm đau nhức khẽ giật nhẹ.

Hắn thật sự không thể để mất nàng thêm lần nữa. Nếu không được, hắn làm sao sống được? Làm sao hắn có thể chấp nhận ánh mắt sợ hãi cùng cảnh giác kia của nàng được?

Nếu nàng không muốn, hắn buộc lòng phải ép nàng.

Ép nàng ở bên hắn, mãi mãi!

- Nhớ cuộc hẹn của chúng ta, 3 giờ! – Người đàn ông kia xoay người nói.

- Ủm.. Anh ấy có nói thêm gì không? – Tiểu Vy đứng trước mặt tài xế khẽ hỏi.

Tài xế lúc này lắc đầu, thành thật:

- Thưa tiểu thư, ngài ấy chỉ dặn tôi đưa tiểu thư đến, ngoài ra không còn gì thêm.

- Phiền chú.. nói tôi không đi có được không? Hôm nay tôi thực sự không khỏe. – Nàng bày ra khuôn mặt mệt mỏi.

- Cái này.. có lẽ ngài ấy sẽ không vui. – Tài xế tưởng tượng ra khuôn mặt tức giận của ông chủ liền đổ mồ hôi lạnh. Đời nào hắn dám không nghe lời ông chủ?!

- Vậy... được rồi! – Nàng nhìn bộ mặt sợ hãi của tài xế, không cam lòng bước vào xe đi đến Lạc thị.

“Ding!”

Tiểu Vy mở điện thoại, nhìn dãy số lạ, mảy liễu khẽ cau lại.

Là ai gọi đây?

- Alô?

Nhưng đầu kia chỉ đáp lại bằng sự im lặng. Nàng trong lòng dù tò mò nhưng vẫn kiên nhẫn hỏi lại:

- Xin hỏi ai ở đầu bên kia?

- Vy..

- Ai vậy? – Tiểu Vy mày cau chặt lại, vội vàng hỏi. Giọng bên kia thật khàn! Là giọng đàn ông.

- Vy, là anh..

“Két!!!”

* * *

“Ding! Ding!”

- Chuyện gì? – Lạc Lãnh Phong nhắc điện thoại, mở đầu bằng giọng nói lạnh lùng.

- Lạc tổng, có vị tiểu thư tên Hoan Kiều nói muốn gặp ngài! - Ở đầu kia, thư ký dùng giọng cung kính thông báo.

Hoan Kiều?

Hắn nhớ có một lần đưa danh thiếp cho cô ấy khi ở thành phố D. Lần này có việc gì sao?

- Đưa cô ấy vào! – Hắn hướng phía điện thoại ra lệnh, sau đó xoay ghế nhìn khung cảnh thành phố A lúc này.

Đã gần một tiếng, nàng tại sao còn chưa tới?

- Lạc tiên sinh! – Hoan Kiều đứng ngoài cửa khẽ gọi hắn.

Nhìn thấy chiếc ghế chủ tịch quay lại, cô liền cười nói:

- Chào! Tôi là Hoan Kiều, bạn của Tiểu Vy, anh còn nhớ không?

- Tất nhiên! Tôi đã đưa cho cô danh thiếp! – Lãnh Phong bày ra nụ cười lịch sự.

- Ừm.. Tôi vừa đến thành phố A cách đây vài tiếng.. tôi có nhận được điện thoại của Tiểu Vy, nhưng cô ấy... không có trả lời. Tôi đến đây tìm cô ấy, cô ấy không có ở đây à?

Nghe đến đây, nụ cười trên khuôn mặt Lãnh Phong tắt ngấm. Hắn nhíu chặt mày đứng lên:

- Chưa.. Cô ấy chưa đến..

- Vậy, tôi.. sẽ đến sau vậy? – Hoan Kiều lúng túng gãi đầu, nói nhỏ.

- Hoan tiểu thư, phiền cô tôi biết, thời gian cô ấy gọi cho cô, là bao giờ không?

- Ừm.. cách đây khoảng.. 15 phút đi?!

“Choang!!”

Hắn sắc mặt nghiêm trọng, hướng phía ngoài cửa vội vàng chạy đi, không để ý còn Hoan Kiều vẫn ngơ ngác trong văn phòng.

Có chuyện gì với nàng chẳng?

- Cái gì? – Khải Bình ngồi bật dậy, tay cầm điện thoại nói lớn.

Hắn cúp máy, nhảy xuống giường, đưa tay lấy chiếc áo sơ mi khoác lên người.

- An, Tiểu Vy có chuyện rồi! – Hắn kéo chăn, lôi thân ảnh nhỏ trong chăn ra.

- Cái gì?! – Tiểu An bị đánh thức, tâm tình không tốt.

- Tiểu Vy gặp chuyện, mau điện cho Lục Quân, nói 10 phút nữa phải có mặt ở Lạc thị! – Khải Bình lấy quần áo đưa cho cô, sau đó tự mình đi vào phòng tắm.

Tiểu An dù mắt nhắm mắt mở đến đâu cũng phải bừng tỉnh, vội lấy điện thoại của hắn, nhấn gọi cho Lục Quân cùng Đường Hi.

Đùa sao?

Tại sao kẻ nào cũng đến tìm tiểu bảo bối của cô mà hại?!

- Alo, Lục Quân? Mau chuẩn bị đi, chúng ta sẽ gặp nhau tại Lạc thị, 10 phút nữa! – Cô cẩn thận nhắc lại lời Khải Bình, mặc lại quần áo chỉnh tề.

“Rầm!”

Tiếng động lớn làm Tiểu Vy bừng tỉnh, mặt đối mặt với người đàn ông trước mặt.

- Ông là ai?

Người đàn ông trước mặt không cao hơn Lãnh Phong, có thể chỉ bằng 1m80, nhưng đáng sợ là ở khuôn mặt ông ta có một vết sẹo đi qua mắt phải đến miệng.

Từ đầu đến cuối vận y phục đen, nhìn qua giống quỷ satan đi tìm kẻ trốn thoát.

Nhưng.. nàng tại sao lại thấy khuôn mặt này rất quen?!

- Tiểu Vy, tôi hiểu lý do tại sao hấn lại quý trọng cô như vậy rồi!

- Ông quen tôi? Rốt cuộc ông là ai? – Nàng lúc này không có sợ hãi, ngược lại nhú mày chặt hơn.

- Năm đó, tôi thật xin lỗi, đã làm chị cô như vậy! – Tên đàn ông khoanh tay cười quỷ dị.

Năm đó?

Bỗng chốc, tất cả mọi thứ như quay trở về, tràn ngập tâm trí nàng.

Người đàn ông năm đó!

- Là ông! Ông hại chị tôi!

- Thôi nào! Cô ta chẳng phải vẫn sống đó sao? Cô nên cảm ơn tôi vì đã không xuống tay đấy!

- Cảm ơn ông? Cảm ơn ông cái gì? Thả tôi ra! – Nàng giãy giụa, cố thoát khỏi còng tay.

- Cô biết ai sai tôi bắt cô không? – Tên đàn ông lui lại, thân hình chìm trong bóng tối, chỉ để lại âm thanh quỷ dị.

- Không biết! Cái gì tôi cũng không biết! – Nàng bán sống bán chết lắc đầu.

- Là Trần Từ Trí!

Khoảnh khắc, Tiểu Vy ngưng lại giãy giụa, ánh mắt trừng lớn nhìn về phía góc tường – nơi tên đó đang đứng.

Trần Từ Trí?

Là anh ta?

- Cô biết không, anh ta từng bị tâm thần, vì cô!

- Tôi?

Tâm thần? Lãnh Phong chưa bao giờ nói Từ Trí bị tâm thần với nàng.

Nhưng nếu hấn bị tâm thần, tại sao vì nàng?

- Đủ rồi! Ra ngoài đi! – Lúc này, cánh cửa gỗ mở ra, một người đàn ông cùng chất giọng khàn khàn vang lên.

Tiểu Vy khẽ nhắm mắt lại quan sát dung mạo người đàn ông kia, nhưng hết thấy đều thất bại, từ lúc hấn vào đến lúc tên người đàn ông kia đi ra, hấn vẫn luôn chìm mình vào bóng tối.

Nhưng nàng biết, giọng kia, là giọng nói qua điện thoại lúc nàng ở trên xe.

- Anh là ai?

Từ Trí cười buồn nhìn nàng.

Nàng vẫn giả bộ mạnh mẽ như vậy, nhưng thật ra, nàng rất yếu đuối. Nàng yếu đuối từ trong ra ngoài, cả lớp vỏ bọc mạnh mẽ kia cũng vậy...

- Em không nhận ra anh sao? Em hận anh đến như vậy à?

- Anh là Từ Trí?

Người đàn ông kia im lặng không nói. Tiểu Vy kinh hãi, nàng đưa tay không bị khóa lên che miệng.

- Người kia nói, anh bị bệnh tâm thần?

Vẫn im lặng. Tiểu Vy lúc này bị dọa sợ thực sự, đưa tay còn lại kéo mạnh khóa còng.

Nàng dùng lực quá mạnh, trên tay phải in hằn rõ vết còng, còn tay trái bị rạch một đường, chảy máu.

- Đừng như vậy! Em bị thương. – Từ Trí vội xông đến, kéo tay nàng lên quan sát.

- Không! Không nên động vào tôi! – Tiểu Vy vì bị dọa sợ, nức nở.

Từ Trí nhìn nàng, trong lòng nặng trĩu. Bàn tay run run đặt lên má nàng, giọng nói khàn khàn vang lên:

- Em nói vậy, như thể tôi là ác quỷ...

- Đúng! Anh là ác quỷ! Anh một lần bỏ rơi tôi, mặc tôi đau đớn. Anh một lần suýt hại chết tôi, mặc tôi suốt một năm ròng rã chìm trong tình trạng thừa sống thiếu chết. Anh rút cuộc, còn muốn gì ở tôi? – Nàng hét lên. Nước mắt rơi xuống bàn tay hằn, bỏng rát.

- Thì ra, em sợ anh đến như vậy sao? – Từ Trí cảm nhận khuôn mặt mình ửng đỏ, trái tim đau đớn, quặn lại từng hồi.

- Phải! Tôi sợ anh! Tôi sợ anh còn hơn sợ chết! – Nàng gật đầu, nước mắt vẫn rơi xuống.

Hắn từng nói yêu nàng, rồi lại lên máy bay rời đi nơi khác, nàng ngu ngốc ý muốn tự sát.

Nàng yêu người khác, hắn quay về, nói yêu nàng, nàng không cẩn thận bị hắn hại suýt chết.

Hắn rút cuộc là như thế nào?

Từ Trí sau một hồi định thần lại đau khổ, khẽ mở mắt nói:

- Em có muốn biết tại sao Lạc Lãnh Phong vẫn chưa cưới em không?

59. Chương 55.2:

- Anh nói gì?

- Em muốn biết tại sao hắn vẫn chưa cưới em không? – Từ Trí nhắc lại.

- Không muốn.. – Âm thanh nàng run run, thật nhỏ vang lên.

Nàng không nên nghe lời nói của người đàn ông này! Không đáng tin!

Từ Trí vẫn nhìn nàng, khóe miệng dâng lên nụ cười chua xót. Hắn không nói gì, chỉ đơn thuần lấy ra một tập giấy, nhẹ nhàng đặt trước mặt nàng.

Tiểu Vy nhắm chặt mắt, khóe mắt bỗng chốc lại giật. Giọng nói run run:

- Đưa cho tôi xem làm gì..

- Anh cũng không biết, nhưng em vẫn nên xem. – Từ Trí vuốt nhẹ má nàng, sau đó đứng dậy bỏ khóa cho nàng, rời khỏi phòng, trả lại không gian yên tĩnh vốn có của nàng.

Tiểu Vy run rẩy cầm tờ văn kiện lên, ánh mắt cô sâu lắng như hồ nước, sâu thẳm bên trong tràn ngập sự ưu thương, đau lòng có, hồ nghi, cũng có..

Đinh Tử Linh? Thật không đáng tin!

“Rầm!”

- Chết tiệt!

Bàn tay ưu nhã của hắn giờ co lại một khối, đem tất cả những vật dụng trên bàn dùng lực hất xuống đất.

- Lãnh Phong, Tiểu Vy mất tích chưa được bao lâu, cậu không nên mất bình tĩnh! – Khải Bình nhìn hắn nói.

Hắn vẫn biết, nàng thêm một lần biến mất, sẽ là thêm một lần Lãnh Phong thống khổ.

Đến bao giờ, trò chơi này mới thực sự về hồi kết?

- Đi ra hết đi! – Lãnh Phong dùng lực đâm mạnh vào tường, rống to.

Đợi đến lúc căn phòng không còn ai, hắn nặng nề ngồi xuống ghế, khuôn mặt mệt mỏi lộ ra một tia đau lòng phiền muộn.

Vy, anh thực mệt mỏi!

Anh mệt mỏi vì phải đi tìm em. Vy, rốt cuộc đã bao lần anh đi tìm em rồi?

Anh chán ghét phải đi tìm em, vì mỗi khi anh tìm được em, em luôn xảy ra chuyện.

Giống như có lưỡi dao đâm vào lồng ngực hắn, đau xót, hắn đau khổ.

Hạnh phúc, giống như máy bay giấy, dùng lực một chút, nó sẽ vĩnh viễn ở lại, không hề rời đi, dùng lực một chút, nó sẽ lại bay đi, mãi không quay lại, biến mất...

- Vy, xin em, đừng xảy ra chuyện..

Từ Trí ngồi ở trên bàn, nhìn nàng sắc mặt tái nhợt, trong thâm tâm khẽ quặn đau.

- Em sao rồi?

- Người mình thương mến giấu mình đi đính hôn với người khác, anh nghĩ sao? – Tiểu Vy cánh môi tái nhợt lại, khẽ mở miệng.

Nàng cảm thấy, như là mình đã cạn kiệt nước mắt, khóe mắt nàng khô lại, đau xót..

Từ Trí đối diện nàng sắc mặt nặng nề không trả lời.

Quả nhiên, hắn không là gì.

Cho dù hắn có chết, người nàng quan tâm vẫn chỉ là Lạc Lãnh Phong.

Tại sao? Hắn đã tạo dựng đủ thứ, nàng vẫn không hề động tâm?

- Cho dù như vậy, em cũng nên ăn chút gì đó. – Hắn đẩy đến trước mặt nàng một đĩa thịt bò.

Nàng cúi đầu nhìn đĩa thịt bò, sau đó lại nhìn hắn, miễn cưỡng nói:

- Cảm ơn! Nhưng tôi không ăn thịt bò.

Trong lòng Từ Trí lại thêm một lần hung hăng đau đớn.

Thanh âm hắn khàn khàn trầm thấp, rất nhỏ nhẹ, chỉ có hai người ngồi trên bàn nghe thấy:

- Lúc trước em rất thích ăn thịt bò, mỗi cuối tuần, em đều làm nũng anh đi mua thịt bò cho em ăn, anh lúc đó không thấy động tâm gì, chỉ là bây giờ đã thấy hận.

- Ừm.. – Tiểu Vy ánh mắt trở nên ảm đạm, nàng trả lời băng quơ.

- Em có muốn biết tại sao anh thấy hận không?

Thấy nàng im lặng. Hấn cười buồn, tiếp tục nói:

- Anh hận chính mình, là vì lúc đó đã lừa em, rồi bỏ em...

- Tôi biết điều đó, tôi buồn, tôi khóc.. thật ngu ngốc! – Nàng miễn cưỡng nở nụ cười.

Ngu ngốc! Đi tin vào đàn ông, rồi bị cả hai người lừa gạt.

Nàng vẫn luôn ngu ngốc!

- Anh lúc đó, mắt rồi mới thấy hối hận. – Hấn đưa tay xoa đầu, cười nhạt.

Nàng trầm mặc. Đấu tranh đến nửa ngày, cuối cùng mở miệng hỏi hấn:

- Anh.. đưa tôi trở về.. Có được không?

- Em biết là anh yêu em...

- Tôi mệt! Tôi muốn về phòng! – Tiểu Vy lúc này không nhận được, nàng giết khăn ăn ra, đứng dậy.

- Được, để quần gia dẫn em đi. – Từ Trí dừng lại ý nghĩ của mình, đứng dậy cẩn thận dẫn nàng đến cầu thang.

Hấn không muốn để lại ấn tượng xấu của mình cho nàng. Hấn cũng không muốn làm tổn thương nàng.

Có lẽ.. hấn thật sự thua sao?

Từ Trí nhìn nàng bước lên lầu, khẽ cup mắt, che giấu đi sự tuyệt vọng bên trong.

- Tiểu Vy!

Ở trên cầu thang, nàng khựng lại, chậm rãi quay người, mặt đối mặt với hấn.

Im lặng, nàng đơn thuần chỉ là chờ hấn nói câu tiếp theo.

- Ta cần nói chuyện..

* * *

Tiểu Vy dường như quên cả việc hô hấp. Nàng cả kinh nhìn người đàn ông trước mặt.

Thật sự là hấn sao? Chỉ như vậy thôi sao?

- Anh chỉ cần một ngày, một ngày thôi, sau đó anh sẽ đưa em về. Vì vậy, em có thể dành một ngày mai cho anh được không? – Hấn nắm chặt tay nàng, trong mắt chứa đầy sự khẩn cầu.

Có lẽ, nàng và hấn cũng đã đi vào ngõ cụt thật rồi!

Nàng do dự một hồi, cuối cùng khẽ gật đầu.

Nếu thật sự hấn không có ý định hại nàng. Nàng cũng sẽ không cần cảnh giác hấn quá.

- Tiểu Vy, em có gọi điện cho Lạc Lãnh Phong không? – Từ Trí lúc này cười thực thoải mái, hấn cầm chiếc điện thoại đưa cho nàng.

- Có thể sao?

Tất nhiên không thể!

Trong lòng hấn nói vậy, nhưng hành động lại không dám, miễn cưỡng đưa nàng điện thoại. Mỉm cười rời khỏi phòng nàng.

Tiểu Vy nghe tiếng đóng cửa, việc đầu tiên là mở máy gọi cho hấn.

Điện thoại nàng đã tắt từ hôm qua, bây giờ mở lại, không thể tránh khỏi vài chục cuộc gọi của Lãnh Phong.

- Vy, là em phải không? – Ở đầu kia, Lãnh Phong tâm trạng thực khẩn trương, giọng nói khàn khàn, hấn đã gần mười tiếng chưa chớp mắt.

Tiểu Vy lúc này sực nhớ ra. Phải rồi! Đơn đính hôn giữa Lạc Lãnh Phong và Đinh Tử Linh.

Trong nháy mắt, cánh môi tái nhợt khẽ mím lại, nàng nhấn vào nút đỏ, hủy cuộc gọi.

Nàng không muốn nói với hắn, ít nhất là lúc này.

- Chết tiệt! – Lãnh Phong ánh mắt đầy tia máu, hung hăng ném điện thoại về phía góc tường.

- Mất bao nhiêu lâu? – Hắn quay sang hỏi Khải Bình.

Khải Bình ngồi trên ghế khẽ đẩy gọng kính.

- Tối thiểu 60 giây.

- Được! 60 giây! – Hắn từng chữ như cố thoát ra khỏi kẽ răng.

Hắn phải tìm bằng được nàng!

Trong phòng, Tiểu Vy ngồi co ro một góc giường, ánh mắt thắm đẫm buồn bã nhìn vào màn hình điện thoại.

Nắng chiều rọi vào căn phòng, nhẹ nhàng, ảm đạm, còn tiếng hát vẫn được cất lên, đau buồn..

Như hoa, như mộng

Là cuộc tương phùng ngắn ngủi của đôi ta

Mưa bụi triền miên...

Giọt lệ yên chi nhẹ rơi vào khoé miệng

Trầm ngâm nghe tiếng gió, lòng quặn đau

Hồi ức khắc vào mảnh trăng khuyết

Nỗi sầu tư lặng lẽ, khó được trùng phùng

Chìm vào giấc mộng cuồng si...

Kiếp này đã không còn tìm kiếm

Dung nhan đã mất đi để lại tiếng thở dài

Lãnh đạm hoá thành một cuộc vui

Quá khứ chỉ còn hoa trước mộng

Cô đơn vẽ uyên ương ngóng đợi

Là tự em vẫn đa tình...

Tâm tình không hiểu được, người tiêu tụy

Tan biến trong làn mưa mờ khuất... *

* * *

Tiểu Vy tay cầm điện thoại, mi mắt khẽ động, nàng nhẹ nhàng nói:

- Em không biết...

- Cái cô Đinh Tử Linh đó, em nghĩ sao? – Đầu kia đang nói chuyện cùng nàng, Tiểu An nhìn sắc mặt khẩn trương của Lạc Lãnh Phong khẽ gật đầu.

- Em không biết.. – Tiểu Vy nhắm mắt, vẫn là câu trả lời như cũ.

Lạc Lãnh Phong ngồi trên ghế, sắc mặt cực kỳ nghiêm trọng. Tìm cũng đã tìm ra, nhưng lúc này hắn thật muốn nói chuyện với nàng.

Miệng nàng nói nàng ổn, nhưng có thật sự như vậy không?

Chờ đợi một hồi, hắn rốt cuộc không nhận được, đứng dậy giật lấy điện thoại từ tay Bạch Tiểu An, buông một câu:

- Em tin anh không?

- ... - Im lặng.

- Bạch Tiểu Vy, anh nhắc lại, em tin anh không? – Chân mày hấn khẽ giật, không phải là hỏi, là uy hiếp. Nếu nàng nói không, hấn không biết được mình sẽ làm ra cái loại hành động gì nữa.

- Thật sự? – Tiểu Vy mắt nhìn thấy cửa mở ra, rất nhanh liền che tai nghe điện thoại lại.

- Về chuyện đính hôn của Lạc Lãnh Phong là giả, em biết chứ? – Từ Trí lúng túng nói.

Trong giây lát, người Tiểu Vy như cứng ngắc lại, rồi rất nhanh lại khôi phục lại bình thường, nàng nở một nụ cười nhẹ, khẽ nói:

- Thực ra, ngay từ đầu em cũng không tin..

Từ Trí trầm mặc, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng.

- Anh biết không, từ trước tới giờ, anh nói dối rất tệ! – Tiểu Vy điểm vào chóp mũi mình, nở nụ cười tươi.

- Về Lạc Lãnh Phong... em có muốn về ngay bây giờ không? Anh sẽ đưa em đi! – Trần Từ Trí nhìn nàng, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Thật tốt, rằng nàng không còn bài xích hấn.

Tiểu Vy dù vẫn còn cảnh giác, nhưng cũng dần đo một hồi, nàng lại cười nói:

- Có lẽ để sau!

Đúng vậy! Trên thế giới này, đáng sợ nhất không phải là cái chết, mà là từ yêu thương thành thù hận, từ có trở thành mất, từ hạnh phúc trở thành đau thương.

Mà hấn ở đây, từ hạnh phúc trở thành đau thương, giờ lại là đau thương trở về hạnh phúc.

*Trích bài hát: Là tự em đa tình - Hồ Dương Lâm.

Để nghe bài hát “Là tự em đa tình”, bạn hãy nhấn vào đây.

Link: mp3.zing.vn/bai-hat/La-tu-em-da-tinh-Ho-Duong-Lam/IW78UUA9.html

60. Chương 56.1:

Mạc Nhi: Hi mọi người! Hơn một tuần ta mất tích rồi T^T Tại ta phải lo nhiều thứ quá, 98% là việc học a :3 Thế nên post hơi lâu. Hơn nữa hôm nay là sinh nhật ta, đọc giả hát bài Happy Birthday cho ta đi :3 love you so much!

~~ Vy, về với anh!

- Vy, mau về với anh!

- Vy, em muốn hành hạ anh đến bao lâu nữa?

- Vy...

Trong giấc mơ, giọng nói trầm ấm vang lên, liên tiếp gọi nàng...

Nàng cảm thấy, giọng nói đó..thực quen thuộc..

Phong?!

Tiểu Vy vội mở mắt, từng giọt mồ hôi thấm đẫm vai nàng.

Đối diện là người đàn ông mặc áo blouse trắng, người đàn ông này có lẽ thấy nàng tỉnh dậy, đưa tay đẩy gọng kính đen, mở miệng chậm rãi nói:

- Bạch tiểu thư, tôi được Trần tiên sinh gọi đến là để kiểm tra sức khỏe của cô.
- Kiểm tra sức khỏe?
- Phải! – Bác sĩ gạt đầu.

Không đợi nàng mở miệng, bác sĩ đẩy máy chiếu ra, bắt đầu tiến hành gỡ bỏ mọi dây an toàn trên người nàng ra. Ông ta vừa làm vừa nói:

- Tim mạch của cô bình thường, hô hấp cũng không có vấn đề gì. Nhưng cô lại thiếu máu, cũng không nhiều nhưng thời gian này cô cần nghỉ ngơi, tránh hoạt động nhiều.
- Đã xong rồi sao?
- Xong rồi! – Bác sĩ tháo găng tay, không quay lại nhìn cô mà nói.

Lúc này, Từ Trí mở cửa, ngay lập tức nở nụ cười tươi nói:

- Đã ổn rồi! Ta đi chứ?

Tiểu Vy còn chưa hiểu rõ tình hình đã bị lôi kéo đi, nàng đối với người đàn ông đang đứng trước mơ hồ hỏi:

- Chuyện gì vậy?
- Đêm qua anh đi qua phòng em để kiểm tra, phát hiện em có hiện tượng không tốt mới gọi bác sĩ.

Từ Trí sau đó trầm mặc. Hắn nhớ lại đêm qua, gương mặt nàng trắng bệch, hơi thở yếu ớt, người nàng lạnh băng, lúc lại nóng rực.

Nhưng hôm nay, bác sĩ chỉ kết luận câu nàng thiếu máu cùng sốt, làm hắn như không dám tin.

Nào có ai sốt lạ như vậy?

Bác sĩ đứng cùng hắn suốt bao lâu, cuối cùng để hắn xem kết quả kiểm tra hắn mới tin.

- Mấy giờ rồi?
  - Đã gần 10 giờ rồi! – Từ Trí cười gượng.
- Nàng giật mình, 10 giờ. Nàng cứ như vậy hủy đi ngày cuối cùng của hắn và nàng.
- Thật xin lỗi!
  - Không sao! Anh biết! – Hắn cười buồn.
  - Để anh đưa em về!
  - Anh cũng có thể để sang ngày mai mà! Em cũng không có vấn đề gì đâu! – Tiểu Vy vội kéo lấy tay hắn nói.

Hắn chắc chắn rất mong chờ ngày hôm nay. Vậy mà nàng lại phá hủy. Điều đó, chắc chắn là nàng cũng sẽ rất buồn.

Lời nàng nói làm hắn khựng lại, mắt ngạc nhiên nhìn về phía cánh tay mình đang bị nàng nắm chặt.

Nàng từ trước đến giờ dù bỏ đi bài xích, nhưng chưa bao giờ đụng vào hắn.

- Ngày mai, anh sẽ đi Boston.
- Tại sao?

Từ Trí trầm mặc.

Tại sao?

Tại vì nơi này chứa đựng kí ức đau buồn nhất của hắn.

Tại vì nơi này, có người con gái hắn yêu, nhưng không phải của hắn.

Tại vì nơi này, hắn sợ hãi phải nhìn người ta hạnh phúc, khi mình không có hạnh phúc.

Hắn ghét nơi này, càng ghét bản thân mình hơn.

Hắn sợ, không chịu được khi nhìn nàng như vậy hạnh phúc bên người đàn ông khác, hắn sẽ lại lần nữa điên rồ làm tổn thương nàng.

Khẽ lắc đầu, Từ Trí xoa đầu nàng rồi vượt lên trước.

- Em cần về, nếu không, Lạc Lãnh Phong sẽ tìm anh tính sổ mất.

- Khoan..

Tiểu Vy chưa kịp nói từ tiếp theo, một lực đạo lớn đập vào gáy nàng.

Nàng không kịp phản ứng, ngay lập tức ngã xuống, rơi vào vòng tay của Từ Trí.

- Thật xin lỗi, Tiểu Vy..

Ngoài cách này ra, không còn cách nào khác, để nàng tự nguyện về, nàng sẽ day dứt chuyện ngày hôm nay mà cự tuyệt ở lại mất.

Từ Trí một tay đỡ nàng, ngửa cô lên trời than:

- Sẽ khó khi gặp Lạc Lãnh Phong đây...

Lãnh Phong gục mặt trên bàn máy tính, sắc mặt hắn mệt mỏi cực độ. Đã mấy chục tiếng hắn không hề ngủ, ngay cả chớp mắt một chút cũng không.

Hắn không dò được vị trí cụ thể của nàng, đành phải điều người đi tìm.

Khắp mọi nơi, từ thành phố A đến thành phố E, nơi đâu cũng có người của hắn. Nàng không hề rời khỏi thành phố A, nhưng hắn lại không tìm thấy, nàng như hoàn toàn bốc hơi khỏi thế giới này.

- Vy, mau quay về...

Tại lúc này, Tiểu An đứng khuất sau tấm màn, mắt nhìn về phía chiếc xe đen dừng lại trước cổng, cô lập tức mở miệng nói lớn:

- Ta có khách quý! Là Từ Trí!

Trong nháy mắt, sắc mặt Lãnh Phong đanh lại:

- Nói cái gì?

- Từ Trí đến, hắn mang theo... Tiểu Vy.

- Bố trí người tại tòa nhà phương Tây, đợi đến khi tôi lấy được cô ấy, lập tức nổ súng! – Hắn sắc mặt lạnh lùng, qua điện thoại ra lệnh cho Lục Quân và Khải Bình.

Từ Trí bước vào khuôn viên rộng lớn, tay ôm Tiểu Vy nắm chặt lại. Hắn nhìn xung quanh, khẽ cười.

Nơi này xung quanh đều có người của Lạc Lãnh Phong, chắc chắn giờ này có rất nhiều súng chĩa về phía hắn đây.

Từ Trí rất nhanh nhìn được bóng đen đang tiến đến từ mái hiên ra, miệng tươi cười nói:

- Tôi không có hại cô ấy! Anh đừng quan trọng hóa như vậy!

Trong bóng tối, Lãnh Phong dừng lại cước bộ, cười lạnh lẽo:

- Cư nhiên cướp người phụ nữ của tôi giữa đường, giờ lại thân mật ôm người phụ nữ của tôi đem trả lại. Đời này có chuyện nào nực cười như vậy?

- Lạc Lãnh Phong, anh không phải quá giả tạo đi? Ở trước mặt cô ấy luôn yêu thương, cưng chiều, giờ thì sao?

Lãnh Phong đứng khuất trong tối nghiêng răng, từng khớp xương hắn co lại thành nắm đấm.

- Cảm xúc của tôi, cô ấy hiểu. Giờ, buông cô ấy ra!

Từ Trí cười, khuôn miệng tuần tú mở rộng, nhưng ánh mắt lại lạnh lùng vô độ. Hắn không buông nàng ra.

- Tôi có thể, giết ngay cô ấy ở đây.

“Cạch!”

Hai tiếng lên đạn đồng thanh, nhưng lại không phải cùng một người. Lúc này, Lãnh Phong đã bước ra, tay cầm khẩu súng bạc nhắm đúng mi tâm người đối diện. Mà Từ Trí cũng không kém, hắn cầm khẩu súng dí ngay trán người trong lòng – điểm yếu duy nhất của Lạc Lãnh Phong.

- Trần Từ Trí, có phải mày vẫn chưa hết bệnh phải không? Muốn vào phòng giam nữa sao? – Mắt Lãnh Phong đầy tia máu, nhìn chằm chằm vào khẩu súng trên tay Từ Trí.

Hai bên đôi co không ngừng. Người của Lãnh Phong núp xung quanh nhìn thấy cũng không thể nổ súng được, nếu họ chẳng may mất góc bắn đúng Bạch tiểu thư, khó bảo toàn mạng sống của nàng, lão đại sẽ cho bọn họ chết cũng không yên.

- Tôi không muốn gì cả! Chỉ đơn giản đem cô ấy về! – Từ Trí đột ngột thu hồi súng.

Lãnh Phong nhíu chặt mày, hắn đang diễn trò gì đây?

Từ Trí cúi thấp người, nhẹ nhàng đặt Tiểu Vy xuống thảm cỏ, rất nhanh lùi lại hai bước.

[Lão đại! Chúng ta..]

- Bỏ đi! – Lời còn chưa dứt, hắn trả lời nhanh.

- Tôi biết, thế này thật đơn giản, có khi là khó tin, nhưng thực sự, người đã thua, cũng nên thua đẹp chút.

- Từ Trí nhìn Tiểu Vy đã nằm gọn trong tay Lãnh Phong, cười buồn.

Từ Trí nhìn đồng hồ, xoay người nói:

- Có thể ra ngoài tôi sẽ bị một viên đạn vào đầu, nhưng tôi nói trước rằng, cô ấy hiện tại không khỏe.

Từ đầu tới cuối Lãnh Phong im lặng. Mắt hắn khẽ nheo lại, nhìn bóng nam nhân mà mình thường cho là kẻ thù rời đi, quay người lại đối diện với tòa nhà phía Tây, làm ra hiệu chữ x.

Khải Bình cầm khẩu súng ngắm thở dài, kéo bộ đàm lên nói lớn:

- Lão đại hủy lệnh! Tất cả tập trung quay về!

Lúc Tiểu Vy tỉnh lại, đã là chuyện ngày trước...

Tình huống là như sau, Lạc Lãnh Phong ngồi bên giường, thấy nàng mở mắt vội đứng dậy, vội vàng hỏi thăm sức khỏe nàng.

Nhưng cái đó.. chỉ trong tiểu thuyết.

Thực tế chính là, Tiểu Vy mở mắt, phát hiện thân mình nặng trĩu, ngực bị một cánh tay rắn chắc đè lên, đùi bị chân người nào đó gác lên.

Hiển nhiên, người nào đó ở đây chính là Lạc Lãnh Phong.

Nàng nhăn mặt, hy vọng có thể động dậy tay chân mỗi nhúc một chút, nhưng có làm bao nhiêu sức thì vẫn không thể nhấc nổi cánh tay hắn ra, đành bất mãn kêu:

- Đau...

- Tỉnh? – Lãnh Phong dù ngủ nhưng vẫn nhạy bén phát hiện nữ nhân bên cạnh cử động, điều đó cho hắn biết nàng đã tỉnh.

- Hỏi thừa! – Tiểu Vy lầm bầm.

Lãnh Phong nhanh chóng làm ra bộ mặt lạnh lẽo, mắt hắn nheo lại, cầm cổ tay kéo nàng lên:

- Nói!

- Ách! Gì? – Tiểu Vy bất chợt bị hắn kéo lên, cơ tay không khỏi đau nhức.

- Anh đã nói gì với em? – Hấn tăng lực đạo bóp chặt cổ tay nàng, tay kia cũng siết chặt eo nàng.

- A.. Đau! Phong... - Tiểu Vy bị đau, nước mắt lưng tròng tội nghiệp nhìn hấn.

- Nói! – Hấn như một con sư tử bị bỏ đói lâu ngày, rống lên tức giận.

- Em.. không có! Đau!

Hấn thật lâu rồi không có đổi với nàng lạnh lùng như vậy a!

- Nói em không được gác điện thoại, tại sao không nghe lời anh? Tôi nói em quay về ngay, sao không nghe? Mắt hấn hấn lên tia máu đỏ. Lực đạo ở tay tăng thêm.

Nàng ở với tên Từ Trí đó, lại thêm thù mới hận cũ. Cũng may Từ Trí cũng không làm gì nàng, nếu không hấn chỉ hận không thể loại hấn ngay lập tức.

- Đau! Đau! Phong.. Hức hức..

Tiểu Vy bị đau, cổ tay nàng tím bầm, nước mắt nàng giàn giụa.

Oa, hấn độc ác! Nàng không có tổn hại gì đến hấn a!

Lãnh Phong thấy nàng vì đau mà khóc, tay liền buông lỏng.

Hấn thở dài, tay vô thức xoa nhẹ vết bầm trên tay nàng nói:

- Sẽ không có lần sau!

Tiểu Vy ngồi trong lòng hấn, cảm giác ở cổ tay, đau đớn đã không còn. Lúc này, nàng mới bạo dạn, ngẩng đầu nhìn hấn:

- Đói..

Lãnh Phong từ trên cao nhìn, cổ họng hấn đi xuống một chút.

- Phong.. ưm!!

Bàn tay to lớn đè lên ót nàng ấn về phía trước. Miệng nàng bị chặn lại, chỉ kịp ô ô vài tiếng.

Tiểu Vy khẽ cau mày, ngực nàng thật nóng, rồi dần từ ngực chạy lên, mặt nàng một mảng đỏ rực.

Lãnh Phong vẫn duy trì nụ hôn sâu, thật lâu sau mới luyến tiếc buông ra, hơi thở nóng ấm dừng lại trên hóm cổ trắng ngần.

- Vy... Nếu em còn rời xa anh thêm một lần nữa, anh sẽ bẻ gãy chân em!

- Tại sao?

- Tại vì.. anh sẽ không phải đi tìm em, lo lắng cho em thêm một lần nào nữa. – Hấn vuốt ve má nàng.

Tiểu Vy không mỉm cười như dự định, ngược lại còn nhăn mặt như bị rách, nũng nịu:

- Đói...

- Ta đi ăn! – Lãnh Phong xoa đầu nàng, hai tay vòng xuống, bế thông người nàng lên.

- Phong! Từ Trí đâu? – Tiểu Vy nghịch áo hấn, tiện hỏi.

- Em biết mọi chuyện. nhưng chỉ hỏi lại cho chắc chắn, đúng không? Lãnh Phong nở nụ cười mỉa mai.

Tiểu Vy bị đoán tâm, đỏ mặt vội chuyển đề tài:

- Phong! Muốn ăn khoai tây chiên, sườn chua ngọt, mỳ đậu xanh, mực xào, cá hấp nước tương.. – Tiểu Vy ngoan ngoãn ở trong lòng hấn, giơ bàn tay trắng nõn lên đếm.

Lãnh Phong dùng chân mở cửa, bỏ qua chuyện nàng đánh lảng, tiếp lời nàng:

- Khoai tây chiên chỉ để ăn nhẹ, không được ăn thứ này vào bữa chính.

Tiểu Vy hai mắt sáng rực ngược lên nhìn hắn một hồi, sau đó cười rạng rỡ nói:

- Vậy được! Ta sẽ ăn sườn chua ngọt, mỳ đậu xanh, mực xào, cá hấp nước tương. Há cảo, há cảo nữa a!! – Nàng giơ sáu ngón tay ra trước mặt hắn.

Lãnh Phong từ lâu vốn cưng chiều nàng còn hơn sủng vật, hắn để nàng ăn nhiều một chút cũng không sao, dù gì Từ Trí lúc đi cũng có nói nàng cần thêm dinh dưỡng.

- Được, sẽ thêm há cảo.

Trong phòng bếp, một nữ nhân ngoan ngoãn ngồi trên đùi nam nhân, vui vẻ để nam nhân kia đút cho ăn. Hai hình bóng cứ như vậy đan xen vào nhau, hạnh phúc...

61. Chương 56.2

Tại Lạc thị, trong phòng họp, hai dãy bàn được xếp đối diện nhau, một dãy là Lạc Lãnh Phong, Khải Bình cùng Tiểu An. Do gần đây Lục Quân cùng Đường Hi đi hưởng tuần trăng mật nên tạm thời gheế Lục Quân sẽ do Tiểu An đảm nhiệm. Dãy đối diện bọn họ là những người được tuyển chọn làm nhân viên.

Tiểu Vy thân hình nhỏ bé nằm trong lòng Lãnh Phong bị che khuất, trong lòng nóng rực khó chịu nhưng vẫn lộ ra ánh mắt bất mãn nhìn nữ nhân đối diện mình không xa.

Cô ta rốt cuộc có phải từ quán bar đi ra không a? Quần áo rõ là có ý định phô cho người ta xem. Hơn nữa, từ lúc cô ta đi vào, luôn luôn lườm nàng nha!

Tiểu Vy hai tay ôm chặt cánh tay hắn, mắt cũng trừng trừng nhìn về phía cô ta.

Lúc này nữ nhân đối diện trong lòng càng bất mãn.

Hừ! Tiểu nữ nhân kia cao chỉ bằng 1m60, ngoài cái mặt ra còn có cái gì hơn cô đâu!

Cô từ lâu đã dự định sẵn Lãnh Phong là của mình, đâu có cửa cho con bé kia làm càn?!

Lãnh Phong phát hiện ánh mắt cô ta tỏ vẻ khó chịu cùng đe dọa nhìn nữ nhân của mình, ánh mắt trở lên lạnh lẽo, nghiêm giọng nói:

- Cô Tiêu, đến lượt cô!

Cô ta giật mình, vội đứng dậy, nở nụ cười mỉa hoặc với Lãnh Phong và Khải Bình:

- Xin chào, tôi là Tiêu Ly, rất cảm ơn các vị đã cho tôi một cơ hội.

Khải Bình nhíu mày, tỏ vẻ không hài lòng.

Cô ta rốt cuộc dài dòng cái gì?

Hắn thở dài, cầm bút gạch một đường lên tờ giấy.

Tiểu An ngồi cạnh hắn, để ý cô ta vừa cười với Khải Bình, không do dự cầm bút gạch đường lớn thật đậm, nhân thể.. gạch thêm mấy phát nữa.

- Tôi không thích cô.. – Bỗng một giọng nói mềm mại vang lên.

- Cái gì? – Tiêu Ly kia trừng mắt nhìn nàng.

Chỉ là một con nhỏ, sao dám nói như thế?

- Một phần là tôi không thích cô, là do cô từ đầu có ý định chen giữa tôi và Phong. Phần hai cũng từ phần một, là do cô có ý định vậy nên chắc hẳn cô không có chút kinh nghiệm nào, có thể cô qua được mắt hội kiểm duyệt, cũng không thể qua được mắt tổng tài. – Tiểu Vy chu môi bất mãn, nói những lời hoàn toàn trái ngược với vẻ bề ngoài của cô bấy giờ.

- Cô là cái gì chứ? – Tiêu Ly lúc này đã đến giới hạn, không để ý Lãnh Phong, khuôn mặt tức giận méo xệch chỉ vào nàng nói.

Chỉ là một con nhóc, sao có thể kênh kiệu như vậy? Thật không phục!

- Cút! – Lãnh Phong khê rống.

- Đem cô ta ra khỏi đây! – Tiểu An xoay người, lãnh đạm nói với hai tên bảo vệ.

- Gạch tên cô ta đi! – Khải Bình đẩy mắt kính nói thêm vào.

Xem ra Tiêu Ly này bị gạch tên cấm vĩnh viễn ở Lạc thị còn tốt chán.

May rằng cô ta không bị đẩy ra đảo như mấy người trước kia.

Tiểu Vy lúc này mới lộ đầu ra, mái tóc dài theo đó buông xuống, khuôn mặt xinh đẹp nở nụ cười tươi.

Nhìn theo bóng lưng nóng bỏng của nữ nhân bị lôi đi không thương tiếc, trong lòng dù khó chịu nhưng vẫn cười thỏa mãn.

Hắc hắc! Dám liếc xéo nàng a!

- Bạch Tiểu Vy! – Giọng đàn ông trầm thấp vang lên.

Lãnh Phong trừng mắt nhìn nàng. Chết tiệt! Đã dặn nàng ở yên một chỗ, lại không thèm nghe lời hần.

Tiểu Vy le lưỡi, nhìn mấy nam nhân ngồi bàn đối diện nhìn chăm chăm mình, bất giác cảm thấy mặt mình một mảng đỏ ửng.

Ách, nàng hoàn toàn quên.. Lãnh Phong rất khó chịu khi phải mặc mấy thứ váy rườm rà cho nàng, lên sáng nay.. hần lệnh nàng mặc áo váy.

Lãnh Phong khê nheo mắt tức giận nhìn đám nam nhân:

- Còn nhìn nữa, tôi liền tổng các người đi!

Nói đoạn, hần đưa tay kéo nữ nhân đang ngơ ngác trở lại lòng mình, dùng lực siết chặt nói:

- Anh đã nói em như thế nào? Lại không nghe lời?!

- Anh! Là anh ép em mặc thứ này! – Tiểu Vy giọng đầy ủy khuất.

Hần nói, nói cái gì a! Cái gì mà mặc rất dễ cởi, cởi làm gì a, rõ lừa đảo!

- Nếu em không mặc thế này họ cũng sẽ nhìn! – Hần nghiêng răng.

Nàng chu môi, không phục thu lại vào trong lòng hần.

Khuôn mặt nhỏ nhắn phấn hồng, miệng nhỏ cong cong lúm bắm, ánh mắt to tròn xiu xuống, hiển nhiên nàng đang tức giận.

Hần thở dài, lưng dài hơi khom xuống, hôn nhẹ lên má phấn nộn như trẻ em của nàng dụ dỗ:

- Ngoan, đừng giận...

Tiểu Vy như bỏ lời hần qua tai, miệng khê nhếch, nhưng vài giây sau lại bụm lại, nàng không trả lời.

Hết cách nhìn nàng, xoay người đối với thư ký ngoắc tay vài cái.

Thư ký Trần hiểu ý tổng tài, lịch sự bước lên nói:

- Tổng tài phu nhân mệt rồi, mọi người kết thúc ở đây. Nếu còn ai thắc mắc xin cứ liên hệ với tôi!

Nàng từ khi nhân viên rời đi đến khi căn phòng trở lại yên tĩnh cũng không nói câu gì. Đang thắc mắc, cơ thể mình rất cuộc có phải bị ốm không?

Cơ thể mình hôm qua còn rất tốt, nàng cũng không có đi mưa hay mở máy lạnh lâu. Sao hôm nay cảm giác khó chịu vậy a?

Lãnh Phong đưa đĩa bánh ngọt cho nàng, bắt đầu cảm thấy có gì đó không đúng. Cho dù nàng có giận ghê gớm đến đâu, hắn chỉ cần đưa bánh cho nàng ăn, bánh ngọt là thứ nàng thích ăn nhất, tại sao hôm nay lại im lặng như vậy?

- Ngoan, em không phải thích ăn sao?

Tiểu Vy giật mình, mắt đăm đăm nhìn đĩa bánh ngọt trên bàn, tự dưng cảm thấy cổ họng mình chảy ra chất lỏng đắng ngắt.

Qua lớp áo mơ hồ cảm nhận được nhiệt độ nữ nhân trong lòng thay đổi đột ngột, hắn đưa tay xoay người nàng lại hỏi:

- Em ổn chứ?

Tiểu Vy cổ họng nghẹn lại, ánh mắt trở nên nặng trĩu, nàng gật đầu, nhưng chốc lát lại lắc đầu.

- Sao nóng vậy?

Hắn sờ đầu nàng cau mày nói, nhưng chỉ được vài phút rồi bỗng nhiên rút tay ra, khuôn mặt nghiêm trọng nói lớn.

- Gọi bác sĩ tới đây!

* * *

Trên xe, Tiểu Vy mệt mỏi dựa đầu vào ngực hắn, cánh môi nhợt nhạt khẽ nhếch lên:

- Phong, bác sĩ nói em bị sao vậy?

Hắn ôm cơ thể nàng từ nóng rực chuyển sang lạnh ngắt, hướng nàng cười:

- Em chỉ bị sốt thôi.

Nàng bị sốt, nhưng là sốt.. không đơn giản.

Mới nửa tiếng trước, hắn nhìn nàng đang tốt thì đột nhiên bị bệnh, cơ thể nóng lạnh không nhất quán, bác sĩ không thể làm gì khiến hắn phải đưa nàng tới bệnh viện.

- Ngoan, đi ngủ đi! – Lãnh Phong nói, đồng thời kéo hai chân nàng nhắc ngồi lên đùi mình, tìm tư thế thoải mái nhất cho nàng.

- Lạnh, không thể ngủ.. – Tiểu Vy mệt mỏi nhắm mắt.

Tài xế lúc này phản xạ nhanh hơn Lãnh Phong, lần thứ ba mở lại máy sưởi lên.

- Được rồi, ngoan, ngủ đi..

Hắn ôm chặt nữ nhân đang ngủ ngoan ngoan chôn sâu vào lòng mình, cố gắng sưởi ấm cho cơ thể lạnh băng của nàng.

- Ngài Lạc, ta đến nơi rồi! – Tài xế đằng trước nhắc nhở.

- Được!

Lãnh Phong bế nàng lên, tìm cho nàng tư thế ngủ thoải mái nhất, quan sát một hồi mới yên tâm mở cửa xe.

Khải Bình từ xa nhìn thấy xe hắn dừng lại trước cổng bệnh viện liền cấp tốc đi tới.

- Cô ấy bị sao vậy?

- Nếu tôi biết thì đã không cần ở nơi quỷ quái này. – Lãnh Phong nhìn hắn lãnh đạm.

Tiểu An bên cạnh ngay lập tức quắc mắt nhìn hắn, dùng ánh mắt nói: “Anh không suy nghĩ!”

Khải Bình cười cười, âm hiểm chỉ vào bụng nàng, ánh mắt lộ rõ vẻ đe dọa.

Tiểu An ngay lập tức hiểu ra, đưa tay ôm bụng mình, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Chết tiệt! Hắn là biết điểm yếu của cô a!

- Cô ấy sao rồi? – Lãnh Phong nhìn vị bác sĩ mở cửa ra, đứng dậy nói.

Vốn là vị bác sĩ kia chiều cao chỉ tầm gần 1m80, nay hắn đứng dậy, với chiều cao 1m90 kia không khỏi khựng bổ tâm lý người khác.

- Cô ấy sau khi tiêm đã ổn rồi, qua ngày mai nghỉ ngơi có thể xuất viện.

- Được rồi, tôi vào thăm cô ấy! – Hắn đẩy vai vị bác sĩ.

- Khoan đã, tiên sinh, hiện tại cô ấy vẫn chưa tỉnh.

- Nói cái gì? – Lãnh Phong trừng mắt tức giận xoay người lại.

- Đi đi! – Khải Bình sau khi nhìn Tiểu An đủ mới đứng dậy, vỗ vỗ vai vị bác sĩ đã thất kinh kia.

Lãnh Phong đứng trước cửa, đẩy “cạch” một cái bước vào. Ánh mắt lập tức dừng lại ở người con gái đang nằm trên giường bệnh.

Nàng lúc này làn da đã hồng lên một chút, dù ngủ nhưng vẫn nhận thấy nàng đang khó chịu, trở mình như muốn tìm kiếm gì đó.

Hắn khẽ nhếch môi cười mê hoặc, tới bên giường bệnh nàng, không bận tâm nàng đang ngủ, đưa tay vuốt nhẹ mái tóc đen xinh đẹp.

- Ừm..

Tiểu Vy cười thỏa mãn, đưa tay ôm lấy cánh tay hắn, cọ cọ hai má vào ống tay áo hắn.

Hiển nhiên hắn là người nàng đang tìm.

Xét cho cùng, hắn vẫn là uất hận cái nhà trị bệnh màu trắng gọi là bệnh viện này!

Tình cảnh hiện tại, nhìn đi!

Tiểu mỹ nhân thoải mái ôm tay hắn ngủ ngon lành trên giường bệnh. Cũng không bận tâm đến hắn đang ngồi cạnh giường, hai mắt long sông sọc nhìn cánh tay mình chôn sâu vào lòng Tiểu Vy.

Muốn bức chết hắn sao?

Hắn còn không thể trèo lên giường ôm nàng được, đó là giường quá nhỏ!!

Lãnh Phong đưa tay ôm trán, cố kìm nén dục vọng lằm bằm vài câu gì đó.

Hắn lần sau đưa nàng đến đây, nhất định phải cho giường lớn hơn một chút! =”=

Khi Lãnh Phong đang ôm đầu đau khổ ngồi trong phòng bệnh, tình cảnh bên ngoài bệnh viện xảy ra hỗn chiến điên cuồng..

- Anh là cái thá gì mà tôi phải nghe theo? Tôi nói, đứa con này căn bản không phải của anh! – Tiểu An tức giận chỉ mặt hắn.

- Ngoài tôi ra, còn thằng đàn ông nào dám lại gần em? – Khải Bình khoanh tay trước ngực dựa vào mui xe.

- Còn! Đó là.. – Tiểu An vừa mở miệng ngay lập tức lại im bặt, á khẩu nhìn người đàn ông trước mắt.

- Còn ai? – Khải Bình nghiêng răng, giọng nói đi vào băng lãnh.

Tiểu An hai tay chấp đàng sau, ngón tay mảnh khảnh vân vê vạt áo.

Quyết định á khẩu toàn diện!

Lần này thăm rồi! Cô lại không cẩn thận nhắc đến tên đó trước mặt hắn.

Khải Bình trợn mắt, đứng bật dậy đi đến nắm bả vai cô bóp mạnh.

- Là hắn ta? Em vẫn dây dưa với hắn?!

- Không! Daniel có bạn gái rồi! – Tiểu An thân hình bị lắc mạnh, thành thật khai báo.
- Nói dối!
- Đúng! Là đúng! – Tiểu An hoa đầu chóng mặt mơ hồ gật đầu.
- Nói thật, nếu không tôi liền nói tôi là cha đứa bé! – Khải Bình ấn mạnh vai nàng.
- Ê tiện! Anh bức người quá đáng! – Tiểu An tức giận, vung tay.

“Chát!”

Trong vài giây im lặng, Tiểu An đang vui vẻ cũng phải im bật trở về sợ hãi.

Nhìn thành quả của mình trên khuôn mặt hấn, càng thêm sợ hãi thêm.

Xong! Lần này, cô thảm!

Khải Bình cảm nhận khuôn mặt đau rát, má có vết xước dài ứa máu, tức giận rống to:

- Bạch Tiểu An, em dám đánh tôi?

62. Chương 57.1

CHƯƠNG 57.1

Sáng sớm, tại khu biệt thự của Bạch lão gia...

Tiểu An bị đặt trên ghế, ủy khuất nhìn Khải Bình.

- Còn nhìn cái gì? Nói đi! – Khải Bình nhận ra ánh mắt đáng thương nhìn mình xin lỗi, trừng mắt đe dọa.
- Một bên, cha mẹ Bạch nhìn thấy nữ nhi nhà mình bị đe dọa sợ đến mức run cả người như thỏ con. Trong lòng kêu lên tiếng vui vẻ.

Tốt! Tốt!

Bạch Đỗ cùng Khả Ngân lúc trước bắt lực nhìn con gái mình ngày càng hư hỏng không nghe lời ai, hiện tại hẳn dạy dỗ được cô, trong lòng không khỏi thỏa mãn.

Con rể! Đây chính là con rể thứ hai của nhà ta a!!!

Ông bà có phúc có được hai đứa con rể vừa tuấn mỹ lại có hiếu nữa a!!

- Bố, mẹ.. – Tiểu An len lén nhìn hấn, nhỏ giọng.
- Bố mẹ, là con trai! – Khải Bình dù chưa được sự đồng ý, không kiêng kị mở miệng trước, ánh mắt vẫn đăm đăm nhìn nữ nhân bên cạnh.
- Con trai? Con trai a! Minh à, là con trai a! – Khả Ngân xúc động nói lớn.
- Con rể! Con rể tốt! An nhi đều giao cho người! – Bạch Đỗ cười, vỗ vỗ bả vai hấn.
- Ba.. – Tiểu An nào đó giật mình, ủy khuất nói.
- Ba cái gì? Nha đầu người cũng có con với người ta, mau liệu mà an phận kết hôn đi. Khải Bình tuy không có hơn Lãnh Phong nhưng cũng rất được a! – Khả Ngân ngắt lời cô.

Tiểu An sau khi bị chinh đốn vài lần, oán giận nhìn hấn:

- Ê tiện!
- Ê tiện mà cưới được em, tốt rồi! – Hấn nhún vai đắc ý.

Cô nhướn mày.

Ha, bị chữi là đê tiện còn đắc ý cái gì?!

Hắn là kẻ khùng a!

Khải Bình đi đến, kéo lấy tóc cô vuốt ve không ngừng tay, một bên ghé sát tai cô thì thầm:

- Bảo bối, chuẩn bị nhảy vào nắm mồ hôn nhân.

* * *

- Phong, muốn ăn bánh trung thu a!! – Tiểu Vy nằm trên giường bệnh, nhìn người nào đó đang cắm đầu vào máy tính không rời.

- Bánh trung thu? – Lãnh Phong nhú mày nhìn nàng.

Khẩu vị nàng sao càng lúc càng thay đổi.

- Đúng! Bánh trung thu cổ truyền a! – Tiểu Vy xoa bụng tỏ vẻ đáng thương.

- Qua Trung Thu rồi, ăn cái gì?

- Nó ngon a! – Tiểu Vy chống tay lên giường nói.

Lãnh Phong trong lòng thầm cười trộm. Hắn cứ nhiên biết nàng Tết Trung Thu*, đặc biệt lại càng thích ăn bánh thung thu.

*Tết Trung Thu: Dạ, bên đó người ta gọi là Tết Trung Thu, bên ta chỉ gọi tắt là Trung Thu thôi J

Về cái này, hắn nhớ năm ngoái, nàng cứ nhiên giữa mùa hè đòi hắn ăn cái loại bánh chết tiệt này, hại hắn đêm hôm bất mãn cũng phải rời giường kêu đầu bếp làm.

- Muốn ăn bánh trung thu? – Lãnh Phong đóng máy tính hỏi.

- Muốn a, bánh trung thu hạt sen nhân trứng, bánh trung thu đỗ xanh nhân trứng! – Tiểu Vy cười.

Nàng thích nhất ăn bánh trung thu cổ truyền nha. Đặc biệt là bánh trung thu đỗ xanh nhân trứng. Vỏ mềm ăn ngon, đỗ xanh ngọt lịm, trứng nhân lại mặn. Kết hợp này khá tốt, nàng thích ăn a!

- Muốn ăn do đầu bếp làm?

Nhìn tiểu mỹ nhân gật đầu liên tục, tỏ vẻ cao hứng. Hắn tưởng tượng đằng sau nàng thêm cái đuôi trắng đang vẫy vẫy, bỗng chốc phì cười.

- Phong, anh là điên a?! – Tiểu Vy quơ tay ra trước mặt hắn nói.

Lãnh Phong một giây im lặng, đành mặt lại hỏi:

- Tại sao nói vậy?

- Đúng a, anh ngồi cười một mình. – Tiểu Vy chỉ mặt hắn nói.

- Anh đâu cười một mình, còn em phải không? – Hắn kéo người nào đó ôm vào lòng, tận lực thưởng thức mùi vị mê người.

Tiểu Vy bị hắn hôn bất ngờ, vốn ngăn cản không được, đành hé miệng ra một chút.

Lãnh Phong thấy nàng không cự tuyệt, ngược lại còn nhiệt tình như vậy, mừng rỡ càng hôn nàng sâu hơn.

“Phập!”

Nhìn sắc lang nào đó bật dậy kêu đau, vẻ mặt như mèo ranh mãnh cười cười, răng nanh xinh đẹp cắn cắn cánh môi đỏ.

Aiz, tại hắn cả nha!

- Bảo bối, em dám cắn anh? – Hắn lau vết máu trên miệng mình, tức giận nhìn nữ nhân nhỏ mặc đồ rộng thùng thình kia.

Thỏ Vy chu môi, dùng ánh mắt to tròn lúng liếng nhìn hấn:

- Người ta bị ốm phải nằm viện, anh còn nháo cái gì? Muốn ăn bánh trung thu!

- Muốn ăn? Tự đi! – Sắc lang không được thỏa mãn, tâm tình đi xuống dốc không phanh.

- Được! Tự đi cho anh xem! – Tiểu Vy hậm hực xốc chân, xỏ dép lê hình con thỏ đi ra bên ngoài.

Hứ! Không đi thì thôi, tự đi cũng tốt!

Đi đến hành lang, vô tình liếc qua cửa sổ. Nàng nhìn xuống bên dưới, hai mắt đột nhiên sáng lên.

- Bánh trung thu kìa?!

Một mặt còn lại, Lãnh Phong ngồi trong phòng, khuôn mặt không chút biểu cảm nhìn đồng hồ đã vượt qua mười phút.

Nha đầu kia, muốn ăn bánh trung thu chỉ cần đến quầy lễ tân là được, hấn dù sao cũng đã dặn trước. Vậy tại sao mười phút rồi còn chưa trở lại?

Hấn đứng dậy, chỉnh lại vạt áo lộn xộn, trấn giữ phong thái lạnh lùng bước ra bên ngoài, nhìn hai tên bảo vệ mặc vest đen:

- Cô ấy đâu?

- Thưa ngài, phu nhân đi về hướng lễ tân, nhưng không có nói cho chúng tôi đi đâu. – Một tên vệ sĩ cung kính nói.

- Tốt! – Hấn bỏ lại một câu, hướng quầy lễ tân bước đi.

- Tôi lấy hai cái này đi! – Tiểu Vy chỉ vào hai bánh màu nâu tuyệt đẹp bên trong lồng kính nói.

Hắc hắc, nàng vẫn nghĩ thấy được mùi thơm. Trước giờ Lãnh Phong đều mua cho nàng mấy loại bánh hiệu, nàng ăn nguội không cảm thấy ngon, hiện tại còn nóng, thơm nữa a!

- Không cần trả lại đâu! – Thấy cô gái kia bụng cầm tiền đưa lại cho nàng vội xua tay.

Nàng ngay từ đầu nhìn thấy đã biết cô gái này còn học đại học, vừa nhìn thấy cô bạn nữa đi theo. Ừm, có lẽ tự làm kiếm tiền. Nàng dù sao cũng là người có lòng rộng lượng, giúp đỡ họ cũng tốt.

- Sủi cảo, nhìn tớ kiếm được bao nhiêu này! – Cô bạn thân cầm xấp tiền đi đến trước mặt cô gái vẫy vẫy.

Trong lòng bụng khoe cô một trận, hai ngờ vừa thấy nữ nhân đứng đằng sau cầm bánh trung thu nhìn mình, lập tức hô to:

- Bạch tiểu thư, là Bạch tiểu thư a!

- Hả? – Tiểu Vy mắt tròn nhìn cô gái kia chỉ mình hô lớn, đồng thời mấy người đi đường cũng xúm lại xung quanh cô.

Đám báo chí ở đâu cũng chạy ra, xô đẩy chen lên hàng trước:

- Bạch tiểu thư! Bạch tiểu thư! Gần đây cô cùng ngài Lạc rất ít xuất hiện, hai người có phải sắp kết hôn?

- Không! Không phải! – Tiểu Vy nheo mắt, theo phản xạ đưa tay che ánh sáng nhấp nháy liên tục.

Lãnh Phong đứng dựa vào quầy lễ tân, ánh mắt lạnh lùng nhìn nhân viên lễ tân trước mặt, tỏ vẻ không hài lòng nói:

- Không thấy sao?

- Không, không thấy ạ! Ngài xem, đĩa bánh tôi vẫn để ở đây, đứng nửa ngày cũng không thấy phu nhân đi ra lấy. – Nhân viên tiếp thị sợ hãi, đưa hấn đĩa bánh ra cho hấn xem.

- Có thấy cô ấy đi qua không?

- Dạ?! Nhiều người quá, có lẽ tôi không để ý lắm...

- Có thấy cô ấy đi qua không? – Hấn nhắc lại, trán đã nổi đầy gân xanh.

- Dạ... Không...

- Chết tiệt! – Lãnh Phong hung hăng trừng mắt nhìn nữ lễ tân, rầm một tiếng đẩy cửa đi ra ngoài.

Nha đầu ngốc, dám náo loạn chạy đi đâu?

Tiểu Vy đỏ mặt, đưa tay kéo cổ áo mình thu hẹp trở lại vòng cổ thanh tú. Nàng vẫn mặc áo của hấn a, chuyện này thật mất mặt.

- Bạch tiểu thư, có phải đó là áo của ngài Lạc? – Một người phóng viên đánh bạo hỏi.

- Cái này... - Nàng mặt đỏ lựng. Mặc áo của hấn ra ngoài quả thực không phải chuyện tốt.

- Chết tiệt! Mấy người làm cái trò gì? - Lạc Lãnh Phong người còn chưa tới, giọng nói tức giận vang lên.

- Ngài Lạc! Ngài Lạc! Bạch tiểu thư mới từ bệnh viện ra, cô ấy có phải bị thương?

Mặt Tiểu Vy đầy hắc tuyến. Mấy người phóng viên này, có cho họ hỏi hết, chắc họ hỏi đến cả đời vẫn chưa xong!

Lãnh Phong lạnh lùng đi đến, cánh tay cường tráng túm lấy nàng ôm vào trong lòng.

Mặt bị ép sâu vào ngực hấn, mùi vị nam tính đặc thù vây quanh nàng, thậm chí còn có mùi thuốc lá thông thoảng.

- Ngài Lạc, Bạch tiểu thư nói ngài và cô ấy không kết hôn, chuyện ấy có phải thật?

Thỏ Vy trừng mắt, tay nắm chặt áo sơ mi của hấn.

Đau! Đau chết a! Hấn đang siết tay nàng?!

Lãnh Phong nhìn nàng cảnh cáo: “Em còn động đây, bỏ luôn ở đây!”

Ngay lập tức, người nào đó trừ bỏ vùng vẫy, im lặng tuyệt đối để hấn ứng phó.

- Bảo bối, em lại giận anh sao?

Nàng nhìn hấn khẽ gật gật, sau khi nhìn ánh mắt sắc bén kia lại lắc lắc.

- Thật xin lỗi, cô ấy hay sợ hãi trước hôn nhân. Bảo bối, vừa nãy anh nói để anh mang bánh cho, không thích còn chạy ra đây làm gì? – Câu cuối, hấn cười tuấn lãng dành cho nàng nói.

Giả tạo! Cáo già! À không, sắc lang! Đại sắc lang!

Tiểu Vy trong lòng thầm chửi rửa, mặt oán hận nhìn khuôn mặt tươi cười muốn bức chết người kia.

Hấn đưa tay nhắc cằm nàng lên, cúi xuống hôn lên bờ môi mềm mại, cường đoạt lấy nàng, môi lưỡi dây dưa không dứt. *KellyKil: AAA!! Đỏ mặt!!*

- Ưm! – Tiểu Vy mở lớn mắt, cảm nhận môi dưới mình đau rát. Hấn cắn nàng!

- Bảo bối, lần sau ngoan một chút! – Bên tai nàng cắn nhẹ, giọng nói của hấn trở lên tà ác.

Xong, hấn buông cằm xinh đẹp ra, hai tay vẫn thân mật ôm nàng, đối với đám phóng viên cười giả tạo:

- Nếu các vị rảnh, có thể đến dự lễ cưới của chúng tôi!

- Ngài Lạc, Bạch tiểu thư có phải mặc áo của ngài?

Lãnh Phong đầu đầy hắc tuyến, cúi xuống nhìn chằm chằm người nào đó đang đỏ mặt luống cuống kéo cổ áo che đi, lửa giận trong lòng lập tức bùng phát.

- A, bảo bối, em thật hậu đậu! Người vẫn mặt sao, anh đã nói để anh đi rồi còn không nghe, thật hư! – Hấn cắn mạnh lên chóp mũi nàng, mặt cười híp lại phong tình.

Đám người lúc này ồ lên một tiếng. Kẻ gốc cũng biết hẳn nói mấy câu này, hẳn phải có mờ ám nha!

Tiểu Vy lúc này im thin thít, mặt đỏ nay càng đỏ hơn vùi sâu trong lòng hẳn, hai tay vì sợ cũng luồn ra đằng sau ôm chặt lấy hẳn.

Lãnh Phong cũng thuận thế vui vẻ ôm chặt nàng, cười cười nói:

- Cô ấy ngại đó mà!

Lại ồ thêm tiếng nữa. Thỏ Vy lúc này thẹn quá hóa.. thẹn hơn, uất hận ở trong lòng cắn áo hẳn.

- Được rồi, bảo bối, ta đi về thôi! – Lãnh Phong thỏa mãn ôm nàng như vớ được sủng vật, xoay người bước về phía bệnh viện, bỏ lại đám người đang bị vệ sĩ khủng bố chặn lại đằng sau.

Về đến phòng, Tiểu Vy mắt nhắm lệ nhìn hai bàn tay trắng nõn nà chẳng có thứ gì cả.

- Ô ô... Đê tiện! Quá đáng!

Lãnh Phong ngồi phịch trên ghế, áo khoác từ lúc nào đã nằm sóng soài trên giường, hẳn nhay nhay mi tâm đau nhức nhìn tiểu mỹ nhân đang diễn phim cảm động.

- Bảo bối, còn gì nữa?

- Bảo bối cái gì?! – Tiểu Vy ủy khuất nhìn hẳn.

Hắn gần đây luôn cao hứng, lại thường xuyên gọi nàng là bảo bối.

Bảo bối! Bảo bối! Thật nhục!!

- Vy.. – Lãnh Phong không cam lòng chỉnh lại.

- Bánh! Bánh của em đâu? – Tiểu Vy giơ hai tay trống trơn của mình ra, khóc lớn hơn.

Lạc Lãnh Phong xoa mi tâm, không chịu được độ khóc long trời lở đất của người nào đó, khẽ rống to:

- Im lặng!

63. Chương 57.2

CHƯƠNG 57.2

“Két!”

Một chiếc xe Lamborghini màu đen dừng lại trước cổng một căn biệt thự lớn.

Cửa mở, một người đàn ông dung mạo tuấn lãng, tiêu sái bước ra. Hắn nhìn tên bảo vệ đứng trước mặt, lãnh khốc nói:

- Cô ấy đâu?

Lời tên bảo vệ còn chưa nói, đằng sau đã vang lên tiếng mở cửa rõ to, đồng thời là tiếng nữ nhân vang lên:

- Không thể chịu được nữa!

Mạc Y Vân từ đằng sauquàng vội chiếc khăn màu hồng nhạt đuổi theo.

- Tiểu Vy à, đừng như vậy! Còn.. còn đứa nhỏ!

- Này! Anh tưởng như thế là có thể khiến tôi đồng ý cưới anh à? Mơ! Bạch Tiểu Vy này vui chơi còn chưa đủ đâu! – Tiểu Vy chỉ hẳn nói lớn.

- A Phong! Trời ơi, mau ngăn con bé lại!

- Lão phu nhân! Lạc phu nhân!** Hãy cẩn thận! – Đằng sau Mạc Y Vân, đám người hầu cũng chạy theo đằng sau.

** : Lão phu nhân: Chỉ Mạc Y Vân ; Lạc phu nhân: Vy tỷ!! :3

Tiểu Vy tay xách nách mang vali đủ đồ, vất vả kéo ra ngoài cổng lớn.

Lạc Lãnh Phong đáng chết nha! Hắn rõ có ý đồ làm nàng mang thai, sau đó ép nàng ký giấy kết hôn. Gian xảo! Lưu manh! Hạ lưu!

Lãnh Phong dựa lưng vào cửa xe, lãnh đạm nhìn nữ nhân đang đi về phía mình.

- Bảo bối, giấy cũng đã ký, trắng đen rõ ràng, còn nháo cái gì?

- Kết hôn rồi cũng có thể ly hôn a! – Tiểu Vy thở hồng hộc.

- Để xem anh có đồng ý không đã! – Hắn mím môi nghĩ thầm.

- Ngày mai, một mình anh tự đến lễ cưới đi.. Này!!

Nàng chưa dứt câu, cả người bị nhấc bổng lên, đám đồ trên tay cũng rơi xuống đất.

- Bảo bối, sớm muộn em cũng sẽ làm vợ anh, phu nhân Lạc gia, còn nói cái gì?

- A Phong, đừng mạnh quá, con bé không chịu được đâu! – Mạc Y Vân nhắc nhở.

- Vâng, mẹ! – Lãnh Phong ôm nàng vào lòng, mỉm cười nói.

- Hừm, dối trá! – Người nào đó ở trong lòng hắn, chun mũi nói.

Tổng tài Lạc không nói gì, ôn nhu hôn nàng một cái, sau đó ung dung bước vào căn nhà.

- Cục cưng, tiểu bảo bối cần thêm dinh dưỡng, em nên ăn nhiều vào.

- Hừ!

Tiểu Vy ăn mặc kín mít, chiếc áo lông dày màu đỏ làm thân hình nàng tròn ửng như mèo ú, mũ lông cũng che một nửa khuôn mặt, lộ duy nhất cái mũi nhỏ nhắn đang ửng hồng vì lạnh. Bên dưới mặt váy caro màu đỏ, quần tất dày màu đen cùng đôi bốt cũng màu đỏ. Giờ nhìn nàng không khác gì đứa trẻ 13 tuổi với chiều cao 1m60. Không, chuẩn xác 1m57 mới đúng!

Nàng vất vả giơ tay lên cao, kéo một phần mũ lông xuống, khịt mũi nhìn người đàn ông chỉ mặc qua loa một chiếc áo gió màu đen.

- Tại sao anh mặc ít vậy trong khi em phải mặc như thế này?

Hắn từ lần trước tức giận phạt nàng không được ăn tối, bắt hai nửa đêm phải nín rời giường lọ mọ xuống tủ lạnh tìm đồ ăn, ai ngờ lại bị hắn phát hiện nữa.

Còn sáng nay, nàng vừa mở mắt đã phát hiện mình ngồi trên xe đi đến tiệm váy cưới, mà không phải ở Đài Bắc nha, là cái nơi xa xôi hẻo lánh nào đấy nữa.

Bực! Bực! Mong đập, đập chết hắn!

- Lạnh không? – Hắn tháo găng tay màu hồng ra, trực tiếp cầm tay giơ lên cao.

Cảm nhận da khô rát, gió lạnh ùa vào khe áo, Tiểu Vy rùng mình:

- Lạnh! Lạnh!

Lãnh Phong nhìn nàng kêu lạnh, lập tức nhanh chóng buông xuống, ôm tay nhỏ nhắn vào lòng tay mình thổi hơi.

- Biết tại sao phải mặc như thế chưa?

Nhìn cái người tròn ửng ửng gật đầu, hắn mỉm cười, không nhìn được hôn lên trán nhẩn nhẩn.

Tiểu Vy từ đầu đến cuối nhìn hắn mặc áo gió thoải mái, trong lòng có ghen tỵ nói:

- Tại sao chỉ mặc như vậy?

- Bảo bối, em là đang quan tâm? – Hấn cười cười.

- Không, hỏi thôi. Trả lời người ta đi! – Tiểu Vy chun mũi.

- Thoải mái, mát nữa.

Nàng nhìn hấn từ đầu đến cuối, phát hiện một điểm run người cũng không có, sắc mặt tươi tỉnh, đúng thật là hấn đang rất thoải mái.

- Ta đến đây làm gì?

- Ngốc, tất nhiên chọn váy cưới cho em. – Hấn cầm tay nàng bước vào cổng lớn.

- Nhưng em vẫn buồn ngủ! – Nàng kéo ống tay áo hấn lại, bực giọng hỏi.

- Chỉ là phản ứng bình thường khi mang thai thôi! – Hấn nhún vai.

Lại chun mũi, Tiểu Vy bắt mãn buông tay áo hấn ra. Mặt nhỏ nhẩn vùi sâu vào khăn quàng cổ lớn.

Mới cuối tháng mười, sao ở đây lạnh như vậy?

- Ngoan, vào nhanh đi! – Lãnh Phong cúi thấp người, luồn tay bế nàng ôm vào lòng.

- Phong, họ không thể tổ chức ở Đài Bắc sao? Tại sao cứ phải đến Cali?

- Vì mẹ anh chưa đến đó bao giờ, và Lãnh Tư cũng ở đó.

- Nhưng ngày mai rồi, có kịp không? – Tiểu Vy sợ ngã xuống, hai tay ôm chặt cổ hấn.

- Không sao, anh đã đặt mua vé!

Thoạt nhìn cửa hàng váy cưới này cũ kĩ, cửa kính bị hơi sương bám một lớp dày, nhìn không ra bên trong có gì. Nhưng khi mở cửa, một luồng ấm áp ngay lập tức ủa ra, cả căn phòng sáng bừng lên, hoàn toàn khác với cảnh tượng bên ngoài.

- Đây là tiệm của một nhà thiết kế, bà ta thường tới nhà thăm anh hồi nhỏ, tên Nina.

- Nina Fema?

- Ủ! Mau cởi ra nào! – Hấn gạt đầu, tiện thể đưa tay kéo mũ lông xuống, tháo khăn quàng cổ cho nàng.

Tiểu Vy từ đầu tới cuối ngoan ngoãn nghe theo hấn, để hấn cởi bỏ đồ cho mình.

Nina Fema, bà ấy rất nổi tiếng. Nghe nói là ai được bà ấy thiết kế cho hấn có thân phận rất không bình thường nha! Mỗi bộ thiết kế hay sưu tập của bà ấy đều rất đáng giá.

- Nina, tôi đến rồi!

- A ôi, Lạc Lãnh Phong, điều gì đã đưa cậu đến căn tiệm tồi tàn này vậy? – Tức thì, một phụ nữ ngoại quốc đi ra cười nói lớn.

Tiểu Vy há hốc mồm. Tồi tàn? Tiệm này gọi là tồi tàn sao? Tiệm áo cưới mà như tiệm đồ chơi trẻ em vậy.

- Nina, đây là Tiểu Vy! – Lãnh Phong kéo tay nàng đến trước mặt Nina Fema.

Nàng mím môi. Lúc này mới có cơ hội quan sát kỹ hơn người trước mặt.

Nina mặc một bộ áo màu đen đơn giản, sau đó bà mặc một áo choàng nửa vai màu nude rất đẹp.

Đơn giản, cơ mà rất đẹp!

Không hổ danh là nhà thiết kế nổi tiếng nha, có cho người ta mặc cái bọc rác cũng được coi là tác phẩm nổi tiếng a!

- Oa, cô bé thật xinh đẹp! Lãnh Phong, cho con bé gặp con trai tôi đi! – Nina Fema vỗ vỗ hai má nàng.

Đứa bé này ngay từ lúc đứng ngơ ngác trước cửa đã thu hút sự chú ý của bà rồi. Nhìn thật đáng yêu, da trắng mịn như vậy, chắc hẳn tên tiểu tử kia vô béo khá tốt nha!

Một câu làm hấn đen nửa mặt, ho nhẹ vài tiếng cảnh cáo:

- Nina, bà hơi quá đáng.

- Tên hồn dân nhà người, ta đã cực nhọc nuôi người từ nhỏ, người lẽ nào lại vong ơn bội nghĩa như vậy?!

- Bà có muốn làm váy cưới không? – Hấn đánh mặt.

Nina đông cứng người vài giây, cố gắng nặn ra nụ cười:

- Ừ, được được! Đứa bé này, đi cùng ta! – Bà dắt tay Tiểu Vy bước vào trong phòng.

Lãnh Phong vừa nhìn cánh cửa đóng lại, ngay lập tức rút điện thoại ra rống lớn:

- Thằng chết dấm nhà cậu! Không mau trở lại Đài Bắc?!

Phía đầu dây bên kia, Lãnh Tư nửa tỉnh nửa say ôm mỹ nữ cười:

- Hắc hắc, đi về để nhìn Vy Vy mỹ nhân à? Tốt tốt!

Tiểu mỹ nhân trong lòng hấn vừa động dậy đôi chút, Lãnh Tư đã im bất lời định nói, xoa đầu tiểu mỹ nhân dụ dỗ:

- Bé con, ngoan ngủ đi..

Tiểu mỹ nhân như nghe thấy lời hấn, khẽ chun mũi vài cái, sau đó vùi vào lòng hấn ngủ tiếp.

- Hắc hắc, anh, về đó mẹ sẽ không bắt em phải dẫn vợ tương lai xem mắt chứ?

- Khốn khiếp, nếu 6 giờ sáng mai cậu còn chưa có mặt tại nhà, nhìn lại cái cổ mình đi! – Lãnh Phong nói xong, không do dự cúp máy.

Lãnh Tư lúc này cảm nhận khí lạnh luồn vào người, bắt giắc gơ tay sờ cổ mình.

Không xong, nếu hấn thật sự không về, tên Lạc Lãnh Phong kia thật sự bẻ cổ hấn ném lên máy bay, cầm cửa hấn về Đài Loan vĩnh viễn mất.

- Ừm.. – Tiểu mỹ nhân trong lòng hấn lần thứ hai tỉnh giấc.

- Bé con, ngày mai có muốn gặp bố mẹ anh không? – Lãnh Tư ôm eo tiểu mỹ nhân tiến sâu vào lòng, dịu dàng hỏi.

Tiểu mỹ nhân xoa xoa cái mũi đỏửng, khuôn mặt ngái ngủ hết như mèo ú lười.

- Sao cũng được..

Sau đó, ngủ tiếp. =”=

- Bé con, ngoan, ngủ đi! – Lãnh Tư hài lòng hôn tiểu mỹ nhân biết nghe lời, sau đó ôm cùng nhau ngủ.

Hắc hắc, có bé con ở đây, ai dám từ chối không nhận nàng làm con dâu họ Lạc?!

Bé con, bé con, bé con,... Thật yêu bé con đi!!! (KellyKil: Dạo đang trong mùa động cõn =)))

- Phong.. – Tiểu Vy mở cửa, hé cái đầu nhỏ ra gọi hấn.

- Bảo bối, sao rồi? – Hấn cười.

- Ách! Ngàn vạn lần không được cười em! – Nàng chu môi.

- Được!

Cẩn cẩn môi, Tiểu Vy mang vẻ mặt ngại ngùng đi ra khỏi cánh cửa, đứng trước mặt hấn xoay một vòng.

Nguyên lai Nina Fema không phải là nhà thiết kế nha!

Rõ là bà ấy lười làm việc, váy cưới của nàng hết thảy đều không có thứ gì hết. Đính hạt không có, một dải lụa dọc váy không có, đơn giản là một áo cưới bình thường.

Bất mãn, hắn nói là váy sẽ rất phức tạp, rất đẹp luôn, nguyên lai là nói dối!

- Bảo bối, thực đẹp!

64. Chương 58

CHƯƠNG 58

Tiểu Vy mặc bộ váy màu trắng tinh khôi, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo lông đồng màu, nàng ngồi trên ghế, chăm chú nhìn mình trong gương.

Khuôn mặt nhỏ nhắn được phủ một lớp phấn mỏng, mày liễu tinh tế, đôi đồng tử màu đen trong như hồ nước, hai má phớt hồng tự nhiên, chóp mũi xinh xắn, môi anh đào tô nhẹ một lớp son bóng.

Ách, người trong gương vạn phần xinh đẹp, căn bản không phải nàng!

- Đứa bé này, còn chần chừ cái gì nữa? – Nina Fema hiếu kỳ mở cửa, trên tay cầm một chiếc hộp màu hồng.

- Dì.. thứ đó là gì vậy? – Tiểu Vy nhìn bà.

Nina Fema lần đầu tiên trong đời thấy có người gọi mình là dì, quả nhiên được một trận cao hứng. Bà hí hửng mở hộp ra, lấy ra một đôi giày cao gót màu trắng.

- Tiểu Vy, xem này, đôi giày này là ta đặt cho con đấy!

Nàng nhìn đôi giày hở mũi kia, sau lại nhìn phần gót, có chút lúng túng.

Cao như vậy, nàng sao có thể đi nổi?

- Nào nào! Đem vào đi! Sắp muộn rồi! – Nina hối thúc, không kiêng nể kéo váy cưới của nàng ra, đem giày vào cho nàng.

“Cộc! Cộc! “

Bạch Đỗ mở cửa, đối với con gái yêu của mình cười:

- Tiểu Vy, đến giờ rồi!

- Vâng. – Nàng gật đầu, cố định lại đôi giày cho vừa vặn bàn chân mình, sau đó đứng lên.

- Con rất đẹp, giống hệt mẹ con ngày đó. – Bạch Đỗ xoa nhẹ đầu nàng.

Ông không khỏi nhớ về ngày cưới của mình. Bạch mẹ lúc đó rất xinh đẹp, kiều diễm không khác gì con gái mình bây giờ.

- Con biết! – Tiểu Vy cười, đưa tay khoác lấy tay cha mình bước ra khỏi cửa.

Thảm cỏ xanh mượt được trải lên trên một tấm thảm đỏ, dọc hai lối đi là giàn hoa hồng trắng tuyệt đẹp cùng dải băng đô màu hồng tinh tế, tiếng dương cầm du dương êm dịu vang lên. Xung quanh có rất nhiều nhân vật nổi tiếng cùng người nhà hai bên.

Mọi người vừa nhìn thấy nàng cùng Bạch cha bước ra, tất cả đồng loạt đứng lên, mọi ánh mắt hướng về phía cô dâu xinh đẹp.

Bạch Đỗ trao tay con gái mình cho Lạc Lãnh Phong, không quên trừng mắt:

- Dám khi dễ con gái cưng của ta, ta không nể mặt ngươi là người đứng đầu trong giới đâu!

- Ba yên tâm! – Hắn cười phong tình vạn chủng.

Nàng hẳn cũng chiều còn chưa được, sao khi dễ nàng được đây?

Bất quá, Bạch Đỗ ngoài nói lời vậy nhưng trong lòng không để ý đến mức đó.

Tên tiểu tử này chắc chắn sẽ không khi dễ bảo bối nhà mình đâu!

Lãnh Phong mặt trên người bộ vest màu trắng lịch lãm, bộ vest được cắt may khéo léo tôn lên vóc dáng mê người rắn chắc, khuôn mặt tuấn mỹ nở nụ cười hạnh phúc trong ngày cưới.

Cha xứ đứng giữa hai người họ, tuyên đọc lời thề hôn nhân. Khi mọi việc xong xuôi, hai người cùng tuyên thệ và trao nhẫn. Tiểu Vy cảm thấy nó như một giấc mơ, vừa hạnh phúc nhưng cũng sợ hãi.

Nàng chính là sợ mình sẽ tỉnh giấc, giấc mơ này sẽ không phải là hiện thực.

Biểu hiện của nàng hết thấy thu hết vào tầm mắt Lãnh Phong, hẳn liếc về phía cha xứ.

- Hai người có thể hôn nhau! – Cha xứ nhìn hẳn, mỉm cười mãn nguyện.

Ngay lập tức, bàn tay to lớn vươn lên túm lấy eo nàng kéo lại gần mình.

- Em không cảm thấy giấc mơ này thật sự đẹp sao? Vậy thì mơ tiếp đi!

Hai má Tiểu Vy ửng hồng, khẽ cắn cắn cánh môi, trông mắt xinh đẹp nâng lên nhìn hẳn, giọng nói dịu dàng như kẹo ngọt vang lên:

- À.. Nhưng em.. Ừm!.

Chưa kịp nói hết câu, cảm tình tế đã bị nâng lên, cánh môi mỏng của hẳn phủ lên môi nàng.

Mọi người xung quanh vỗ tay vui mừng, những lời chúc phúc đều dành cho tôi tân hôn kia.

- Phía này này! Bên này!! – Chốc lát, khung cảnh lao xao vui mừng.

Đã đến màn tân nương ném cầu hoa – màn được nữ nhân chú ý nhất.

Tiểu Vy đứng cùng Lãnh Phong trên tầng hai, lúng túng nhìn xuống bên dưới.

- Sao vậy bảo bối? – Lãnh Phong cười cười, vòng tay ôm nàng, cầm tựa lên vai nàng nỉ non.

- Em không biết.. ném cho ai..

Hắn cười vui vẻ, mắt rất nhanh đã tìm được cặp đôi đang đứng cạnh bàn tiệc.

- Phía bên kia kia!

Tiểu Vy nhìn theo phía hẳn chỉ. Hai mắt liền sáng rực lên.

Ách! Là ca ca!

Ca ca đang đứng cùng nữ nhân kia nữa a!!

- Tiểu Vy, ném cho cô ấy đi! Hải Từ rất yêu cô ấy đấy!

Khẽ liếm liếm cánh môi, Tiểu Vy hai cầm bó hoa tung lên cao.

- Mấy người này! Làm ơn, dẹp chút đi! – Du Tâm chen chúc trong đám nữ nhân, đứng trước bàn tiệc tỏ vẻ khó chịu.

Cô đồng ý đến dự lễ cưới cùng Hải Từ chỉ vì có đồ ăn, hơn nữa lại rất yêu thích Tiểu Vy mới đến. Ai ngờ đến đây lại gặp một màn chen chúc tranh nhau hoa kinh điển như thế này.

Cô không hiểu, mấy chục nữ nhân chen nhau tranh một bó hoa làm cái gì a?

- Tâm Tâm, em thật xinh đẹp đi! – Hải Từ lần thứ n nói lên câu này với cô.

- Từ, sao anh không chịu giúp em dù một chút thôi? – Du Tâm oán hận nhìn hẳn.

Hắn đưa cô đến, cô cũng nhận hẳn làm bạn trai. Ít ra hẳn cũng phải ra dáng bạn trai cô chút chứ?

- Là em tự chịu, tự làm đi! – Hẳn giờ ly sâm banh ra, uống một ngụm làm ngơ.

- Cái gì mà tự làm tự chịu? Anh quá... - Du Tâm tức giận, giơ tay chỉ mặt hắn, chưa kịp nói hết câu đã...
“Bốp!”

Trầm hoa hồng đỏ rực đã rơi đúng tay cô, kèm theo là tiếng vỗ tay hô hoán của mọi người.

- Cái gì.. Ừm!

Lời chưa dứt, Hải Từ tiến đến ôm cô vào ngực hôn điên cuồng, đem tất cả lời của cô nuốt xuống bụng.

* * *

Daniel nắm tay Hoan Kiều bước đi, để mặc cho Hoan Kiều ở đằng sau giãy nảy lên:

- Tên sắc lang, kéo em một gằn chết! Dừng lại đi!

Hoan Kiều âm thầm kêu đau. Mới sáng ra đã đứng dậy bắt cô phải chuẩn bị đồ đến dự lễ cưới Tiểu Vy, một mối a!!

Tiểu An nhìn xung quanh, vụng trộm vơ một lớp kem cho vào miệng.

Kem ngon, lại xốp mịn, vừa cho vào miệng liền tan ngay.

- Thực ngọt!

- Tiểu yêu, em dám đến đây ăn vụng! – Khải Bình từ đằng sau bắt ngờ ôm cô bế bổng lên.

- Ách! Anh không biết sao, ăn vụng là ngon nhất trần đời! – Tiểu

An chu môi.

Đang định nói tiếp, bóng hai người lướt qua làm cô nhú mày, chỉ theo hỏi Khải Bình:

- Không phải Daniel sao?

- Ai? – Khải Bình nhìn theo ngón tay nàng chỉ.

Hắn rất nhanh thấy hình ảnh Daniel dẫn theo một nữ nhân xinh đẹp đi. Bất quá, nhìn từ đằng sau, nữ nhân này đáng người đầy đặn mê người, không khỏi làm hắn huyết sáo một tiếng, bản tính phong lưu chưa rời.

Tiểu An nhìn hắn trừng lớn mắt. Sắc lang! Cả đời cũng không bỏ được thói đó!

- Tiểu yêu tinh, cô gái đó với em có phần hơn nha! Bất quá, em thông minh như vậy, lại biết cầm súng... - Hắn cười cười, hé miệng cắn tai cô một cái.

- Á!! Tên bại hoại!! – Tiểu An kêu nhẹ một tiếng.

* * *

Daniel kéo Hoan Kiều lên trước, trừng mắt nhìn cô.

Hoan Kiều đỏ mặt hơi lạnh, tay run run gõ cửa.

- Ai vậy? – Từ bên trong, giọng Tiểu Vy vọng ra.

- Tiểu Vy... là mình.. Hoan Kiều..

- A! Đợi mình chút! – Tiểu Vy kéo vạt áo lên, đẩy đầu người nào đó ra.

- Phong, dừng lại! Bạn em!

Hic, ai biết được người nào đó nhu cầu cực cao. Nàng vừa vào thay đồ đã như muốn ăn sạch nàng luôn.

- Hừ! – Lãnh Phong bắt mãn ngồi dậy, hừ lạnh tỏ vẻ không thỏa mãn.

Nàng kéo vạt áo sườn xám xuống, chỉnh sửa lại mái tóc, sau một hồi xem xét phát hiện không có gì bất thường mới ra mở cửa.

- Daniel, Hoan Kiều! Sao giờ hai người mới đến? Jimmy đâu?

- Thằng bé ở bên dưới... E hèm! Cùng với mấy cô bé. – Daniel dùng đôi đồng tử màu xanh cuốn hút cười dịu dàng.

Lãnh Phong này giờ không xuất hiện, hắn đứng cạnh giường khuất sau cánh cửa, cởi áo khoác ném sang một bên, nói lỏng cà vạt mới đi ra.

- Daniel tiên sinh! Hoan tiểu thư! Rất vui vì hai người đến dự lễ cưới chúng tôi!

Daniel mỉm cười, hòa nhã bắt tay hân.

- Daniel, Hoan Kiều, hai người đang hẹn hò sao? – Tiểu Vy nhìn Hoan Kiều này giờ vẫn nắm tay hân, hiểu kỳ hỏi.

- À ừm... Bọn mình, kết hôn từ tháng trước.. – Hoan Kiều vụng trộm nhìn Daniel.

Nàng trừng mắt. Cái gì? Kết hôn từ tháng trước?

Sao nàng chẳng nhận được tin tức nào cả?!

Nhìn Hoan Kiều mặt đã đỏ đến tận tai, nàng bắt quá đành phải thu hồi lời định nói.

Cùng Lãnh Phong nhìn nhau, hai bên ngầm trao đổi ý làm Hoan Kiều đỏ mặt thêm, đành phải núp sau Daniel rời đi.

Lãnh Phong trong lòng vui sướng nhìn cặp đôi kia chúc phúc mình xong rời đi.

- Bảo bối, tiếp tục được chưa?

- Nhưng ta phải xuống chào hỏi khách nữa nha!! – Nàng đẩy người nào đó tránh ra mình nhắc nhở.

Tiểu Vy đứng trên tầng hai, tay khoác tay hân nhìn xuống bên dưới mỉm cười.

Cô dâu chú rể giờ đã thay đồ rất nhanh. Nàng mặc bộ sườn xám trắng suôn dài, còn hân thì chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng cùng cà vạt đen, quần tay thoải mái.

Hai người họ vừa đi xuống cầu thang, từ xa Mạc Y Vân cùng Bạch mẹ đã đi đến, một tay kéo Tiểu Vy đi theo.

- Tiểu Vy, mau lại đây! Hôm nay quả thật là ngày vui mừng nha! Lãnh Phong, con cũng lại đây đi!

Đi đến bàn riêng, Tiểu Vy ngay lập tức đã bị sốc. Nơi này đầy đủ mọi người nha. Lục Quân cùng Đường Hi, Khải Bình cùng Tiểu An, Hải Từ cùng Tâm Du nữa. Ách! Cả Lãnh Tư cùng.. một nữ nhân.

- Nghe nghe, Tiểu An cùng Khải Bình đã đăng ký kết hôn xong, sắp tới sẽ thành hôn. Hải Từ thì lại dẫn bạn gái về nha! Ngày hôm nay ông bà già chúng tôi vui chết mất! – Bạch mẹ vui mừng nói.

- Đúng vậy, Lãnh Tư cũng dẫn bạn gái về này! Cô bé thật xinh đẹp! – Mạc Y Vân cười tươi.

- Ách, đi à.. Con chưa có ý định lấy anh ấy.. – Tâm Du khẽ mở miệng.

- Tâm Tâm à, đến nước này em còn ngại sao? – Hải Từ kéo cô ngồi lên đùi mình, cười gian tà.

- Lãnh Tư, anh giải thích cái gì về điều này đây? – Tiểu mỹ nhân tên Ưu Phan Nhi cũng không nhịn được, mặt bướng bỉnh nhìn Lãnh Tư.

- Bé con, không phải đêm qua anh đã nói sẽ dẫn em về gặp bố mẹ sao? – Hân cười ác ý, bộ mặt hệt như con sói ranh mãnh.

Có thể nói, ngày hôm nay là hỉ sự to lớn của hai nhà Bạch và Lạc đây.

Người nào đó đứng một bên nhìn mọi người cười nói vui vẻ, miệng không thể nhịn được túm lấy eo Tiểu Vy.

- Bảo bối, anh không thể chịu được! Ta vào đi!

- Phong, anh thật sắc lang nha!! Không được! – Tiểu Vy hôn lên môi hân một cái, rất nhanh đội thẳng vào đầu hân một gáo nước lạnh.

Chuyển sang cặp đôi Daniel cùng Hoan Kiều. Hoan Kiều tiểu thư vừa gặp mình tinh bảnh trai chào hỏi mình liền cười không ngớt.

Hiếm khi được trai đẹp bắt chuyện, tính tình háo sắc của cô lại bùng nổ.

- Daniel, cho em nhìn chút thôi! Woa, thật đẹp trai nha!

- Không! – Hấn lạnh lòng trả lời.

Phía đằng sau, Jimmy ngỗ nghịch mặc bộ vest đen sớm đã chất đầy dải băng đô màu hồng của các thiên kim tiểu thư nhỏ, liên tục gỡ mấy bàn tay nhỏ nhắn đang kéo áo mình nói:

- Mấy người còn không buông ra! Tôi thật sự không chịu được rồi!!!!

~ HẾT

~Lời tác giả KellyKil: Bạn ta đọc thấy bất mãn về cái kết à =)) Còn ngoại truyện nữa a!!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-yeu-dung-chay-tron>